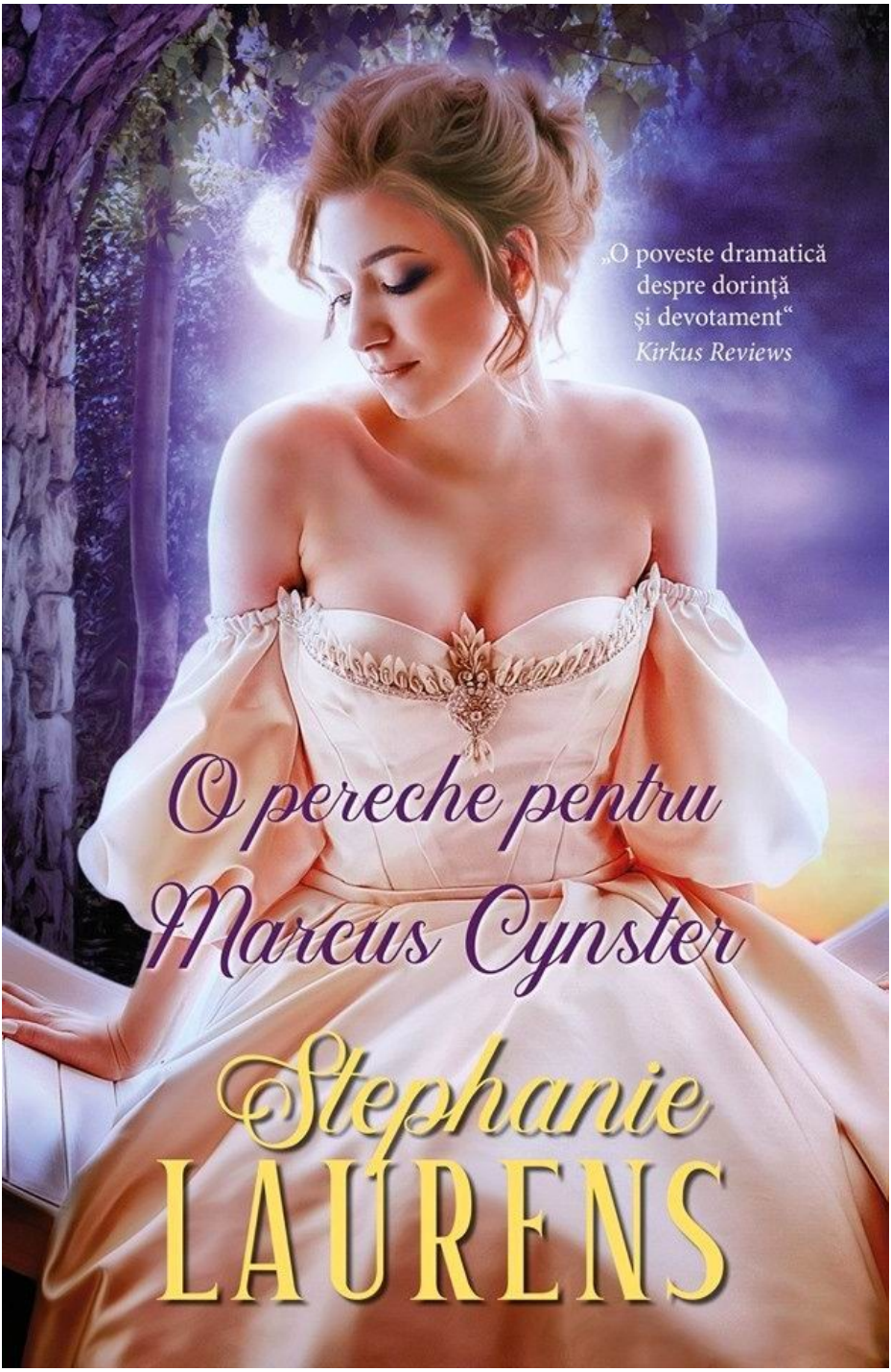
„O poveste dramatică
despre dorință
și devotament“
Kirkus Reviews
O pereche pentru
Marcus Cynster
Stephanie
LAURENS

STEPHANIE LAURENS
O PERECHE PENTRU MARCUS CYNSTER
SERIA NOUA GENERAŢIE CYNSTER

A Match for Marcus Cynster **by Stephanie Laurens**

Prolog

Aprilie 1849, domeniul Carrick, Dumfries şi Galloway, Scoţia

— Domnişoară Niniver? Sunteţi acolo?

Niniver Carrick ridică privirea de pe capul mătăsos al câinelui de vânătoare pe care îl mângâia. Recunoscând vocea celui care vorbea, oftă în sinea ei.

Stând pe vine într-un ţarc aflat în mijlocul grajdului bătrânului Egan, era ascunsă de privirea lui Ferguson. Pentru o clipă trecătoare, fu tentată să rămână acolo, în siguranţă, în refugiul ei înconjurat de câinii de vânătoare, dar, ca întotdeauna, o chemă datoria. O chemă, o târî şi o făcu să se ridice, scuturându-şi firele de fân de pe fusta costumului de călărie. Pereţii ţarcului fuseseră înălţaţi ca să ţină închişi câinii de vânătoare; îşi înălţă capul şi aruncă o privire peste ei către intrarea în grajd.

— Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

Ferguson, majordomul de la conacul Carrick, o văzu şi înaintă mai adânc în grajd. Un bărbat de vârstă mijlocie, ţeapăn şi sobru, Ferguson era unul dintre bătrânii clanului.

— Este vorba despre domnul Nolan.

Deşi Nolan, fratele mai mare al lui Niniver, moştenise titlul de moşier al clanului Carrick la moartea tatălui lor, Manachan Carrick, cu vreo zece luni în urmă, membrii clanului încă nu schimbaseră modul în care i se adresau – un lucru grăitor, după părerea lui Niniver.

Ferguson se opri în faţa ţarcului în care se afla fata şi îşi fixă privirea asupra ei.

— Sean a trimis vorbă că domnul Nolan se simte mai rău ca niciodată. Se agită şi delirează ca un posedat. Bradshaw, Forrester, Phelps şi Carming sunt şi ei acolo. Cu toţii cred că trebuie să veniţi.

Niniver îl privi cu ochi mari pe Ferguson în timp ce îi asculta cu atenţie cuvintele şi se gândea la ceea ce însemnau acestea cu adevărat. La scurt timp după moartea

tatălui lor, Nolan mersese călare până la cornişa îngustă a uneia dintre culmile vestice ale pământurilor Carrick, pe Coran of Portmark. Cum zona nu era locuită, Sean grăjdarul-şef, îl urmase de la distanţă; povestise că Nolan se aşezase pe margine şi privise în zare. Cum cornişa oferea o vedere largă peste Loch Doon şi Rhinns of Kells, toată lumea presupusese că bărbatul mersese acolo ca să se relaxeze şi să se gândească.

Iniţial, plimbările lui pe cornişă nu fuseseră frecvente, dar, când începuse să meargă călare în direcţia aceea o dată pe săptămână, apoi de două ori, Sean îl urmărise din nou. Cornişa avea şi fâşii mai puţin abrupte, aşa că îi fusese uşor să se apropie destul fără să fie văzut şi să audă ce spunea Nolan când bărbatul începuse să facă acest drum zilnic şi să vorbească fără rost.

Apoi începuse să delireze.

În cele din urmă, devenise violent.

Ţinta mâniei lui era fratele lor mai mare, Nigel, care fusese găsit vinovat pentru otrăvirea tatălui lor, bănuindu-se, de asemenea, că ucisese două femei din clan. Fusese căutat, dar Nigel dispăruse fără urmă; se credea că luase o corabie către colonii şi fugise.

— În regulă.

Niniver descuie uşa ţarcului. Îndepărtând cu grijă câinii curioşi, se strecură afară, apoi puse din nou zăvorul.

Putea ghici motivul pentru care fusese chemată. La fel ca toţi ceilalţi, mersese şi ea pe cornişă şi auzise tonul tiradei lui Nolan. Acesta îi vorbea lui Nigel ca şi cum fratele lor se afla acolo – era limpede că îl învinovăţea pentru toate problemele pe care le înfrunta clanul şi de care acum, ca moşier, trebuia să se ocupe chiar el. Să le înfrunte şi să le rezolve.

Nolan acceptase titlul de moşier cu inima deschisă. Ba chiar Niniver ar fi spus că fratele ei fusese nerăbdător să arate că era pregătit să facă faţă încercării. Dar săptămânile şi lunile trecuseră, şi dacă ar fi fost să descrie ceea ce văzuse în Nolan, Niniver ar fi spus că acesta fusese îngenuncheat de greutăţi.

Ea şi Norris, cel mai tânăr dintre cei patru fraţi, nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi de Nigel şi de Nolan, care erau mai mari cu peste cinci ani. Cu toate acestea, în ultimele opt luni, Nolan se îndepărtase şi mai mult de ei, ca un crab care intră în cochilia lui. Prăpastia dintre ea şi Norris şi Nolan era acum un hău care se tot căsca fiind imposibil de trecut. Renunţase la a mai încerca să o facă.

Ieşind din grajd, aruncă o privire către Ferguson. Căpeteniile a patru familii din clan – Bradshaw, Forrester, Phelps şi Carming – se aflau deja pe cornişă. Ferguson era şi el unul dintre bătrânii clanului. Cinci voturi în consiliu însemnau majoritatea. Niniver bănuia din ce motiv o chemau acolo.

Îşi scoase mănuşile de călărie din buzunar.

— Te întorci la conac sau vii şi tu?

— Ceilalţi mi-au cerut să vin, răspunse Ferguson, aşa că o să vă însoţesc.

Asta nu făcu decât să-i confirme bănuiala. În mod deloc surprinzător, clanul devenise sceptic faţă de capacitatea lui Nolan de a stăpâni şi de a conduce; se pregăteau să-l înfrunte, poate chiar să-i ia titlul de moşier, şi doreau ca ea – sora lui, dar în acelaşi timp următorul cel mai vârstnic membru al moştenitorilor Carrick – să fie prezentă ca martor.

Oprindu-se ca să-şi ridice privirea spre soarele de primăvară, închise ochii, inspiră, apoi expiră. Simţi că nu putea evita asta – se afla pe un drum fără cale de întoarcere. Oftând în sinea ei, deschise ochii. Strânse din buze şi merse cu paşi hotărâţi către murgul ei, Oswald, care aştepta liniştit lângă gard.

— În cazul acesta, să mergem.

*

După ce îl lăsă pe Oswald priponit alături de ceilalţi cai un pic mai departe, Niniver se alătură bărbaţilor din clan, la sud de cornişa îngustă pe care Nolan se plimba de colo-colo.

Bradshaw, Phelps, Carming şi Forrester o salutară politicos. Phelps şi Bradshaw îşi aduseseră fiii. După un schimb tăcut de salutări şi o încuviinţare din cap către Sean şi tânărul grăjdar pe care acesta îl adusese cu el, se alătură celorlalţi şi îl studie pe Nolan.

Cornişa de piatră pe care acesta se învârtea nu era prea departe de margine, puţin mai jos decât ei. Nolan mergea agitat înainte şi înapoi, jumătate din timp cu spatele spre ei. Îi vedeau chipul doar când se întorcea, însă atenţia îi rămânea aţintită altundeva; nu privi în direcţia lor nici măcar o clipă. O briză aspră sufla dinspre nord-vest, fiind puţin probabil ca el să îi audă chiar dacă l-ar fi strigat, însă vorbele lui ajungeau lesne la ei.

Ea nu îl zărise deloc în săptămâna ce trecuse; el începuse să ia masa în bibliotecă şi evita orice contact, nu numai cu ea şi Norris, ci cu întreaga gospodărie, în general. Dar acum, în timp ce privea peste coama cornişei care se afla între ei, fu şocată de ceea ce văzu.

Pe parcursul ultimelor luni, Nolan se închisese în el şi căpătase o expresie tot mai hăituită şi mai bântuită. Acum arăta precum caricatura unui om nebun, cu ochii sălbatici privind fix, iar părul – cândva la fel de deschis la culoare ca al ei, dar acum lins şi lipsit de strălucire – se ridicase într-un mod ciudat. Tenul lui, de obicei la fel de palid ca el ei, era roşu şi pătat.

Înainte, întotdeauna se îmbrăca bine – era nu doar îngrijit, ci purta haine scumpe. Acum, hainele lui arătau ca şi cum dormise în ele nopţi la rând.

Şi mai tulburător era felul în care mergea – smucit, sacadat, ca o păpuşă ale cărei sfori erau manipulate de vreun circar amator, iar Nolan nu mai deţinea controlul.

Iar vorbele care i se revărsau de pe buze…

— *Nemernic* afurisit! De unde era să ştiu că avea să fie astfel? Dar tu ştiai, nu-i aşa? *Ştiai* şi nu ai spun niciodată nimic! Aşadar, iată-mă aici, încercând să fac faţă. Ei privesc şi se aşteaptă să fiu ca tata, să fac ca totul să meargă, dar este *imposibil.* Nu este nimic acolo!

Nolan se apucă de păr, strânse şi trase, cu chipul

schimonosit de efort şi de durere.

— Ah!

Îşi slăbi strânsoarea. Niniver văzu câteva fire de păr deschise la culoare atârnându-i printre degetele.

Vocea lui Nolan scăzu, devenind mai întunecată şi mai aspră.

— Nu pot face asta. Nu este ce am avut de gând. Nu pot continua să mă prefac. Şi sunt încolţit! *Încolţit,* îţi spun!

Bărbia i se încleştă. Mârâi printre dinţi:

— Nu trebuia să fie aşa.

Avea un ton înspăimântător. Niciunul dintre cei care îl priveau nu se putea îndoi de faptul că erau martori la o afundare în nebunie.

Niniver îşi strânse fustele şi se îndreptă către cărarea care ducea la cornişă, aflată la numai zece metri depărtare.

Ferguson se uită la ea.

— Unde vă duceţi?

Ea aruncă o privire către Nolan.

— Merg să vorbesc cu el.

— Nu poţi face asta. Carming părea îngrozit. Nu se poate înţelege cu nimeni.

— Ştiu, dar trebuie să încerc. Niniver întâlni privirea lui Carming. Ştim cu toţii unde o să ducă asta, dar este fratele meu. Dacă îl pot calma, putem să ne întoarcem cu toţii la conac fără să izbucnească vreun conflict.

Bărbaţilor nu le plăcu ideea ei, dar niciunul nu avea dreptul să o contrazică.

Ea mai făcu un pas.

Sean vru s-o urmeze.

— O să vin cu tine.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu. Dacă te vede, o să izbucnească – ştii ce fel de temperament are. Este într-o stare destul de proastă – şi chiar nu avem nevoie de asta.

Sean o privi cu chipul împietrit, la fel de încăpăţânat ca ea.

— Nu putem să te lăsăm să-l înfrunţi singură. O să rămân în urmă dacă promiţi să păstrezi distanţa faţă de el.

Ea făcu o grimasă, dar apoi încuviinţă din cap.

— În regulă. O să stau la distanţă de el.

Se întoarse spre cărare. Ceilalţi îşi îndreptară din nou atenţia asupra lui Nolan. Niniver şi Sean făcură la fel.

Dintr-odată, Nolan îşi apucă strâns capul cu ambele mâini. Apăsă puternic, având tendoanele şi încheieturile încordate şi chipul schimonosit. Apoi se încovoie şi se chirci ca şi cum l-ar fi chinuit o durere insuportabilă.

Îşi eliberă capul şi se îndreptă de spate. Aruncându-şi braţele în lateral, strigă:

— Prost afurisit! Ar fi trebuit ca în schimb să mă fi ucis!

Făcu un pas în faţă şi se aruncă de pe cornişă.

Dincolo de margine se întindea o crevasă adâncă şi îngustă, cu o latură de granit – una dintre faliile care, ca o tăietură în piatră, brăzdau peisajul.

În liniştea neaşteptată, toţi îngheţară instinctiv, apoi simţiră briza şi auziră o bufnitură surdă.

Fu cel mai înfiorător sunet pe care Niniver îl auzise vreodată.

Şocul îi amuţi pe toţi. Până când Sean murmură:

— Să fiu al naibii! Nenorocitul s-a sinucis.

*

Phelps era oier; el şi fiul său, Matt, purtau întotdeauna funii pe şeile lor, la fel ca Sean.

Merseră împreună până la marginea cornişei. Priviră în crevasă, dar din cauza tufelor şi a smocurilor de iarbă care răsăreau din pereţii de piatră le fu imposibil să vadă ce se afla în adâncurile întunecate.

Partea opusă era mai joasă, dar era flancată de grohotişuri; nu era o opţiune să ocolească pe acolo. Dar crevasa era foarte îngustă, ca o despicătură în munte, şi acoperită de pietre cât vedeai cu ochii; nu era nicio cale prin care să intre şi nicio cărare care să coboare.

Phelps, Matt şi Sean întinseră frânghiile. Ceilalţi bărbaţi se împărţiră în echipe care să-i coboare pe Sean şi

pe Matt în crevasă. Cu braţele strânse la piept şi mintea golită, Niniver privi cum cei doi trecură dincolo de margine, fiecare pe câte o frânghie şi cu a treia atârnând între ei.

În timp ce ei coborau în tenebre, ea se apropie de margine; privi în jos, urmărindu-i, dar destul de aproape tufişurile îi blocară vederea.

Îşi întoarse atenţia asupra frânghiilor. Bărbaţii le dădeau drumul încet – crevasa era mai adâncă decât crezuseră. În sfârşit, frânghiile se detensionară când mai întâi Sean, apoi Matt ajunseră într-un loc în care puteau sta în picioare.

Un moment mai târziu, un strigăt adânc plin de uimire – scos de Sean, dar şi de Matt – izbucni din adâncimi. Privind în jos, Niniver se încruntă. Sean şi Matt ştiau la ce să se aştepte, aşa că de ce păruseră atât de şocaţi?

— Ce au spus? întrebă Ferguson din locul în care aştepta împreună cu ceilalţi bărbaţi să-i ridice pe cei doi.

Încruntată, ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Pietrele le distorsionează prea tare vocile. Vorbesc, dar nu pot să-mi dau seama ce spun.

Cea de-a treia frânghie – cea pe care Sean şi Matt plănuiseră să o lege de mijlocul lui Nolan – se mişcă. Phelps veni lângă Niniver, dar nici el nu reuşi să înţeleagă ceva din mormăielile care veneau de jos.

Apoi Sean trase de frânghie, iar Matt de a lui. Phelps se alătură din nou celorlalţi bărbaţi şi îi ridicară împreună pe cei doi.

Sean ajunse primul. Chipul lui bătut de soare şi de obicei rumen era alb precum creta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Niniver când el se căţără pe margine.

Sean se ridică în picioare.

— Am găsit trupul lui Nolan. Este mort – cu gâtul rupt, printre altele aşa cum ne aşteptam.

Aruncă o privire spre Matt, în timp ce bărbatul mai tânăr se ridică lângă el.

Matt, la rândul lui, părea foarte tulburat.

Sean se întoarse spre Niniver. Ezită preţ de o

secundă, apoi izbucni:

— Nolan se află peste alt trup. Corpul lui Nigel este deja acolo, iar Nolan s-a aruncat în acelaşi loc.

Niniver clipi. Mintea i se întunecă.

— S-a aruncat şi Nigel de aici?

Nu îşi putea imagina asta, nu din partea lui Nigel, dar nu se aşteptase ca Nolan să se sinucidă.

Părând din ce în ce mai sumbru, Sean clătină din cap.

— Nigel a aterizat pe spate, având înfipt între coaste cuţitul de vânătoare al lui Nolan, cel despre care a spus că l-a pierdut anul trecut.

Ea rămase cu gura căscată, apoi mintea i se întunecă din nou, dar, ca un caleidoscop, toate piesele se aşezară la locul lor.

— Ah!

Sunetul slab – de recunoaştere, de înţelegere – fu acoperit de exclamaţiile şocate ale bărbaţilor.

Privi la cei din grup. Spre deosebire de ceilalţi, ea nu era surprinsă.

Ba din contră. În sfârşit, totul începea să aibă sens.

*

Dură câteva ore să aducă ambele trupuri din adâncurile crevasei şi să transporte rămăşiţele la conacul Carrick. În ciuda degradării din pricina trecerii timpului şi a micilor animale, trupul lui Nigel fu uşor identificat. Rămăşiţele îi fură înveşmântate în hainele pe care le purtase la nunta vărului lor, Thomas Carrick, cu Lucilla Cynster – ultima oară când îl zărise altcineva în afară de Nolan.

Niniver petrecu restul acelei zile închisă în bibliotecă împreună cu consiliul clanului. Norris fu şi el prezent. Deşi era cu câţiva ani mai tânăr decât ea şi, prin urmare, avea mai puţine amintiri despre Nigel şi Nolan de când erau copii, avea aceleaşi păreri legate de fraţii lor mai mari şi o susţinea pe Niniver.

Rând pe rând, ea şi consiliul puseră cap la cap

evenimentele. Amintindu-şi de o afirmaţie făcută de Nolan la ancheta morţii surorilor Burns – o anchetă care nu ajunsese la nicio concluzie, dar lăsase ca suspiciunea de crimă să atârne deasupra capului lui Nigel, Niniver îl trimise pe Sean la Ayr ca să pună câteva întrebări câtorva oameni de acolo.

Sean se întoarse abia în dimineaţa următoare. Consiliul clanului se întruni din nou pentru a-i asculta raportul. Odată ce primiră veştile care de acum nu mai erau surprinzătoare, Ferguson se întoarse către Niniver:

— Şi acum? Chemăm autorităţile?

Aşezată în spatele biroului pe care tatăl ei îl folosise de-a lungul lungii sale domnii ca moşier, Niniver întâlni privirea lui Ferguson, se uită la doamna Kennedy, menajera, care stătea alături de acesta, apoi la Carming, Phelps, Bradshaw, Sean şi la ceilalţi din consiliu. Cu toţii o priveau cu atenţie, cu ochii plini de speranţă.

Jurământul pe care îl rostise deasupra mormântului tatălui ei îi răsună în minte.

„O să fac tot o să fie nevoie pentru a îndrepta greşelile copiilor tăi şi pentru a reuni clanul, ca să fie din nou puternic şi prosper. O să fac tot ce pot şi orice o să fie necesar pentru a păstra moştenirea şi pentru a conduce clanul aşa cum ţi-ai fi dorit”.

Doar atât putuse să promită după pierderea tatălui ei; nu reuşise să afle destule lucruri ca să-l salveze şi să nu mai fie otrăvit de unul dintre fiii săi.

Tot ceea ce putea face acum era să se asigure că vina cădea pe fiul care o merita, spălând astfel numele celui care fusese doar altă victimă. În acest fel, Nigel – primul născut al lui Manachan şi cel mai iubit copil, cel care, în ciuda slăbiciunilor lui, fusese crescut să preia conducerea – putea fi îngropat alături de tatăl lui şi de cei din familie.

Însă jurământul făcut îi cerea să pună clanul pe primul loc.

— Trebuie să informăm autorităţile de moartea lui Nolan şi de tot ce ne-am dat seama până acum, dar, dacă este posibil, cred că ar trebui să păstrăm tăcerea în privinţa

acestei probleme. Nu văd niciun motiv pentru care ziarele din Ayr şi Dumfries, cu atât mai puţin cele din Glasgow şi Edinburgh, să fie încurajate să scrie din nou despre problemele clanului.

Cu toţii încuviinţară din cap. Phelps privi împrejur.

— Este limpede că nu o să te contrazică nimeni în privinţa asta. Clanul a suferit destul – nu avem nevoie ca rufele murdare să atârne la vedere, ca să fim bârfiţi de întregul comitat.

Văzând că acordul se citea pe feţele tuturor, Niniver încuviinţă din cap.

— O să chemăm doctorul să examineze trupurile – o să confirme ceea ce ştim deja. Între timp, o să trimit scrisori prin care să descriu cât mai simplu faptele către… Făcu o pauză, cugetând, apoi continuă: Sir Godfrey Riddle, Lord Richard şi Thomas, şi o să le cer să vină aici azi după-amiază. Să vedem dacă reuşim să rezolvăm lucrurile doar cu ei trei – ei ştiu care este situaţia clanului şi probabil vor fi de acord să ne ajute să aranjăm totul cu cât mai puţin scandal posibil.

Nimeni nu o contrazise. O jumătate de oră mai târziu, Sean luă scrisorile pe care le scrisese Niniver, încălecă şi plecă să le livreze.

*

Doctorul veni, văzu trupurile şi promise să-i trimită raportul lui Sir Godfrey Riddle, magistratul local.

Sir Godfrey sosi prompt la ora două fix. Urcă treptele din faţă, cu o expresie gravă şi preocupată.

— Niniver, draga mea… O luă de mâini şi o strânse cu blândeţe. Treaba asta trebuie să fie tare tulburătoare pentru tine!

Ea îi scrisese doar că Nolan se sinucisese, iar apoi găsiseră trupul lui Nigel. Fără a i se citi nimic pe chip, îşi plecă uşor capul. Cum să explice că, deşi moartea tatălui ei şi dispariţia lui Nigel o zguduiseră şi o tulburaseră, moartea lui Nolan şi apoi înţelegerea faptelor o aduseseră din nou cu

picioarele pe pământ, îi redaseră încrederea în capacitatea ei de a citi oamenii, de a înţelege lumea în care trăia? Până acum, nu înţelesese. Acum însă totul era limpede.

În ce privea suferinţa, cei care meritaseră lacrimile ei erau morţi de aproape un an. Avea prea multe de făcut pentru a le păstra amintirea neîntinată ca să se gândească la moartea lui Nolan.

Sir Godfrey îi dădu drumul când Lord Richard Cynster şi vărul lui Niniver, Thomas Carrick, intrară călare în curtea din faţă, urmaţi de o trăsură care făcu o curbă largă înainte de a opri în faţa treptelor. Thomas descălecă, îi aruncă frâiele lui Sean şi merse să deschidă uşa trăsurii. O ajută să coboare pe Catriona, soacra lui şi soţia lui Richard, şi apoi, ca şi cum ar fi fost făcută din porţelan, Thomas îşi sprijini soţia, pe Lucilla, fiica lui Richard şi a Catrionei.

Lucilla era însărcinată – se şoptea că avea gemeni. Doar puţin mai înaltă decât Niniver, deşi mai avea luni bune până să nască, Lucilla cu siguranţă se rotunjise destul de mult ca zvonurile să fie adevărate. Totuşi, după zâmbetul liniştitor pe care i-l oferi lui Thomas şi uşurinţa cu care, sprijinită de braţul lui, urcă treptele abrupte din faţa conacului, nu era deranjată de greutatea în plus.

Deşi nu le ceruse, Niniver sperase că ambele doamne aveau să vină, aşa că se simţi uşurată când le văzu. După atingerea de obraji, strângerea de degete şi schimbul grav şi în surdină de salutări, îşi conduse pleiada de persoane cu autoritate în salon, acolo unde Norris stătea în picioare, aşteptând.

Niniver îi pusese pe lachei să rearanjeze mobila. După ce îl salută pe Norris, Lucilla se aşeză pe una dintre canapele, iar Catriona se afundă în canapeaua asortată din faţa ei. Richard se aşeză alături de soţia lui, iar Thomas se duse lângă Lucilla. Sir Godfrey ocupă unul dintre fotoliile aşezate de o parte a şemineului şi cu faţa spre cei din încăpere, îngăduindu-i lui Niniver să se cufunde în celălalt fotoliu.

Norris aşezase un scaun cu spătar în stânga lui Niniver. În timp ce Norris lua loc, ea se întoarse către Sir

Godfrey:

— Dacă nu vă supăraţi, aş dori ca la această întâlnire să participe câţiva dintre oamenii din clan, întrucât fiecare decizie o să-i afecteze pe toţi.

Sir Godfrey încuviinţă sumbru din cap.

— Într-adevăr. Chestiunea aceasta este o treabă cumplită pentru voi toţi.

Ferguson se învârtise pe lângă uşă; la semnul din cap al lui Niniver, acesta îi chemă pe doamna Kennedy, pe Bradshaw, Forrester, Carming, Phelps şi pe Matt. Intră şi el, urmat de Sean, care închise uşa în urma lui.

Ferguson şi Sean puseră în semicerc scaunele cu spătar pe care le aduseseră din salon, între canapele şi uşă, apoi, făcând semn din cap către nobilimea adunată, care răspunse grav, membrii clanului se aşezară.

Preţ de câteva clipe, Niniver îl privi în ochi pe Thomas, apoi se uită la Sir Godfrey.

— Poate că ar fi mai bine să povestesc evenimentele recente aşa cum s-au petrecut, apoi putem trece la ceea ce noi, clanul, am dedus şi s-a confirmat după aceea, iar în cele din urmă, la ceea ce credem că s-a întâmplat nu doar la moartea tatii, ci şi a lui Faith şi a în Joy Burns.

Privirea lui Sir Godfrey se înăspri.

— Înţeleg. Încuviinţă din cap. Continuă, te rog.

Niniver trase aer în piept şi descrise pe scurt evenimentele zilei trecute. Sir Godfrey îi interogă pe Sean şi pe Matt în legătură cu ceea ce văzuseră când ajunseseră pentru întâia oară la cele două trupuri; răspunsurile lor fură scurte, dar complete.

— Aşa, care vasăzică.

Thomas întâlni privirea lui Niniver, apoi se uită la Sir Godfrey. Acesta continuă:

— Se pare că, de fapt, Nolan a fost criminalul, iar Nigel altă victimă a acestuia.

Fără îndoială, şi Thomas găsea noul adevăr mai uşor de înţeles decât judecata anterioară, care îl făcuse pe Nigel să pară criminal.

— Hm!

De sub sprâncenele proeminente, Sir Godfrey o privi pe Niniver.

— Ai menţionat deducerea şi confirmarea mai multor lucruri. Care anume?

— La ancheta morţii surorilor Burns, Nolan a spus că el şi Nigel au petrecut în Ayr noaptea în care au murit Faith şi Joy, într-o casă de moravuri uşoare. Niniver speră că îmbujorarea ei nu era prea evidentă. Ţinând cont de concluzia noastră că Nolan l-a ucis pe Nigel, l-am trimis pe Sean să le întrebe pe… doamne ce ştiu despre acea noapte. Ne-am gândit…

Îl privi pe Sean.

Acesta îi sări în ajutor:

— Ne-am gândit că, dacă unul din cei doi le-a părăsit pe doamne în noaptea aceea, probabil că ele şi-ar aminti, chiar dacă s-a întâmplat cu aproape un an în urmă.

— Şi ce s-a întâmplat, şi-au amintit? întrebă Richard.

— Da.

Sean se uită la Sir Godfrey.

— Şi-au amintit că bărbatul cu păr blond – Nolan – a plecat călare spre casă în noaptea aceea. Două dintre ele l-au auzit pe Nolan spunându-i lui Nigel că a uitat să pună deoparte nişte registre contabile pe care nu voiau să le citească nimeni, dar avea să se întoarcă de dimineaţă.

— Şi, adăugă Thomas cu ochii aţintiţi asupra lui Bradshaw, când familia Bradshaw s-a îmbolnăvit pentru că pusese cineva săruri în fântâna lor, asta s-a întâmplat cu o noapte înainte, când atât Nigel, cât şi Nolan şi-au petrecut noaptea aici. Au plecat la Ayr în dimineaţa următoare.

Norris interveni:

— Deci Nolan este cel care a pus sărurile în fântână. Nigel nu ar fi făcut niciodată una ca asta. Poate că ar fi *glumit* pe seama asta, dar nu ar fi făcut-o niciodată cu adevărat.

Niniver se uită la Sir Godfrey.

— Nimeni nu ne-a întrebat – pe mine şi pe Norris – ce părere aveam despre faptul că Nigel l-a otrăvit pe tata. Norris nu şi-i aminteşte pe Nolan şi pe Nigel la fel de bine

ca mine. Aruncă o privire spre Thomas. Iar eu i-am văzut mai des decât Thomas – când el era prin preajmă, Nolan părea întotdeauna mai prevăzător. Îndreptându-şi din nou privirea către Sir Godfrey, continuă: Nolan detesta – detesta *profund* – faptul că tatii nu îi păsa decât de Nigel. Aceasta a fost singura slăbiciune reală a tatii – nu l-a văzut cu adevărat pe niciunul dintre noi, în afară de Nigel. Cu toate astea, Nolan nu l-a urât pe Nigel. În felul său, l-a iubit, atât cât putea el să simtă acea emoţie. Dar Nolan era cel isteţ, în vreme ce Nigel... Ei bine, era uşor influenţabil şi avea încredere în Nolan. Încă de când erau mici, Nolan a pretins că era cel mai bun prieten şi confidentul lui Nigel, dar şi cel mai loial ajutor de nădejde. Îmi amintesc că am văzut totul, deşi la vremea aceea nu am înţeles ce vedeam pentru că, bineînţeles, lui Nolan nu i-a păsat niciodată ce vedeam. Eram doar sora lor mai mică, şi nimeni nu m-ar fi ascultat vreodată dacă vorbeam despre ei. Pentru Nolan, ceea ce eu şi, mai târziu, Norris vedeam nu a fost niciodată un motiv de îngrijorare. Făcu o pauză, apoi continuă: în ultimii zece ani, nici eu, nici Norris nu prea i-am văzut pe Nigel şi pe Nolan. Noi am rămas aici, în timp ce ei se plimbau, deseori mergând în Ayr, Dumfries, Glasgow şi Edinburgh. Însă nu îmi imaginez că relaţia dintre ei s-a răcit, nici că ei, ca indivizi, s-au schimbat. Aşa că, atunci când a părut că Nigel a fost cel care l-a otrăvit pe tata şi le-a ucis pe Joy şi pe Faith Burns, iar Nolan nu era vinovat de nicio fărădelege, nu am ştiut ce să cred. Îşi desfăcu mâinile. Totul părea confuz, dar cu Nigel care se presupunea că fugise, iar Nolan... Când a dispărut Nigel, Nolan a făcut tot ce i-a stat în putinţă, iar eu m-am gândit că poate chiar interpretasem greşit lucrurile şi că din cauza lui Nigel cei doi păreau atât de sălbatici. Trase aer în piept şi adăugă: Şi nu m-am gândit nicio clipă că Nolan ar fi putut să-l ucidă pe Nigel pentru că, aşa cum am spus, dacă Nolan a iubit pe cineva, acesta a fost Nigel.

Se aşternu liniştea.

Catriona fu cea care o sparse tăcerea.

— E adevărat că Nolan l-a iubit pe Nigel, şi totuşi,

când a fost limpede că exista un risc real ca Lucilla să-l vadă pe Manachan şi să-şi dea seama că fusese otrăvit şi astfel să dea alarma, Nolan a fost nevoit să-l sacrifice pe Nigel pentru a da autorităţilor şi societăţii un răufăcător care să-i mulţumească... Uciderea singurei persoane pe care chiar o iubea ar explica prăbuşirea în nebunie a lui Nolan.

Lucilla se cutremură.

— Într-adevăr.

— Aş îndrăzni să spun, interveni Phelps, că Nolan a avut de gând să-l ţină în viaţă pe Nigel şi să-l lase să fie moşier, iar el să fie cel isteţ, care să conducă moşia şi toate celelalte din umbră. Dacă asta şi-a dorit Nolan, dar apoi a fost obligat să-l omoare pe Nigel ca să se protejeze pe el însuşi, înseamnă că toate prostiile pe care Sean le-a auzit luni la rând au sens. Şi tot ce am auzit cu toţii pe cornişa aceea.

— Ar explica, de asemenea, spuse Ferguson, motivul pentru care, având trupul lui Nigel în apropiere, Nolan mergea pe cornişă să-i vorbească, să fie aproape de el.

Thomas se foi. Cu o expresie rece, spuse:

— Sunt de acord. Dacă acceptăm că Nolan voia să se răzbune pe Manachan şi că îl controla de fapt pe Nigel, atunci uciderea lui Manachan şi numirea lui Nigel ca moşier se poate să fi fost intenţiile lui Nolan. Nu ar fi fost nevoit să suporte nicio responsabilitate – indiferent ce se întâmpla, toată vina cădea pe umerii lui Nigel. Pot să văd asta ca pe un plan de răzbunare. Ar fi condus moşia pe care Manachan intenţionase să o lase în mâinile lui Nigel, iar orice eşec ar fi fost pus pe seama lui Nigel.

Discutară despre diverse alte probleme, trăgând concluzii pe baza a ceea ce înţelegeau acum, dar era limpede că nu exista nicio urmă de îndoială în privinţa adevărului legat de ceea ce se petrecuse în lunile de dinaintea morţii lui Manachan.

În cele din urmă, Sir Godfrey le ceru să facă linişte.

— Cred că am căzut cu toţii de acord că Nolan a fost răufăcătorul, de la început până la sfârşit, în privinţa morţii

bătrânului moşier şi, de asemenea, a surorilor Burns. Sir Godfrey îşi aţinti privirea asupra lui Niniver. Sentinţa mea anterioară trebuie anulată, dar îmi imaginez că tu şi clanul – le aruncă o privire celorlalţi – aţi prefera să facem ceea ce trebuie fără prea multă zarvă, nu?

Niniver se simţi uşurată.

— Exact. Aruncă o privire spre Thomas, apoi către ceilalţi. Clanul a suferit în urma scandalului provocat de uciderea tatălui meu, chipurile de către Nigel. Am prefera să nu fim nevoiţi să trecem din nou prin calvarul acela. Îl privi pe Sir Godfrey, apoi pe Lord Richard. Totuşi, trebuie să îl absolvim de vină pe Nigel pentru a-l putea îngropa alături de tata. Este posibil să facem asta, evitând în acelaşi timp alt scandal public?

Sir Godfrey îşi arcui sprâncenele. După un moment, îl privi pe Richard.

Richard răspunse privirii acestuia.

— Dacă am lua sinuciderea lui Nolan ca pe o mărturisire? De fapt, asta a fost.

— Şi, adăugă Thomas, nu este nevoie de o judecată, având în vedere faptul că ucigaşul şi-a luat viaţa. Nu se mai află aici ca să fie pedepsit.

— Ah!

Sir Godfrey părea să aibă mai multă speranţă. După ce cugetă o clipă, încuviinţă hotărât din cap.

— Da, într-adevăr, spuse. Asta o să meargă.

În cele din urmă, se căzu de acord că, fără surle şi trâmbiţe, Sir Godfrey avea să redeschidă cazul morţii tatălui ei şi a surorilor Burns şi avea să-l absolve pe Nigel de aceste crime în virtutea mărturisirii lui Nolan şi a confirmării că el fusese, într-adevăr, răufăcătorul în toate cele trei cazuri. Catriona, care, datorită poziţiei ei ca Doamna Văii, păstra o legătură strânsă cu preotul local, se oferi să explice reverendului Foyle cum stăteau lucrurile, uşurând astfel misiunea clanului de a aranja funeraliile şi înmormântările cuvenite.

Când totul fu pus la punct, Niniver le făcu tuturor semn să plece, simţindu-se epuizată. Dar mai avea de

discutat cu cineva.

Thomas fu ultimul de la care îşi luă rămas-bun. Era cu trei ani mai în vârstă decât ea; nu fuseseră niciodată apropiaţi, însă întotdeauna îl văzuse ca pe un Carrick adevărat, un bărbat precum tatăl ei. După ce o ajută pe Lucilla să urce în trăsură şi închise uşa, Thomas se întoarse spre ea, căutându-i privirea, apoi îi luă mâinile într-ale lui. O privi calm în ochi.

— Acesta este sfârşitul unei perioade întunecate pentru clan şi pentru familie.

Văzu înţelegere în ochii lui de chihlimbar; prevăzuse inevitabilele consecinţe ale acelei zile, la fel ca ea. Tot ce rămânea de făcut era ca ea să le facă faţă şi să îşi urmeze calea, indiferent ce avea să se întâmple.

Indiferent ce se întâmplase, ea avea să fie, pentru totdeauna, parte din clan.

Îl găsi pe Norris în bibliotecă. Stătea lângă ferestrele înalte, privind peisajul întunecat. Bănuia că şi el ştia, la rândul lui, ce avea să urmeze şi aşteptase să-i vorbească.

Înăbuşindu-şi un oftat, se prăbuşi pe braţul unuia dintre fotolii.

Norris se întoarse. Prin umbrele care se adânceau, îi întâlni privirea. După un moment, o întrebă:

— Acum ce urmează?

Ea se îndreptă de spate şi îşi înălţă capul.

— Acum convocăm o întâlnire a clanului pentru a alege un nou moşier. Îi susţinu privirea. O să candidezi?

El izbucni în râs – un sunet gol şi vag ironic.

— Nu. Nu am nici cea mai mică dorinţă să conduc clanul.

Nu se aşteptase la altceva, însă trebuia să-l întrebe şi să-l audă spunând asta. Din clipa în care se născuse, fusese ignorat nu doar de tatăl lor, ci şi de clan. Ea era singura persoană de care fusese vreodată apropiat; ea era singura persoană care nu-l ignorase. Nu avea niciun prieten şi niciun interes prin partea locului; preocupările lui erau legate doar de educaţie, nu şi de pământurile clanului.

— Atunci ce o să faci?

Încă era sora lui; îi păsa de el şi ştia că, în adâncul sufletului, el ţinea la ea.

— Nu m-am aşteptat să fiu nevoit să aleg atât de curând, dar aici nu există nimic pentru mine. Afundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, ridică din umeri şi continuă: Dacă este să spunem adevărul, nici nu am simţit vreodată că a fost menit să existe. Locul meu nu e aici.

Ea nu spuse nimic, ci pur şi simplu aşteptă.

Întorcându-se doar pe jumătate, el privi pe fereastră, către est.

— Trebuie să îmi clădesc o viaţă pentru mine însumi. O să plec – trebuie să plec, o dată pentru totdeauna. Definitiv. Nu o să mă întorc. Şi, în afară de ce am moştenit de la tata, nu mă aştept să apelez la fondurile clanului – spune-le asta.

Ea se aştepta la asta, şi totuşi…

— Unde o să pleci?

El ridică din nou din umeri.

— În St. Andrews, poate. Pot căuta de muncă acolo – ca profesor, poate cercetător. Cine ştie? O să plec mâine-dimineaţă.

„Atât de curând?” Inspiră adânc şi se ridică.

— Aşadar, pleci pur şi simplu?

Norris îşi întoarse din nou privirea.

— Fără să mă uit în urmă.

Vru să spună că asta însemna că avea să o lase şi pe ea în urmă, o lăsa să facă faţă destrămării vieţii pe care o cunoscuseră, dar nu o făcu. Nu avea niciun sens să încerce să îl oprească. Şi, într-adevăr, plecarea lui de a doua zi avea să fie confirmarea faptului că renunţa la orice pretenţie asupra stăpânirii moşiei. Se obligă să încuviinţeze din cap, apoi merse către birou.

— Să nu pleci fără să îţi iei rămas-bun.

Simţi privirea lui asupra ei, dar nu dori să i-o întâlnească. El ezită, apoi spuse:

— Ne vedem la micul dejun.

Cu asta, merse la uşă, o deschise şi plecă.

Ea se prăbuşi pe scaunul din spatele biroului masiv.

Odată ce Norris avea să plece, ea avea să rămână singură. Clanul urma să se întâlnească pentru a alege un nou moşier din altă familie. Ea trebuia să se asigure că toate proprietăţile rămâneau clanului – moşia, conacul, totul în afara averii personale a familiei Carrick, o sumă relativ modestă care avea să fie împărţită între ea şi Norris. Toate celelalte aparţineau clanului – mobila, cărţile care o înconjurau, ba chiar şi câinii ei de vânătoare. Tot ce făcea ca locul acesta să fie căminul ei.

Aşadar, ce avea să facă odată ce se întâmpla asta?

Rămase aşezată şi privi în gol, în vreme ce noaptea se lăsa dincolo de ferestre, iar umbrele dinăuntru se adânceau.

Poate că Norris pleca, dar, făcând asta, accepta provocarea de a-şi clădi o viaţă pentru el însuşi. Şi ea trebuia să facă acelaşi lucru, dar era opusul lui – ea nu voia să părăsească pământurile clanului. Rădăcinile ei erau acolo, înfipte adânc în pământ. Întotdeauna se simţise legată atât de câmpurile unduitoare, dar şi mai mult de oameni. Crescuse în *clan* şi pur şi simplu nu îşi putea imagina cum ar fi fost să se smulgă şi să se elibereze – nu vedea niciun motiv pentru care să facă asta.

— Aşadar, o să rămân, murmură ea în încăperea întunecată. Orice s-ar întâmpla, o să găsesc o cale… Poate că cel care o să se mute aici o să mă lase să redeschid aripa abandonată şi să stau acolo.

Îşi înclină capul, gândindu-se la asta, apoi ridică uşor din umeri.

Pe lângă faptul că nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a părăsi pământurile clanului, era jurământul pe care îl făcuse tatălui ei – un jurământ pe care trebuia să îl ducă la îndeplinire.

Spre deosebire de fraţii ei, ea credea în clan, în bine şi în rău, în ducerea la îndeplinire a obligaţiilor şi în păstrarea jurămintelor solemne. În a înapoia celor care îi dăruiseră.

Aşezându-şi palmele pe birou, se ridică în picioare.

— Într-un fel sau altul, o să găsesc o cale.

În cei 24 de ani ai săi, de fiecare dată când ameninţa

vreo ruptură, se baza pe această regulă. Iar asta avea să o ghideze şi acum.

*

Îi îngropară pe Nigel şi pe Nolan trei zile mai târziu. Atmosfera fu mai degrabă de simplă adunare decât de respect. Ambianţa fu izbitor de diferită de cea de la funeraliile tatălui ei. Pe de altă parte, Manachan fusese venerat de clan şi respectat de întreaga comunitate, în timp ce Nigel şi Nolan fuseseră toleraţi doar datorită faptului că erau fiii lui Manachan. Cât despre cunoştinţele din afara comunităţii, proveneau din rândul tinerilor iresponsabili, hotărâţi să se bucure de o viaţă dedicată plăcerilor, fără să se gândească vreun pic la altcineva sau la altceva.

Câţiva dintre cei din urmă îşi făcură apariţia în mod neaşteptat, conducând cabriolete şi faetoane şi salutându-se cu voce răguşită unul pe celălalt.

Clanul îi ignoră.

La început, Niniver fu surprinsă când văzu câţi membri ai clanului aleseră să fie prezenţi. Apoi îşi dădu seama că, atât pentru ei, cât şi pentru ea, sumbra slujbă marca sfârşitul a doi ani de nesiguranţă şi de nelinişte – doi ani de confuzie, de a nu şti ce se petrece şi de încredere pierdută în conducerea clanului.

Nigel fu îngropat lângă tatăl şi mama lor, alături de cei din familia Carrick.

Nolan fu îngropat într-un colţ depărtat al cimitirului – respins şi renegat de toţi.

Ea fu cea care aruncă prima ţărână pe coşciugul lui Nolan. Cu feţe împietrite, bătrânii clanului îi urmară exemplul.

Şi apoi fu gata.

Nimeni nu simţi nevoia să zăbovească; cu toţii fură bucuroşi să întoarcă spatele şi să plece.

Când adunarea se împrăştie şi clanul se întoarse la cotigile şi la căruţele care îi aduseseră acolo, câţiva dintre

prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan o înconjurară şi încercară să o asalteze cu condoleanţe, evident, nesincere.

Evita societatea – în parte tocmai din cauza unor astfel de bărbaţi –, dar învăţase cu mult timp în urmă să-şi ascundă sentimentele şi să păstreze o mască de calm imperturbabil. Totuşi, să fie invitată să se alăture câtorva aşa-zişi crai la un picnic, iar când refuză politicos, vorbele ei să fie ignorate…

Din fericire, Thomas interveni şi, cu doar câteva vorbe tăioase şi o încruntare întunecată, trimise grupul la plimbare. Apoi, împreună cu Ferguson, Thomas o însoţi până la trăsură, o ajute să urce şi închise uşa.

Sean mână caii, trăsura porni şi, în sfârşit, totul se termină.

Îşi odihni capul pe perne şi închise ochii, înăbuşindu-şi lacrimile care, pe neaşteptate, ameninţau să se reverse.

Familia ei plecase – toţi plecaseră. Thomas îi era cea mai apropiată rudă de sânge, dar avea propria casă, propriul rol de consort al viitoarei Lady din Vale.

Era… singură. Complet singură. Nu avea niciun loc, niciun rol – nicio viaţă.

Era cea lăsată în urmă.

Dar ştia că nu avea să fie alungată de clan; urma să aibă un loc şi un rol în interiorul lui, chiar dacă încă nu ştia care era acela.

Îşi spuse în sinea ei să rămână pozitivă sau cel puţin concentrată asupra lucrurilor pe care încă le avea de făcut în ziua aceea, asupra a ceea ce tocmai urma.

Întâlnirea clanului pentru a alege un nou moşier.

Oftă, deschise ochii şi aruncă privirea pe fereastră.

— Într-un fel sau altul, o să găsesc o cale.

*

Acceptase faptul că, la sfârşitul întâlnirii clanului, avea să fie martora trecerii întregii proprietăţi a clanului de sub controlul familiei Carrick sub cel al familiei căreia avea să aparţină noul moşier ales. Tocmai de aceea îl chemase din

Glasgow pe avocatul clanului.

Când intră din nou în casă, un lacheu îi spuse că domnul Purdy o aştepta în salon. Cu masca aceea impenetrabilă pe chip, intră să-l întâmpine.

Domnul Purdy era un gentleman în vârstă şi mai spilcuit, cu ochi căprui vicleni. După ce îi strânse mâna şi îi acceptă invitaţia de a-şi relua locul pe canapea, acesta întrebă:

— Ştii la cine o să apeleze clanul?

Aşezându-se pe canapeaua opusă, ea clătină din cap.

— Sunt câţiva bătrâni în clan care ar putea prelua rolul. Am simţit că trebuie să rămân la distanţă de orice discuţii. În aceste condiţii, cred că nu ar trebui să influenţez în niciun fel decizia legată de numirea noului moşier.

Familia ei dezamăgise clanul, iar pierderea conducerii era îndreptăţită.

Domnul Purdy se încruntă.

— Mai ai un frate, dacă îmi amintesc bine. Trebuie să aibă… 22 de ani?

— Norris. A refuzat să candideze la titlul de moşier şi a plecat deja să îşi clădească o nouă viaţă în altă parte.

Purdy îşi ţuguie buzele, apoi clătină din cap.

— Cum nu îşi dorea poziţia, poate că este mai bine că a plecat. Ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie. Chiar dacă intenţionase sau nu, plecarea lui Norris uşurase drumul clanului; atâta lucru auzise şi ea.

Uşa se deschise, şi Ferguson aruncă o privire înăuntru. O văzu, iar uşurarea îi înmuie trăsăturile.

— Iată-vă, domnişoară!

Ferguson îl recunoscu pe Purdy; o încruntare îi apăru trecător pe chip. Plecă uşor capul către avocat.

— Domnule Purdy.

Apoi Ferguson îşi întoarse din nou privirea spre ea.

— Puteţi să mergeţi, domnişoară, tot clanul este adunat şi aşteaptă în bibliotecă.

Presupusese că nu avea să fie nevoie de participarea ei la alegerea moşierului şi că ar fi fost mai bine pentru clan dacă ea nu era prezentă, dar se părea că ei o doreau acolo.

Poate pentru că era singurul Carrick care rămăsese să reprezinte numele pe care îl purta clanul. Se ridică.

— Da, desigur. Nu am crezut…

Întorcându-se către Purdy, reuşi să zâmbească.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Purdy se ridică odată cu ea; cu ochii plini de curiozitate, coborî capul.

— Desigur, domnişoară Carrick. O să aştept aici.

Întrebându-se ce stârnise interesul lui Purdy, îi îngădui lui Ferguson să o conducă din cameră. Acesta merse cu ea până la bibliotecă şi îi deschise uşa.

Intră. Hotărâtă să-şi păstreze sângele-rece, privi împrejur şi descoperi că toţi ochii din încăpere – ai tuturor bărbaţilor şi femeilor din clan – erau fixaţi asupra ei. Clipi, dar masca îi rămase impenetrabilă. Privind în jur, căută un loc unde să se aşeze. Toate scaunele erau ocupate, iar oamenii erau aliniaţi lângă perete, pe câteva rânduri.

În spatele ei, Ferguson îşi drese glasul. Când se uită spre el, acesta îi făcu semn cu mâna către scaunul din spatele biroului masiv.

Era singurul scaun liber din încăpere – şi se părea că îi fusese rezervat. Alungându-şi încruntarea de pe chip, traversă încăperea lungă. Scaunul acela din spatele biroului masiv, pe care îl folosiseră tatăl şi bunicul ei şi toţi moşierii de dinaintea lor, ar fi trebuit oferit noului moşier.

Ferguson se strecură pe lângă ea şi merse în spatele biroului, apoi îi trase scaunul. Poate că aveau de gând să ţină vreun soi de moment ceremonial, care să marcheze înmânarea titlului de moşier.

Luă loc, apoi privi în jurul ei. Într-o parte stătea în picioare Bradshaw, un bărbat puternic, care îşi demonstrase dorinţa de a acţiona pentru binele clanului. Dar era un pic arţăgos. Forrester altul dintre bătrânii clanului, stătea alături de soţie şi de familie era un bărbat solid, dar liniştit. Poate prea liniştit. Îi cercetă pe toţi – Phelps, Carming şi pe toţi ceilalţi candidaţi posibili – în căutarea vreunui semn…

Din senin, îi trecu prin minte gândul că aşa trebuie să

se fi simţit aristocraţii francezi, aşteptând căderea ghilotinei.

Privirea îi căzu asupra lui Sean, iar grăjdarul-şef îi făcu semn să înceapă.

Ea clipi, apoi se roti uşor şi ridică din nou privirea către Ferguson.

Bărbatul masiv căscă ochii la ea, în mod limpede aşteptând ca ea să conducă întrunirea.

Inspiră şi privi din nou împrejur; cu toţii aşteptau ca ea să vorbească. Împreunându-şi mâinile pe birou, îşi drese glasul; vocea îi sună puţin răguşită, găsi vorbele potrivite.

— Pentru a păstra obiceiul clanului, ne-am adunat astăzi aici pentru a alege un nou moşier.

Aruncă din nou o privire spre Ferguson; acesta se retrăsese şi stătea deoparte, alături de bătrânul Egan.

— Aveţi lista cu cei nominalizaţi?

Ferguson răspunse:

— Există un singur nume pe lista clanului.

— Doar unul?

Deşi asta făcea lucrurile mai uşoare, fusese sigură că poziţia avea să fie aprig disputată între cel puţin trei familii – Bradshaw, Phelps şi Carming.

Privirea lui Ferguson rămase fixată pe chipul ei.

— Am tot discutat în ultimele zile, încă de când fratele tău şi-a luat viaţa – şi, să fiu sincer, chiar şi înainte. Când a venit vorba despre asta, am stabilit că există o singură persoană pe care *toate* familiile clanului vor s-o urmeze – aşadar, aceasta este persoana de care avem nevoie pentru a conduce clanul, nimeni altcineva.

Privind în jurul său, îi văzu pe Bradshaw, Forrester şi pe toţi ceilalţi – împreună cu soţiile – încuviinţând hotărâţi din cap.

— Aşa, care vasăzică. Trase aer în piept. Excelent. Nu o să fie nevoie să votăm.

Oricine era, avea să afle că primise locul cu sprijinul fără echivoc al întregului clan. Se uită la Ferguson.

— Deci, care e numele?

Ferguson îi susţinu privirea.

— Niniver Eileen Carrick.

Trecuseră cel puţin zece ani de când i se adresase cineva cu numele ei întreg. Făcu ochii mari.

— Da?

Privirea lui Ferguson îi sfredeli ochii. Cu buzele strânse, el declară:

— Acesta este numele de pe lista noastră.

Încetă să respire. Făcu ochii mari, iar buzele i se despărţiră… Reuşi să respire sugrumat şi spuse:

— Vreţi *ca eu* să fiu moşierul… stăpâna?

Fu cuprinsă de emoţie. Confirmarea pe care o primi privind din nou de jur-împrejur fu prea bruscă pentru a înţelege. Pentru un moment lung, lăsă emoţia să o copleşească. Având în vedere jurământul făcut tatălui ei şi sprijinul clar al întregului clan…

Umezindu-şi buzele, pe un ton jos, întrebă:

— De ce eu?

Oarecum spre surprinderea ei, primi răspunsul.

Nu avusese nici cea mai mică idee că, toată viaţa ei, cei din clan văzuseră nu doar copila liniştită, nu doar tânăra femeie în care se transformase, ci şi femeia care era cu adevărat înăuntrul ei. Văzuseră, înţeleseseră şi o aleseseră.

Fu emoţionată, fu… copleşită de loialitatea lor.

Şi nu îi putea refuza.

Nu avu de ales – şi nici altă soluţie – decât să-şi înghită nodul din gât, să îşi adune puterea interioară şi să spună clar:

— Mulţumesc. Accept.

Şi, cu aceste cuvinte simple, deveni stăpâna clanului Carrick.

Capitolul 1

Martie 1850, aproape un an mai târziu, domeniul Carrick,

Dumfries şi Galloway

Niniver se aplecă pe gâtul lui Oswald şi lăsă murgul să alerge. Vântul îi biciui obrajii şi îi desfăcu şuviţe din cocul făcut în creştetul capului, lăsându-le libere. Nu îi păsa; voia doar să zboare în vânt şi să uite de orice altceva.

Loviturile răsunătoare ale copitelor grele ale lui Oswald şi încordarea muşchilor puternici ai calului îi umplură mintea şi alungară frustrările care ameninţaseră să o copleşească. În timp ce gonea peste câmpuri, alungă din minte iritarea, enervarea, neplăcerile şi purtarea meschină care pur şi simplu o provocaseră până aproape de furie.

La ce se gândeau? Gândeau măcar? Sau pur şi simplu reacţionau în faţa unei situaţii pe care nu ştiau cum să o interpreteze?

Călărise la est de conac, peste câmpurile mai line, dorind – având nevoie – să meargă la galop. Dar pământurile clanului se sfârşeau la capătul drumului. În faţă, dincolo de câmpuri, lucea drumul pietruit, în mod normal, în punctul acela ar fi încetinit, ar fi tras de hăţuri şi ar fi întors.

Nu şi în acea zi.

Aplecându-se, îl lăsă pe Oswald să înainteze ca o furtună.

Pentru că în acea zi avea nevoie de mai mult decât exerciţiu fizic. Avea nevoie de ceva asemănător exorcismului, înainte să se piardă cu firea şi să-i blesteme pe presanţii bărbaţi ai clanului într-un fel care le-ar fi făcut mândria bărbătească să se zbârcească pentru totdeauna.

Lăsându-i frâu liber lui Oswald, calul sări peste peretele de piatră care marca graniţa domeniului Carrick. Apoi calul îşi luă din nou avânt şi zbură peste peretele din pietre aşezate una peste alta până în partea cealaltă a drumului.

Niniver auzi un strigăt în urma ei – era Sean, care, ca de obicei, o urma pe post de îngrijitor de cai dar se prefăcu a nu-l auzi şi îl lăsă pe Oswald să alerge spre ceea fusese în ultimii ani valea lor preferată pentru galop. Calul îşi aminti,

ca şi ea, deşi nu mai călărise în partea aceea de când Marcus Cynster cumpărase vechea proprietate Hennessy şi o făcuse a lui.

De obicei, evita orice ocazie de a-şi întâlni vecinul, cu atât mai mult pe pământurile acestuia.

Dar nu şi astăzi. În acea zi, oamenii din clanul ei o împinseseră prea departe. Avea nevoie de această alergare şi, la urma urmei, şansele de a-l întâlni pe Marcus în valea aceea îngustă erau foarte mici. Urma să alerge până la capăt, apoi să întoarcă şi să alerge înapoi, iar el nu avea să ştie niciodată că ea fusese acolo.

Valea lungă şi îngustă coti şi şerpui adânc în vechea moşie Hennessy. Lăsându-se absorbită de moment, deveni una cu murgul ei şi galopară sălbatici şi liberi.

Dar, când ajunse la panta de la capătul văii, Oswald începu să dea semne de oboseală. Considerând că era înţelept să lase calul să se odihnească înainte de a se întoarce la conac, încetini, iar murgul urcă încet panta. În vârf era un copac strâmb, al cărui frunziş făcea destulă umbră cât să fie un loc plăcut şi să-i ferească de soarele după-amiezii.

Până atunci, abia dacă observase că soarele strălucea. Cu pielea ei foarte palidă, trebuia să aibă grijă să nu se umple de pistrui, însă nu îşi pusese o pălărie.

Strunind calul la umbră, îşi aminti că locul acela îi îngăduia să privească în jos, către vechea casă a fermei Hennessy. Construită din cărămizi roşii decolorate, cu buiandrugi din piatră de prin partea locului, casa solidă şedea cuibărită pe o bucată de pământ, cu obişnuitele dependinţe aranjate ordonat în jurul ei. Fuioare subţiri de fum se ridicau din două dintre multele coşuri de piatră.

Auzise că Marcus schimbase numele casei şi al moşiei în Bidealeigh.

Cu ochii sorbind decorul paşnic, slăbi frâiele şi îl lăsă pe Oswald să pască leneş iarba aspră, aşteptându-l pe Sean să o ajungă din urmă. Acesta nu avea să spună nimic odată ce avea să o ajungă; ştia ce o făcuse să plece atât de mânioasă.

Era stăpâna clanului Carrick de aproape un an. Primele luni ale stăpânirii ei, de la sfârşitului primăverii şi de-a lungul verii trecute până la vremea recoltei, fuseseră extrem de încărcate nu doar pentru ea, ci pentru întregul clan, căci descoperiseră împreună şi se acceptaseră jafurile fraţilor ei, care se răsfrângeau asupra domeniului. Când ea şi Ferguson studiaseră pentru întâia oară registrele domeniului, se întrebase de ce se făcea atâta zarvă, ce era cu atâta îngrijorare. Apoi dăduse peste al doilea rând de registre – cele pe care Nolan le ţinuse ascunse. Cele care arătau adevăratele fonduri ale clanului şi, în acelaşi timp, starea precară a afacerilor.

Acela fusese un moment de trezire la realitate, dar, sub conducerea ei, bătrânii clanului se adunaseră şi, împreună, concepuseră şi puseseră la punct un plan pentru a reface fondurile clanului, menit să pună clanul din nou pe picioare, şi care să îi ducă pe drumul spre prosperitate.

Nu ajunseseră încă pe acel drum, dar cel puţin mergeau în direcţia bună.

Apoi însă se instalase toamna şi urmase iarna, iar zăpezile şi furtunile îi ţinuseră pe toţi înăuntru. Ritmul muncii încetinise, în mod natural, şi, dintr-odată, bărbaţii mai tineri, care fuseseră ocupaţi toată vara, avură timp de gândire.

Prea mulţi aleseseră să se gândească la ea.

Pentru că încă era nemăritată.

Ceea ce ticăloşii nu reuşeau să înţeleagă era faptul că, fiind conducătoarea clanului – mai ales a unui clan precum Carrick *şi mai ales* date fiind dificultăţile financiare –, pentru ea, căsătoria era un lucru puţin probabil. Era singura rămasă din neamul Carrick, în vreme ce restul clanului era format din multe familii care, odată cu trecerea generaţiilor, deveniseră doar rude de sânge îndepărtate, dar strânse laolaltă de un ţel şi de o cauză comune, dar şi de o cotă-parte din domeniul clanului. O aleseseră să-i conducă dintr-un motiv foarte bun, şi anume că era singura pe care toate familiile clanului fuseseră de acord să o urmeze.

Şi *acela* era motivul cel mai important. Clanul o urma *pe ea.*

Orice bărbat care îi cerea mâna s-ar fi aşteptat să fie îndreptăţit, prin căsătorie, să îşi asume conducerea clanului.

Asta nu avea să se întâmple pentru că ea nu avea nicicând să îngăduie aşa ceva. Îi fusese încredinţată poziţia de stăpână, iar asta o obliga să acţioneze întotdeauna pentru binele clanului – iar binele clanului însemna ca *ea* să păstreze controlul absolut asupra tuturor chestiunilor ce îi priveau.

După ce văzuse toate slăbiciunile bărbaţilor, nu avea să încredinţeze frâiele nici unui bărbat. Încă nu se născuse vreunul – cel puţin unul pe care s-ar fi putut gândi să îl ia de soţ – care să fie de acord să rămână pe locul doi.

Îşi acceptase statutul de femeie necăsătorită ca fiind inevitabil – ba mai mult, ca fiind de dorit, cel puţin pentru ea. Avea încă de dus la îndeplinire jurământul făcut tatălui ei şi nu voia să renunţe niciodată la asta.

Din nefericire, câţiva bărbaţi din clan, de vârsta ei sau mai bătrâni şi încă necăsătoriţi ei înşişi, se hotărâseră să lupte pentru mâna ei. Încercase să le spună limpede că mâna ei nu era de revendicat, dar niciunul nu o crezuse. Alţii din clan, capete mai înţelepte, înţeleseseră, dar nu şi tinerii înfierbântaţi care păreau să se fi convins pe ei înşişi că, dacă o presau mai tare şi dacă făceau ceva nebunesc, ea avea să fie cuprinsă de afecţiune faţă de ei şi avea să îşi cedeze cu bucurie mâna şi clanul.

În după-amiaza aceea, aşteptând cu nerăbdare o plimbare liniştită călare, intrase în curtea grajdului şi dăduse peste Clement Boswell şi Jed Carming, care se luptau violent în mijlocul curţii. Pentru ea. Îşi aruncau insulte unul altuia şi îşi luau libertăţi pretinzând a fi primit diferite favoruri din partea ei – favoruri pe care ea nu le acordase.

Nu o văzuseră la timp ca să tacă.

Iar ea îşi dorise doar să îi lovească cap în cap şi să-i pună la punct, dar era prea fragilă pe lângă siluetele lor ca

nişte trunchiuri de copac. În schimb, îşi pierdu cumpătul şi urlase la ei să se oprească. Aceştia se opriseră, în cele din urmă, dar ea începuse să se simtă ca o scorpie.

Apoi se urcase pe spinarea lui Oswald, furioasă pe toţi bărbaţii. Din fericire, calul era castrat.

Sean îşi lăsă calul negru la pas şi trase de frâie. Îl priponi lângă al ei şi nu scoase o vorbă. El şi alţi bătrâni ai clanului o înţelegeau, dar nici măcar ei nu o puteau ajuta – nu în privinţa asta.

Ea avea nevoie de un apărător, de cineva care să-i ţină partea, să facă ceea ce ea, ca femeie delicată şi fragilă, nu reuşea, şi anume să-i intimideze pe potenţialii pretendenţi, să-i facă să accepte adevărul, să-i respecte statutul şi s-o lase în pace.

Nu putea apela la Norris. Acesta se acomodase cu viaţa de ajutor al unui profesor de istorie şi îşi asigurase un post, instruindu-i pe studenţii de la St. Andrews. Era un început nou şi promiţător pentru el. Şi apoi, el nu era… destul de bărbat, suficient de în vârstă şi de impresionant. Avea nevoie de un bărbat dornic şi capabil să lupte pentru ea, să-i apere poziţia.

Oswald se agită sub ea. Liniştindu-l instinctiv, aruncă o privire spre priveliştea care i se întindea în faţă.

„Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, aminteşte-ţi că poţi oricând să mă chemi. Dacă eşti vreodată la ananghie, te rog nu ezita, cere-mi doar!”

Trecuseră aproape doi ani, dar încă putea să audă vocea gravă a lui Marcus Cynster rostind aceste vorbe. Ştia că el le spusese din suflet.

Şi nu se mai putea preface că nu avea nevoie de ajutor. Genul de ajutor pe care el ar fi putut să i-l ofere.

Evitase să îl vadă dintr-un motiv pe care încă îl considera întemeiat, însă, dacă avea să facă ce îi cerea clanul…

Strângând frâiele, aruncă o privire către Sean.

— Aşteaptă aici! O să mă întorc repede.

Rostind asta, dădu pinteni calului şi se îndreptă pe pantă în jos, pentru a-i face o vizită duşmanului ei.

*

Marcus Cynster privea de-a lungul ţevii puştii când se auzi o bătaie puternică în uşa din faţă. Îşi înălţă capul; cu mâinile ocupate încă de curăţatul armei, aşteptă să audă paşii grei ai lui Flyte, majordomul lui, îndreptându-se către uşă.

Apoi îşi aminti că era singur în casă. Familia Flyte – atât doamna, cât şi domnul – plecaseră la Ayr, iar Mindy, servitoarea care o ajuta pe doamna Flyte în casă, nu era în acea zi.

Aşeză puşca pe pânza pe care o întinsese pe masa din salon lui şi se îndreptă spre uşă. Aplecându-se când trecu pe sub arcada ce dădea în foaierul mic al locuinţei de la ţară, se auzi altă bătaie în uşă, grăbită şi autoritară, inelul de metal răsunând greu.

Înainte să tragă zăvorul şi să deschidă uşa grea de stejar, era aproape sigur că nu sosise vreun fermier care să-i anunţe vreo problemă.

Dar nu se aşteptase să vadă frumuseţea care îi apăru în faţă.

Nu o mai văzuse pe Niniver Carrick de luni bune, dar chiar şi atunci o zărise doar de la distanţă.

Acum era destul de aproape încât să vadă roşeaţa uşoară din obrajii ei de porţelan, strălucirea aurie dată de soarele care atingea firele rebele ale părului ei blond-deschis, arcadele delicate ale sprâncenelor maronii şi inteligenţa din ochii ei precum albăstrelele. Promisiunea senzuală din curbele îmbătătoare ale buzelor ei pline şi trandafirii era domolită de hotărârea şi încăpăţânarea trădate de rigiditatea bărbiei.

Bănuia că puţini observaseră fie inteligenţa, fie încăpăţânarea ei, distraşi, în schimb, de frumuseţea diafană şi de imaginea de zână din poveşti. Văzuse şi el acelaşi lucru – trupul acela înnebunitor dar în acelaşi timp simţise întotdeauna ce se afla înăuntrul ei.

Încă o dată, se afla faţă în faţă cu realitatea aceea

mult prea uluitoare ca să-şi amintească, de fapt, motivul pentru care nu era o idee înţeleaptă să se afle în preajma ei… Nu îşi putea aminti un moment în care să nu simtă atracţia dintre ei. Totuşi, de-a lungul ultimilor ani, în pofida faptului că o zărise arareori, acea atracţie crescuse.

Şi crescuse.

Iar ceea ce simţea acum, când pur şi simplu o privea, era un semn că atracţia aceea necontrolabilă nu făcuse decât să se intensifice şi mai mult.

Preţ de câteva momente tăcute, se priviră îndelung.

El reuşi să îşi găsească glasul.

— Niniver?

Confuzia lui rupse vraja.

— Pot intra?

— Da, desigur.

Se dădu în spate, ţinând uşa în timp ce ea trecea pe lângă el parcă plutind în jacheta de călărie din catifea neagră şi fusta maronie. Aruncând o privire afară, îi văzu calul, un murg mare castrat, priponit în siguranţă de un copac. Se încruntă, dar alungă repede acea expresie de pe chip. Călărise singură?

Nu era treaba lui să întrebe. Îşi aminti asta în vreme ce închise uşa şi o urmă. Trecuse pe lângă el şi intrase direct în salon. Când se aplecă pe sub arcadă, o văzu oprindu-se lângă masă şi cercetând împrejur. Se întoarse cu faţa când el se îndreptă spre ea.

Ea minionă, în vreme ce el avea peste 1,80 metri înălţime – abia îi ajungea la umăr.

Ca să nu o privească de sus, îi făcu semn spre două fotolii aşezate faţă în faţă lângă larga vatră. Mai degrabă îi simţi aprobarea gestului de politeţe în timp ce, aşezându-şi fustele grele, luă loc.

O urmă şi ocupă celălalt fotoliu. Cu privirea pe chipul ei, încercă să îşi imagineze ce căuta acolo – de ce, după atâtea luni fără niciun semn, îl căutase. Când ea nu spuse nimic de bunăvoie, ci doar îl studie, ca şi cum încerca să-şi imagineze reacţia pe care putea să o aibă când avea să îi spună, el zise:

— Ţi-aş oferi ceva de băut, dar menajera mea şi majordomul au plecat la cumpărături. Nu cred că mi-ai aprecia efortul de a face un ceai.

Ea clipi alene, iar el văzu că Niniver îşi dădu seama că se afla singură în casă cu el. Dacă era o vizită de curtoazie…

Ea clătină din cap.

— Nu am venit pentru ceai. Nici pentru altă băutură.

Atunci cu siguranţă nu era o vizită de curtoazie. Încă măsurându-l cu ochii ei mari albaştri, îşi prinse buza de jos între dinţi – un lucru pe care observase că îl făcea când era nesigură sau o frământa ceva. Era vorba despre el? Ce o adusese acolo?

Se lăsă pe spate, încercând să arate cât mai neameninţător şi cât mai încurajator putea.

— Aşadar, cum te pot ajuta?

Acum, că se afla acolo, faţă în faţă cu el, Niniver se îndoia că era înţelept ce făcuse, dar avea nevoie de ajutor. Avea nevoie disperată de un ocrotitor şi iată-l şezând acolo pe bărbatul perfect pentru această misiune.

Cu pletele lui negre – nu chiar negre, ci cu o nuanţă subtilă de roşu, cel mai întunecat mahon – încadrându-i chipul şi cu o şuviţă căzută peste fruntea latră, ce îi dădea un aer libertin, aşezat cum era, relaxat şi în largul lui, cu mâinile cu degete lungi aşezate elegant pe braţele fotoliului, cu coapsele musculoase de călăreţ, cu picioarele lungi, îmbrăcate în piele de căprioară şi încălţate în cizme lungi, ţinute într-o poziţie graţioasă, ar fi trebuit să nu pară mai periculos decât orice filfizon londonez. În schimb, o aură tangibilă, care fierbea cu o putere reţinută, îmbinată cu ameninţare, emana din fiinţa lui.

Nu îşi putea imagina alt bărbat mai bun să-i intimideze pe peţitorii ei pisălogi.

Nemaifiind reţinută, îi întâlni privirea de un albastru-închis – un albastru ca miezul nopţii atât de întunecat, încât era greu, dacă nu imposibil să-i ghicească gândurile.

— Îţi aminteşti de promisiunea pe care mi-ai făcut-o sus, în crâng?

El clipi, genele negre şi dese acoperindu-i ochii pentru o clipă, înainte de a se ridica din nou şi a o ţintui cu privirea.

— Promisiunea că, dacă ai nevoie de ajutor, poţi să te bazezi pe mine, că doar trebuie să mi-o ceri?

Ea încuviinţă o singură dată din cap cu hotărâre.

— Da. Aceea. Făcu o pauză pentru a-şi alege vorbele. Am nevoie de ajutor într-o anumită problemă şi cred – sunt convinsă – că eşti cea mai potrivită persoană căreia să-i cer ajutorul – persoana cel mai probabil să fie capabilă să mă ajute s-o rezolv.

Acum el o studia exact aşa cum ea îl studiase mai devreme.

— Şi care este problema ta?

— Bărbaţii. Cuvântul îi scăpă înainte să gândească. Făcu o grimasă şi merse mai departe: Anumiţi bărbaţi – cei din clan care îşi închipuie că trebuie să-mi caut un soţ şi care fac asta cu prea mult entuziasm.

Nu îşi putu ascunde enervarea – tonul vocii ei o trăda.

Spre surprinderea ei, Marcus împietri. Nu exista alt cuvânt pentru asta. Privirea lui rămase aţintită asupra ei – încă o privea, dar ea avu impresia că el vedea altceva. Că privea ceva dincolo de ea.

Părea că abia respiră.

Apoi însă clipi şi păru să se dea înapoi. Ezită, apoi o întrebă:

— Cât de… entuziaşti au fost?

Glasul îi coborâse, devenise profund. Preţ de o clipă, ea se întrebă dacă făcea ceea ce trebuia incitându-l asupra bieţilor bărbaţi din clanul ei, care nu bănuiau nimic. Apoi îşi aminti de scena din curtea grajdului. Îşi ridică bărbia.

— Bănuiesc că ai putea spune că, fiecare în felul lui, a încercat să mă curteze, dar se tot împiedică unul de celălalt şi apoi se iau la bătaie. Ba, şi mai rău, se aţâţă unul pe celălalt la isprăvi din ce în ce mai ridicole, unele pe care îmi este din ce în ce greu să le… evit.

Altfel spus, situaţia nu părea chiar atât de rea, dar pentru ea era cu adevărat deranjantă şi mai îngrijorătoare

decât putea să spună.

— Ştiu că pare stupid, dar am de menţinut o poziţie în clan şi, cu atâtea probleme tensionate ca în perioada asta – precum un comportament idiot îndreptat asupra mea personal, care tinde să… ei bine, să mă umilească –, este deranjant, alarmat şi, uneori, derutant. Pe deasupra, unii dintre bărbaţii în cauză sunt fii ai bătrânilor clanului, iar asta adaugă o anumită tensiune când le resping avansurile. Răsuflă şi continuă: Am nevoie de cineva care pur şi simplu să intervină şi să le spună tuturor *să se oprească.* O persoană pe care să o asculte, pentru că niciunul dintre ei nu îmi ia în seamă refuzul.

Ultimele vorbe ieşiră cu un val de frustrare.

Instinctele lui Marcus îl loviră şi îl împinseră să se ofere, să sară în apărarea ei, mai ales împotriva unor astfel de insistenţe. Dar, când venea vorba de ea, nu ştia dacă putea – dacă trebuia – să aibă încredere în propriile instincte; vrând să o protejeze – misiunea pe care ari fi avut-o –, ar fi putut să o rănească fără intenţie, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată. Nu în viaţa aceasta.

S-o apere pe Niniver Carrick devenise o piatră de încercare, cel puţin în ce privea acţiunile lui. Da, era atras de ea până în străfunduri, visceral. Atât de atras încât, de îndată ce devenise conştient de asta – dintre toate locurile, tocmai la funeraliile tatălui ei –, le rugase pe mama şi pe sora lui să afle ce putea spune Doamna Văii, zeitatea în care familia lor credea, despre viitorul lui. Tot ce văzuseră era că viitorul sortit lui se afla undeva pe pământurile Doamnei, asta însemnând undeva în zonă, dar la vremea aceea putuseră să îi spună doar că încă nu venise vremea acelui viitor.

Oare sosise vremea? Oare de aceea Niniver venise la el? Era motivul pentru care ea îi ceruse, în sfârşit, să îşi ţină promisiunea pe care el i-o făcuse cu doi ani în urmă?

Era *ea* destinul, viitorul lui sau…

Acel „său” îl ţinuse departe de ea în lunile care urmaseră? Asta şi dorinţa lui imposibil de ignorat, imposibil de negat de a o proteja. Dacă o aborda, dacă o curta, aşa

cum îşi dorea, poate că ar fi fost bucuroasă să cedeze – dar ce s-ar fi întâmplat dacă destinul l-ar fi chemat, iar acel viitor nu era alături de ea?

Nu îi putea face rău, aşa că trebuise să stea departe de ea, în cazul în care Niniver nu era pentru el.

Ştiind cât de capricioasă era soarta, fusese dispus să creadă că ultima femeie pe care i-ar fi dat-o destinul era tocmai femeia pe care el o dorea – cel puţin în momentul acela, o dorea mai presus de orice.

Se convinsese pe sine însuşi că soarta avea să-i trimită o femeie pe care nu o mai întâlnise vreodată.

În schimb, Niniver venise şi îi bătuse la uşă.

Oare soarta râdea de el sau îi testa tăria? Îi testa angajamentul de a nu-i face rău lui Niniver?

Sau acesta era destinul care îl chema?

Privirea ei rămăsese lipită de chipul lui, aşteptarea din expresia ei fiind extrem de limpede. El se foi, îndreptându-se de spate în fotoliu, în timp ce căuta alte alegeri pe care el – şi ea – le puteau face.

— Îţi înţeleg… situaţia dificilă.

Ea era atât de micuţă, de tăcută şi – din câte ştia el – avea un temperament atât de plăcut! Ştia că oamenii din clan ţineau foarte mult la ea – lucru evident din moment ce o aleseseră ca stăpână. Avea inima bună şi iubea câinii, dar să facă faţă unor bărbaţi furioşi nu era un lucru pentru care să fi fost pregătită.

— Ai nevoie de cineva pe care bărbaţii din clanul tău să îl respecte, ale cărui ordine să fie acceptate.

Se uită în ochii ei; privirea ei nu şovăi, ci rămase aţintită asupra chipului lui.

— Ce spui de Thomas? Îl cunosc şi îl respect – şi, mai ales, face el însuşi parte din clan.

Ochii ei se îngustară.

— Thomas – aşa cum trebuie să ştii la fel de bine ca mine – este ocupat cu fiicele lui. Nu o să-i cer să îmi ia apărarea. Nu o să-i fac una ca asta, cu atât mai puţin Lucillei.

Marcus tresări auzind mustrarea din spatele vorbelor

ei. Sora lui geamănă născuse fete gemene cu cinci luni în urmă, iar atât Lucilla, cât şi Thomas erau, într-adevăr, implicaţi în îngrijirea micuţilor, dar solicitanţilor îngeraşi.

— Într-adevăr, ai dreptate.

Niciun ajutor din partea lor. Se încruntă.

— Dar Norris? Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse; cu siguranţă, fratele care îi rămăsese era persoana potrivită să o apere. Ştiu că este mai tânăr decât tine, dar numai cu un an. Asta înseamnă că are 25 de ani?

Destul de în vârstă.

Buzele ei se strânseră într-o linie dreaptă. Ochii i se îngustară şi mai mult.

— Am 25 de ani, iar el nu are nici 24. Dar a plecat. Îşi vede de viaţa lui în St. Andrews şi nu am de gând să-l chem acasă. Şi, pe lângă asta, niciunul dintre bărbaţii clanului nu i-ar acorda atenţie. Niniver se opri, dar se simţi obligată să insiste. Am nevoie de cineva cu poziţie. Cu un statut care cel puţin să ceară atenţie, dacă nu de-a dreptul ascultare.

Avea nevoie de cineva ca el, lucrul acesta era atât de evident, încât nu trebuia să fie rostit.

Ea se ridică brusc. Când el dădu să se ridice la rândul lui, ea îi făcu grăbită semn cu mâna să se aşeze înapoi; ultimul lucru de care Niniver avea nevoie era senzaţia că îi înţepenise gâtul. Începu să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa şemineului. Se plimba de colo-colo doar când era agitată sau neliniştită; se străduise să se dezbare de acel obicei – trăda prea multe –, dar, în situaţia de faţă, nu era sigură că îi păsa.

Se *întărise* ca să facă asta – să îşi ascundă reacţia la vederea lui, să ignore valurile înţepătoare care îi inundau pielea de fiecare dată când se afla lângă el. Îşi spusese în sinea ei că putea să stea în faţa lui şi să îi ceară să îşi onoreze promisiunea, chiar dacă el nu era atras de ea aşa cum era ea de el. Se sforţase să o facă, dar, dintr-un anume motiv, el era reticent.

Faptul că înţelese acest lucru nu o mulţumi deloc. Acum, când se afla acolo, cerând ajutor, nu avea de gând să îl lase să scape cu niciun chip.

— Am sperat – se opri şi se întoarse cu faţa spre el, rostind cuvintele cu calm, străduindu-se să alunge orice urmă de emoţie din ele – că vei vedea acest ajutor ca pe o favoare făcută unui vecin.

Chipul lui era tot numai unghiuri sculptate şi netede, cu pometi ascuţiţi şi proeminenţi deasupra unor obraji supţi. Buzele lui erau fascinante când se mişcau, dar, când îşi ridică ochii spre ea, bărbia lui plină nu lăsă nici cea mai mică urmă de îndoială cu privire la abilitatea lui de a rămâne nemişcat. Aroganţa născută dintr-o încredere supremă îi marca trăsăturile. Totuşi, întâlnindu-i ochii, văzu că remarca ei ajunsese dincolo de faţada aceea; deşi el nu arătă acest lucru, ea ştiu că îl atinsese într-un punct sensibil. Ajutorul vecinului, dacă era cerut, era luat în serios în acel ţinut.

Îl evitase de luni bune şi, dacă interesul ei deosebit faţă de el şi de felul cum arăta – până la cele mai mici detalii – o îndemnase să facă asta, fusese una dintre cele mai înţelepte decizii ale ei. Deşi îşi amintea de promisiunea lui, ezitase să îi ceară ajutorul tocmai din cauza acelei atracţii tulburătoare – înfocate şi fascinante – pe care o simţea faţă de el. Era evident că atracţia aceea o simţea doar ea. El era un Cynster, iar ea ştia ce fel de bărbat era acesta – un gentleman care provenea dintr-un neam nobil şi care avea toată aroganţa şi încrederea oferite de originea lui. Dacă ar fi fost cât de puţin interesat de ea, ar fi abordat-o şi i-ar fi dat de înţeles, aşa cum o făceau bărbaţii idioţi din clanul ei, dar, fără îndoială, cu multă eleganţă.

Privirea lui întunecată rămăsese fixată asupra ei.

— Mai exact, cum îţi închipui că eu, ca vecin, aş putea să îţi fiu de ajutor?

Ea se răsuci şi continuă să se plimbe de colo-colo; de fapt, nu se gândise chiar atât de departe, dar din moment ce el întrebase…

— Dacă ai veni la conacul Carrick şi ai petrece un timp acolo – destul ca toţi să observe sau ca tu să ai ocazia să…

Flutură vag din mână.

— Să le schimb intenţiile?

— Da, exact. Aruncă o privire spre el în timp ce se întoarse. Nici intimidarea nu ar strica.

Marcus strânse tare din buze, luptându-se să nu zâmbească larg. Apoi gândurile i se risipiră şi se dezmetici.

— Cât crezi că o să dureze această… demonstraţie a dezinteresului tău de a te căsători cu vreun bărbat din clan?

Ea se încruntă.

— O săptămână? Două?

Două zile aveau să fie prea mult pentru el. Înţelesese ce sugera ea, dar, dacă acţiona ca un scut, avea să însemne, trebuia să petreacă timpul acela aproape lipit de ea, iar el îşi putea da lesne seama care avea să fie rezultatul unei astfel de apropieri silite. Niciun bărbat nu-şi dorea să aibă mădularul inflamat, iar el nu făcea excepţie.

Ea îl privea cu speranţă. El îşi împietri inima şi aduse în discuţie subiectul la care ea părea să fie oarbă.

— Ai spus că ai 25 de ani. Întrucât acum eşti stăpâna clanului tău, bănuiesc că te-ai gândit la perspectivele tale pentru căsătorie. De ce nu alegi acum ca să termini cu asta?

Ea se opri brusc şi îl privi lung; expresia de pe chipul ei era de nepătruns. Apoi ea spuse:

— Nu am nici cea mai mică intenţie să mă căsătoresc. Nici acum, nici mai târziu.

Ceva dinlăuntrul lui îl făcu să tresară, dar alungă repede acel sentiment. Nu era momentul potrivit pentru provocări – mai ales astfel de provocări. Se încruntă.

— De ce nu? Îndrăzneţ peste măsură, întrebă, deşi cu mai multă blândeţe: Nu doreşti un soţ şi copii?

Surorile şi verişoarele lui, cele aflate la vârsta căsătoriei, nu vorbeau despre altceva.

Dar Niniver se răsuci şi începu din nou să se plimbe prin faţa şemineului; când se opri, expresia îi era calmă.

— Ceea ce îmi doresc nu este important. Ca stăpână a clanului, nu mă pot mărita.

Cu o încruntare mai adâncă, el continuă să o studieze.

— Tot nu înţeleg de ce.

Făcu acea afirmaţie fără să aştepte vreo explicaţie din partea ei.

Ea oftă; buzele ei pline se răsuciră într-o grimasă.

— Sunt singura care ţine clanul laolaltă – dacă nu aş fi fost acolo, să fiu aleasă ca stăpână, clanul s-ar fi destrămat. Nu mi-am dat seama cât de aproape a fost să se întâmple una ca asta, dar Sean şi Ferguson mi-au spus amândoi, în cele din urmă. Se opri din mers şi îşi coborî privirea ca şi cum ar fi studiat lespezile. După o clipă, continuă: Tata şi-a dat viaţa pentru clan. El l-a ţinut unit, iar eu nu pot, cu conştiinţa curată, să nu încerc din răsputeri să fac acelaşi lucru. Înălţă capul şi îl privi în ochi. Şi, dat fiind faptul că sunt femeie, asta înseamnă să nu mă căsătoresc, pentru că orice bărbat pe care o să-l iau de soţ o să se aştepte să devină şef al clanului, iar dacă ar fi să se întâmple un astfel de lucru, clanul aproape sigur s-ar destrăma.

El o privi în ochi în timp ce cugetă la acea dilemă. Provocarea tocmai devenise şi mai mare... La ce se gândea? Sincer, nu era sigur şi, cu toată plimbarea ei înainte şi înapoi la niciun pas de el, nu era deloc încrezător că avea să-şi păstreze judecata limpede.

Niniver îl simţi retrăgându-se; nu ar fi putut spune cum – pur şi simplu ştiu. Şi, în vreme ce căuta argumente cu ajutorul cărora să îl facă să se răzgândească, îi veni în minte cel mai îngrozitor gând. Prea oribil ca să se gândească acum la el; îl înghesui undeva într-un cotlon al minţii, dar simpla lui existenţă nu făcea decât să îi mărească dorinţa şi disperarea crescândă de a primi ajutorul lui Marcus. Înainte să îşi piardă curajul, îl întrebă cu îndrăzneală:

— O să mă ajuţi?

El nu îi răspunse. După o secundă, îşi feri privirea.

Iar ea îşi pierdu cumpătul.

Greu încercată de evenimentele din acea zi, rănită şi chinuită de confruntarea din curtea grajdului, pe lângă conştientizarea faptului că nu putea face faţă singură acelei situaţii şi trebuia cu adevărat să implore pentru ajutor,

gândul la ceea ce se putea întâmpla dacă nu îşi asigura un ajutor eficient şi nu-i descuraja pe cei din clan care doreau să o peţească, că toate cele prin care se silise să treacă pentru a ajunge acolo unde se afla – dăruind tot ce avea – nu aveau să-i aducă nimic o făcură să îşi iasă din fire.

Buzele îi deveniră rigide. Cu un foşnet furios al fustelor, se întoarse cu spatele şi merse către foc. Sunetul ghetuţelor ei lovind dalele de piatră erau mărturia emoţiilor care se învolburau înăuntrul ei.

— Niniver!

Ea se opri. El părea ostenit. Plictisit? Şi resemnat.

Cu spatele la el, îşi umplu plămânii şi îşi înălţă capul. El avea să o refuze.

Furia din ea clocoti.

Privi în sus şi îşi ridică mâinile spre tavan. Cu voce tremurândă, imploră:

— Nu mă pot baza pe niciun bărbat?

Se răsuci, având de gând să îl privească dispreţuitor…

Mâna ei, coborând şi împinsă de avântul cu care se răsuci, lovi un sfeşnic înalt care se afla pe un raft mic de lângă şemineu. Sfeşnicul zbură prin aer.

Încă se răsucea când auzi un bubuit zdravăn. Se opri tocmai când sfeşnicul greu zăngăni pe podeaua de piatră.

Marcus, cu ochii închişi, era prăbuşit în fotoliu.

— Vai, Dumnezeule!

Îl ucisese?

Cu inima bubuind, se grăbi să ajungă lângă el. Stătea aplecat. Apucându-l de umeri, încercă să îl dea pe spate, dar era prea greu ca să-l poată urni. Dându-şi fustele într-o parte, se ghemui lângă fotoliu şi încercă să îi vadă chipul.

Nu părea mort. Era destul de sigură că încă respira.

Alungând panica, îşi apăsă degetele pe buzele lui, apoi şi le strecură sub eşarfa de la gât, în căutarea pulsului…

Iată-l! Puternic şi regulat, pulsul lui palpita sub vârfurile degetelor ei.

Expiră şi îşi trase uşor degetele. Rămase ghemuită lângă fotoliu aşteptând ca el să se mişte, dar Marcus nu o

făcu.

Înclinându-şi capul şi privindu-i cu atenţie chipul, îi examină trăsăturile inconştiente şi se încruntă.

După o clipă, se îndreptă şi se ridică.

Stătu în picioare privindu-l de sus preţ de mai multe secunde. Cu ochii mijiţi şi buzele strânse, se gândi dacă să îndrăznească…

Decise că avea să o facă. Întorcându-se, se îndreptă spre uşă.

Capitolul 2

Marcus îşi reveni uşor din inconştienţă. Se trezi încet-încet, până când, în sfârşit, îşi reveni.

Cu ochii închişi, încercă să îşi amintească…

Vorbea cu Niniver. Despre problema ei.

Era pe cale să îi spună că avea să se gândească la cel mai bun mod de a o ajuta şi că intenţiona să facă o vizită la conacul Carrick a doua zi, ca să caute soluţii. Intenţionase să ceară sfatul tatălui lui, deşi nu avea de gând să-i dezvăluie asta lui Niniver.

Apoi… întuneric total.

Iar acum era întins undeva într-un pat, îmbrăcat complet, cu o saltea moale şi cuverturi sub el şi o pernă cu pene pe care i se cuibărea capul care îl durea…

Deschise ochii şi o văzu pe Niniver şezând într-un fotoliu aflat la câţiva metri de pat. Lumina după-amiezii târzii intra prin fereastră şi îi deschidea părul blond până la un auriu-argintiu. Privea în jos – cosea ceva.

Marcus avea braţele deasupra capului. Se mişcă şi încercă să le coboare, dar îşi dădu seama că încheieturile îi erau legate cu o eşarfă fină de mătase, care fusese petrecută în jurul stâlpului de la capul patului.

Mişcarea îi atrase atenţia lui Niniver. Privirile li se întâlniră.

— Vai, ce bine! Eşti treaz.

Putea să jure că ea adăugase un „slavă Cerului!” şoptit.

O privi cum se aplecă şi îşi aşeză lucrul într-un coş, apoi se îndreptă în fotoliu şi îl privi cu nesiguranţă.

El miji ochii.

— M-ai pocnit în cap?

Ochii ei se măriră.

— Nu! Adică… nu intenţionat. El se încruntă la ea.

— *Nu* intenţionat?

— Dacă îţi aminteşti, eram furioasă. Mi-am pierdut cumpătul.

Îşi aminti vag de agitaţia ei, apoi amintirea se limpezi. „Nu mă pot baza pe niciun bărbat?” Buzele i se subţiară când îşi aminti de izolarea din vocea ei; asta îl lovi acum, ca şi atunci.

— Îmi amintesc.

— Am ridicat mâinile în aer – zise ea făcând acelaşi lucru –, m-am răsucit şi am lovit sfeşnicul de pe raftul şemineului. Acesta te-a lovit în cap. Ai un cucui deasupra urechii stângi.

Ochii ei albaştri şi blânzi îi cutreierară chipul, îngrijorarea de pe chipul ei adâncindu-se.

— Nu am avut nici cea mai mică idee că o să rămâi inconştient atât de mult. Eşti bine?

El se strâmbă. Îşi legănă picioarele şi şoldurile şi se mută ca sa se ridice pe marginea patului. Legăturile de mătase erau destul de lungi pentru a-şi putea apleca puţin capul. Cu degetele, îşi examină cucuiul. Mormăi.

— Ce aveţi voi, cei din familia Carrick? De fiecare dată când aveţi nevoie de ajutor, mă lăsaţi lat.

Ea se încruntă.

— Cine te-a mai lăsat lat?

— Thomas.

Se împotrivi unei tresăriri când palpă zona sensibilă.

— Când cei din familia Bradshaw s-au îmbolnăvit, iar el a venit să o ia pe Lucilla din crâng, eram de pază. Ca să nu piardă timp certându-se cu mine, m-a lăsat lat. Scrâşni din dinţi. *Exact* în acelaşi loc.

Se părea că soarta, folosindu-i pe cei din clanul Carrick, ştia locul din capul lui, de altfel tare, în care o lovitură puternică îl putea lăsa inconştient o oră sau mai mult, făcându-l astfel docil în faţa planurilor destinului.

Nu îi scăpă acest lucru. Lucilla fusese sortită să meargă cu Thomas. Probabil că soarta şi Doamna Văii doreau ca el să se afle exact în locul în care era acum. Să fie lăsat inconştient tocmai când era pe cale să oscileze părea un semn destul de clar.

Coborându-şi mâinile legate – urma să ajungă la asta într-o clipă aruncă o privire în jur.

— Unde mă aflu?

— La conacul Carrick.

Îi prinse privirea, apoi, cu subînţeles, o coborî către eşarfa albastră de mătase înnodată în jurul încheieturilor.

— Chiar atât de disperată eşti?

Înălţă capul şi îi surprinse privirea care părea să spună „Chiar era nevoie să întrebi?”, dar ea se mulţumi să rostească doar atât:

— Da.

O privi gânditor preţ de câteva secunde, dar ştia că nu era bine să se împotrivească sorţii. Zvâcnetul din cap scăzu; îşi înclină capul în semn de acceptare şi descoperi că asta nu durea.

— În regulă.

Rapid, cercetă atent locul în care se aflau şi unde aveau să pună la cale un plan, cel puţin pe termen scurt. Îşi concentră din nou atenţia asupra ei.

— Cum m-ai adus aici? Fluturând din degete, arătă către încăpere şi către pat. Evident, nu am venit aici călare şi nici nu am urcat scările de unul singur.

Ea se arătă puţin vinovată.

— Sean era cu mine – este şeful grăjdarilor.

— Ciudat. Mi s-a părut întotdeauna a fi un bărbat cu judecată şi cu capul pe umeri.

Spre surprinderea lui, ea se ridică şi îl privi de la acelaşi nivel.

— Încetează să te tocmeşti! Îşi încrucişă braţele la

piept şi îl privi cu severitate. Sean este ca piatra. Nu ştiu ce m-aş face fără el. Dacă tu nu ai fi fost atât de reticent în privinţa promisiunii de a mă ajuta când urma să ţi-o cer, nu aş fi fost nevoită să îl târăsc în treaba asta.

Fu impresionat – absolut inutil – de felul în care îl apăra pe Sean. Urmărind făgăduinţa războinică din ochii ei şi fermitatea buzelor şi a bărbiei, îşi aminti de dilema pe care o avusese. Poate că părea delicată şi fragilă, dar exista în ea o trăsătură puternică – încăpăţânare de oţel. Toată nobilimea din împrejurimi admirase tăcut felul în care se descurcase ca stăpână a clanului încă de când neamul Carrick făcuse un lucru neaşteptat şi o alesese în acest rol. Se îndoia că ea se aşteptase la asta, dar până acum făcuse o treabă foarte bună.

Şi era limpede că poziţia ei şi conducerea clanului erau o provocare a sorţii pentru el.

Chiar avea de gând să facă asta?

Se părea că da.

— În interesul planului nostru, indiferent care e acela, câţi ştiu că am fost cărat sus inconştient?

— Sean şi Mitch te-au strecurat sus pe treptele din spate. Nimeni în afară de ei nu ştie că te afli aici.

— Bun.

Îi cunoştea foarte puţin pe cei doi bărbaţi din serile petrecute la hanul de prin partea locului. Erau cu capul pe umeri şi nu bârfeau, nici măcar când erau beţi.

Tot timpul acesta, Niniver îl privi nesigură.

— Ai putea avea o vânătaie sau două. Eşti destul de mare şi greu şi le-a fost greu să te care pe palier.

Probabil că lucrul acesta explica durerea de la un şold şi de la un umăr. Încercă să gândească – să plănuiască dar mintea încă îi era un pic tulbure. Dar ea se afla acolo, iar el, la urma urmei, era la cheremul ei.

— Aşadar, sunt aici, unde doreai să fiu. O privi. Şi se pare că te ajut să-ţi rezolvi problema. Când ea îl privi în ochi, în loc să se arate vinovată, el avu sentimentul că Niniver îşi ascundea încântarea. Deci, continuă el arcuindu-şi sprâncenele, cum propui să procedăm?

Ea clipi, apoi se adânci din nou în fotoliu. Împreunându-şi mâinile în poală, îl fixă cu o privire foarte serioasă.

— Aşa cum ţi-am sugerat acasă la tine, dacă stai o vreme în preajmă, ceilalţi vor vedea că eşti aici, supraveghind, şi vor înceta presiunile.

Posibil.

— Locuiesc la nici şase kilometri depărtare. Pot călări înainte şi înapoi…

— Nu. Buzele ei se strânseră cu încăpăţânare. Asta nu o să funcţioneze.

El îi studie expresia – sută la sută hotărâtă.

— De ce? o întrebă.

Nu era o femeie capricioasă; trebuia să existe un motiv.

Din nou, îşi muşcă buza de jos; el voia să tragă de ea, ca să i-o elibereze. Cu dinţii lui. Se părea că gândul acela nu i se citi pe faţă. După altă secundă în care ea îi studie trăsăturile, îşi eliberă buza aceea fascinant de plină şi spuse:

— Conacul este o casă a clanului. Tradiţia dictează că această *casă* este întotdeauna deschisă membrilor clanului, aşa că uşile nu sunt niciodată încuiate. Nici măcar noaptea. Făcu o pauză, apoi continuă: După cum am spus, câţiva dintre bărbaţi au devenit… mai insistenţi în ultimul timp. Rivalitatea dintre ei îi împinge să facă diverse lucruri, să acţioneze în feluri în care nu ar acţiona altfel şi… Este o tactică veche, nu? O cale de a forţa o căsătorie. Şi nu este deloc dificil pentru niciunul dintre membrii clanului să afle care încăpere din casă este a mea – şi sunt singura membră a familiei care locuieşte acum aici, singura persoană care are încăperi la etajul acesta.

Sângele i se răci în vene. Căscă ochii la ea, dar, indiferent cât de mult dori să o liniştească, să îi alunge temerile – să îi spună că erau fanteziste şi că trebuia să le ignore –, nu putu. Pentru că nu erau. Acela chiar *era* un loc izolat al provinciei, iar problemele precum căsătoriile din clan încă erau – uneori – aranjate în maniera vremurilor

trecute. Dacă membrii clanului ei erau hotărâţi să-i câştige mâna – şi se părea că unii dintre ei credeau că aveau o şansă, indiferent de protestele ei –, dacă aceştia se amăgeau crezând că puteau reuşi dacă încercau să o oblige…

Se trezi mârâind la gândul acesta.

Cu privirea fixată pe chipul ei, încuviinţă încet din cap.

— În regulă. O să rămân la conac.

Ea avea dreptate; el trebuia să stea acolo chiar şi noaptea, pentru a fi un scut eficient, iar pentru că era, se pare, destinat să accepte poziţia de apărător al ei, intenţiona să fie al naibii de eficient.

Nu îi scăpase faptul că ea – alături de soartă şi de Doamnă – nu îi dădeau pur şi simplu o misiune, ci îl împingeau cu forţa să devină protectorul şi apărătorul ei. Era un rol pentru care fusese născut; avea să i se potrivească precum o mănuşă şi să se împletească perfect cu personalitatea şi caracterul lui. Presupusese întotdeauna că urma să facă un astfel de lucru, în cele din urmă, pentru o anumită femeie.

Însă nu crezuse că femeia aceea avea să fie ea – că soarta şi Doamna Văii aveau să fie atât de binevoitoare.

Nu era încă sigur că erau într-adevăr binevoitoare, dar calea care i se deschidea în faţă păru limpede: „Fă ce ţi se spune şi află!”

Încă nu era complet lucid; atenţia lui asupra aspectelor practice încă era înceţoşată. Lăsând deoparte grijile legate de soartă şi de destin, se concentră, iar un gând relevant se ridică din cazanul clocotitor al gândurilor sale.

— Cine mai trăieşte aici, în casă?

Îşi concentră din nou atenţia asupra lui Niniver. Avea o însoţitoare sau erau cu adevărat singuri, el şi ea, sub acoperişul ei?

Niniver răspunse prompt:

— Bătrâna mea guvernantă, Hilda, are un apartament la etaj. Acum, că tatăl şi fraţii mei s-au dus, obişnuieşte să coboare şi să ia cina cu mine.

El încuviinţă din cap.

— Este de ajuns.

Ea ştia că el se referea la regulile de decenţă.

Marcus aruncă o privire către fereastră.

— Unde anume în casă e camera aceasta?

— Ne aflăm în aripa principală – aceasta este încăperea alăturată camerei mele.

Răspunse simplu şi aşteptă replica lui. În mod previzibil, el se încruntă.

— Nu este un lucru înţelept.

Îl putu vedea meditând la tot ce auzise despre casă. În cele din urmă, el spuse:

— Ai o aripă pentru vizitatori. Pot folosi aceeaşi cameră în care a locuit Thomas când a stat aici…

— Nu, nu poţi. Când el se încruntă destul de tare, ea continuă cu mult calm: Aripa vizitatorilor se află în partea opusă locului în ne aflăm şi faţă de camera mea. Îşi înclină capul şi spuse mai încet: Uşile casei unui moşier nu sunt niciodată încuiate. Dacă eşti în capătul celălalt al casei, cum o să ştii dacă vine cineva după mine?

Marcus o privi preţ de câteva secunde, apoi îşi lăsă capul pe spate, privi fix la tavan şi scoase un oftat. Şi-ar fi dorit să cadă din nou în pat şi să întrebe universul: „De ce eu?”, dar Niniver nu ar fi înţeles, iar el cu siguranţă nu avea de gând să-i explice modul în care îl afecta, în mod limpede, ea habar nu avea de asta, altfel nu ar fi considerat că instalarea lui în încăperea de lângă camera ei o proteja de pericol.

Era mai degrabă ca şi cum schimba un posibil pericol cu siguranţa unuia mult mai mare.

În mod cert, soarta îi dădea un semn, şoptindu-i seducător în timp ce făcea ca totul să se aranjeze de la sine… De fapt, nu avea prea multă încredere în soartă, dar, în circumstanţele date, nu avea de gând să o contrazică.

Coborându-şi privirea din tavan, se uită la Niniver, pe care, chiar dacă ea ştia sau nu, soarta i-o înmâna pe o tavă de argint.

— În regulă. Dacă o să stau aici în viitorul apropiat,

cum şi când am ajuns? Şi care este motivul pentru care rămân?

Mintea începea să îi funcţioneze din nou.

Niniver răspunse iute:

— Ai venit înapoi cu mine călare. Nu ne-a văzut nimeni sosind, în afară de Sean şi de Mitch, iar ei nu vor spune nimic. De atunci ne aflăm în bibliotecă, discutând – flutură din mână – diferite chestiuni. Probabil nimeni nu a fost în bibliotecă azi după-amiază, aşa că nu o să se ştie că nu este adevărat. Iar acum te afli aici, în camera asta, şi rămâi, pentru că ai fost de acord să stai ca să…

Inventivitatea ei se sfârşi în punctul acesta; făcu ochii spre el, îndemnându-l să continue.

— Să mă asigur că nu ţi se întâmplă nimic nelalocul lui.

Privirea lui rămase asupra ei pentru câteva momente, dar, din nou, ea nu fu sigură că el chiar era atent. Apoi Marcus încuviinţă din cap ca şi cum ar fi fost mulţumit. Foarte bine. Privi eşarfa pe care i-o legase în jurul încheieturilor. Acum, că am căzut de acord cu planul tău, vino şi dezleagă-mă!

Sunase mai degrabă ca un ordin, dar ea fu mult prea uşurată pentru a se simţi ofensată. Aproape sărind în picioare, merse până la pat. Încetini pe măsură ce se apropie – şi fu recunoscătoare când el îşi schimbă poziţia pe saltea ca ea să se poată apleca peste încheieturile lui ca să desfacă nodurile pe care le făcuse fără să-i atingă picioarele.

Marcus îşi luă privirea de la capul ei plecat şi îşi concentră atenţia asupra peretelui. Îi simţi parfumul, un amestec subtil de mirosuri florale; se chinui să se gândească la lucruri practice, nu la pielea de porţelan, care sigur era catifelată ca petalele… Se încruntă.

— Trebuie să merg acasă şi să îmi iau nişte haine.

Încă aplecată peste încheieturile lui, îi aruncă în treacăt o privire.

— Poţi trimite mâine după haine. Pentru noaptea asta, sunt destule haine bărbăteşti aici. Ale lui Norris – privirea îi

fugi pe pieptul lui – probabil că sunt mici. Dar hainele tatălui meu ţi-ar veni şi oricum o să fim doar eu şi Hildy la cină.

— Hainele tatălui tău sunt încă aici?

Manachan Carrick murise cu aproape doi ani în urmă.

Îi răspunse ridicând din umeri.

— Nu m-a lăsat inima să îi spun lui Edgar să scape de ele. Trăgând încă de noduri, oftă. Bănuiesc că ar trebui să îi spun să le dea altor bărbaţi din clan orice mai poate fi de folos.

El simţi tristeţea care stăruia în glasul ei; dintre cei patru copii ai lui Manachan, ea îl jelise cel mai sincer.

— Cine este Edgar? o întrebă ca să-i distragă atenţia atât ei, cât şi lui însuşi.

— A fost valetul tatii zeci de ani şi a avut grijă de toate lucrurile lui. Este din clan.

Eşarfa căzu, în cele din urmă. O trase şi se îndreptă de spate, privindu-se de la acelaşi nivel. Nu se afla la mai mult de 30 de centimetri distanţă.

Un val visceral de poftă trupească îl inundă; ridicându-se din pat, se chinui să se îndepărteze de ea. Ajungând la uşă, puse mâna pe clanţă şi privi înapoi. Îi surprinse curiozitatea gânditoare din privire în vreme ce îl urmă îndeaproape.

Deschise uşa şi o invită să treacă, făcându-i semn cu mâna.

Urmând-o pe hol, îşi aminti că, aşa cum bănuise întotdeauna, soarta nu era o forţă binevoitoare; în felul ei obişnuit, viclean şi făţarnic, îl prinsese cu o încercare ce se contura a fi mult mai dificilă decât ar fi putut crede.

*

Coborând scările principale alături de Niniver, Marcus privi în jur. Ea presupuse că bărbatul se străduia să se orienteze în imensa casă veche.

Se simţise mai mult decât uşurată când el fusese de acord să rămână să o ajute, însă încă era tulburată din

cauza simplului fapt că el se afla acolo, atât de aproape – mult mai aproape decât fusese în ultimii aproape doi ani. Era neliniştită. Nu credea că ar fi putut suporta ca el să afle cât de tare îi învolbura simţurile, dar era destul de sigură că nu spusese şi nu făcuse nimic care să-i trădeze slăbiciunea faţă de el.

Încă.

Nu era îngrijorată de faptul că o astfel de descoperire l-ar fi putut împinge să profite de ea; ştia că era un bărbat de cuvânt – onorabil până în măduva oaselor. Ceea ce o speria era că trebuia să îndure orice gest amabil din partea lui, orice dezamăgire blândă a propriilor aşteptări. Când venea vorba de el, nu avea nicio aşteptare de natură romantică. El era un Cynster: bogat, de familie bună şi dintr-o casă nobilă. Când avea să vină vremea să îşi aleagă mireasa, putea alege dintr-o mulţime de domnişoare de lume bună din Londra până în Land's End. Ea nu se putea compara din niciun punct de vedere – mai ales în privinţa situaţiei ei.

Într-adevăr, nu se putea pune problema unei relaţii între ei. Ea era o vecină pe care fusese de acord s-o ajute să rezolve ceva de care doar el putea să se ocupe.

Totuşi, când se afla acolo, nu era pe deplin sigură ce trebuia să facă în preajma lui.

Instinctul o conduse către bibliotecă; aceasta devenise lumea ei, încăperea în care se simţea cel mai confortabil. Stând în spatele biroului masiv, se simţea cel mai aproape de tatăl ei – nu datorită ataşamentului emoţional, ci pentru că astfel înţelegea felul în care acesta condusese clanul. Acolo era locul în care el şezuse de-a lungul anilor petrecuţi la cârma neamului Carrick; aşezată în acelaşi scaun, privind peste birou la aceeaşi privelişte de-a lungul încăperii. Uneori aproape că putea să îi audă glasul aspru.

Dar nu avea de gând să-i spună asta bărbatului care dădea târcoale în cameră pe urmele ei. Merse direct la birou, trase scaunul uzat, luă loc şi puse mai aproape registrele pe care le lăsase deschise.

Îşi forţă ochii să se concentreze asupra vorbelor şi a cifrelor, îşi chinui mintea să citească şi să le înţeleagă.

Marcus se plimbă agale prin încăpere, oprindu-se în cele din urmă în faţa biroului lat. Îi studie creştetul capului şi profilul în timp ce, cu toate dovezile de profundă sârguinţă, Niniver părea să se adâncească în registre.

Ea începu să îşi muşte buza de jos.

El îşi schimbă poziţia.

În treacăt, Niniver îi aruncă o privire.

— Trebuie să termin de verificat. Flutură cu mâna către registre. Intenţionam să fac o mică plimbare călare, dar încăierarea din curtea grajdului m-a zăpăcit.

— Încăierare? Instinctele lui se treziră şi, după cum stăteau lucrurile, nu era nevoie să şi le înfrâneze. Când, alertată de tonul lui, Niniver îl privi în ochi, el întrebă: Ce încăierare?

Ea ezită, dar numai preţ de o secundă, aparent acceptând faptul că îl adusese acolo tocmai pentru asta – să se ocupe de posibilii ei pretendenţi.

— Au fost Clement Boswell şi Jed Carming – se luptau pentru că fiecare spunea că e preferatul meu.

Îşi coborî privirea asupra registrelor.

El îi studie expresia tainică şi se întrebă cât de multe îi ascundea. Nu conta. Avea să afle destul de curând. Ştia cine erau Jed Carming şi Clement Boswell – erau cam de vârsta lui, dar aici lua sfârşit orice asemănare. Însă nu erau proşti. Nu i-ar fi considerat nici periculoşi, dar, pentru o femeie, bărbaţii puteau să se poarte aşa cum în mod normal nu ar fi făcut-o vreodată.

În orice caz, dacă soarta ei era să intervină în încăierări între bărbaţi ca Boswell şi Carming, nu era deloc de mirare că apelase la ajutorul lui.

Era, îşi dădu seama, cu adevărat încântat de faptul că ea făcuse asta.

Ştiind cum putea afla mai multe, porni către uşă, dar apoi se opri şi se uită în spate, la ea.

— Care sunt numele potenţialilor tăi peţitori din clan?

Ea îl privi, apoi înşiră o listă. Jem Hills, Liam Forrester,

Stewart Carming – precum şi fratele mai mare al acestuia, Jed –, John Brooks, Camden Marsh, Ed Wisbech, Martin Watts şi cel pe care deja îl amintise, Clement Boswell.

Pentru o clipă, el se gândi la acei bărbaţi şi la felul în care puteau să-i pună piedici în calea către ţelul lui personal şi mult dorit. Când se concentră din nou asupra lui Niniver, aceasta se întorsese la registrele ei şi, din nou, avea acea expresie neliniştită.

O parte din el îl îndemna să tragă de timp şi să vadă ce putea face pentru a ridica greutatea de pe umerii ei şi pentru a alunga privirea aceea tristă. Fusese crescut şi instruit să conducă o moşie fondată pe o fermă mare; aproape sigur o putea ajuta, dar… fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi avea să se ocupe de posibilii peţitori, apoi să îşi îndrepte atenţia către toate celelalte probleme care o supărau.

Nu îl mai durea capul şi uşurinţa de a face planuri funcţiona din nou. Se gândi, apoi se întoarse la birou şi aşteptă până când ea îşi ridică privirea.

— Dacă aş putea împrumuta nişte hârtie şi un creion, le-aş scrie oamenilor mei că deocamdată o să rămân aici.

Fără o vorbă, ea îi înmână câteva foi de hârtie şi îi găsi un creion cu un vârf bun.

Se retrase pe canapea şi folosi măsuţa joasă din faţa acesteia pentru a scrie două bilete: unul către angajaţii lui, informându-i de planul lui de a rămâne la conacul Carrick cel puţin câteva zile şi instruindu-i să îi facă un bagaj pe care să-l trimită a doua zi dimineaţă, dar şi să-i trimită vorbă prin angajaţii conacului dacă aveau nevoie de el. Adresă cel de-al doilea bilet părinţilor lui, în Casphairn, care se afla la sud de pământurile Carrick, anunţându-i de schimbul temporar al reşedinţei, dar fără să dea vreun motiv pentru asta.

Probabil că mama lui avea să zâmbească cu subînţeles, dar fără să îi spună tatălui său motivul. Dacă aveau să se facă presiuni asupra ei, cel mai probabil avea să spună că totul era aşa cum trebuia să fie.

Cu siguranţă, Marcus spera să fie adevărat… Simţea

din ce în ce mai mult că era.

Preferând să nu o deranjeze din nou pe Niniver, lăsă creionul pe masă, băgă biletele în buzunar şi părăsi camera în tăcere.

*

Îşi făcu drum către curtea grajdului. Îi recunoscu pe Sean şi pe Mitch; aceştia stăteau alături de alţi doi bărbaţi, dintre care, dacă îşi amintea bine, pe unul îl chema Fred. Celălalt era un bărbat mai tânăr, despre care bănui că era un băiat la grajduri.

Fără grabă, se apropie de grup. Toţi cei patru bărbaţi îl salutară respectuos din cap; în mod limpede, îl recunoscuseră.

Sean, observă Marcus, îl privi cu o oarecare neîncredere. Prefăcându-se a nu vedea, scoase biletele din buzunar.

— Am nevoie să trimit astea – unul la Bidealeigh, iar celălalt în Vale.

Sean întinse imediat mâna după bilete.

— Fred şi Carson le pot duce.

Marcus zâmbi aprobator şi se dădu în spate; în câteva minute, Fred şi tânărul băiat la grajduri erau pe cai şi plecaţi. Stând alături de Sean şi de Mitch, îi privi pe cei doi călărind pe alee.

— Şi acum, dacă sunteţi amabili, îmi puteţi spune ce ştiţi despre ce se întâmplă pe aici? Lady Carrick m-a rugat să o ajut cu… îşi arcui sprâncenele şi continuă: Să spunem cu descurajarea altor întâmplări precum încăierarea care a avut loc mai devreme. Cu privirea fixată încă pe chipul lui Sean, adăugă: Mi-ar fi de ajutor dacă aş şti la ce să mă aştept.

Sean îi aruncă o privire lui Mitch. Acesta pufni şi flutură din mână.

— Este aici şi poate face tot ce are ea nevoie mai bine decât noi. N-am reuşit să-i despărţim pe ăia doi mai devreme, nu-i aşa? Nu am făcut decât să sfârşim prin a ne

lua şuturi în fund.

Ambii grăjdari aveau constituţia unor călăreţi puţin cam înalţi, nici unul dintre ei nu era chiar aşa de masiv.

— Mda, bine. Sean se întoarse spre Marcus. Asta este treaba clanului, dacă ştii ce vreau să spun.

Marcus ştia; aprecie loialitatea care îl făcea pe Sean să fie rezervat. Privi la dealurile din depărtare. După un moment, se uită din nou la Sean şi la Mitch.

— Ce aţi spune dacă, în schimbul tăcerii voastre în legătură cu starea în care eram când m-aţi dus în casă, jur să fac tot ce pot pentru a o apăra pe Lady Carrick de orice neplăcere din interiorul clanului sau din afara lui şi, făcând asta, accept să respect intimitatea clanului?

Sean şi Mitch se încruntară în timp ce cugetau la vorbele lui. În cele din urmă, Sean îi aruncă o privire lui Mitch, iar acesta privi în ochi.

— Este de ajuns pentru mine.

— Şi pentru mine.

Uitându-se din nou la Marcus, Sean încuviinţă din cap.

— S-a făcut! Deci ce vrei să afli?

Marcus deveni mai relaxat.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre incidentele care au avut loc şi apoi îmi puteţi povesti despre bărbaţii implicaţi.

Lista de incidente nu era scurtă şi includea urmărirea lui Niniver de către câţiva peţitori şi distrugerea florilor din grădina pe care o îngrijea cu mâinile ei – din cauza asta, timp de câteva săptămâni, nu avusese flori în salonul ei, căci, desigur, bărbaţii nu se pricepuseră la culesul florilor.

— Le-au smuls pur şi simplu, pe unele cu tot cu rădăcini, zise Mitch.

— O dată, adăugă Sean, după ce l-a trimis pe drumul lui pe cel care venise la ea, cred că a plâns.

Marcus simţi cum i se încleştează fălcile. Fusese crescut într-o gospodărie în care îngrijirea plantelor era aproape venerată. Dacă vreun bărbat era vreodată atât de idiot încât să distrugă vreuna dintre plantele preferate ale mamei şi ale surorii lui… Chiar nu îi făcu plăcere să îşi imagineze ce ar fi păţit bărbatul acela.

În afară de asta, avuseseră loc câteva urmăriri călare, plus numeroase încercări de a-i ocupa timpul lui Niniver cu întruniri sociale la care ea nu avusese nici cea mai mică dorinţă să participe. Cel mai tulburător incident de până acum era încăierarea recentă din curtea grajdului care – nu fu surprins să afle – fusese mult mai violentă decât lăsase Niniver să se înţeleagă.

— Au strigat lucruri despre ea, iar ea stătea chiar acolo! Mitch înjură încet. Parcă erau orbi, iar ea se albise toată.

— Şi nu este ca şi cum ar fi o domnişoară fricoasă, spuse Sean. Lucrurile pe care le-a îndurat, atât acum, cât şi în timp ce domnul Nolan încă era prin preajmă… ei bine, au făcut-o mai puternică.

Devenind din ce în ce mai sumbru, Marcus clătină din cap.

Sean continuă:

— Dar unele dintre lucrurile pe care le spuneau ar fi întors pe dos stomacul oricărei doamne – au pretins că au avut relaţii cu ea. A fost dezgustător! Ea este stăpâna clanului! Sean făcu semn din cap către Mitch. Noi, împreună cu ceilalţi, am încercat să-i despărţim, dar Clem şi Jed sunt prea masivi. Sean aruncă o privire către Marcus. Tu ai fi mai aproape de greutatea lor, dar chiar şi aşa, cu ei doi aruncându-se unul asupra celuilalt ca şi cum nu ar mai exista ziua de mâine… Sean făcu o grimasă. Nu s-au oprit până când domnişoara Niniver nu a strigat la ei.

Mitch îşi scărpină urechea.

— A sunat ca o zână prevestitoare de moarte, dar cel puţin le-a atras atenţia.

— Dar nu i-a plăcut, adăugă Sean. A fost afectată după ce a făcut-o. Tremura ca o frunză când a urcat în şa. Dacă Oswald nu ar fi fost calul ei de atâta vreme şi dacă ar fi fost puţin probabil să nu se enerveze, aş fi obligat-o să nu plece călare. Aruncă o privire către Marcus. Din fericire, nu am făcut-o, după cum se pare.

Cu buzele strânse, Marcus nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

— Acum spune-mi despre bărbaţii implicaţi.

Sean şi Mitch fură bucuroşi să se supună; era limpede că amândoi îi acceptaseră dreptul de a şti – îi acceptaseră jurământul şi rolul de apărător al lui Niniver.

Lista pe care i-o dădură se potrivi cu numele pe care i le spusese ea, dar Sean şi Mitch îi dădură detalii pe care nu i le ceruse lui Niniver – vârstele şi ocupaţiile bărbaţilor, caracterele şi temperamentele acestora, precum şi poziţiile pe care le aveau familiile lor în interiorul clanului. Obişnuit să ţină socoteala detaliilor vieţilor unei pleiade de veri de diferite grade, ca să nu mai vorbim despre o listă lungă de legături de familie, Marcus nu avu nicio problemă în a reţine totul, gata oricând să îşi amintească orice avea nevoie.

Cunoaşterea abilităţilor adversarului era una dintre primele cerinţe pentru gândirea unei apărări eficiente – sau, după cum părea să fie în situaţia de faţă, a unei ofensive potrivite.

Când Sean şi Mitch încheiară, în sfârşit, Marcus încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

După ce acceptă oferta celor doi de a-l ajuta în orice fel posibil să o scutească pe Niniver de alte necazuri, merse înapoi în casă.

Pe Niniver nu o înşelaseră când apelase la el şi insistase să-şi ţină promisiunea de a o ajuta cu această anumită problemă. Acum, când el înţelesese mai bine lucrurile pe care ea le înfruntase, nu mai încăpea nicio îndoială că, în ce privea rezolvarea acestor probleme, el era omul potrivit.

Intră în holul din faţă şi dădu peste majordom, Ferguson; îl mai întâlnise pe om într-o vizită trecută.

— Lady Carrick este tot în bibliotecă?

De vârstă mijlocie, încărunţit, dar încă drept, Ferguson îl cercetă cu o suspiciune reţinută.

— Aşa cred, domnule.

Marcus se gândi că trebuia să afle care era poziţia lui Ferguson în clan şi dacă era sau nu înţelept să-i ceară

ajutorul în cauza protejării stăpânei sale. Pentru moment, doar înclină capul. După ce cugetă câteva secunde, se îndreptă spre scări şi urcă.

Din tot ce spuseseră Sean şi Mitch, înţelese că niciunul dintre peţitori nu se încumetase încă să ia cu asalt pereţii conacului. Aşadar, ar fi trebuit ca ea să fie în siguranţă în bibliotecă, îngropată în registrele ei. Între timp, el putea să folosească timpul petrecut departe de tulburătoarea ei prezenţă pentru a se gândi la ce aflase şi, poate, să înţeleagă mai bine problema pe care o întrezărea, inevitabil, la orizont.

Ajunse în capătul scărilor şi păşi în galerie. În loc să se întoarcă direct în încăperea pe care ea insistase ca el să o folosească, dădu ocol primului etaj. Niniver menţionase că în momentul de faţă doar ea avea camere pe acel etaj – aşadar, nu avu nicio reţinere în a deschide uşile şi a arunca o privire înăuntru. În clipa în care deschise uşa încăperii din stânga camerei lui, ştiu că aceea era a ei – îi simţi parfumul, inconfundabil şi atrăgător. Închise iute uşa aceea şi merse mai departe.

Găsi arcada care ducea la ceea ce presupunea a fi aripa vizitatorilor. După ce merse până în capătul acesteia, fu nevoit să admită că nu ar fi fost bine dacă ar fi avut o cameră acolo, la o distanţă aşa de mare de a ei. Se întoarse în aripa principală şi exploră direcţia opusă, descoperind uşa care ducea la ceea ce, după praful care acoperea totul, presupuse că era aşa-numita aripă abandonată.

Resemnat, se întoarse în camera de lângă cea a lui Niniver. Intră, închise uşa şi apoi, nervos şi nerăbdător, merse la fereastră.

Ziua pălea; privi afară la o grădină împrejmuită, care părea a fi îngrijită cu atenţie. Culorile florilor care se legănau ieşeau puternic în evidenţă din frunziş, întunecându-se în lumina care se stingea. O poartă veche şi ruginită era la intrare, cu un semn scris de mână pe care se putea citi „Nu intraţi”. Evident, pentru a preveni alte jafuri ale hoardei de peţitori.

Deşi grădina exploda de viaţă în plină floare, privind

îndeaproape, văzu câteva straturi răvăşite unde ar fi trebuit să fie plante, dar nu mai erau.

Priveliştea îi trezi acele instincte pe care îi era din ce în ce mai greu să le controleze, insistente şi provocatoare. Acum, că acceptase faptul că soarta lui era legată de cea a lui Niniver – că, în cele din urmă, ea era doamna sortită să îi fie mireasă – partea cea mai primitivă din el o vedea ca fiind a lui. A lui, să o protejeze şi să o apere.

A lui, să o aibă.

Era un lucru bun, dar instinctele îl împingeau să nu ia în considerare obstacolele întâlnite în cale.

Iar cel puţin unul dintre acele obstacole era unul pe care nu se aşteptase să-l înfrunte. Complicaţiile care puteau apărea când te căsătoreai cu o doamnă care conducea un clan nu fuseseră o problemă asupra căreia să cugete până atunci.

Dar acum era nevoit să acorde atenţie acestui lucru – ba, mai mult, să găsească o cale prin care mai degrabă să alunge decât să ocolească posibilele dificultăţi.

Nu-i era încă limpede cum să facă asta şi cum să se asigure că Niniver avea să-i fie soţie. Până acum, doar bănuise că exista o problemă, destul cât să ştie că aceasta exista, pândind ca o capcană ascunsă, care-l aştepta să cadă în ea.

O bătaie în uşă îl aduse înapoi din contemplarea priveliştii şi îl scoase din reverie.

— Intră.

Uşa se deschise şi lăsă să se vadă un tânăr înalt şi uscăţiv, cu trăsături întunecate şi cu o înfăţişare destul de cadaverică. Acesta făcu o plecăciune formală şi ţeapănă.

— Sunt Edgar, domnule. Lady Carrick m-a informat că rămâneţi o vreme şi că, până ce o să vă fie aduse hainele, aţi putea primi cu bucurie nişte haine de seară şi, poate, nişte haine pentru noapte.

Marcus încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Edgar măsură din priviri înălţimea lui Marcus, ezită, apoi spuse:

— Dacă aţi fi atât de amabil încât să veniţi în apartamentele bătrânului moşier, poate că ar fi mai uşor să alegem ce v-ar veni bine.

Marcus fu bucuros de acord; era curios ce putea descoperi în camerele private ale lui Manachan despre răposatul proprietar. Deşi îl întâlnise pe tatăl lui Niniver în câteva ocazii, nu îl cunoscuse bine. Părerea lui despre Manachan se baza foarte tare pe ceea ce auzise la cumnatul lui. Thomas era nepotul lui Manachan şi fusese apropiat cu bătrânul cel zgârcit. Dar, dacă avea să se căsătorească cu Niniver, atunci, dată fiind situaţia, părea înţelept să afle tot ce putea despre răposatul ei tată.

Edgar îl conduse prin galerie şi trecu de uşa cea mare care, după cum descoperise, dădea în apartamentul principal. Edgar deschise apoi uşa următoare, un lambriu mai îngust, şi intră. Marcus îl urmă într-o garderobă înţesată.

Una care, era limpede, încă avea hainele gazdei dintr-o viaţă întreagă.

Oprindu-se în prag, Marcus îl văzu pe Edgar încruntându-se înainte de a deschide uşile dulapului.

Inspectând ofrandele astfel dezvăluite, Edgar murmură:

— Cred că aici ar trebui să găsim ceva care să vă vină.

Tonul vocii lui exprima resemnare. Marcus înaintă în încăpere şi închise uşa. Pe fereastra fără perdele pătrundea destulă lumină.

Deşi era capabil să-şi aleagă singur hainele, Marcus îi îngădui lui Edgar să-l îndrume. Găsiră o jachetă de seară care, închisă la nasturi, îi venea destul de bine la umeri, deşi era cam largă la mijloc. Marcus se privi în oglinda înaltă.

— O să treacă de inspecţie, cel puţin pentru o seară.

Edgar strâmbă din nas ca şi cum priveliştea îi ofensa standardele de croitor.

— Măcar în seara aceasta o să luaţi cina doar cu Lady Carrick şi cu domnişoara Hildebrand.

Probabil că domnişoara Hildebrand era bătrâna guvernantă a lui Niniver.

— Domnişoara Hildebrand se află aici de mult timp?

— A venit când domnişoara Niniver era o copilă. Pe atunci, soţia bătrânului moşier încă era în viaţă. Examinând şi dând deoparte diverse perechi de pantaloni, Edgar continuă: Am fost surprinşi că a rămas după ce nu a mai fost nevoie s-o instruiască pe domnişoara Niniver. Nu era de acord cu purtările bătrânului moşier şi nu făcea parte din clan. Dar îi este devotată domnişoarei, aşa că a rămas pentru ea.

Aşadar, Hilda Hildebrand era alt potenţial aliat. Şi avea să o întâlnească în seara aceea la cină – un motiv suficient pentru a acorda atenţie felului în care arăta.

Toţi pantalonii lui Manachan, de seară sau nu, erau mult prea mari în talie şi prea scurţi. În cele din urmă, Edgar îl conduse pe Marcus în fosta cameră a lui Norris; acolo, găsiră o pereche de pantaloni potrivită cu jacheta de seară, cămaşa şi vesta pe care le aleseseră din dulapul lui Manachan şi, de asemenea, o bluză şi pantaloni în care să doarmă.

Marcus le studie.

— Bluza este prea strâmtă, dar pantalonii sunt buni.

Edgar păru uşor scandalizat.

— Să ne întoarcem în camera moşierului. Sunt sigur că acolo putem găsi o cămaşă pentru dumneavoastră. Şi o să aveţi nevoie de o lavalieră.

Găsiră lavaliera destul de uşor, dar toate cămăşile lui Manachan erau demodate şi mari. Marcus îi îngăduie lui Edgar să îi dea una, dar ştia că nu avea să o poarte; l-ar fi făcut să se simtă aşa cum îşi imagina că se simţeau surorile lui, învăluite în lungile lor cămăşi de noapte.

Când, triumfător şi, cu siguranţă, cu o stare de spirit mai bună, Edgar îi dădu lui Marcus teancul de haine, el le acceptă cu mulţumiri.

Apoi ezită.

Edgar îl privi întrebător.

— Să fiu sincer, zise Marcus, sunt destul de surprins

să văd hainele bătrânului moşier sunt încă aici, ca şi cum el ar fi în viaţă. În Vale, când moare cineva, împărţim hainele folositoare şi alte lucruri celor care le-ar putea folosi. Considerăm că asta face parte din onorarea morţilor noştri – faptul că bunurile lor continuă să fie folositoare celor vii. Un ultim act de mărinimie în numele lor şi o amintire pentru cei care primesc lucrurile.

Nu fu în întregime surprins când Edgar încuviinţă grav din cap.

— Da, clanul are acelaşi obicei. Edgar aruncă o privire spre rândurile de haine îngrămădite în dulap, apoi închise uşile. Ca să vă spun adevărul, eu, Ferguson şi doamna Kennedy am discutat despre asta de mai multe ori, dar… nu simţim că putem să ne băgăm. Domnul Nolan a refuzat să se gândească la asta, iar acum, că a plecat dintre noi… Ei bine, domnişoara Niniver – Lady Carrick – pare că încă nu vrea să renunţe la amintirea tatălui ei, după cum s-a dovedit. Nu vedem cum am putea s-o obligăm.

Lui Niniver îi era, într-adevăr, greu să ia decizia, însă Marcus simţi că ea ştia că venise vremea să o facă. Apoi cugetă câteva secunde şi zise:

— Dacă aş putea face o sugestie… Lady Carrick nu duce lipsă de forţă interioară. Are coloană vertebrală.

Edgar îşi coborî capul.

— Da, aşa este.

— Şi totuşi, aşa cum tu şi alţii aţi observat pe bună dreptate, ea găseşte că este greu să se hotărască după cum bănuiesc, să renunţe la ultimul lucru care îi aminteşte de tatăl ei. Marcus ridică grămada de haine. Şi, deşi sunt de acord că dumneata şi ceilalţi nu puteţi, pur şi simplu, să luaţi decizia aceasta pentru ea, mă întreb dacă, atunci când i-aţi sugera că alţi membri ai clanului – cei la care ar ajunge unele haine – au nevoie de ele, ar putea să dea cu mai multă uşurinţă ordinul. Am observat că are tendinţa de a acţiona în mod decisiv în orice problemă socotită a fi spre binele clanului. Se strădui să pară inocent în vreme ce rosti: Ar putea fi o dovadă de bunăvoinţă dacă dumneata şi ceilalţi aţi propune să împărţiţi hainele tatălui ei în lumina

aceasta.

Edgar păru foarte impresionat. Un moment mai târziu, chipul i se lumină, apoi încuviinţă din cap.

— Eu... noi nu ne-am gândit astfel la asta, dar aveţi dreptate. O să vorbesc cu Ferguson şi cu ceilalţi. Ferguson o să găsească modul cel mai potrivit de a se exprima.

— Excelent.

Marcus se întoarse şi părăsi garderoba. Edgar îl urmă, cu un pas aproape sprinţar. Se despărţiră, iar Marcus îşi duse hainele în cameră.

În vreme ce le aşeza pe pat, pregătindu-se să se schimbe pentru cină, fu conştient de sentimentul de mulţumire îngâmfată. Fără îndoială, ajutorul dat lui Niniver în privinţa hotărârii de a se ocupa de hainele tatălui ei decedat era o problemă foarte mică. Cu toate astea, era primul lui succes în ceea ce, dacă era să dea crezare sorţii şi Doamnei Văii, îi fusese destinat ca sarcina lui de-o viaţă – şi anume să aibă grijă de Niniver Carrick.

Capitolul 3

Niniver îşi studie reflexia în oglinda înaltă din colţul dormitorului ei şi îşi muşcă buza de jos.

Rochia de seară din mătase de culoarea prunei, pe care Ella, camerista sa, o scosese din garderobă, îi încălzea tenul palid, iar corsajul strâns pe corp şi decolteul în formă de inimă îi scotea în evidenţă sânii, care păreau oarecum mai plini decât se aşteptase ea. Prin contrast, talia ei părea incredibil de mică. Slavă Domnului, croitoreasa ei din Edinburgh insistase să reducă volumul fustelor care i se întindeau pe şolduri şi se revărsau pe podea, în aşa fel încât, în ciuda faptului că era atât de scundă, lărgimea fustelor nu o făcea să pară minionă.

Evenimentele sociale la care luase parte în ultimul an puteau fi numărate pe degetele de la o mână, iar la toate purtase doliu sau haine cernite. Dar cele şase luni de doliu

pentru moartea lui Nigel trecuseră, iar ea simţea că avea nevoie de o rochie cu mai multă… energie pentru a o ajuta să-l înfrunte pe Marcus la cină. Sau chiar şi în salon.

În vreme ce o parte a minţii ei şovăia – culoarea era potrivită? Era decolteul prea îndrăzneţ? Sau nu era destul de îndrăzneţ? –, partea ei mai practică şi mai prozaică o luă în derâdere şi îi spuse să îşi continue seara.

Poate că Marcus avea să o privească, dar, ca toţi ceilalţi bărbaţi, nu avea să o *vadă.* Era stupid, dincolo de orice imaginaţie, să îşi facă griji în legătură cu felul în care arăta de dragul lui şi, cel mai probabil, o pierdere de timp.

— Asta o să fie exact ce trebuie ca să împodobească rochia.

Venind în spatele lui Niniver, Ella îi puse în jurul gâtului un lanţ lung de aur de care atârna un pandantiv mare de granat, gravat cu chipul mamei ei. Pandantivul era o frumos, dar discret; era, într-adevăr, ornamentul perfect care să completeze rochia.

Ridicând o mână pentru a atinge pandantivul, îşi privi reflexia în timp ce Ella se chinuia cu încuietoarea. Când Ella îşi îndreptă spatele şi se dădu înapoi, Niniver dădu din cap.

— Mulţumesc. Este o alegere inspirată.

Pentru ceea ce îi trebuia în seara aceasta, rochia şi pandantivul

A w aveau să fie, într-adevăr, de folos. Împreună, deveneau o armura eficientă.

Se întoarse şi merse la măsuţa de toaletă. Aşezându-se pe scăunel, întinse mâna după cutia de bijuterii, apoi făcu semn spre păr.

— Poţi să începi. Eu o să-mi caut cerceii de granat.

În timp ce Ella îi desfăcu cocul strâns în care îşi prinsese părul lung pe timpul zilei, Niniver scotoci în grămada pirateresca de bijuterii făcute talmeş-balmeş în cutia de lemn de trandafir. Ca singură fiica a familiei timp de câteva generaţii, moştenise mai multe bijuterii, dar, cum interesul ei faţă de astfel de lucruri era cel mult trecător, nu se deranjase niciodată să le aranjeze.

Până când găsi perechea de cercei simpli de granat,

Ella prinse ultimele bucle ale coafurii pentru seara aceea. Niniver aruncă un ochi în oglindă şi clipi.

Cu ochii mari, sorbi priveliştea. Se gândea atât de rar la felul în care arăta, încât dorea să uite cât de mult putea să semene cu o zână delicată. În mod obişnuit, înfăţişarea de zână nu era utilă, nu atunci când avea de discutat afaceri cu bărbaţii. Dar în seara aceasta…

Ridică privirea, întâlni ochi Ellei în oglindă şi zâmbi.

— Mulţumesc. O să meargă de minune.

Ella strălucea.

— Arătaţi minunat, milady. Şi, dacă pot să îndrăznesc, este drăguţ că prezenţă domnului Cynster aici vă dă ocazia să străluciţi astfel.

Niniver ascunse un zâmbet ironic; nu era ca şi cum avea vreo rivală împotriva căreia să strălucească.

Cu toate astea, se simţi mulţumită în timp ce îşi agăţa cerceii de granat de lobul urechilor, fiind destul de încrezătoare încât să coboare fără prea mulţi fluturi care să i se învârtă prin stomac.

Încă nu îi venea să creadă că o făcuse – că mersese cu adevărat la Bidealeigh şi îi ceruse ajutorul lui Marcus, darămite, deşi în mod accidental, că îl făcuse să îşi piardă cunoştinţa şi apoi, mai mult sau mai puţin, îl răpise.

El fusese mult mai înţelegător decât se aşteptase ea. De fapt, acum, când se gândea la asta, păruse aproape… resemnat.

Nu că avea vreo importanţă; el se afla acolo, iar asta era tot ceea ce îi trebuia ei. Chiar dacă încă nu fusese solicitat să se poarte în vreun fel, ea deja se simţea mai puţin îngrijorată, mai puţin agitată – mai puţin temătoare că unul dintre bărbaţii din clan avea să întreacă măsura şi să comită vreun act pe care toţi aveau să-l regrete.

Faptul că îl avea pe Marcus la conacul Carrick, ocupând încăperea alăturată celei camerei ei, redusese cu adevărat şansele ca o astfel de întâmplare îngrozitoare să aibă loc.

Răsună în toată casa sunetul gongului care îi chema în salon. Ridicându-se, aruncă o ultimă privire reflexiei din

oglindă. Să îl aibă acolo pe Marcus şi să îl ţină oricât timp avea să fie nevoie pentru a scăpa de căpăţânile goale ale bărbaţilor nechibzuiţi din clanul ei merita cu siguranţă efortul de a-şi înăbuşi reacţiile pe care i le trezea. Merita efortul de a se strădui să-l distreze în maniera în care el se aştepta la vremea serii.

Mergând spre uşă, îşi aminti că măcar cu atât îi era datoare. În ciuda reticenţei iniţiale, o făcuse să-şi recapete încrederea în el, confirmându-i că el era genul de gentleman – genul de bărbat – în care impulsul de a ajuta o domnişoară aflată la ananghie era atât de adânc înrădăcinat încât, indiferent de dorinţele lui, nu putea să-i întoarcă spatele.

Acum, când el fusese de acord să o ajute, ştia că avea să o facă. Ba mai mult, ştia că nu avea să plece până când orice ameninţare la adresa ei avea să dispară.

Simţindu-se mai încrezătoare, mai liniştită decât fusese de săptămâni bune, deschise uşa şi se îndreptă spre scări.

*

Marcus îşi lega lavaliera când auzi cel de-al doilea gong. Un minut mai târziu, auzi uşa lui Niniver deschizându-se şi închizându-se, apoi paşii ei trecură pe lângă uşa lui, semn că ea se îndrepta spre scări.

Îşi studie reflexia. Nu avea acul lui de safir sau alt ac pentru a prinde cutele lavalierei de la gât, aşa că doar trebuia s-o aranjeze. Sperând că Flyte îşi amintise să-i împacheteze acul alături de perie, îşi trecu degetele prin păr, scutură din cap pentru a-şi aranja buclele, apoi se întoarse către pat, ridică haina de seară şi o îmbrăcă.

Degetele i se duseseră către nasturi; îi încheie iute, studiindu-se cu un ochi critic în oglinda înaltă din colţ. Se simţi curios de prost îmbrăcat fără ceasul lui cu lanţ şi fără ac, dar acesta nu era, la urma urmei, un eveniment social important.

În timp ce merse către scări şi apoi coborî, nu auzi şi

nu văzu pe nimeni altcineva. Păşind pe dalele holului din faţă, văzu că uşa salonului fusese lăsată larg deschisă, ca o invitaţie. Niciun sunet de conversaţie nu ajunse la urechile lui pe măsură ce se apropia; se întrebă dacă nu cumva Niniver aştepta în altă parte… Ajuns în pragul uşii, îşi dădu seama că nu era aşa.

Ea se plimba încoace şi încolo prin faţa şemineului, nu agitată, ci, simţi el, cu o uşoară nerăbdare. Îl văzu şi se opri.

— Ah, bine. Ai găsit drumul.

„Nu a fost greu…” Limba lui nu păru în stare să rostească acele cuvinte, nici altele. Mintea şi simţurile lui fuseseră acaparate.

Trecură câteva secunde înainte să le facă să funcţioneze din nou, reuşind să tragă aer în piept. Nu o mai văzuse pe Niniver la un bal sau altundeva de câţiva ani. Între timp, înflorise.

Hainele ei de călărie nu îi avantajau deloc silueta, dar rochia mov-cărămizie pe care o purta era cu totul altfel. Combinată cu coafura mai elaborată, îi evidenţia la maximum farmecele din cale-afară de încântătoare, creând o imagine demnă de fanteziile unui bărbat.

De fanteziile lui, cel puţin.

Era atât de atrăgătoare, încât fu nevoie de un efort palpabil de a-şi lua privirea de la ea şi de a o întoarce către doamna cu înfăţişare severă, cu păr negru şi chip ca o secure, care şedea pe canapea. Îmbrăcată într-o rochie gri-deschis, guvernanta de odinioară a lui Niniver era o femeie masivă, cu oase mari, care emana o aură fioroasă.

În vreme ce Niniver îl cerceta cu privirea ei obişnuită deschisă şi directă, ochii Hildei Hildebrand se îngustară, iar buzele i se strânseră într-o dezaprobare crescândă.

Uitând de impactul înfăţişării lui Niniver, el îşi obligă trăsăturile să se relaxeze într-un zâmbet şi înaintă pentru a face o plecăciune în faţa dragonului.

— Domnişoara Hildebrand, să înţeleg? Apucând mâna pe care guvernanta o oferi cu şovăire, continuă mieros: în ciuda faptului că suntem vecini, nu cred că ne-am întâlnit

vreodată.

După ce îi dădu drumul, se îndreptă de spate şi se dădu înapoi.

Domnişoara Hildebrand îl privi cu severitate.

— Într-adevăr, domnule. Dar eu, desigur, am auzit de dumneavoastră. Şi trebuie să recunosc că am fost surprinsă să aflu că locuiţi în prezent sub acest acoperiş.

Marcus înţelese suspiciunile dragonului. În loc să răspundă, aruncă o privire spre Niniver şi aşteptă; cum ea era încă în picioare, el nu se putea aşeza.

Înţelegând mesajul nerostit, ea merse şi se afundă în fotoliul de dincolo de canapea.

— Ţi-am spus, Hildy, domnul Cynster se află aici pentru că a fost de acord să mă ajute să rezolv lucrurile în interiorul clanului.

— Într-adevăr.

Îndreptându-se spre fotoliul din faţa canapelei, Marcus se aşeză şi o fixă pe domnişoara Hildebrand cu o privire indiferentă.

— Se pare că Lady Carrick are nevoie de ajutor pentru a-i convinge pe unii dintre bărbaţii clanului său că nu este interesată să se căsătorească cu niciunul dintre aceştia.

Sprânceana neagră a domnişoarei Hildebrand se ridică într-un scepticism abia ascuns.

— Şi acesta este motivul pentru care vă aflaţi aici?

— Întocmai. Marcus susţinu privirea dragonului şi o privi pe femeie cum îi digeră refuzul de a adăuga cuvintele „atât şi nimic mai mult”. Totuşi, după câteva secunde de tăcere, el adăugă: Vă asigur că siguranţa lui Lady Carrick este cea mai importantă pentru mine şi că o să fac face tot ce e necesar pentru a mă asigura că nu o deranjează nimeni.

Privirea Hildei Hildebrand rămase fixată pe chipul lui în timp ce absorbi acea declaraţie; el aproape că putu să-i vadă gândurile în timp ce îşi schimbă părerea iniţială despre motivul pentru care el se afla acolo în ceva semnificativ mai acceptabil. În cele din urmă, alene, îşi înclină capul.

— Înţeleg. Mai puţin defensivă, femeia ezită, apoi se aventură. Am auzit că sunteţi un gentleman onorabil, lucru la care m-aş aştepta de la un descendent al unei familii ca a dumneavoastră.

El ascunse un zâmbet care ar fi putut părea prea agresiv. După părerea lui, Hilda Hildebrand se considera paznicul virtuţii lui Niniver – cu adevărat un dragon. Să o aibă de partea lui putea să se dovedească de ajutor pe termen scurt şi, de asemenea, mai târziu, presupunând că soarta nu îl condusese pe cărarea unei grădini, ci, într-adevăr, îl dusese în direcţia pe care trebuia să o ia.

Încă nu era sută la sută convins, deşi, până acum, toate semnele indicaseră asta.

— Înţeleg că aţi cumpărat vechea proprietate Hennessy. Domnişoara Hildebrand îşi ajustă şalul. Ce planuri aveţi cu pământul?

Ascunzând în continuare un zâmbet larg, care deveni şi mai recunoscător, răspunse întrebării şi inchiziţiei ce urmă, care ar fi făcut mândru orice tată care intervieva un peţitor al fiicei sale.

Niniver se încruntă. Deşi nu-i întrerupse, deveni din ce în ce mai neliniştită. Marcus o privi cum îşi încleştează mâinile în poală, iar degetele i se răsucesc şi i se împletesc. Iniţial, nerăbdarea ei păru să fie din pricina nervozităţii; puse asta pe seama îngrijorării ei că întrebările guvernantei aveau să îl alunge. Apoi însă, când fu limpede că asta nu avea să se întâmple, nervozitatea ei fu înlocuită de nerăbdare.

„Nerăbdare în legătură cu ce?”

Apoi Ferguson apăru în pragul uşii, iar cei trei priviră în direcţia lui. Bărbatul făcu o plecăciune.

— Cina este servită, milady.

Niniver se ridică în picioare.

— Mulţumesc, Ferguson.

Marcus se ridică şi el, merse până la canapea şi oferi în mod galant braţul domnişoarei Hildebrand.

Dând aprobator din cap, fosta guvernantă îşi aşeză mâna pe mâneca lui şi îi permise să o ajute să se ridice.

El se întoarse şi, zâmbindu-i lui Niniver, întinse celălalt braţ drept invitaţie.

Ea ezită, dar numai preţ de o secundă; Marcus avu impresia că nerăbdarea ei năvalnică fu cea care o împinse să păşească alături de el şi să-şi strecoare mâna micuţă pe după cotul lui.

Era ridicol, ştia, dar se simţi satisfăcut să le conducă pe ambele doamne afară din încăpere.

Niniver merse alături de Marcus, bucuroasă că acesta îşi potrivise paşii lungi după cei ai ei şi ai lui Hildy. Dorea să fi putut să respire cu mai multă uşurinţă; simţea ca şi cum o centură de fier îi încinsese în mod inexplicabil partea de jos a coastelor, strângându-i plămânii, făcând ca fiecare respiraţie să fie superficială, încordându-i nervii şi lăsând-o un pic ameţită.

Din fericire, salonul se afla la doar câţiva metri depărtare.

Totuşi, se părea că fu destul de departe încât simţurile ei să se revolte, să se îndrepte spre domnul înalt, zvelt şi puternic care mergea alături de ea, la o distanţă acceptabilă din punct de vedere social, dar destul de aproape încât tot ce era legat de el să-i învolbureze simţurile avide. Simţi privirea lui albastră ca miezul nopţii atingându-i trecător chipul şi fu inundată de un val de simţire înţepătoare, urmat îndeaproape de o căldură la fel de deranjantă. În mod ciudat, îşi simţi nervii mai vii, mai alerţi şi mai energizaţi decât fuseseră vreodată, dornici să simtă acea experienţă.

Încă se simţea ameţită.

În clipa în care trecură pragul, trase aer în piept, îşi retrase mâna din căldura braţului lui şi ocoli masa pentru a se aşeza pe scaunul ei obişnuit.

Un lacheu veni să îl tragă pentru ea, dar se opri, apoi se dădu în spate.

Cu coada ochiului, îl zări pe Marcus venind în spatele ei; în loc să o ajute pe Hildy să se aşeze, el alesese să facă asta pentru ea. Cu un fluturat din mână neglijent, el îl goni pe lacheu. Niniver ajunse la scaun şi se opri. Marcus trecu

pe lângă ea şi i-l trase.

Afişând un zâmbet vag şi îndreptându-l – la fel de vag – în direcţia lui, ea îşi coborî capul drept mulţumire şi se aşeză.

El împinse uşor scaunul, apoi merse să ocupe scaunul de lângă ea.

Aruncând o privire de partea cealaltă a mesei, Niniver o văzu pe Hildy mulţumind bucuroasă lacheului care îi ţinuse scaunul. Neîncrederea iniţială a fostei sale guvernante în ce îl privea pe Marcus se risipise, ceea ce era un lucru foarte bun. În ciuda faptului că Hildy nu făcea parte din clan, având altfel o existenţă relativ retrasă, părerea ei avea o mare influenţă atât asupra lui Ferguson, cât şi a doamnei Kennedy. Cei doi – şi, prin ei, clanul – se bazau pe Hildy să aprecieze cu acurateţe efectul oricărei întâmplări asupra poziţiei sociale a lui Niniver dincolo de graniţele moşiei.

Deşi la început fusese neîncrezătoare, Hildy îl accepta acum pe Marcus.

Cât timp Ferguson servi supa, Niniver încercă să îşi amintească ultimul domn pe care Hildy îl acceptase, dar nu reuşi, de fapt, să îşi aducă aminte ca femeia să-şi fi coborât vreodată garda până într-atât. În perioada următoare morţii tatălui ei şi apoi după morţile fraţilor ei, câţiva dintre prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan îşi făcuseră obiceiul de a o vizita, dar ei nu îi plăcu niciunul şi nu avu niciodată încredere în vreunul dintre aceştia, iar Hildy fusese mai mult decât bucuroasă să o ajute să-i trimită să îşi vadă de drum.

Aşadar, în ceea ce o privea pe Hildy, Marcus era oarecum o premieră, dar, pe de altă parte, el era de prin părţile locului, familia lui era bine-cunoscută şi nu se putea nega faptul că era mult mai prezentabil – şi mai înţelegător şi gata să răspundă la întrebările lui Hildy – decât oricare dintre vizitatorii ei anteriori.

Şi, după spusele lui, el se afla acolo cu un scop; calmându-şi fără milă fluturările interioare, îşi jură în sinea ei să rămână – atât ea, cât şi el – concentrată asupra

acestui lucru.

Gustară cu toţii supa, apoi, ca şi cum o auzise, Marcus întrebă:

— În lumina scopului meu aici, ar fi de ajutor dacă mi-aţi spune mai multe despre clan.

Le cuprinse cu privirea atât pe Niniver, cât şi pe Hildy.

— Câte familii sunt? Câte ferme în total?

Răspunsurile curseră prompt de pe limba lui Niniver.

Marcus continuă cu întrebările. Acestea erau puse cu dublă intenţie – avea, într-adevăr, nevoie de o descriere mai detaliată a clanului şi a moşiei, însă, în acelaşi timp, simţise conştientizarea lui Niniver şi emoţiile care o cuprindeau. Era sigur că, în cele din urmă, aveau să se stingă odată ce se obişnuiau cu prezenţa lui, dar era destul de prudent încât să o distragă între timp.

Îşi dăduse deja seama că, dacă vorbea despre clan – sau despre orice avea legătură cu acesta –, cu siguranţă îi capta atenţia.

— Aşadar, conacul în sine nu are o fermă propriu-zisă?

— Nu, răspunse ea. Dar grajdurile din preajmă sunt folosite pentru creşterea cailor. Sean, Mitch şi Fred se ocupă de asta şi furnizează cât de mulţi cai pentru clan, aşa că nu suntem nevoiţi să cumpărăm atât de mulţi. Şi, desigur, avem ţarcuri şi hambare pentru provizii, fie când sunt adunaţi pentru piaţă, fie când sunt aduşi aici pe perioada iernii.

El îşi aduse aminte ceva ce aflase în urmă cu zece ani.

— După cum îmi amintesc, mulţi dintre cei de la fermele limitrofe vin la conac peste iarnă.

Ea încuviinţă din cap.

— La început, veneau toţi, cel puţin în perioada zăpezilor celor mai rele. Acum însă doar fermierii mai mici stau întreaga iarnă. Pentru asta, obişnuiau să folosească aripa abandonată pentru a găzdui toate familiile clanului.

— Cred că, zise Hildy, în ultimii 20 de ani, casele mai mari ale fermelor au devenit mai sigure, aşa că acele familii nu au mai avut nevoie să se retragă la conac în timpul iernii.

— Înţeleg.

Marcus se lăsă pe spate pentru a-i îngădui lui Ferguson să ia farfuria; întrebările lui curseseră în tot timpul cinei.

— Dar cum rămâne cu gospodăria, cât de mulţi locuiesc în prezent la conac?

Expresia lui Niniver sugeră că aduna nume…

— Douăzeci. Fără să o punem la socoteală pe Hildy sau pe mine şi incluzându-le pe vindecătoarea noastră, Alice, şi pe cele două ucenice ale ei.

De partea cealaltă a mesei, Hilda Hildebrand prinse privirea lui Marcus, apoi se uită cu subînţeles la Ferguson. Deşi mina impasibilă a bărbatului nu trăda nimic, trebuie să se fi întrebat de ce, cu o casă foarte mare pe care o avea la numai câţiva kilometri depărtare, Marcus stătea la conac. Nu explicase acest lucru, nici măcar lui Sean.

În aceste circumstanţe, Marcus îşi reţinu următoarea întrebare: câţi dintre cei douăzeci de oameni care locuiau sub acoperişul conacului erau bărbaţi? Avea nevoie să ştie asta şi dacă vreunul dintre acei bărbaţi se putea dovedi o ameninţare la adresa lui Niniver. Dar nu voia să sădească această idee în mintea ei, aşa că avea să aştepte până a doua zi ca să-l întrebe pe Ferguson; atunci avea să formuleze întrebarea în aşa fel încât să nu pară neapărat o confruntare.

Fu servit desertul – o prăjitură uşoară, cu un sos cu lămâie.

În timp ce lacheii strângeau masa, domnişoara Hildebrand se ridică impunătoare.

— Eu şi Lady Carrick o să vă lăsăm să vă bucuraţi de vinul de Porto.

Marcus se ridică şi îi trase scaunul lui Niniver. Intenţionase să se întoarcă în salon alături de ea şi de domnişoara Hildebrand; mai degrabă s-ar fi bucurat de compania lor decât de orice pahar de vin de Porto. Cu toate astea, zăbovind în salon, avea ocazia de a vorbi în privat cu Ferguson – şi avea o întrebare pe care trebuia să o adreseze altcuiva în afară de Niniver.

Aşteptă până când ambele femei părăsiră încăperea, apoi se prăbuşi din nou pe scaun. Lacheii strânseră feţele de masă apoi se retraseră. Ferguson îşi făcu din nou apariţia cu o tavă de argint pe care se aflau pahare şi trei carafe.

Aşezând tava pe masă, lângă cotul lui Marcus, Ferguson spuse:

— Stăpânul insista întotdeauna asupra acestora trei: coniac, vin de Porto şi un bun whisky scoţian.

Ascunzându-şi zâmbetul larg, Marcus se întinse după whisky. Turnând o cantitate mică într-un pahar de cristal, aşează carafa înapoi pe tavă.

— Aşa cum cred că ai auzit, am fost de acord să o ajut pe Lady Carrick să se ocupe de tulburările recente create de anumiţi bărbaţi ai clanului. Ridică ochii pentru a întâlni privirea calmă a lui Ferguson. Pentru asta, aş dori să vă întâlnesc pe tine şi pe menajeră mâine-dimineaţă pentru a discuta, dar, în seara aceasta, trebuie să lămuresc un anumit lucru. Se răzgândi şi întrebă: Norris. El de ce nu se află aici? Şi de ce Lady Carrick simte că nu are niciun drept să apeleze la ajutorul lui?

Ferguson îl privi calm în ochi. Marcus ştiu exact când bărbatul cu faţa împietrită decise să răspundă.

— Răspunsul ţine mai mult de domnul Norris decât de domnişoara Niniver. Da, şi de bătrânul moşier. A fost un moşier bun – a făcut bine clanului –, dar, în afară de domnul Nigel, i-a ignorat pe ceilalţi copii ai săi. Chiar şi aşa, domnişoara Niniver şi-a găsit propria cale. Domnul Nolan a încercat, dar a dat greş şi a înnebunit din cauza asta. Domnul Norris… Noi, cei din casă, am fost întotdeauna de părere că a rămas sănătos la cap rupând orice legătură cu vreunul dintre noi. Cu toţi, mai puţin cu domnişoara Niniver. Ea a ştiut cum să ajungă la el. Aş zice că îl înţelege. Dar domnul Norris a plecat – şi poate că a fost nevoit să plece. Ştiu că, indiferent cât de mult insistăm, domnişoara Niniver refuză să-l cheme înapoi. Bărbatul voinic ridică din umeri. Şi poate că are dreptate.

Marcus îl privi în ochi pe Ferguson preţ de câteva

secunde, apoi încuviinţă din cap şi se uită la lichidul precum chihlimbarul din paharul său.

— S-ar putea să aibă dreptate.

Începuse să înţeleagă că, pe lângă alte abilităţi, Niniver citea oamenii destul de bine. Cu siguranţă, pe cei apropiaţi de ea.

Ferguson se foi, dar nu se retrase. Când Marcus ridică privirea pentru o clipă, curios să afle motivul pentru care bărbatul zăbovea, Ferguson se concentră asupra carafelor şi întinse mâna să le rearanjeze pe tavă.

— Servitorii din casă… Ei bine, suntem din clan şi noi, aşa că vorbim, sigur că o facem. Poate că nu suntem din aceeaşi clasă cu familia Carrick, dar ni se pare că toţi bărbaţii din viaţa domnişoarei Niniver – cei care ar fi trebuit să fie aici ca să aibă grijă de ea, la care avea dreptul să se aştepte să fie aici pentru ea –, toţi acei bărbaţi, până la cel din urmă, s-au dus şi au lăsat-o să se ocupe singură de clan. Şi să fiţi sigur că – privirea aspră a lui Ferguson se ridică pe chipul lui Marcus –, dacă ea nu ar fi fost aici, clanul s-ar fi destrămat. Nu am avut de ales decât să o întrebăm, deşi este doar o fată, dar şi-a asumat responsabilitatea fără se clipească şi a dus povara fără să se plângă.

Ferguson se opri. Marcus văzu mândria şi respectul care luceau în ochii bătrânului. Apoi buzele i se contorsionară, iar bărbatul se întoarse.

— Doar că nouă ni se pare greşit că trebuie să le facă singură pe toate şi nu există niciun bărbat care să fie destul de puternic să stea alături de ea.

Dar exista. Marcus se afla acolo şi exact asta avea de gând să facă. Dar nu spuse nimic despre asta – nu încă.

Îl privi pe Ferguson părăsind încăperea, apoi îşi goli paharul şi se ridică.

Mergând spre salon, recunoscu în sinea lui că, indiferent cum aveau să evolueze lucrurile între el şi Niniver, mândria, respectul şi devotamentul pe care ea le avea din partea capetelor mai experimentate din clan erau un lucru de care el trebuia să ţină seama – să le păstreze şi să se asigure că nu avea să facă nimic pentru a le ştirbi.

*

Trei ore mai târziu, Marcus stătea lungit pe spate în mijlocul patului din camera alăturată celei a lui Niniver şi privea razele luminii lunii alunecând pe tavan. Somnul fugea de el; mintea îi era plină de Niniver.

Deloc surprinzător, date fiind evenimentele zilei. Iar după cină, ora pe care o petrecuseră în salon adusese şi mai multe dezvăluiri. Când se alăturase celor două doamne, Niniver devenise din nou sperioasă, dar de data aceasta din cauza a ceea ce ea percepea ca fiind lipsa de înzestrări feminine prin care să-l distreze.

El îşi muşcase limba ca să nu spună că era de ajuns ca ea să stea pur şi simplu în fotoliu, iar el s-ar fi considerat destul de distrat doar privind-o. În schimb, sugerase ca *el* să cânte la pian pentru *ea* – o idee destul de ciudată încât să o facă să clipească surprinsă, iar el să aibă timp să meargă la frumosul instrument care stătea într-un colţ, să îl deschidă, să ia loc şi să îşi aşeze degetele pe clape.

Domnişoara Hildebrand sugerase iute că Niniver ar fi trebuit să-l acompanieze cu vocea. Ea ezitase, dar el îşi trecuse degetele peste clape şi întrebase ce gen de cântece prefera, iar ea consimţise şi venise să stea în picioare lângă umărul lui. El încercase acordurile de început ale unei cunoscute melodii populare. Îşi dăduse seama când ea trăsese aer în piept, apoi îşi deschisese buzele rubinii, cântase şi îi transportase pe toţi în paradis.

Vocea ei era incredibil de pură; nu auzise în viaţa lui o soprană mai minunată – iar mai multe dintre verişoarele lui fuseseră bine instruite. Nici măcar una nu ar fi putut să se compare cu Niniver. Glasul ei avea pasiune şi genul de putere înălţătoare, care îi amintea de zborul impetuos al păsărilor.

Cânta ca un înger.

Interpretase trei cântece doar ca să o asculte pe ea, apoi nu putuse rezista tentaţiei de a încerca un duet. Fusese nevoit să coboare puterea tonului său baritonal

pentru a nu copleşi claritatea străpungătoare şi mai degrabă bântuitoare a vocii ei, iar ea făcuse la fel, până când vocile lor se armonizaseră fără vreun efort.

Lucilla cânta la harpă, motiv pentru care el se îndreptase spre pian şi, datorită serilor lungi petrecute cu marea lui familie, ştia o mulţime de cântece populare; trecuse de la unul la altul, intercalând o bucată orchestrală când Niniver avusese nevoie de câteva minute să îşi revină înainte de a aluneca în partea de început a altui cântec.

La un moment dat, observase o reflexie în suprafaţa bine lustruită a pianului. Sosise Ferguson, împingând căruţul pentru ceai, dar, deschizând uşa salonului şi auzindu-i, se oprise în prag, ascultând. Auziseră şi alţi servitori şi se adunaseră în dreptul uşii deschise, încântarea citindu-se pe chipurile lor.

Trecuse astfel o oră şi, în cele din urmă, Niniver fusese nevoită să se oprească, pretinzând că obosise.

Acceptând faptul că putea fi adevărat „el încheiase cu o serie dramatică de acorduri, apoi închisese pianul, se ridicase şi îi luase mâna. O întorsese cu faţa către mulţimea adunată la uşă. El făcuse o plecăciune. Ea răsese când văzuse audienţa pe care o avuseseră, apoi făcuse o reverenţă, iar servitorii, în frunte cu domnişoara Hildebrand, străluciseră cu toţii şi aplaudaseră.

Fusese un moment de plăcere simplă. Se uitase la Niniver, văzuse bucuria sinceră de pe chipul acesteia şi se simţise… împlinit. Dar şi fericit, în acelaşi timp.

Înălţat.

Dacă era destinat să se simtă în felul acela de fiecare dată când ea arăta astfel, era o motivaţie destul de puternică să se dedice misiunii de a o face fericită.

Cugeta la lucrul acesta când cineva începu să fredoneze:

— Fecioara mea cea mai frumoasă cu chipul plin de veselie! Îndreaptă-ţi asupra mea ochii strălucitori!

Interpretarea falsă a versurilor de început ale unei melodii populare cunoscute sparse pacea nopţii.

Nevenindu-i să creadă, fixă tavanul cu privirea, în

timp ce se auzi următorul vers într-un tremolo de tenor…

Ochii îi erau deschişi, deci nu avea un coşmar. Era aievea.

Apoi auzi un scârţâit al podelelor în încăperea alăturată, urmat de răpăitul moale al unor paşi, apoi alt vers al aşa-zisului cântăreţ de serenade acoperi orice alt sunet.

Marcus înjură, aruncă la o parte cuverturile şi aproape că sări din pat. Aerul nopţii îi mângâie pieptul gol, iar podeaua era rece sub picioarele lui goale, dar ignoră ambele senzaţii. Ajungând la fereastră, împinse cerceveaua în sus. Plesnind cu palmele pervazul exterior, se aplecă în afară, aşa încât lumina lunii îi atinse chipul.

Un bărbat subţire, slăbănog şi greoi stătea înfipt cu picioarele în cărarea pietruită de dedesubt, cu gura căscată larg în timp ce absorbea privirea încruntată a lui Marcus.

Cel puţin, idiotul se oprise din încercarea de a cânta.

— După cum vezi, nu sunt o fecioară frumoasă, iar expresia mea este departe de a fi veselă. Ţi-aş putea sugera să închizi gura?

Bărbatul, căscând încă ochii, închise brusc gura.

Cu ochii îngustaţi, Marcus încuviinţă din cap.

— Excelent. Acum pleacă!

Bărbatul se holbă, apoi privirea îi zbură în stânga lui Marcus, la fereastra următoare, şi, cu ochii tot mai mari, îşi întoarse din nou privirea la el.

Marcus mârâi.

— Am spus să pleci! Şi, dacă ţii la corzile tale vocale, ţi-aş sugera să nu mai încerci vreodată o astfel de prostie.

Bărbatul înghiţi în sec – Marcus îi putu vedea mişcarea din gâtlej –, apoi privirea începu să îi lunece din nou spre stânga.

— Încetează! Vocea lui Marcus devenise şi mai gravă; lăsă o ameninţare tăcută să se unduiască sub cuvintele lui: Nu îţi doreşti să cobor şi să te ajut să-ţi vezi de drum.

Cu ochii cât cepele, bărbatul înghiţi din nou în sec, apoi îşi coborî capul şi o luă la goană.

Aplecându-se şi mai tare, Marcus îl privi pe bărbat

grăbindu-se să dea colţul casei. Aşteptă până când auzi tropotul surd al copitelor calului. Când sunetul se stinse, auzi scârţâitul uşor făcut când cerceveaua ferestrei lui Niniver se ridică.

— Mulţumesc.

Vocea ei zbură până la el.

Luptă cu impulsul de a se întoarce pentru a se uita la ea – se strădui al naibii de tare să nu se gândească la felul în care arăta, trezită din somn şi ciufulită. Apoi simţi mângâierea caldă a privirii ei alunecând peste umerii lui goi.

Mulţumind Doamnei Văii că Niniver nu putea să vadă sub nivelul pervazului, strânse până când îl dureră mâinile şi se sili să se concentreze.

— Cine era?

Vocea lui încă bubuia, precum o prevestire a Judecăţii de Apoi.

Ea ezită, dar apoi răspunse:

— Jem Hills.

Unul dintre bărbaţii din clan pe care ea îi menţionase. El cernu informaţiile pe care le culesese mai devreme.

— Unul dintre fiii şefului tăietorilor de lemne?

— Da.

— A mai făcut asta?

Ea şovăi, apoi recunoscu:

— De două ori, dar este destul de uşor de speriat – nu cred că o să revină.

Dar Jem Hills se întorsese deja de două ori, pentru că ea nu reuşise să-l sperie singură. Marcus pufni.

— Ar face bine să nu se întoarcă, altfel o să descopere cât de uşor pot fi *eu* iritat. Ceea ce era un lucru ciudat. În mod obişnuit, nu era iute la mânie, însă când venea vorba de ea… Se strădui să se împingă înapoi de pe pervaz şi să se îndepărteze de fereastră. Să sperăm că nu o să mai fim deranjaţi din nou în noaptea asta.

— Nu… vreau să spun, da. Oftă, apoi murmură uşor: Noapte bună.

El reuşi să îi răspundă, nu doar să mormăie. Aşteptă

până când cerceveaua ferestrei ei alunecă la loc, apoi o închise pe a lui şi se retrase în pat.

Odată aflat sub cuverturi, se întoarse la contemplarea tavanului – şi a mâniei şi a iritării care încă îi curgeau prin vene.

În mod instinctiv, ştia ce era, însă dură minute bune înainte să fie dispus să recunoască sentimentul – gelozie posesivă. Doar gândul la ceea ce ar fi văzut Jem Hills – priveliştea pe care Marcus şi-o refuzase, dar cu care Jem ar fi fost răsplătit dacă el nu ar fi fost acolo să îl alunge – făcu brusc ca mânia aceea feroce să crească din nou.

Îşi începuse seara nefiind încă sigur că a fi apărătorul lui Niniver era calea destinată lui. Acum, nu mai rămăsese nicio urmă de îndoială. Soarta îşi afundase adânc ghearele şi îl târâse în mod irevocabil pe adevărata lui cale.

La bine ori la greu, exista un singur drum înainte.

Pentru el. Pentru ea.

Pentru amândoi.

Cu acea concluzie răsunând în mintea lui ca o trâmbiţă, închise ochii şi, spre surprinderea lui, căzu în braţele lui Morfeu.

*

După ce închise fereastra, Niniver rămase în picioare, privind în gol prin geam.

Viziunea ce i se întipărise în minte era una pe care ar fi trebuit să o şteargă. În schimb, stărui asupra fiecărei curbe, fiecărei linii, înregistrându-le irevocabil în amintirea ei.

El se aplecase în faţă ca Jem să îl poată vedea. Asta însemnase că şi *ea* putuse să îl vadă. Cu privirea, contrar voinţei ei, cutreierând peste muşchii puternici ai umerilor şi ai părţii superioare a braţelor lui, peste antebraţele încordate, abia putuse să gândească suficient de coerent.

Ba mai mult, când el se retrăsese, se mişcase uşor, oferindu-i o priveliştе şi mai bună, mai puţin stânjenitoare a întinderii magnifice a pieptului lui îmbăiat în lumina lunii…

Gura încă îi era uscată. Indiferent cât de mult avea să încerce, nu avea să uite asta niciodată.

Îl auzise cum mersese încet înapoi în pat, auzise patul scârţâind când se aşezase din nou.

Mintea îi oferi imaginea mâinilor lui, cu degetele lungi parcurgând fluid clapele pianului în timp ce interpretase cântec după cântec, vocea lui făcând pereche perfectă cu a ei. Aceleaşi mâini, văzute cu câteva minute în urmă, cu degetele strângând pervazul vopsit în alb, păruseră mult mai letale.

Acela, simţi ea, era adevărul despre el – elegant şi sofisticat la suprafaţă, dar puternic şi periculos pe dinăuntru.

Degetele reci ale nopţii o ajunseră prin cămaşa de noapte. Alungă acele gânduri confuze şi se întoarse în pat. Băgându-se sub cuverturi şi simţind din nou cum tot ce văzuse îi trezea simţurile şi mintea, îşi spuse să nu fie atât de nesăbuită. Stăruind asupra unor viziuni ca acelea, nu avea să-i fie mai uşor să ascundă fascinaţia faţă de el – pasiunea pentru el, dacă era să spună adevărul dar trebuia să o facă, să o nege.

Mintea ei pluti înapoi spre seara care trecuse, spre multele zâmbete pe care le împărtăşiseră lângă pian, spre camaraderia care plutise între ei, purtată de muzică.

Dar ştia ce fel de domn era el, motiv pentru care cedase în cele din urmă şi îi ceruse – chiar lui – să o ajute. Pentru că el *avea* să o ajute, în maniera decisivă şi categorică în care tocmai se ocupase de Jem Hills.

Însă la fel de bine ştia că, în ceea ce îi privea pe bărbaţii ca Marcus, toate amabilităţile nu ascundeau nimic – erau simple amabilităţi. Acestea veneau din educaţia unor bărbaţii asemenea lui şi nu însemnau mai mult.

Ar fi fost o proastă să îşi imagineze că o astfel de amabilitate nu venea din instinct.

Închizând ochii, îşi obligă mintea să se îndepărteze de el şi se concentră, în schimb, asupra a ceea ce tocmai se petrecuse. El fusese atât de convingător şi intimidant încât, cu puţin noroc, Jem nu avea să se laude cu asta. Dar avea

să circule zvonul că nu mai era doar ea, singură, să se ocupe de orice acţiune prostească a bărbaţilor clanului.

Mintea îi alunecă din nou către imaginea pe care o văzuse, către ameninţarea de netăgăduit pe care Marcus o emanase.

Nu avea nicio îndoială că putea să se bazeze pe el să o apere de orice şi de toate ameninţările din afară.

Dar avea să-i protejeze inima? Sentimentele ei prosteşti, nesăbuite?

Asta depindea de ea.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, Marcus începu în mod oficial urmărirea lui Niniver. Aşteptând ca ea să îşi facă apariţia la micul dejun, dădu gata o grămadă de cârnaţi, şuncă şi, mâncare lui preferată, kedgeree[1], şi se gândi la noul său câmp de bătălie.

Ţelul lui era limpede: acela de a revendica mâna lui Niniver şi poziţia de lângă ea.

Piedicile? Din câte putea să vadă, cele importante păreau să provină din faptul că era stăpâna unui clan.

În mod obişnuit, într-o căsnicie, mai ales în clasa lui, bărbatul ocupa o poziţie de putere, fiind posesorul unui titlu, proprietar de pământ ori deţinând o poziţie comparabilă prin avere şi influenţă. Femeia aducea o zestre – avere, pământ sau o bogăţie similară dar se afla într-o poziţie din care îşi sprijinea bărbatul; aceasta era calea acceptată.

Dar nu putea fi astfel în cazul lui. Da, era proprietar de pământ; deţinea o avere semnificativă şi avea legături influente. Dar Niniver era stăpâna clanului – ea era cea care deţinea puterea prin faptul că fusese aleasă. După o eventuală căsătorie, nu se putea ca ea să devină ajutorul lui, ci el să fie ajutorul ei.

1 Specialitate culinară, preparată din orez, carne de peşte şi ouă (n.tr.)

Gândul că această soartă îi era destinată era ciudat de reconfortant. Se putea spune că naşterea şi educaţia lui îl făceau unic pentru acest rol.

A fi soţul unei femei aflate la putere nu era o poziţie pe care mulţi bărbaţi să şi-o dorească, cu atât mai puţin să o ocupe cu succes. Cu câţiva ani în urmă, bunica lui, Helena, îi subliniase faptul că doar bărbaţii cu o încredere supremă puteau să se poarte ca un consort al unei femei conducătoare – aşa cum tatăl lui o făcuse cu mama lui, actuala Lady din Vale, şi cum o făcea acum Thomas cu Lucilla. Helena spusese că a fi un consort nu însemna să fii mai puţin bărbat – de fapt, cerea să fii mai mult. Cerea să fii genul de bărbat ale cărui identitate şi valoare nu depindeau de un titlu, cu atât mai puţin de faptul că soţia trebuia să îi fie subordonată.

Gândindu-se la doamnele din familia lui extinsă, Marcus îşi înghiţi un fornăit. Niciuna dintre soţiile Cynster nu putea fi descrisă, nici măcar pe departe, drept servilă, ci partenere egale, soţii lor descoperind că astfel căsnicia era mult mai bună. Din toate punctele de vedere.

Era tradiţia acestor bărbaţi; aşteptările lui, principiile şi nevoile lui erau înrădăcinate în acea filosofie – iar asta îl făcea să nu aibă absolut nicio îndoială că era în stare să devină eroul lui Niniver, apărătorul, protectorul şi principalul ei susţinător. Soţul ei.

Acela era locul pentru care soarta şi Doamna Văii îl pregătiseră. Era locul pe care acum şi-l dorea, pe care, cu angajamentul neamului său, intenţiona pe deplin să îl revendice.

Cum?

Aceea era singura întrebare care rămânea.

Auzi pe hol paşii uşori ai lui Niniver. Ridică privirea când ea intră în încăpere.

Îl văzu; privirile li se întâlniră, iar ea încetini, apoi îi flutură un zâmbet şi merse mai departe până la tejghea.

— Bună dimineaţa. Şi mulţumesc încă o dată pentru că m-ai scăpat de Jem.

— Aş spune că a fost plăcerea mea – şi a fost –, dar un

astfel de incident nu ar fi trebuit nicicând să aibă loc.

Se ridică; aşteptă până când ea îşi luă două felii de pâine prăjită, dar apoi, cumva spre surprinderea lui, ea alese să stea în partea opusă lui. Ferguson sosise cu un ceainic; îl aşeză în faţa locului ales de Niniver, apoi ţinu scaunul pentru ea.

Odată ce Niniver luă loc, Marcus se aşeză din nou, apoi, văzând-o cum aruncă o privire către bufet, ridică bolul cu marmeladă şi i-l întinse. Degetele li se atinseră uşor, iar el vibră când conştientizaţia asupra ei şi a recentelor probleme.

— Ai spus că Jem ţi-a mai făcut serenade cu alte două ocazii.

Acele incidente nu se aflaseră pe lista pe care Sean şi Mitch i-o dăduseră. În loc să amintească de acea listă, spuse:

— Ştiu despre încăierarea din curtea grajdului. Ce altceva, ce alte incidente similare au avut loc?

Niniver se încruntă şi se gândi. În cele din urmă, spuse:

— Bănuiesc că primul incident s-a petrecut la începutul verii trecute. Carter Bonham şi Milo Wignell au venit să mă invite la un picnic. Făcu o grimasă când îşi aminti, apoi se uită în cealaltă parte a mesei şi întâlni privirea calmă a lui Marcus. Au insistat, dar am folosit ca scuză faptul că eram în doliu. S-au întors mai târziu, în acelaşi an – cred că pe la sfârşitul lunii octombrie. Dar i-am văzut venind cu faetonul şi i-am zis lui Ferguson să le spună că nu eram acasă. Nu s-au mai întors – cel puţin deocamdată. Apoi au fost şi alţii ca ei…

— Aşteaptă!

Marcus se aplecă în faţă, încruntat.

— Bonham şi Wignell nu sunt din clan, nu? Şi, prin alţii ca ei, presupun că te referi la gentlemeni?

Ea se împotrivi impulsului de a-şi muşca buza de jos.

— Da.

— Am avut impresia că ai spus că bărbaţii care te deranjează sunt cu toţii din clan.

— Deocamdată, da. Sunt cu toţii din clan. Dar ceilalţi erau prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan.

Marcus o privi un moment, apoi strânse din buze şi clătină din cap.

— Dă-mi toate numele.

Ea făcu întocmai. Când termină, el se lăsă pe spătarul scaunului. Expresia lui sugera că rememora toate numele. Apoi privirea i se întoarse din nou asupra ei şi îi făcu semn să continue.

— Povesteşte-mi despre toate incidentele pe care ţi le aminteşti.

Înăbuşindu-şi un oftat, ea se conformă.

Lista era lungă – mai lungă decât îşi dăduse ea seama; nu trecuse niciodată în revistă absolut fiecare întâmplare, nici măcar în gând.

Unele incidente fuseseră înfricoşătoare, dar multe erau, privind în urmă, mai degrabă amuzante. Însă, când ajunse la final şi se concentră din nou asupra lui Marcus, pe chipul lui nu exista nici măcar o urmă de amuzament. Expresia îi era neclintită şi neînduplecată, iar trăsăturile ameninţătoare.

Puterea şi ameninţarea pe care le putea emana erau cu uşurinţă sesizate de simţurile ei. Şi totuşi, aşa cum se petrecuse seara trecută, niciuna dintre promisiunile acelea de moarte nu era îndreptată asupra ei, ci mai degrabă se simţea ca şi cum erau utilizate ca un scut, adăpostind-o şi protejând-o.

Îşi ţinu în frâu un fior inutil de recunoştinţă.

Marcus simţi acel fior; asta îl făcu să fie din nou atent la ea. O studie preţ de o secundă, minunându-se că, în ciuda lungii liste de asalturi asupra liniştii şi intimităţii ei, prin care trecuse în ultimul an – de când fusese aleasă să îşi conducă clanul –, încă rămăsese… Niniver. Calmă, cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu un simţ practic extrem.

Dar atacurile – pentru că până aici se ajunsese – probabil îşi lăsaseră amprenta. În cel mai bun caz, acestea aduseseră o presiune inutilă când, dacă el înţelesese

corect, ea se lupta deja să scoată clanul la lumină. Singurul rezultat pozitiv era că incidentele o aduseseră, în sfârşit, la el.

O făcuseră, în cele din urmă, să admită faptul că avea nevoie de un erou, iar acel erou trebuia să fie el.

Ea înălţă capul, ochii ei albaştri cercetându-i chipul.

— Asta era ce doreai să afli?

— Da. Făcu o pauză, apoi continuă: Trebuie să aflu numele tuturor celor care au fost implicaţi pentru a şti la cine să fiu atent şi să-mi fac o idee despre cât de hotărâţi ar putea fi.

Ea îşi aşeză şervetul lângă farfurie.

— Şi cât de hotărâţi sunt?

El se ridică şi începu ocolească masa.

— Cei precum Jem doar îşi încearcă norocul – aceştia vor fi uşor de descurajat, dar ceilalţi?

Mai ales prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan. Ajungând lângă ea, îi trase scaunul.

— Prefer să nu mă pronunţ în privinţa lor.

Îi prinse mâna şi o ajută să se ridice.

Îi simţi degetele tremurând, apoi ea şi le retrase din strânsoarea lui. Ridică privirea către el, apoi, cu capul sus, ieşi din încăpere.

— O să fiu în bibliotecă tot restul dimineţii.

Niniver fu uşurată când vorbele îi ieşiră cu destul calm; plămânii i se blocaseră – simţea că abia putea să respire. Simţurile i se răscoliseră, alertând-o că el se afla aproape, că venea imediat în urma ei – lucruri *neînsemnate.* Iar degetele pe care el i le prinsese încă o ardeau.

Cu o temperatură ridicol de tentantă.

Dar ea era hotărâtă să-şi ignore toate reacţiile; el se purta exact aşa cum s-ar fi purtat un gentleman cu o fată ca ea – nimic mai mult.

— Am descoperit că, în momentul de faţă, este necesar să revizuiesc fiecare cheltuială făcută la moşie. Cum sunt în poziţia de stăpână de mai puţin de un an, încă învăţ cum merg lucrurile. Şi avem atât de multe afaceri

diferite… Dar probabil tu eşti obişnuit cu asta în Vale.

Merse cât putu de iute, fără să alerge. Se contură uşa bibliotecii; o deschise şi intră.

El o urmă şi închise uşa.

Continuând să meargă spre biroul din capătul încăperii, aruncă o privire înapoi – încăperea lungă şi lată, cea mai mare din conac, păru să se micşoreze.

El ocupa atât de mult spaţiu nu doar din punct de vedere fizic, ci era ca şi cum propria aură se întindea şi domina zona, revendicând-o cumva şi făcând-o a lui.

Privind în faţă, se grăbi către siguranţa biroului tatălui ei.

Marcus o privi strecurându-se pe lângă birou şi cufundându-se în fotoliul tocit din spatele lui. Aşa cum o făcuse şi în după-amiaza trecută, o văzu cum se lăsă pradă registrelor şi cum îngrijorarea i se aşternu uşor pe trăsături. Dar, aşa cum o făcuse şi cu o zi în urmă, alungă imboldul de a o ajuta cu moşia; ea se ocupase de moşie – cu succes, se părea – în ultimul an, aşa că nu avea nevoie imediată de ajutorul lui la capitolul acela.

Protecţie şi apărare mai întâi, sarcinile grele mai târziu.

— Există altă cameră – un birou sau un cabinet – pe care aş putea să o folosesc?

Nu spuse pentru ce; nu era nevoie ca ea să ştie.

Expresia ei aproape nerăbdătoare când ridică ochii către el îl obligă să îşi ascundă un zâmbet prea agresiv. Cum ea era atât de sfioasă el voia să se retragă din spaţiul ei preferat şi să o lase să se relaxeze! Deocamdată.

— Este un birou mai mic la capătul holului, zise ea făcând semn cu peniţa. Îl folosea Nigel când tata era în viaţă. Acum nu îl mai foloseşte nimeni.

— O să fie perfect. Făcu semn cu capul către registre. Te las să îţi faci treaba.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Nu avea nevoie să vadă recunoştinţa de pe chipul ei pentru a şti că făcuse mişcarea potrivită.

Ieşi pe hol, trase uşa în urma lui, se opri pentru a se

gândi la următoarea mişcare, apoi merse să găsească biroul şi să facă următorul pas pentru a-şi dovedi poziţia de erou al lui Niniver.

*

În micul birou se aflau un birou, un fotoliu mare în spatele lui şi două scaune înguste, cu spătar, iar în faţă, două biblioteci înalte, lipite de pereţii laterali. Pe rafturi erau câteva jurnale vechi, nimic mai mult; încăperea era lipsită de orice ornament, în afara lămpii de alamă care se afla pe unul din colţurile biroului altminteri gol.

Aşezat în spatele biroului şi cu o fereastră care dădea spre curtea grajdului în spatele lui, Marcus îi privi pe Ferguson şi pe menajeră, o anume doamnă Kennedy, care stăteau pe scaunele din faţa lui.

— După cum văd eu lucrurile, rolul meu aici este de a o proteja pe Lady Carrick de orice ameninţare, fizică sau de altă natură. Nu o să fie deranjată. Nu o să fie supărată. Nu o să fie vânată în niciun fel. Nu o să tolerez nimic.

Atât Ferguson, cât şi respectabila menajeră părură, în orice caz, încântaţi.

Marcus îi studie, apoi continuă:

— Noaptea trecută, am primit o vizită în miez de noapte din partea lui Jem Hills, care a crezut că Lady Carrick ar primi cu bucurie o serenadă. Am vorbit cu el şi l-am făcut să înţeleagă.

Atât Ferguson, cât şi doamna Kennedy se încruntară.

— Eu… Ferguson aruncă o privire către menajeră, iar aceasta clătină din cap. *Noi* nu am auzit nimic despre asta.

— Întocmai. Camerele voastre au vedere în altă direcţie, aşa că habar nu aţi avut ce se petrecea în partea de casă în care se afla Lady Carrick. Lucrul acesta arată motivul pentru care o să continui să ocup camera de lângă cea a lui Lady Carrick. Este clar că are nevoie de protecţie zi şi noapte.

Majordomul şi menajera fură mai puţin fericiţi de asta, dar niciunul nu îl contrazise.

Marcus fu aproape sigur că amândoi aveau să facă tot ce le stătea în putinţă să o sprijine şi să o protejeze pe Niniver; erau o altă pereche de aşa-zişi apărători care, asemenea lui Sean şi Mitch, nu fuseseră în stare să acţioneze în mod eficient. Nu îl deranja să profite de vreun sentiment stăruitor pentru a fi sprijinit. Ei puteau fi constrânşi de loialitatea faţă de clan, dar el nu. El putea acţiona acolo unde ei ar fi fost obligaţi să se eschiveze, iar când venea vorba de cei de teapa prietenilor lui Nigel şi ai lui Nolan, el era semnificativ mai capabil decât oricare din clan.

— După întâmplarea de azi-noapte, sper că Jem o să transmită că Lady Carrick nu mai este singură şi că oricine o să vrea să intre în viaţa ei o să se trezească faţă în faţă cu mine. Pe scurt, intenţionez să fiu apărătorul ei. Făcu o pauză pentru a le permite să înţeleagă, apoi continuă: Sunt sigur că toţi cei din gospodărie sunt conştienţi ce comoară are clanul în Lady Carrick. Aş aprecia dacă şi voi toţi aţi transmite că această comoară a voastră are acum un apărător. Unul care nu o să privească deloc cu ochi buni orice viitoare abatere.

Uşurarea care umplu ambele chipuri brăzdate fu imposibil de confundat şi totuşi, în loc să încuviinţeze din cap şi să fie de acord, cei doi ezitară, apoi schimbară o privire lungă.

În cele din urmă, Ferguson se întoarse către Marcus.

— Apreciem foarte mult faptul că sunteţi dispus să acţionaţi în interesul domnişoarei Niniver.

— Cu siguranţă, da.

Buclele cenuşii ale doamnei Kennedy se legănară când femeia încuviinţă din cap, dar expresia ei rămase serioasă.

Ferguson trase aer în piept.

— Cu toate astea, nu sunteţi din clan şi cu toţii ţinem foarte mult la domnişoara Niniver. Şi, cum nu mai este nimeni care să o ceară, ei bine... Curajos, Ferguson îl privi în ochi pe Marcus. Simţim că trebuie să vă întrebăm care vă sunt intenţiile în ceea ce o priveşte pe domnişoara

Niniver… Lady Carrick.

El anticipase întrebarea; într-adevăr, ar fi avut o părere mai proastă despre ei, despre devotamentul faţă de Niniver dacă nu l-ar fi întrebat asta.

Ceea ce nu anticipase fu reacţia visceralã care se iscă înăuntrul lui drept răspuns: neclintită şi definitivă. Dar, dacă ar fi mârâit „Este a mea”, deşi era adevărat, nu fi fost un răspuns potrivit. Păstrându-şi atitudinea relaxată, cu un calm imperturbabil, afirmă:

— Asta depinde numai de ea – aşa cum ar trebui să fie, de fapt.

Acela era răspunsul adevărat şi onest, chiar dacă nu se potrivea cu vehemenţa sentimentelor lui. Pe acelea continua să le ţină bine ascunse.

Atât Ferguson, cât şi doamna Kennedy respirară şi încuviinţară din cap, uşurarea lor fiind palpabilă. Ştiau cine era Marcus, ştiau că puteau avea încredere în vorbele lui. Declaraţia lui le alungă îngrijorarea, şterse orice motiv de împotrivire şi lăsă cale liberă celor doi – şi tuturor servitorilor cărora le porunceau – să se alinieze în spatele lui şi să îl ajute s-o protejeze pe Niniver.

Ferguson îl privi din nou în ochi, apoi se ridică. Majordomul făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, domnule. Din partea noastră, a tuturor.

Doamna Kennedy se ridică în picioare şi făcu o reverenţă.

— O să fim bucuroşi să ajutăm – facem orice pentru a uşura povara de umerii domnişoarei Niniver.

Marcus zâmbi şi se ridică şi el.

— Desigur. O să vă anunţ prin ce modalitate voi şi restul servitorilor aţi putea fi de ajutor.

După ce plecară cei doi, el se afundă înapoi în fotoliu. După un moment, se răsuci ca să poată privi pe fereastră.

Era mulţumit de felul în care decursese discuţia. Nu fu surprins de rezultat, dar ar fi putut să dureze mai mult să îi facă pe servitori să fie de partea lui; fu mulţumit că nu se întâmplase astfel.

Ceea ce îl surprinsese fusese violenţa cu care

reacţionase în interior la întrebarea lui Ferguson. Sau, mai precis, la sugestia că Niniver nu era deja a lui.

A lui în sens primar, singurul în sinea lui îl înţelegea.

Nu era deloc surprins să simtă astfel pentru mireasa sortită lui, dar faptul că o asemenea posesivitate exista deja înăuntrul lui era un pic îngrijorător.

Nu trecuseră nici 24 de ore de când acceptase că Niniver era adevăratul lui destin; se aşteptase să treacă prin mai multe etape înainte de a ajunge la momentul în care să spună „Este a mea şi a nimănui altcuiva”.

Se părea că nu fusese aşa. Fiinţa lui primară o luase cu mult înainte şi se afla deja la capătul acelui drum, încercând să înainteze.

Ceea ce putea fi o problemă, având în vedere faptul că Niniver, după cum trăda sfiala ei, nu avea încă idee care era cu adevărat scopul lui, cu atât mai puţin rolul pe care era sortită să îl ocupe în viaţa lui. Într-adevăr, deşi bănuia, cu siguranţă că nu ştia, pentru că el se chinuise ani întregi să ascundă ce simţea pentru ea.

Privi în gol la curtea grajdului în vreme ce minutele trecură ticăind. În cele din urmă, se răsuci din nou cu faţa la încăpere.

Dat fiind adevărul pe care atât şinele lui raţional, cât şi cel primar îl acceptau şi îl înţelegeau, ar fi fost înţelept să o convingă pe Niniver să devină soţia lui. Ca vânător, putea fi răbdător, dar, în circumstanţele actuale, răbdarea era puţin probabil să meargă atât de departe, nu cu şinele lui primar implicat deja atât de profund.

Acestea fiind spuse, putea întrezări altă problemă. Deşi ar fi reuşit să o convingă să fie a lui, nu putea să-i ceară mâna până când nu avea să alunge toate ameninţările la adresa ei, fizice sau de altă natură.

Dacă nu aştepta, ar fi riscat să sune ca o cerere de plată pentru serviciile prestate…

Simplul gând îl făcu să se zvârcolească.

Zgomote venind de dincolo de fereastră îl făcură să arunce o privire afară. În curtea grajdului, Johnny, grăjdarul lui, tocmai intrase şi descăleca. Una dintre tolbele de

călătorie ale lui Marcus era legată de şaua lui Johnny.

Marcus se ridică în picioare şi se îndreptă către uşă.

Toate la vremea lor.

*

Se afla în încăperea pe care o acceptase ca fiind a lui, desfăcând bagajele pe care le adusese Johnny, când o auzi pe Niniver urcând treptele. Aceasta trecu de galerie şi intră în camera ei.

O auzi mişcându-se de colo-colo, apoi ceea ce păru a fi un pantof care lovea podeaua.

Câteva minute mai târziu, uşa ei se deschise şi, cu tocurile ghetuţelor lovind hotărât covorul de pe hol, veni spre el. El se întoarse spre uşa deschisa când ea ajunse.

Îl văzu şi zâmbi.

— O să petrec restul dimineţii antrenându-i pe câinii noştri de vânătoare. Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să vii cu mine.

— Desigur.

Chiar trebuia să îl întrebe? Ştia că era la fel de pasionat de câinii de vânătoare.

Se schimbase în costumul de călărie. El purta deja cămaşă, pantaloni şi cizme; lăsându-şi bagajul pe jumătate desfăcut, merse spre pat, luă iute jacheta de călărie pe care o lăsase acolo şi o îmbrăcă peste cămaşa curată pe care şi-o pusese.

— Unde ţineţi câinii de vânătoare? Îmi amintesc că Thomas a menţionat faptul că i-aţi mutat la o fermă de pe moşie.

— A trebuit să-i ascund, altfel Nigel i-ar fi vândut. Ridică din umeri. Sau Nolan – nu mai sunt sigură care dintre ei.

— Dar tu ai salvat câinii.

I se alătură la uşă. Unul lângă altul, se îndreptară către scară.

— Am reuşit să-i ascund pe cei mai buni dintre ei.

Merse cu paşi mari alături de el, fără să trădeze

nervozitatea de mai devreme.

— Haita încă se află la bătrânul Egan – avea un hambar pe care nu îl folosea şi, cum era îngrijitorul câinilor pe vremea tatii, i-am lăsat la el. Doi dintre nepoţii lui îl ajută. Cred că este mulţumit să îşi poată folosi cunoştinţele.

Începură să coboare scările.

— Să ştii că nu te pot apăra de peţitorii insistenţi dacă nu sunt cu tine. Îi surprinse ochii mari albaştri când îl privi. Aşa că, te rog, aş aprecia să fii de acord să nu pleci din casă fără să-mi spui.

Ea cugetă pentru o clipă, apoi privi în faţă.

— În regulă.

Ar fi preferat să audă o promisiune, dar ea păru cu adevărat docilă, iar atât timp cât consimţea să îi spună de fiecare ieşire şi să o însoţească în plimbări ca aceasta era ca şi cum ar fi prins doi iepuri deodată. Nu numai că prezenţa lui alături de ea avea să fie observată de toţi – şi, cu puţin noroc, comentată –, ci, petrecând ore întregi alături de ea în afara casei, avea ocazia s-o convingă să devină soţia lui.

În curtea grajdului, Niniver aşteptă la soare, în vreme ce Sean, Mitch şi Marcus înşeuară caii. Calul sur al lui Marcus se dovedi a fi nărăvaş; când, în cele din urmă, îl scoase afară, acesta îşi scuturâ capul şi păru gata de întrecere. Cumva spre surprinderea ei, Marcus îi dădu frâiele lui Fred. După un „Ţine-l!” scurt adresat lui Mitch, care îl scotea pe Oswald, Marcus veni cu paşi mari spre ea.

„Vai, nu!” Avu timp doar să gândească vorbele, înainte ca Mitch să îl aducă pe Oswald lângă ea.

Oprindu-se în faţa ei, Marcus zâmbi şi îşi puse mâinile pe talia ei.

O ridică în şa ca şi cum era uşoară ca o pană; pentru el, probabil aşa era. Senzaţia mâinilor şi a degetelor lui în jurul taliei ei ameninţă să îi facă mintea să o ia razna, însă el îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Fără să respire, ea îşi coborî capul şi îşi făcu de lucru aşezându-şi ghetuţele şi fustele. În cele din urmă, trase aer în piept în ciuda corsetului care îi strângea pieptul, reuşi să îngaime un

„mulţumesc” şi fu uşurată când, aparent satisfăcut că ea nu căzu din locul în care era cocoţată, Marcus se întoarse şi merse spre calul lui.

Încălecă dintr-o singură mişcare fluidă – era tot numai forţă, putere şi graţie. În ciuda dorinţei de a nu-l privi, simţurile ei neghioabe sorbiră priveliştea.

Apoi el îşi întoarse calul către poarta curţii grajdului, iar ea trase şi mai adânc aer în piept, îşi îndreptă spinarea, ridică frâiele lui Oswald, îl lovi uşor cu cizma şi i se alătură lui Marcus, ieşind călare.

La urma urmei, asta era ce îşi dorise; în mod limpede, el îşi lua în serios angajamentul de a-i alunga peţitorii şi intenţiona, evident, să rămână la conac cel puţin câteva zile. Era nevoită să se obişnuiască, pur şi simplu, cu apropierea lui şi cu toate micile atingeri care făceau parte din interacţiunea obişnuită şi politicoasă dintre un domn şi o doamnă.

Sugerase să viziteze câinii deoarece ştia că era o pasiune pe care o împărtăşeau şi că lui i-ar fi plăcut să fie în preajma haitei la fel de mult ca şi ei. Câteva ore de distracţie împărtăşită erau un dar în schimbul ajutorului său.

Tropotul regulat al copitelor cailor o calmară. Pentru ea, călăria era la fel de uşoară ca respiraţia – ba chiar mai uşoară, cel puţin când Marcus se afla aproape. Iubea mişcarea, iubea să fie în aer liber, adora felul în care simţea lumina soarelui pe chip şi în care vântul îi răvăşea părul.

Simţi privirea lui Marcus atingându-i faţa, dar nu întoarse capul pentru a i-o întâlni. Cu coada ochiului, văzu un zâmbet vag şi destul de satisfăcut ce îi arcui buzele.

„Nu te uita! Nu te uita!”

De data aceasta, ascultă. Cu privirea înainte, continuă să deschidă drumul.

*

Două ore mai târziu, mângâie capul căţelei ei preferate, apoi ridică privirea către Marcus, zâmbind fără

reţinere.

— Bănuiesc că ar trebui să ne întoarcem.

Şovăiala îi coloră glasul; până şi ea o putu auzi. Deloc surprinzător; ultimele ore fuseseră o încântare mai mare decât se aşteptase să împărtăşească pasiunea pe care o avea pentru câinii de vânătoare cu cineva care nu numai că înţelegea, ci simţea acelaşi interes faţă de câinii mari şi inteligenţi fusese mai mult decât o încântare. Fusese eliberator. Nu îşi dăduse seama cât timp trecuse de când nu mai împărtăşise ceva cu cineva.

Marcus se sprijini de stâlpul ţarcului; îi întoarse zâmbetul, dar, în loc să fie de acord cu ce spusese ea, zise:

— Spune-mi mai multe despre această trăsătură nouă de a lua urma mirosind aerul. Chiar crezi că o să fie transmisă mai departe?

Ea se ridică şi îşi scutură fustele de praf.

— Încă nu sunt sigură. Făcu semn cu capul către căţea. Puii ei sunt încă prea tineri pentru a fi antrenaţi sau chiar testaţi. Pe de altă parte, am descoperit asta doar la ea şi la surorile ei, şi într-o măsură mai mică la masculii din acelaşi neam, aşa că am speranţe.

Petrecuseră o oră punând haita – un grup de câini de vânătoare extrem de sănătos şi de puternic – la o serie de încercări şi porunci. Pentru a fi utili vânătorilor, copoilor trebuia să li se reîmprospăteze constant comenzile. Niniver avea metode proprii, dar erau puţin diferite de cele pe care le folosea Marcus; dar el se adaptase rapid şi se bucurase să o ajute să lucreze cu câinii mai în vârstă.

De asemenea, fusese insistent şi profitase de orice ocazie de a o atinge: o mână pe spate în timp ce trecea pe lângă ea, o atingere pe braţ pentru a-i atrage atenţia, îngăduise degetelor lor să se atingă atunci când examinaseră unul dintre câini. Atingeri cu totul nevinovate, deşi scopul lui era oricum, numai nevinovat nu.

Apoi ea îi arătase ce voia să dezvolte: abilitatea câinilor de a lua urma în aer, pe care o descoperise într-una din familiile câinilor ei de vânătoare. Aceştia erau, înainte de toate, copoi care se foloseau de vedere; puteau zări

prada de la o distanţă remarcabilă şi, datorită vitezei, excelau la vânătoare. Pe deasupra, puteau lua urma pe pământ destul de bine, aşa cum o făceau cele mai multe rase de câini de vânătoare. Însă doar câteva rase alese puteau lua urma mirosului din aer, iar câinii ei nu făceau parte din acestea. Totuşi, din câte ştia el, cei care îi dresau nu căutaseră niciodată câini care să ia urma din aer printre rasele despre care se ştia deja că luau urma pe pământ sau după vedere.

Descoperirea lui Niniver era posibil să fie una revoluţionară, iar el se simţea onorat şi mulţumit pe deplin de faptul că împărtăşise asta cu el, că avusese destulă încredere încât să-i spună secretul.

Toate la timpul lor.

Când ea se apropie, el se îndreptă, îndepărtându-se de stâlp.

— Cu siguranţă, pot să văd avantajul de a avea o haită combinată sunt şanse mai puţine de a pierde urma dacă ai câini care pot mirosi în aer, dar şi pe pământ.

Se întinse şi o prinse de mână, sprijinind-o când călcă pe paie şi se dezechilibră încercând să păşească. Apoi îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Deşi îi observase atingerea, ea o acceptase fără vreo tresărire ori vreun semn de sfială senzuală.

Alţi centimetri câştigaţi.

Aşteptă pe culoarul lung care se întindea aproape pe toată lungimea hambarului cât timp ea închise poarta şi o încuie. Nu era un adăpost pentru câini construit special, ca al lui; în schimb, se descurcaseră cu ce aveau, transformând hambarul în cuşti pentru câini. Fusese lăsată liberă o zonă mică în imediata apropiere a porţilor principale, cu o curte îngrădită dincolo de ele, în care câinii să poată alerga. În ciuda construcţiei improvizate, de care se ocupaseră Niniver şi, după cum înţelesese el, bătrânul Egan, fostul îngrijitor de câini, hambarul funcţiona foarte bine şi avea toate zonele necesare pentru un program de reproducere a câinilor.

Niniver însăşi se ocupa de acest program. Marcus se

întrebase mereu cine făcea asta, dar aflase mai devreme, când petrecuse câteva minute în compania bătrânului Edgar – „bătrânul** părea să fi devenit parte a numelui bărbatului; în vreme ce o privea pe Niniver ghidând zece dintre cei mai experimentaţi câini, sporovăise şi aflase cât de multă admiraţie şi respect avea pentru ea bătrânul dresor.

După ultimele ore petrecute acolo, putea spune şi el acelaşi lucru. Privind-o cum lucra cu câinii, cum deţinea controlul, văzuse altă latură a ei. Era fermă, capabilă şi hotărâtă, ştia cum să scoată ce era mai bun din câinii pe care îi dresa. Ştia să conducă şi oamenii, şi câinii.

Era o femeie complexă şi contradictorie, o contopire fascinantă de delicateţe, fragilitate şi vulnerabilitate pe de o parte şi tărie, hotărâre şi determinare pe de altă parte.

După ce se mai uită o dată la câinii ei, se întoarse spre el.

— Pot arunca o privire la puii înţărcaţi? îi ceru el. Se întreba câţi avea şi cât de sănătoşi şi viguroşi erau în comparaţie cu ai lui. Zâmbi larg. Sunt pregătit să fiu impresionat.

Ea izbucni în râs.

— Bineînţeles că îi poţi vedea.

Se întoarse şi porni către capătul hambarului.

— Sunt în direcţia asta.

O urmă, simţindu-se neobişnuit de mulţumit că putea auzi râsul acela sincer şi lipsit de griji. Prietenia pe care o împărtăşeau alături de câini era atmosfera potrivită pentru a-i dărâma zidurile de apărare.

Zece minute mai târziu, într-un ţarc aflat în capăt, fură înconjuraţi de o masă de trupuri agitate, care se zvârcoleau, zâmbind amândoi şi desfătându-se când ajunseră la ei sunetele unei altercaţii. O zarvă de voci bărbăteşti veni din partea din faţă a hambarului, distorsionate de pereţii ţarcului.

Apoi se auzi strigătul unui bărbat. Sunase ca un „Nu!”

Marcus crezu că protestul venea din partea bătrânului Egan. Apoi toate celelalte sunete fură înecate de un cor de

mârâieli şi lătrături.

Ridicându-se de pe vine, îi porunci:

— Stai aici!

Deschise poarta ţarcului şi ieşi pe culoar. Închizând uşa în urma lui, îşi îngustă privirea din cauza strălucirii care curgea printre uşile deschise ale hambarului. Câteva siluete mari, bărbăteşti, se mişcau în lumină. Apoi apărură câini, învârtindu-se de colo-colo.

Oricine erau bărbaţii, dădeau drumul câinilor mai în vârstă din cuştile aflate aproape de uşi.

— Ce dracului fac?

Porni cu paşi mari de-a lungul culoarului. Cum şi mai mulţi câini se alăturară încăierării, scoase o înjurătură şi începu să alerge.

Când ajunse destul de aproape ca să poată vedea clar, încetini, privind rapid scena haotică. Un bărbat voinic se afla lângă uşă, ţinându-l pe Egan, care se zbătea şi scuipa blesteme. Alţi doi, tot nişte brute mari şi greoaie, înaintau pe culoar, descuind fericiţi uşile cuştilor. Peste 20 de câini de vânătoare – cu toţii deja maturi – roiau pe culoar; din cauza zgomotului făcut de animale, bărbaţii nu îl auziră venind.

Apoi din urma lui se auziră paşi iuţi.

Cel mai apropiat munte de muşchi rânji prosteşte şi se mişcă greoi către poarta ţarcului în care se aflau căţelele care luau urma din aer.

Niniver trecu precum fulgerul pe lângă Marcus şi se aruncă asupra bărbatului, apucându-l de braţ pentru a nu descuia poarta cuştii.

— Nu! Ed, ce faci?

Ed, unul dintre bărbaţii din clanul ei?

Ed nu o văzuse venind; în mod instinctiv, se încordă ca să se descotorosească de ea. Îşi dădu seama de cine se descotorosea în ultima secundă; surprins, încercă să-şi domolească mişcarea violentă, dar Niniver deja se împleticea înapoi.

Marcus se năpusti şi o prinse cu un braţ. Folosindu-se de greutatea ei pentru a-şi lua avânt, izbi un pumn extrem

de satisfăcător în falca lui Ed. Uriaşul mormăi şi se clătină în spate, şocul luând locul surprizei. Din întoarcere, Marcus mătură bărbatului picioarele. Ed ateriză cu o bubuitură puternică pe pământul presărat cu paie.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să ştie că Niniver nu avea să-i asculte porunca. Ridicând-o în picioare, spuse:

— Ai grijă de Egan şi de câini! Lasă-i pe bărbaţi în seama mea şi stai deoparte!

O singură privire aruncată asupra chipului ei hotărât, asupra furiei care ardea în ochii ei şi aprobarea sumbră din cap a lui Niniver îi dădură de înţeles că putea face ce voia.

Uşurat, se întoarse la sarcina cu care fusese binecuvântat – să se ocupe de problemele ei. Uriaşul se lovise cu capul de pământ. Era ameţit şi clipea des. Tovarăşii lui tocmai îşi dăduseră seama că aveau o companie neaşteptată. Câinii încă roiau, dar Niniver îi strigă, iar animalele, ascultătoare, fugiră în direcţia ei.

Marcus se aplecă, îl apucă de guler şi de curea pe bărbatul căzut şi se opinti, aruncându-i trupul peste prietenii săi.

Cei doi aterizară grămadă din faţa uşilor.

— Ia ascultă! Ce crezi că faci?

Plin de el şi arţăgos, bărbatul care îl ţinuse pe Egan intră ameninţător în hambar.

Marcus aruncă o privire spre umbrele de lângă uşă. Niniver se afla acum lângă Egan. Bărbatul care venea spre el probabil că o văzuse, dar era mai interesat de apărarea prietenilor săi.

Proptindu-se bine pe picioare, Marcus îl lăsă pe individ să se apropie. Chiar înainte ca omul să ajungă la distanţă de un braţ, păşi în faţă şi îşi îngropă pumnul în stomacul acestuia. Cu un şuierat, bărbatul se chirci. Marcus îi prinse capul şi îl izbi de genunchiul său ridicat. Bărbatul se smiorcăi şi, chircit încă, se dădu înapoi, împleticindu-se de parcă ar fi fost beat. Cu buzele strânse, Marcus îşi fixă mâna în jurul cefei bărbatului, îl târî până la uşile hambarului şi îl aruncă fără milă în praful din zona îngrădită de afară.

Merse amenințător înapoi, către ceilalți doi.

Cel de-al doilea bărbat reușise, în sfârșit, să se elibereze de Ed. Când îl văzu pe Marcus venind, se aruncă asupra lui. Marcus păși în lături, apoi se întoarse și, în timp ce bărbatul se răsuci, îl lovi cu pumnul în față. Acesta urlă și se prinse cu mâna de nas.

Marcus îl apucă de păr, îl târî și îl aruncă și pe el afară.

Între timp, Ed se ridicase în picioare. Merse împleticindu-se către ușile hambarului. Tot ce îi trebui fu o cizmă în dos pentru a-l ajuta să înainteze, lucru pe care Marcus fu bucuros – ba nu, încântat – să îl facă.

După ce se asigurase că Egan era nevătămat, Niniver închisese din nou câinii. Acum se îndrepta spre Marcus, aflat în pragul ușilor deschise.

Marcus se îndreptase de spate, dar își mișca degetele de la mâna dreaptă. În schimb, cei trei ticăloși ședeau în praf, își îngrijeau cu toții rănile și își plângeau de milă. Asta o făcu pe Niniver să își iasă din fire.

— Ed Wisbech. Liam Forrester. Și Stewart Carming! le spuse numele atât pentru Marcus, cât și pentru impact. Cu ochii îngustați și mai tare, se încruntă la cei trei. Nătărăi fără creier! Aveți măcar cea mai mică idee de răul pe care l-ați fi putut face câinilor? Ce v-a apucat să veniți aici și să le dați drumul?

Toți trei se uitară când la ea, când la Marcus, dar el fu cel pe care îl priviră cu prudență și respect.

Ea nu își pierdu cumpătul.

— Ei bine?

Stewart Carming, cel care îl ținuse pe Egan și care cel mai probabil fusese instigatorul, se smiorcăi și aproape că îi dădură lacrimile:

— Nu am avut de gând să facem niciun rău. Ne-am gândit doar că poate ți-e greu să te hotărăști pe care dintre noi să îl iei, pentru că atâția se luptă pentru mâna ta, așa că am făcut un pact.

Liam Forrester vorbi printre degetele pe care le ținea strânse în jurul nasului:

— Noi trei am căzut de acord să facem un fel de concurs, iar oricare dintre noi câştiga, ceilalţi doi trebuiau să îl lase să îţi ceară mâna fără să intervină.

— Încercam să facem lucrurile mai *uşoare* pentru tine, interveni Ed, încă ţinându-se de falcă.

Tonul lui sugera că ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Niniver strânse pumnii.

— Asta nu explică exact ce făceaţi cu câinii!

„Cu câinii mei”. Poate că era haita familiei Carrick, dar toată lumea din clan ştia că erau ai ei. Ea îi împerechease, îi crescuse şi îi antrenase pe fiecare în parte. Complotase şi minţise ca să-i protejeze pe toţi cei pe care îi mai avea de la fraţii ei decedaţi.

Stewart ridică din umerii săi masivi.

— Părea cel mai evident lucru pe care trebuia să îl facem – concursul. Fiecare dintre noi urma să aleagă unul dintre animale şi apoi îi puneam să se ia la întrecere, iar cel al cărui câine nu câştiga urma să piardă.

— Erau câinii tăi, adăugă Liam. A părut corect şi potrivit.

Marcus scoase un sunet ciudat; ea presupuse că îşi înăbuşea râsul, nevenindu-i să creadă. Pe un ton cât putu de calm, ea spuse:

— Nu puteţi face întrecere cu câini de vânătoare. Sunt animale care vânează în haită – merg împreună pentru a doborî prada. Ideea de a se întrece unul cu altul le este total străină. Dacă voiaţi să faceţi întreceri de câini de vânătoare, ar fi trebuit să luaţi animale din trei haite diferite şi chiar şi atunci… La naiba! Îşi aruncă mâinile în aer. De ce mă chinui să explic? Dădu să se plimbe de colo-colo, dar se controlă. Se opri. Întorcându-se cu faţa către cei trei, îi fixă cu o încruntare încă plină de furie. Vă vorbesc în calitate de stăpână a clanului. Voi trei nu mai aveţi voie să participaţi la nicio vânătoare – de niciun fel – anul viitor. Dacă aud că aţi ieşit, chiar şi în afara pământurilor clanului, o să vă acuz înaintea consiliului clanului. Niciodată nu o să vă mai apropiaţi de câini, de ferma şi de familia lui Egan. Îşi

îndreptă spatele şi îi privi de sus. M-am făcut înţeleasă?

Ei nu fură fericiţi. Cu buzele strânse, o fixară cu priviri aproape răzvrătite, dar apoi fiecare aruncă, foarte scurt, o privire în stânga ei – la Marcus –, apoi, cu ochii mari, îşi îndreptară din nou privirea asupra ei şi încuviinţară ascultători din cap.

Marcus se dădu mai aproape. Foarte încet, murmură:

— Nu strica spectacolul acesta spunând altceva! Dă pur şi simplu din cap, apoi întoarce-te cu spatele şi intră în hambar. Am nevoie de un moment să vorbesc cu ăştia trei fără ca tu să fii aici.

Cu privirea aţintită încă asupra idioţilor membri ai clanului, se gândi o secundă, dar *ea* îi ceruse lui Marcus să intervină, iar el o făcuse, şi chiar foarte bine. Nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut petrece dacă el nu ar fi fost acolo – trebuia să aibă încredere în el.

Aşa că îşi păstră privirea încruntată în timp ce plecă scurt capul, apoi se întoarse pe călcâie şi intră mânioasă înapoi în hambar.

Marcus rămase acolo unde se afla, cu privirea aţintită asupra celor trei mocofani care cel puţin avură destulă minte să rămână pe loc, aşezaţi în praf. Îl priviră fix la rândul lor, bănuitori, dar precauţi şi temători.

El aşteptă până când fu sigur că Niniver ieşise din raza lor vizuală, apoi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, alertându-i pe cei trei bărbaţi. Îi privi pe rând în ochi, apoi zâmbi; dar gestul lui nu avea nicio urmă de umor.

— O să spun asta o dată, doar o dată. Consideraţi-o drept singurul avertisment. Lady Carrick mi-a cerut să fiu protectorul ei şi să mă ocup de problemele care o năpădesc, iar eu am fost de acord. Bătrânii clanului au cunoştinţă de asta. Deşi înţeleg regulile, nu sunt membru al clanului. Sunt, aşadar, liber să acţionez pentru binele doamnei clanului vostru fără teamă ori favoruri şi nu o să mă las influenţat de nicio altă părere în afară de singurul ţel de a asigura siguranţa şi bunăstarea ei. Făcu o pauză pentru a le da timp să înţeleagă, apoi continuă: Prin urmare, dacă de aici înainte faceţi ceva, oricât de mărunt,

şi o supăraţi pe Lady Carrick, o să vin după voi. Poate că ea o să fie iertătoare. Eu nu. Pedeapsa pe care o să v-o aplic sigur o să fie neplăcută. Rămase cu privirea aţintită asupra celor trei bărbaţi. Iată cum o să stea lucrurile de aici înainte. Chiar vă rog să le spuneţi celor care vă sunt prieteni. Dacă vreunul este destul de nechibzuit încât să o deranjeze pe Lady Carrick, în faţa mea vor răspunde, nu a ei. Trecu o ultimă privire nimicitor de rece peste cei trei. Acum vă sugerez să plecaţi, ca să nu fie obligată să dea din nou cu ochii de nişte amărâţi ca voi.

Spunând asta, se întoarse şi o urmă pe Niniver în hambar.

În urma lui, auzi mormăieli, dar şi sunetele pe care cei trei le scoaseră în timp ce se chinuiră să se ridice în picioare. După ce intră în umbrele hambarului, aruncă un ochi înapoi. Cei trei mergeau împleticiţi spre locul în care îşi lăsaseră caii la păscut, în spatele gardului.

Satisfăcut, intră mai adânc în umbrele reci ale hambarului şi o găsi pe Niniver vorbind cu Egan. Bătrânul era într-o stare bună, dar era limpede că fusese zdruncinat.

— Ar trebui să mergi în casă şi să iei masa de prânz. Niniver avea mâna pe umărul lui Egan. Eu şi domnul Cynster o să terminăm de verificat câinii şi o să închidem înainte să plecăm.

Marcus surprinse privirea lui Egan şi încuviinţă din cap.

— Ne ocupăm noi.

Nepoţii bătrânului fuseseră în hambar mai devreme, dar se întorseseră în casa fermei pentru a o ajuta pe soţia lui Egan. Ambii băieţi erau tineri. Marcus putu vedea în ochii lui Egan că se gândea le ce s-ar fi putut întâmpla dacă Marcus şi Niniver nu ar fi fost acolo şi doar el şi băieţii s-ar fi aflat prin preajmă când cei trei ticăloşi sosiseră.

— Nu mi-aş face griji că o să se mai întâmple. Marcus îşi înclină capul către uşi – auziră cum zgomotele de copite ale cailor celor trei bărbaţi se sting. Am avut o mică discuţie şi mă îndoiesc de faptul că ei – ori alţii – o să mai încerce vreodată una ca asta.

Bătrânul Egan trase mai adânc aer în piept. Se îndreptă şi încuviinţă, la rândul lui, din cap.

— Mulţumesc.

Se întoarse către Niniver şi reuşi să zâmbească. Îi luă mana şi o bătu uşurel.

— Nu îţi face griji pentru mine, milady. Sunt un bătrânel rezistent. Dar cred că o să merg înăuntru să mănânc – doamna o să se întrebe unde sunt.

Niniver zâmbi încurajator. Egan plecă târându-şi picioarele. Apoi Niniver se întoarse şi merse înapoi la cuşti.

Marcus o urmă.

— Ce trebuie să faci cu câinii?

— I-am îngrămădit pe toţi acolo. Se opri lângă cel mai apropiat coteţ, care se dovedi a fi plin de câini care umblau bezmetici. Trebuie să-i despărţim.

Cunoştea fiecare câine din vedere; găsi coteţul fiecăruia şi îndrumă animalele, apoi le închise înăuntru.

Asta ar fi trebuit să-i calmeze, dar nu fu aşa.

El era conştient de o nevoie crescândă de a întinde mâna pentru a o atinge pe Niniver, pentru a-i mângâia obrazul şi a o ridica în braţele lui. Iar dorinţa lui nestăpânită fu doar intensificată de felul în care recentul incident o afectase. Se închisese în ea, se retrăsese şi ridicase din nou scuturile dar în spatele lor era încordată şi fragilă. Un lucru la care el însuşi făcuse aluzie mai devreme – că rănile fizice nu fuseseră singura vătămare pe care o suferise din cauza unor astfel de incidente – îşi făcu din nou loc în mintea lui, iar asta spori dorinţa de a reacţiona. De a face ceva pentru a-i dărâma din nou zidurile şi pentru a readuce atmosfera fericită, relaxată şi confortabilă pe care o împărtăşiseră până în momentul în care ticăloşii sosiseră şi stricaseră totul.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin era dispus să permită acţiunilor celor trei idioţi să-i strice planurile.

Până când închise ultimul câine în coteţul lui, nevoia de a acţiona îl copleşi. Odihnindu-şi braţele pe marginea porţii, rămase privind în gol la câini.

Niniver veni lângă el. Privi în coteţ, apoi răsuflă uşurată.

— Mulţumesc. Făcu un semn scurt cu mâna. Pentru tot. Tăcu o secundă, apoi continuă, cu un ton egal: Ar trebui să ne întoarcem la conac. Bucătăreasa ne aşteaptă cu masa de prânz, iar ţie trebuie să îţi fie foame.

El întoarse capul şi se uită la ea. Aşteptă până când Niniver îl privi în ochi.

— Îmi este foame, dar nu de vreun fel de mâncare pe care bucătăreasa ta ar putea să îl facă.

Ea flutură din gene.

Marcus plecă de lângă poarta coteţului şi păşi spre ea.

Cu ochii mari, ea se întoarse şi se dădu în spate. Spatele i se lipi de stâlpul dintre cuşti.

Se opri în faţa ei, apoi întinse mâinile şi se prinse de fiecare poartă, de o parte şi de alta, prinzând-o ca într-o cuşcă, dar în acelaşi timp ţinându-şi mâinile departe de ea. El ştia ce îşi dorea, de ce anume îi era foame. Înţelegea chiar şi motivul pentru care o dorea – avea nevoie de lucrul acela.

Ea nu ştiu ce să facă. Îşi flutură în zadar mâinile între ei; cum Marcus se apropie, Niniver încercă să le lase să cadă pe pieptul lui. Datorită poziţiei, jacheta i se desfăcu larg, iar palmele ei aterizară pe cămaşa lui – iar atunci, senzaţia atingerii ei îl arse până la piele.

Dorinţa îl frânse, tare şi puternică; se luptă să nu o lase să i se vadă pe chip.

Ea îl privea uimită, cu gura întredeschisă, ca şi cum nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Ochii ei îi căutară pe ai lui, apoi îşi umezi buzele şi şopti:

— Ce s-a întâmplat?

El inspiră parfumul floral care îl învăluia, iar simţurile i se treziră.

Nu gândea deloc coerent. Dar ea păru să aştepte un răspuns, aşa că puse în cuvinte sentimentele care i se învârteau în minte?

— Faptul că te protejez are un preţ.

O descoperire pe care o făcuse în ultima oră. Să

accepte rolul de protector – pe care, după toate drepturile, trebuia revendicat de soţul ei – era una, dar să joace rolul acela era cu totul altceva.

Fu cuprins de un sentiment de posesivitate. Iar în cazul bărbaţilor ca el, protejarea şi posesivitatea erau aproape întotdeauna două fete ale aceleiaşi monede.

Ştiuse întotdeauna asta, dar nu întâlnise niciodată o femeie care să poată evoca ambele emoţii – niciuna în afară de ea. Ea întotdeauna fusese excepţia, dar înainte nu fusese nevoit să acţioneze fizic pentru a o apăra, iar asta se părea că tulburase apele.

Privirea lui coborî de la ochii ei albaştri măriţi la bogăţia buzelor ei, pline şi lucioase.

În momentul acela, nu era sigur dacă le era sau nu dator celor trei ticăloşi. Dacă aceştia nu ar fi trebuit să fie aduşi destul de dur cu picioarele pe pământ, oare ar fi ajuns el şi ea la asta?

Întrebarea se risipi când îşi coborî capul.

Spre surprinderea lui, ea se ridică pe vârfurile picioarelor şi buzele ei le atinseră pe ale lui.

Lui Niniver nu îi venea să creadă ce noroc avea. Dacă ceea ce dorea el în schimbul protecţiei sale era un sărut, ea era complet pregătită să plătească. Era din cale-afară de dornică să-i acorde un sărut. Bărbatul fanteziilor ei era atât de real, era cel pe care visase să îl sărute de ani întregi.

Buzele lui fură la fel de ferme – şi poruncitoare – cum îşi imaginase. Le gustară pe ale ei, iar ea deveni înfometată de atingere, de tachinare, simţind o presiune seducătoare. Apoi vârful limbii lui trecu peste îmbinarea buzelor ei. Ea le depărtă, iar limba lui curioasă pătrunse în gura ei, făcând ca senzaţiile să o inunde. Gustul lui – doar o idee de cafea şi un puternic sentiment de bărbat – o tortură. Timidă, îşi lăsă limba să atingă, să mângâie, apoi, prinzând curaj, o trimise în aventura de a se împleti cu a lui.

El scoase un sunet încurajator şi îşi înclină capul; apoi se afundă la fel de pierdut ca ea.

Ea se cufunda, cu siguranţă. În plăcere. Gurile li se contopiră iar fierbinţeala înflori şi se răspândi prin trupul ei.

Mâinile, îşi dădea ea seama, i se întinseseră pe pieptul lui, apoi se închiseseră uşor, prinzându-i cămaşa în pumni - moliciunea materialului fin contrasta cu fierbinţeala ce se afla dedesubt, cu muşchii rezistenţi pe care se odihneau pumnii ei.

„Fascinant!”

El se dădu şi mai aproape, înghesuind-o cu trupul lui, cu picioarele lungi, pieptul lat şi coapsele înguste după care tânjise timp de aproape zece ani. Iar fascinaţia deveni captivare. Simţi un val de senzaţii, de apăsări şi de contururi care aproape că îi copleşiră simţurile euforice. Apoi totul explodă în mintea ei când îşi dădu seama ce putea să simtă.

Realizând asta, contrar celor crezute până atunci, Marcus Cynster nu era chiar neinteresat de ea.

Marcus reuşi cu greu să îşi înăbuşe un geamăt când mâinile lui Niniver se strânseră şi mai tare de pieptul lui, parcă vrând să-l ţină lipit de ea. Ca şi cum – la fel ca el – nu ar fi vrut ca legătura aceea să ia sfârşit. Apoi, într-un iureş de dorinţă delicată – ceva ce nu ştiuse că exista până când nu îl sărutase –, buzele ei le întâlniră pe e ui mai îndrăzneţ, transformându-se într-o instigare aproape incandescentă.

În ceva ce se apropia de nevoie…

El, ei trebuiau să se oprească.

Asta însemna că trebuia cumva să găsească frâiele şi să tragă foarte puternic de ele. Acum, înainte ca scape totul de sub control.

Fu însă dincolo de puterea lui; încă nu sigur că mai avea puterea de a deţine controlul.

Dar, până în urmă cu câteva minute, nu avusese nici cea mai mică idee că un simplu sărut putea să… *explodeze* astfel. Putea creşte atât de rapid, până când totul era aproape plin de promisiunea unei pasiune roşii ca focul. Fascinantă dincolo de orice imaginaţie.

Totuşi, emoţia care îi adusese la asta era aceeaşi care, în clipa aceea, insista ca el să ajungă – glorios şi palpitant – la un sfârşit imediat. Să o protejeze însemna că nu o putea răni vreodată şi, continuând sărutul, cu

fierbinţeala şi pasiunea care creşteau vertiginos, era sub ameninţarea pericolului.

Dacă nu punea capăt curând, aveau să se rostogolească în paiele uneia dintre cuştile nefolosite…

Gândul acela fu îndeajuns pentru a-l face să se oprească. Cu o împotrivire din adâncul sufletului, se dădu uşor în spate, îndepărtându-se de sărut, de adâncimile lunecoase şi mătăsoase ale gurii ei… de ea. Fu nevoie de un mare efort, dar avea destulă experienţă ca să se liniştească atât pe el, cât şi pe ea, până când, în cele din urmă, buzele lor se despărţiră. Ea răsuflă încet, iar el îşi înălţă capul.

Marcus îi privi chipul îndreptat în sus. Ochii ei erau încă închişi, dar dorinţa îi adusese o uşoară nuanţă trandafirie în obrajii palizi. Apoi genele i se zbătură şi se ridicară. Ochii de culoarea albăstrelelor sub soare îi întâlniră pe ai lui. Acolo se afla pasiune, era o licărire trandafiriu-aurie în acel albastru.

Era suficient. Îşi spuse asta în timp ce strădui să se îndepărteze de ea. Trebuia să devină mai apropiaţi şi apoi să ducă lucrurile mai departe; voia ca ea să îl dorească la fel de mult cum o dorea e să simtă dorinţă, nu doar pasiune de moment.

Ea îl privi în ochi – în mod neaşteptat, el nu ştiu ce să spună. *Din* nou, lăsă vorbele să iasă aşa cum doriră.

— Mulţumesc. Aveam… nevoie de asta.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet feminin mult mai încrezător decât oricare altul pe care i-l oferise vreodată, dar ea îşi coborî imediat capul şi se întoarse către uşile hambarului.

— Ar trebui să ne întoarcem, o să întârziem prea mult la masa de prânz.

Ieşi prima din hambar, apoi aşteptă în timp ce el închise bine uşile şi coborî bara grea la locul ei.

Îşi lăsaseră caii priponiţi pe terenul din apropiere. El o ridică în şa, apoi sări pe al lui şi o lăsă pe ea să conducă pe drumul de întoarcere la conac.

Capitolul 5

Pentru Niniver, restul zilei trecu precum un iureş. Sărutul acela schimbase totul. Deschisese o uşă pe care o crezuse închisă ei pentru veşnicie. O uşă către visuri care, cu un an în urmă, se resemnase să nu le exploreze niciodată. Dar sărutul acela însemna…

Coborând treptele în seara aceea, admise, în sfârşit, că nu ştia *exact* ce prevestea acel sărut. Cu toate astea, era limpede că Marcus o dorea.

Ca femeie.

Toată viaţa tânjise după un bărbat care să o dorească pentru ea însăşi, ca femeie. Şi, dacă ar fi fost să aleagă care să fie acel bărbat, l-ar fi numit pe el.

Încă era năucită de speranţa că acel vis putea să devină realitate.

Aici. Acum. Aievea.

Cu acel trup minunat de musculos, tare, fierbinte.

Nu se putea căsători, dar puteau să aibă o legătură. Gândul, posibilitatea aceea o făcură să intre năvalnic în salon cu o nerăbdare mai mare decât îşi putea aminti să fi simţit vreodată.

Marcus se afla deja acolo, aşezat elegant într-unul dintre fotoliile îndreptate spre şemineu. Se ridică atunci când ea îşi făcu apariţia.

Ochii lui de un albastru-închis se fixară pe chipul ei. Ea îşi simţi inima bubuind – de fapt, bătând neliniştită – când întâlni privirea aceea vigilentă şi concentrată, apoi îşi aminti de atingerea buzelor lui, de aviditatea cu care o sărutase. Îi crescu încrederea, zâmbi şi merse înainte, pentru a ocupa celălalt fotoliu.

Hildy era aşezată pe locul ei obişnuit, pe canapea. Ochii ei ageri se mutară de la Niniver la Marcus, apoi privi înapoi la Niniver şi spuse calm:

— Domnul Cynster a menţionat faptul că astăzi a fost un fel de tărăboi la adăpostul pentru câini.

— Da, dar a fost rezolvată rapid, iar câinii nu au păţit nimic, zise ea şi îi aruncă o privire scurtă lui Marcus.

— De fapt – vorba lui tărăgănată atrase atenţia lui Hildy –, încă sunt uimit de câinii care iau urma din aer. Prinse privirea lui Niniver. Ce ţi-a atras mai întâi atenţia la haita ta?

Ea zâmbi şi povesti cu bucurie întâmplările care îi ridicaseră primele bănuieli.

Subiectul şi interesul lui sincer faţă de răspunsurile ei îi însoţiră în salon şi aproape tot timpul mesei. Apoi ea avu ideea fericită de a continua subiectul, întrebându-l despre câinii lui de vânătoare şi despre caracteristicile deosebite pe care le observase la aceştia.

Hildy probabil că fusese din cale afară de plictisită, dar, surprinzător, guvernanta de odinioară a lui Niniver nu făcu nicio încercare de a îndruma conversaţia spre lucruri mai generale.

La sfârşitul mesei, Marcus refuză carafele în favoarea întoarcerii în salon alături de Niniver şi de domnişoara Hildebrand. Mai devreme, coborâse înainte să sune primul gong, sperând să aibă ocazia de a vorbi cu domnişoara Hildebrand înainte ca Niniver să li se alăture. Soarta îi surâsese, iar el şi însoţitoarea lui Niniver avuseseră timp schimbe câteva observaţii. De exemplu, că lui Niniver îi plăcea să danseze – să valseze, în mod special –, dar avea ocazia foarte rar. De asemenea, că domnişoara Hildebrand ştia să cânte la pian şi se asigura de faptul că degetele îi rămâneau agile învăţând cele mai noi melodii.

Acum, cu mâinile prinse la spate, pândea pe hol în aşteptarea doamnelor, cu o nerăbdare cum nu mai simţise de ani întregi alergându-i prin vene.

Sărutul acela – primul lor sărut şi deocamdată singurul – îi deschisese ochii. Dacă *atât* de iute şi de furios aveau să se aprindă flăcările lor, atunci, dacă dorea să ajungă să se cunoască mai bine *înainte* de a se aventura mai departe, trebuia să profite de orice ocazie.

După ce călăriseră înapoi la conac şi luaseră un prânz târziu, Niniver plecase în bibliotecă, afirmând că trebuia să

lucreze. Considerând asta drept o scuză pentru a gândi şi a-şi linişti nervii – visa cu ochii deschişi la acel sărut –, o lăsase să plece şi îşi petrecuse, la rândul lui, după-amiaza făcând planuri.

Intrând în salonul de zi alături de Niniver, domnişoara Hildebrand declară:

— Eforturile dumitale din seara trecută au fost de-a dreptul înălţătoare.

Se îndreptă în viteză către pian.

— Cred că este rândul meu să vă întreţin.

Niniver se opri în mijlocul încăperii, căscând ochii la însoţitoarea ei. Marcus veni lângă ea şi îi atinse braţul. Când ea îi aruncă o privire, el îşi înclină capul către fotolii.

— Mergem?

Ea îi îngădui să o ajute să se aşeze. În vreme ce el se afundă în fotoliul din faţă, acordurile unei sonate umplură încăperea.

Domnişoara Hildebrand era, într-adevăr, o interpretă desăvârşită; nu fu deloc greu să lase muzica să se reverse peste ei. El se uită pe furiş la Niniver şi văzu efectul pe care muzica îl avu asupra ei; genele îi coborâseră, iar tensiunea de pe chip îi dispăru, alungând uşoara încruntare, care, zilele acelea, părea să lipsească arareori.

În după-amiaza aceea, avusese altă discuţie cu Ferguson în intimitatea biroului. Aşa cum începuse să bănuiască, Niniver luase pe umerii ei întreaga povară a responsabilităţii afacerilor clanului, a domeniului şi a finanţelor clanului. După cum părea, reuşise mai bine decât ambii ei fraţi, dar presiunea pe care acest lucru o punea asupra ei era observată de bătrânii clanului şi, cumva, îi îngrijora.

Aceasta era o altă situaţie în care avea de gând să intervină – să ridice o parte din povara de pe umerii ei firavi –, dar, din nou, rolul lui trebuia gândit cu grijă pentru a nu-i afecta demnitatea sau statutul în interiorul clanului. De fiecare dată când o vedea că se îndrepta spre bibliotecă, voia să o urmeze şi să-i propună s-o ajute, dar, pentru că era pe deplin conştient de nevoia de a o câştiga, se gândi

că încă nu venise vremea să o facă.

Tot ce putea face era să avanseze mai rapid cu fiecare pas ce urma.

Aşa cum aranjase cu domnişoara Hildebrand, a treia piesă pe care aceasta o cântă fu un vals. Ridicându-se alene, merse la Niniver. Ea auzise acordurile de deschidere care îl anunţau şi se întorsese să o privească surprinsă pe domnişoară Hildebrand. Când se apropie Marcus, se întoarse cu faţa spre el.

El făcu o plecăciune. Îndreptându-se de spate, întinse mâna.

— Sunteţi amabilă să îmi acordaţi onoarea acestui dans, Lady Carrick?

Ea pufni în râs, încântarea risipindu-i surprinderea. Cu ochii aprinşi, plecă uşor capul şi îşi aşeză palma într-a lui.

— Mulţumesc, domnule Cynster. Se îndreptă de spate şi în acelaşi timp se ridică în picioare. Aş fi încântată.

Zâmbi şi o strânse în braţe.

— Într-adevăr, cred că o să fii.

Ea chicoti, iar el o învârti în ritmul valsului, rotindu-se în jurul încăperii mari.

Niniver păstră un zâmbet strălucitor pe chip, dar imediat i se tăie brusc răsuflarea şi se temu că nu mai avea să-şi recapete niciodată capacitatea de a respira din cauza apăsării neaşteptate care îi golea plămânii, cel puţin nu înainte de a leşina. Fierbinţeala mâinii lui pe spatele ei era la un pas de a o arde – de parcă nu erau patru straturi de mătase între mâna lui şi pielea ei. Pe deasupra, senzaţiile creşteau – strângerea fermă şi puternică a degetelor lui în jurul degetelor ei, neclintita tărie a braţului care o ţinea aproape de el, uşurinţa cu care o conducea. Toate acestea erau destul de tulburătoare, dar, cu apropierea, atingerea ocazională a hainei lui de seară pe mătasea corsajului ei, apăsarea coapsei lui între coapsele ei în timp ce o trăgea mai aproape şi se balansau într-o întoarcere bruscă, senzaţia copleşitoare de bărbăţie pe care el o emana şi realitatea de a fi captivă în braţele lui, era de mirare că nu putea să respire?

Apoi însă interveni instinctul, iar ea trase din nou aer în piept. Cu toate astea – deşi apăsarea se domoli şi nu mai simţea că era gata să leşine, ci era mai degrabă euforică –, simţurile ei se învârteau ameţitor, îmbătate de un potop de încântări.

Plăcerile simple o chemau, îi şopteau şi o seduceau cu promisiunea că acolo nu mai exista niciun pericol, că se putea bucura fără reţineri, că totul avea să fie bine şi nu trebuia să îşi facă griji când se rotea în braţele lui.

Descoperi că era surprinzător de uşor să să nu mai fie reţinută, pentru că nu numai că valsa, ci valsa cu *el.* Cu Marcus Cynster, bărbatul visurilor ei.

El era mult mai înalt, aşa că, iniţial, îşi micşorase paşii pentru a ţine ritmul, dar ea nu fusese niciodată o persoană care punea preţ pe comportamentul demn de o doamnă – era obişnuită să meargă cu paşi mari în ghetuţele ei de călărie. El îşi dădu seama că Niniver voia şi era capabilă să devină mai aventuroasă şi păşi cu mai mare libertate. Iar ea, cu un zâmbet pe buze şi un râset în ochi, ţinu pasul cu el.

Se învârtiră mai repede, mai ferm, rotindu-se ameţiţi şi de-a dreptul încântaţi unul de celălalt.

Se îndemnară unul pe celălalt şi, nu peste mult timp, râdea şi el. Trecură iute printr-o ultimă întoarcere, iar el o roti înainte de a se opri amândoi. Dându-i drumul, dar reţinându-i palma în mâna lui, făcu o plecăciune largă. Zâmbind apreciativ, ea făcu o reverenţă adâncă.

Îndreptându-se, îi dădu drumul şi se întoarseră amândoi să o aplaude pe Hildy.

Aceasta străluci şi ridică sprâncenele către ei.

— Încă unul?

Niniver aruncă un ochi către Marcus. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi se întoarseră amândoi spre Hildy şi spuseră împreună:

— Da, te rog.

Hildy le făcu pe plac cu un alt vals iute şi zburdalnic, după care urmă o piesă mai liniştită.

Ritmul mai lent îi dădu lui Niniver ocazia să îşi tragă

răsuflarea şi să îşi concentreze din nou simţurile – distrase până atunci de energia dansului – asupra altor lucruri. Cum ar fi fost Marcus. Cum ar fi fost intensitatea privirii lui albastre şi întunecate, răsfrântă pe faţa lui chipeşă şi în fermitatea trăsăturilor, precum şi în puterea înfrânată a braţelor şi a siluetei lungi, cu muşchi fermi. Observă din nou graţia mişcărilor lui, o graţie care sublinia puterea fizică de netăgăduit pe care o controla cu atâta uşurinţă.

Erau şi fuseseră întotdeauna atât de multe lucruri legate de el care îi vorbeau – ei, femeii adevărate din ea. Întotdeauna ştiuse asta, dar acum, învârtindu-se încet în propriul salon, realitatea – existenţa fizică – acelei legături o copleşi şi o tulbură în feluri pe care nu era sigură că le înţelegea pe deplin.

Respiraţia i se îngreunase, dar devenise mai profundă; simţurile îi erau vii şi atât de pline de el!

În momentul acela, simţi că putea da la o parte tot restul lumii pentru a fi pur şi simplu femeia care ar fi preferat să fie: acolo, valsând în braţele lui.

Marcus simţi schimbarea din ea – şi din el. Nu ştiu exact ce se schimbase. Privirile le rămăseseră împreunate în cea mai mare parte a acelui ultim dans lent; ochii ei adânci, ca albăstreaua deveniseră nu neapărat visători, ci mai degrabă profunzi – o înflorire, o inflorescenţă anume, una pe care o recunoscu instinctiv ca fiind atrăgătoare, ca făcând parte din ceea ce putea ajunge să-i unească. Ceva din fiinţa lui se schimbă pentru a veni în întâmpinarea acelei schimbări, pentru a i se potrivi. Să se conecteze cu ea, ca în cele din urmă să o prindă şi să se asigure că avea să fie a lui.

Un alt fir în relaţia lor care se adâncea.

Şi cu acea adâncire veni un val de căldură – nu năvala dorinţei pe care o provocaseră în mod neaşteptat mai devreme în ziua aceea, ci un val statornic de căldură sporită, de nevoie înfloritoare.

Văzu semnele din ea – strălucirea din ochii ei, moliciunea îmbietoare a buzelor ei seducătoare – şi simţi schimbările, răspunsul în propriul lui trup.

Recunoscu prea bine semnele, ştiu dincolo de orice îndoială unde ducea asta, unde avea să îi ducă până la urmă tumultul crescând din venele lor – la tentaţia de a permite ca lucrurile să se întâmple pur şi simplu, să permită pasiunii să îi ia pe sus până la sfârşitul inevitabil, pasiune care creştea. Totuşi…

„Prea departe, prea iute”.

Simţea asta. Abia cu o zi în urmă fusese de acord să o ajute, iar ei deja se avântau înainte în pasiune – eventualele complicaţii erau pur şi simplu prea mari pentru a fi ignorate.

Cu toate astea, avu nevoie de toată voinţa pentru a-şi ignora tumultul din vene, mai ales pentru că nu dorea să-l stingă ori să-l nege – nici el şi, cu siguranţă, nici ea.

Să încurajeze legătura aceea care abia se închega fusese scopul lui când aranjase acele valsuri; avusese intenţia de a o seduce – nu se aşteptase ca el să fie cel sedus, însă nu putea să dea înapoi acum. Şi nici nu dorea.

Dar era nevoit să pună capăt acum, cât încă putea.

În clipa în care degetele domnişoarei Hildebrand loviră ultimul acord, o opri pe Niniver şi se obligă să îi dea drumul. Făcu o plecăciune, iar ea făcu, la rândul ei, o reverenţă. Îndreptându-se, se întoarse ră amândoi să o aplaude pe domnişoara Hildebrand.

Fosta guvernantă zâmbi şi îşi plecă uşor capul, apoi aruncă o privire iute în direcţia lui.

El clătină din cap aproape imperceptibil. „Gata.

Zâmbetul domnişoarei Hildebrand nu se stinse în timp ce închise pianul şi se ridică.

— Este destul pentru seara aceasta. E vremea pentru ceai.

Niniver aruncă o privire către el, dar traversă până la cordonul clopoţelului. Probabil că Ferguson era pe drum; deja intra în încape re după niciun minut.

Marcus luă loc şi sorbi. Încă putea să îşi simtă pulsul în vârful degetelor şi, după privirile furişe, întrucâtva cercetătoare pe care Niniver le arunca în direcţia lui, şi ea încă era tulburată. Acel ultim vals, mai lent, fusese o

eroare.

Pe de altă parte, de unde ar fi putut să ştie că pasiunile lor – pornirile acelea mai adânci şi mai puternice, care aveau în cele din urmă să-i aducă goi în vreun pat – înotau atât de aproape de suprafaţă?

Nu se aşteptase la asta; încă era surprins. Şi se dovedise că aşa era. Un sărut neaşteptat de înfierbântat era altceva. Dar asta? Era un lucru care, ştia destul de bine, avea să fie cu greu controlat.

Terminându-şi ceaiul, se ridicară cu toţii şi părăsiră salonul.

Rămase în picioare în holul principal şi privi cum Niniver şi domnişoara Hildebrand urcară treptele. Din privirea pe care Niniver i-o aruncase peste umăr, ea îşi dorea să continue ceea ce creştea atât de iute între ei, dar el cu cu siguranţă nu avea să urmeze calea aceea.

Ajungând la etaj, ea se opri şi îl privi de sus.

— Nu urci?

„În încăperea de lângă camera ei?”

Cu buzele strânse, el clătină din cap.

— Mai întâi vreau să verific câteva lucruri. O să urc mai târziu.

Înclinându-şi capul, îl studie o secundă, apoi un zâmbet slab îi arcui buzele.

— În regulă.

Întorcându-se cu spatele, murmură:

— Noapte bună.

El îi răspunse, apoi privi până când ea şi domnişoara Hildebrand ieşiră din câmpul lui vizual, alungă tentaţia aceea insistentă, se încruntă şi îşi reorientă gândurile – încercă să îşi calmeze ardoarea şi să îşi păstreze determinarea de a o proteja pe Niniver.

*

O jumătate de oră mai târziu, se sprijinea de balustrada terasei care se întindea de-a lungul parterului aripii abandonate. Privind în întuneric, se gândea cum era

mai bine să procedeze în privinţa acelei reguli vechi, dar care era acum de neacceptat, de a lăsa descuiate uşile conacului chiar şi noaptea.

Aprecia ideea că o casă aparţinând clanului trebuia să fie mereu deschisă membrilor lui. Doar că nu înţelegea de ce familia Carrick nu putea vedea clopoţelul ca pe un mod acceptabil de a intra.

Oricum, uşile de la intrare trebuiau încuiate. În vremurile acelea, cu drumuri decente, care făceau ca accesul pe domeniu să fie relativ uşor, fără a mai pune la socoteală perspectiva pe care Niniver o ridicase pentru unii membri ai clanului sau chiar şi pentru alţii, care încercau să preia controlul forţând o căsătorie…

Doar gândul acesta fu de ajuns să-l facă să se încordeze, dar era un adevăr de netăgăduit că însuşi clanul îşi asuma un risc uriaş lăsând-o pe Niniver atât de expusă, atât de vulnerabilă.

Avea să schimbe direcţia, decise el, pentru a îndrepta acel obicei.

Pentru a-l schimba. Pentru a-l anula.

Îndreptându-se de spate, cercetă zona din jurul conacului, mai degrabă ascultând decât încercând să pătrundă bezna precum cerneala a nopţii provinciale. Niciun sunet nu tulbura liniştea. Încă nu apăruse niciun doritor de serenade şi deja se apropia miezul nopţii.

Dacă ştia ceva despre felul în care mergeau lucrurile la ţară, modul în care intervenise seara precedentă, întărit de acţiunile lui din hambar, trebuia să fi făcut deja înconjurul fermelor şi al cabanelor clanului, trecând de la un vecin la altul şi de la tată la fiu în jurul căminelor.

„În regulă”.

Era conştient de existenţa unei anumite satisfacţii date de faptul că alţi bărbaţi ştiau că el se afla acum acolo, alături de Niniver, şi că, prin urmare, ea nu putea fi atinsă – deci erau nevoiţi să stea departe de ea. Strâmbă din nas. Posesivitatea era o trăsătură pe care fiecare bărbat din familia lui ştia destul de bine să o domolească şi, de câte ori era posibil, să o ascundă; trebuia să fie atent pentru a

nu lăsa să se vadă această parte a emoţiilor lui.

Un sunet scurt ajunse la urechile lui. Un pas?

Se întoarse la timp să o vadă pe Niniver dând colţul casei.

În timp ce mergea spre el, lumina lunii îi învălui părul deschis la culoare şi pielea ei albă şi îmbrăcă în argint strălucitor curbele zvelte ale trupului ei suplu. Pentru o clipă, el se întrebă dacă mintea lui deosebit de desfrânată nu cumva invocase viziunea. Pe de altă parte însă, sub poleiala argintie a luminii lunii, recunoscu rochia albastră pe care ea o purtase în seara aceea şi brăţara şi colierul de acvamarin care îi împodobeau încheietura mâinii şi gâtul.

Era reală; lumina lunii nu făcu decât să o facă să pară diafană, mai mult ca o zeiţă a lunii venită pe pământ să ademenească simplii muritori.

Sau măcar să-l ispitească pe el.

Simţi tremurul de netăgăduit când ea se opri în faţa lui.

Cu capul înclinat, ea îl studie.

— Mă întrebam unde ai plecat.

Era limpede că ea nu se dusese să se schimbe şi să se pregătească de culcare. El alungă amănuntul acesta – şi concluzia evidentă – undeva într-un colţ al minţii.

— Verificam siguranţa casei. Voi – clanul – trebuie să schimbaţi tradiţia de a lăsa uşile conacului descuiate noaptea. În vremurile acestea, este prea riscant.

Ea mişi ochii şi, ca şi el, se întoarse să privească în întuneric.

— Şi eu cred asta, ceea ce nu ar trebui să fie o surpriză, dar a fost atât de mult timp o tradiţie a clanului…

Făcu un gest vag.

— Noi nu avem aceeaşi tradiţie în Vale, dar, pe de altă parte, moşia a fost întotdeauna condusă de o doamnă.

Mama lui era acum Lady din Vale.

— Chiar dacă ar fi fost sugerat un astfel de obicei, nu îmi imaginez că vreun consort ar fi tolerat una ca asta.

— Se pare, spuse ea, că obiceiul a apărut după un incident care a avut loc cu mult timp în urmă – şi nici măcar

nu s-a întâmplat prin părţile acestea. Undeva în Highlands, familia unui fermier a venit să caute adăpost în turnul castelului unui clan în timpul unui viscol, dar uşile erau zăvorâte şi nu au putut trezi pe nimeni dinăuntru. Familia a murit îngheţată pe treptele castelului clanului lor. Aşa s-a născut obiceiul conform căruia uşile clanului nu trebuie să fie niciodată zăvorâte.

El spuse sec:

— Asta a fost înainte să fie inventat clopoţelul.

Ea zâmbi uşor.

— Adevărat. După un moment, oftă şi ridică capul. O să vorbesc cu Ferguson…

— Nu. Îngăduie-mi mie. Când ea îi aruncă o privire, el continuă: Este un lucru pe care îl pot face şi eu, iar tu ai probleme mai importante de rezolvat. O să vorbesc cu Ferguson şi o să-i dăm de cap.

Strânse din buze ca să nu o roage să-i fie îngăduit să ridice măcar povara aceea de pe umerii ei. Ea fie avea să fie de acord, fie nu.

După o clipă, Niniver îşi înclină capul.

— În regulă. Las în seama ta treaba aceasta.

Valul de triumf pe care îl simţi fu ridicol – mult prea mare faţă de o faptă neînsemnată. Totuşi…

Privi spre terenurile din jur, apoi îşi îndreptă ochii către ea. Aşteptă până când ea se întoarse şi îi întâlni privirea; el îi cercetă scurt ochii, apoi – îndemnat de nevoia de a şti – o întrebă:

— Ce te-a adus aici, afară?

Nu avea niciun rost să încerce să evite problema; începea să-şi dea seama că ea şi încăpăţânarea ei nu aveau să îngăduie asta.

Ea cugetă preţ de o clipă, apoi spuse:

— Mi-am dat seama că nu ţi-am… plătit protecţia pentru noaptea trecută, cu Jem Hills.

El o privi cu ochi mari. „Plată? Apoi îşi dădu seama la ce se referea ea „Protecţia ta are un preţ”. Erau vorbele lui – ah, cât era de tentant s-o lase să creadă asta, dar minciunile nu erau niciodată bune şi, în afară de orice

altceva, soarta avea să hotărască. Doar Doamna Văii ştia ce s-ar fi putut întâmpla dacă el nu-i explica. Totuşi, cum să îi spună?

Trase aer în piept, îl ţinu acolo o clipă, apoi spuse:

— Nu m-am referit la asta. Nu m-am referit la faptul că *tu* trebuia să plăteşti – să dai ceva. Absolut deloc.

Ea se încruntă. Marcus putea să vadă în ochii ei că retrăia momentul acela din hambar.

— Dacă nu te-ai referit la asta, atunci ce ai vrut să spui?

El strânse din buze, închise ochii o secundă, apoi îi deschise şi se obligă să rostească:

— *Eu* sunt cel care trebuie să plătească preţul, ca să zic aşa.

Încruntarea ei deveni şi mai întunecată.

— Nu înţeleg care este motivul. Sau, de fapt, din ce cauză.

El nu voia să discute despre motiv.

— Este un efect – un rezultat – al acţiunii mele de a te proteja. Nu este vorba despre felul în care mă simt înainte sau în timpul acesta, ci despre consecinţe… învinse impulsul de a-şi trece mâna prin par. Este complicat.

Niniver îi privi expresia de nepătruns. Tonul lui era, fără îndoială, menit să pună capăt discuţiei, dar ea nu coborâse pe terasă doar ca să fie întoarsă din drum. Aşa că încercă să vadă lucrurile din punctul lui de vedere. Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit dacă s-ar fi aflat în locul lui.

— Aşadar, acest preţ pe care trebuie să-l plăteşti este ca o datorie – o necesitate – după ce acţionezi ca să mă protejezi, cum ai făcut azi-noapte cu Jem şi, chiar mai mult, după ce te-ai ocupat de cei trei din hambar. Cu privirea lipită pe chipul lui, făcu ochii mari. Este corect?

Ochii lui se întunecară. Încordarea din trăsăturile lui, care îi cuprinse întregul trup, sugera că ar fi preferat ca ea să-i fi scos dinţii. Dar, în cele din urmă, încuviinţă din cap:

— Aproape.

Vocea lui devenise mai gravă şi mai aspră; ea se

întrebă dacă el îşi dădea seama de asta.

— Iar acest preţ, această necesitate…

Păşi mai aproape, iar el se întoarse, lipindu-se cu spatele de balustradă când se roti pentru a se afla faţă în faţă cu ea. Niniver se uita în ochii lui.

— Judecând după ceea ce s-a petrecut în hambar, plata – satisfacerea acelei necesităţi – este ceva precum… un sărut.

Imediat, ea îşi dădu seama, după cutele de pe chipul lui, după încordarea din jurul buzelor lui, că nu avea de gând să-i răspundă – nici da, nici nu, în niciun fel. Dar nu conta; tăcerea lui era confirmarea de care avea nevoie. Şi gândul că ea, Niniver Carrick, îl putea tulbura tocmai pe el, dintre toţi bărbaţii, până într-acolo încât el *avea nevoie* să o sărute ca să-şi potolească propriile dorinţe obsedante, având atât de multă *putere.* Era atât de tentant, atât de atrăgător!

Zâmbi uşor, nu ca o provocare, apoi îşi coborî privirea.

— Aşadar, am avut dreptate când am spus că îţi sunt datoare cu o… recompensă pentru faptul că te-ai ocupat de Jem.

Se apropie şi mai mult, aşezându-şi vârfurile picioarelor între picioarele lui.

— Şi, desigur – fiind atât de aproape, ridică privirea şi se uită în ochii lui întunecaţi –, mai este faptul că trebuie să-l convingi pe Ferguson să încuie uşile.

— Încă nu am făcut nimic în legătură cu asta.

— Adevărat. Îi apucă reverele şi, folosindu-se de strânsoare pentru a se ancora, se aplecă peste el, ridicându-şi chipul şi aducându-şi buzele la doi centimetri de ale lui. Dar există vreun motiv pentru care noi – tu şi eu – nu putem face o plată anticipată?

Întrebarea îl făcu să scoată un râset plin de surprindere, dar apoi se trezi. Îşi ridică mâinile şi le puse peste mâinile ei, apăsându-le pe pieptul lui. Îi studie chipul preţ de o secundă, apoi, sub mâinile lor, pieptul lui se ridică.

Încet, o întrebă:

— Ai cea mai mică idee ce faci?

— Nu. Dar sunt foarte sigură că vreau să aflu.

Întinzându-se, trecu de ultimii doi centimetri, îşi apăsă buzele pe ale lui şi îl sărută.

Trecu o clipă cât o bătaie de inimă, apoi el îşi desfăcu buzele şi îi răspunse sărutului – preluă controlul sărutului şi îi gustă buzele, apoi se afundă mai adânc.

Buzele lui erau poruncitoare, cereau, iar ea era mai mult decât dornică să ofere. Să se predea şi să-l ispitească să meargă mai departe. Să ia mai mult.

Ca să arate cât de mult o dorea - pe ea, pe femeia care era, femeia care putea fi. Femeia care putea deveni cel puţin când se afla în braţele lui.

Buzele şi limba lui prădară, iar ea se bucură, urmându-l cu ardoare oriunde o conducea. Fierbinţeala, preludiul intimităţii chemau şi ademeneau.

Apoi el mormăi ceva neinteligibil, iar căldura mâinilor lui de pe palmele ei dispăru, apoi braţele lui o cuprinseră. Se îndepărtă de balustradă şi o trase, lipind-o de el. Înclinându-şi capul, îi luă simţurile prizoniere într-un sărut fierbinte, apoi o trimise ca un vârtej în flăcări.

Si, deşi nici unul dintre ei nu se mişcă, ea se trezi din nou într-un iureş, simţurile ei învârtindu-se ameţitor, cu lăcomie, în timp ce erau cuprinşi de căldură şi de dorinţă, de pasiune şi de ardoare.

Puse totul în faţa ei - îi arătă calea, drumul către tot ce îşi dorea, iar ea văzu, ştiu şi se agăţă de el.

Apoi reveni cu picioarele pe pământ şi se linişti. Îi dădu drumul reverelor, îşi ridică mâinile pe umerii lui, trecându-le peste puterea muşchilor şi a oaselor, îşi alunecă palmele în jurul gâtului lui şi îl trase spre ea. Apoi îi răspunse sărutărilor cu toată ardoarea şi entuziasmul care înmugureau înăuntrul ei.

El o dorea. Umflătura tare a erecţiei lui, care îi apăsa pe pântec, o asigură că aşa era.

Iar ea îl dorea pe el – aşa fusese dintotdeauna, iar acum, în sfârşit, era liberă să i-o arate. Să îi arate cât de mult îl voia. Cât de tare râvnise la el şi la tot ce îi putea

arăta. Tot ce putea să experimenteze alături de el – doar alături de el.

El era singura ei şansă de a deveni cine putea să fie – să afle cine era cu adevărat acea femeie, să vadă realitatea fanteziilor ei nebuneşti.

Luând o mână de pe ceafa lui, îi atinse obrazul slab, mângâie cu vârful degetelor într-o rugăminte stăruitoare neexprimată în cuvinte, apoi repetă invitaţia printr-un sărut.

El se cutremură ca şi cum asaltul ei îi spărsese zidurile de apărare. Iar una dintre mâinile lui alunecă de pe spatele ei într-o parte; îi cuprinse în treacăt talia, apoi o mângâie în sus, tot mai sus, până când palma lui îi cuprinse sânul îmbrăcat în mătase.

Ea gemu uşor, sunetul fiind prizonier între buzele lor. Nevenindu-i să creadă ce impulsuri desfrânate curgeau prin fiinţa ei, se lipi şi mai mult, se afundă în el, încurajându-l în mod scandalos să o revendice.

El o făcu, iar ea îşi pierdu orice capacitate de a respira. Cu siguranţă nu putea gândi, nu cu senzaţiile care curgeau în cascadă prin trupul ei, arşiţa palmei lui pe sânul ei, puterea din degetele lui lungi în timp ce frământa delicat, apoi plăcerea din ce în ce mai ascuţită dată de degetele acelea păcătoase care îi încercuiră sfârcul, apoi îl capturară şi îl strânseră cu blândeţe.

Aproape că se smulse din sărut când plăcerea o străpunse. În disperare, îşi înfipse degetele ambelor mâini în părul lui des. Surprinsă de senzaţia dată de şuviţele mătăsoase, le ciufuli, apoi le apucă din nou, ţinându-le strâns când degetele lui apăsară iar, şi se lăsă pradă plăcerii frenetice.

Marcus nu putea să gândească. Nu că ar fi avut nevoie să o facă; mai fusese pe calea aceasta. Dar niciodată până atunci nu îşi pierduse capacitatea de a controla… orice. Ea avea propriul plan – era limpede. Dar planul ei părea să-l saboteze pe al lui. Niniver părea în stare să facă ceea ce nicio altă femeie nu făcuse vreodată, anulându-i complet toate măsurile de protecţie, toate

manevrele bine puse la punct care, cu orice altă femeie, devenea stăpân pe situaţie.

Mângâierea sânilor ei ar fi trebuit să aducă o inocentă ca ea în pragul unei capitulări pasionate – şi aşa fusese. Nu se aşteptase ca avansul neînsemnat de a-i revendica sânul, doar atingându-l prin mai multe straturi de mătase, să îl tulbure atât de tare. Să elibereze cu atât de puţin efort demonul flămând al dorinţei care sălăşluia înăuntrul lui.

Ea şi dorinţa aceea brută dădură naştere unei forţe devoratoare. Nu avea nicio putere să îi ţină piept – să lupte cu ardoarea pe care ea o arăta atât de vădit în faţa lui şi a propriei lui nevoi crescânde.

Iar acea nevoie – dorinţa lui cea mai adâncă – nu era doar flămândă de ea. Tânjea după ea şi el împreună, atingându-se şi căutând, explorându-şi pasiunile fără reţinere. Fără să se gândească vreun pic la siguranţă.

Ah, Dumnezeule, avea *nevoie* de ea! Dar nu se putea. Nu încă. Nu în seara aceea.

Chiar în timp ce ea şi dorinţa lui îl atrăgeau şi mai adânc în flăcările crescânde ale pasiunii pe care o creaseră, o alimentaseră împreună – căci sărutul lor devenise incendiar şi îşi dădu seama că cealaltă mână îi alunecase, îi cuprinsese fundul şi o ţinea lipită de mădularul lui rigid –, căută cu disperare ceva, o ancoră, şi îşi dădu seama că aceasta fusese acolo tot timpul.

Ea era aceea. Pentru el, ea era o nimfă cu o atracţie irezistibilă dar în acelaşi timp o femeie tandră, grijulie şi devotată, pe care jurase să o protejeze.

Iar protecţia *întotdeauna* învingea posesivitatea.

Inima i se linişti. În mijlocul valului de dorinţă care se umfla şi se ridica în jurul lor, al amândurora, limpezimea minţii reveni, iar el ştiu ce să facă.

Încet, puţin câte puţin, ajunseră înapoi cu picioarele pe pământ. Nu prea rapid, nici prea brusc. Nu într-un fel care să-l lase pe vreunul dintre ei prea încordat, prea tensionat ori nepotolit. Încă se sărutau, iar buzele li se contopeau; se atingeau, dar forţa care îi împingea se domolea cu fiecare respiraţie sacadată.

Iureşul dorinţelor lor îngemănate încetini, puterea lui scăzând.

Ea nu ştia suficiente lucruri pentru a se opune; îl urmă unde o conduse el şi, până să îşi dea seama că el schimbase direcţia, se aflau deja prea departe pe acest drum pentru a se întoarce. Flăcările lor se răciseră şi deveniseră tăciuni.

Mocneau, poate, dar fără dorinţa lui, ea nu putea să aprindă o nouă vâlvătaie.

Nu în seara aceea.

Când el ridică, în cele din urmă, capul, iar buzele li se despărţiră, îi privi chipul: văzu cum genele ei fluturară, apoi pleoapele i se ridicară alene, descoperindu-i ochii aprinşi de o lumină stelară şi de rămăşiţele pasiunii lor.

Ea îl privi – în ochii ei era destul de clară o întrebare care îl făcu să-i ofere o justificare:

— Deocamdată nu putem merge mai departe.

Ea îşi înclină uşor capul, cu ochii aceia minunaţi fixaţi în ai lui.

— Nu încă. Nu în seara aceasta.

Asta era ce dorise ea să audă. Buzele i se arcuiră într-un surâs plin de încredere feminină – era atât de vulnerabilă şi de reală încât îl făcu să îşi piardă respiraţia. Îi dădu drumul şi îşi retrase mâinile de pe trupul ei.

Ea îşi coborî capul şi murmură:

— Bine. Şalul subţire pe care îl purtase pe umeri îi alunecase până la coate. Şi-l aşeză la loc, apoi se uită la el. Acum vii sus?

Când se mişcă, se simţi ca şi cum ar fi fost din lemn, dar clătină

— Nu. Mai întâi vreau să verific un lucru. Făcu semn cu bărbia către partea din faţă a casei şi către uşa pe unde bănuia că ieşise ea. Mergi sus. Şi, doar ca să fiu liniştit, îţi încui uşa dormitorului, doar în seara asta, până când o să vorbesc cu Ferguson?

Sprâncenele ei se ridicară uşor, dar încuviinţă din cap.

— Bine. Şovăi preţ de două secunde, apoi murmură: Noapte bună.

O privi îndepărtându-se. Rămase unde se afla până când ea dispăru din raza lui vizuală. Apoi clătină din cap, ca şi cum putea să alunge valul de fascinaţie care încă zăbovea. Dumnezeule, cum era să ştie că înăuntrul ei trăia o sirenă? Şi că el o ademenise să iasă?

Pasiunea ei adusă la viaţă nu era de bun augur pentru abordarea lui pas cu pas.

Totuşi, ea intrase în casă, iar el speră că ea se afla deja pe scări, în drum spre pat. În camera ei, a cărei uşă avea să o încuie. În aşa fel încât, chiar dacă el se răzgândea, chiar dacă bărbatul primar din el învingea cumva bărbatul înţelept, nu putea s-o urmeze. Ea avea să fie în siguranţă, ferită chiar şi de el.

Se mai gândi la asta o clipă, apoi înjură printre dinţi şi porni să dea roată casei. La naiba cu tradiţia clanului, avea să încuie fiecare uşă!

*

Niniver încă era trează, stând întinsă în patul ei, când Marcus reveni în cameră. Îi auzi paşii apropiindu-se pe hol, apoi uşa camerei lui se deschise şi se închise. Ascultă sunetele pe care le făcu mergând pe podea. Şi-l imagină dezbrăcându-se, apoi patul scârţâi şi nu mai auzi nimic.

„Nu încă”, spusese el. Putea să accepte acel „nu încă”.

Dar nu pentru mult timp.

Dacă era să aibă o legătură – iar după ziua aceea, hotărâse că urmau să aibă –, atunci aceasta trebuia să înceapă curând. Nu ştia sigur cât timp avea să rămână Marcus la conacul Carrick; le dăduse de înţeles că voia să stea până când bărbaţi din clanul ei acceptau că ea nu voia să se căsătorească cu niciunul dintre ei, iar ea era sigură că aşa avea să fie. Dar cât timp însemna asta?

Oricât avea el să rămână, acela era tot timpul pe care îl aveau. Se cunoştea destul de bine pentru a fi sigură că, odată ce el se întorcea la Bidealeigh, nu mai avea curajul – încrederea în sine – să încalece pe Oswald şi să călărească

până acolo, câteva ore sau o noapte.

Era stăpâna clanului Carrick. Stăpânele clanului nu aveau aventuri şi, dacă ar fi fost să călărească până la Bidealeigh – sau dacă el ar fi venit călare până la conac –, toată lumea ar fi aflat rapid.

Pe când, dacă el rămânea la conacul Carrick, se puteau delecta şi doar cei mai de nădejde angajaţi ar fi ştiut, iar aceştia ar fi păstrat tăcerea.

Nu îşi imaginase că putea exista vreodată şansa de a avea o legătură cu el – că el se putea dovedi a fi la fel de atras de ea. Dar iată că era! Nu era o naivă inocentă încât să nu înţeleagă exact ce dorea el să facă – dovada fusese destul de clară.

Acel „nu încă” însemna că era dornic, dar poate că şi el fusese luat prin surprindere de puterea pasiunii lor şi dorise să ia lucrurile mai încet.

Putea să înţeleagă asta, dar acum, când se ivise şansa de trai tot ceea ce altfel nu avea nicicând să trăiască – din cauza poziţiei sale e stăpână a clanului, trebuia să renunţe pentru totdeauna la asta, avea să profite de ea şi să o apuce cu ambele mâini.

Hotărî să afle tot ce putea despre femeia în care se transforma când era în braţele lui.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, Niniver i se alătură lui Marcus la masa de dimineaţă. Intră valvârtej în încăpere, zâmbind plină de entuziasm.

— Bună dimineaţa.

El mânca şi îşi înclină capul în semn de răspuns.

Simţindu-se mai veselă şi mai plină de energie decât fusese vreodată, merse la bufet şi îşi luă cele două felii de pâine prăjită obişnuite.

Mulţumită zilei trecute şi acelor momente din hambar, din salon şi de pe terasă, acea zi avea promisiuni infinite – cel puţin pentru ea.

Şi speră ea, pentru el. Nu ştia cum se proceda când

cineva stabilea o legătură, dar era încrezătoare că între ei lucrurile aveau să curgă de la sine.

Marcus se ridică atunci când Niniver se apropie de masă şi trase scaunul de lângă el. Încă zâmbind, ea înconjură masa şi luă loc.

Aşteptă până când el se aşeză din nou, apoi îi adresă o privire întrebătoare.

— Trebuie să merg cu treabă în Ayr. În mod normal, Sean m-ar însoţi, dar mă întrebam dacă ai prefera să îmi serveşti drept însoţitor.

Ochii lui întunecaţi îi fixară pe ai ei; îi susţinu privirea o secundă, apoi spuse simplu:

— Da.

Înăbuşindu-şi un zâmbet larg, ea se întinse după marmeladă.

— Excelent! Trebuie să plecăm după micul dejun.

Cu privirea din nou în farfuria plină de cârnaţi, ouă şi kedgeree, el mormăi.

Trecură câteva minute în care ea unse pâinea, ronţăi şi îşi turnă ceai din care sorbi, iar el mâncă. Apoi el spuse:

— Apropo, înainte să uit, am vorbit de dimineaţă cu Ferguson. Indiferent de tradiţie, este de acord cu mine – cu noi – în ceea ce priveşte rostul încuierii uşilor de la intrare. Este la vânătoare de chei. Zice că o să se asigure ca această casă să fie încuiată în fiecare noapte, şi o să le dea chei de la intrarea laterală lui Sean, Mitch şi Fred, în caz că, din cine ştie ce motiv, au nevoie să intre.

Ea încuviinţă din cap.

— Bun. Trebuie să recunosc că o să dorm mai liniştită ştiind că nicio persoană neaşteptată nu poate intra pur şi simplu.

Marcus era sigur că şi el avea să doarmă mai liniştit. Numai gândul… Dar asta, datorită Doamnei Văii, nu mai era o problemă. În schimb, se gândi la perspectiva şi provocarea de a petrece o zi cu Niniver departe de moşie.

Când ea îşi termină pâinea prăjită şi sorbea din a doua ceaşcă de ceai, el împinse deoparte farfuria goală şi întrebă:

— Ai de gând să iei o trăsură? Sau mergem călare?

Cu ceaşca în mână, ea făcu ochii mari, în mod limpede cântărind argumentele pro şi contra.

Privea în gol, dincolo de el. Marcus profită de moment pentru a-şi lăsa privirea să se odihnească pe chipul ei, pe trăsăturile ei fine – să absoarbă tot ceea ce putea vedea.

Din clipa în care acceptase scaunul pe care el i-l trăsese mai devreme, îşi dăduse seama că îşi pierduse în mare parte, dacă nu chiar toată sfiala senzuală. Se părea că evenimentele din ziua trecută îi alungaseră sfiala aceea şi, deşi încă era, în mod cert, conştientă de prezenţa lui, ba chiar mai conştientă decât înainte, asta părea mai degrabă să o încurajeze decât să o inhibe.

Ceea ce era exact ce dorea el. Cu toate astea, să îşi ţină sentimentele în frâu cu Niniver, care era oricând gata să nu ţină cont de nimic şi să fugă, nu părea o sarcină simplă ori clară. Mai ales că trebuia să clarifice felul potrivit în care să se poarte cu ea – să o conducă, să o ghideze şi să o protejeze fără să apeleze la porunci care dictau ori dominau.

Într-adevăr, modul în care trebuia să se ocupe de Niniver devenea preocuparea lui principală.

Ea încă dezbătea: el îşi muşcă limba ca să nu fie împins să sugereze să meargă călare. Să stea câteva ore singur cu ea într-o trăsură închisă însemna, din punctul lui de vedere, să o caute cu lumânarea. Ştia exact la ce se putea ajunge într-o trăsură închisă care mergea repede şi lin, adormitor, de-a lungul unui drum liniştit.

Lăsându-şi jos ceaşca, ea declară:

— Nu trebuie să aducem înapoi nimic greu, iar eu prefer să călăresc. Îl privi. Asta doar dacă tu crezi că nu ar trebui să luăm trăsura.

— Nu. Îndreptându-se, îşi puse şervetul lângă farfurie. Şi eu prefer să merg călare. Îşi împinse scaunul şi se ridică. O să-i spun lui Sean să înşeueze caii. Cât mai întârzii?

Ea înălţă capul şi îi zâmbi.

— Trebuie doar să mă schimb în costumul de călărie. O să vin după tine în curtea grajdului.

El coborî capul şi se retrase, ca să se asigure că ea nu se răzgândeşte.

*

Plecară în scurt timp şi ajunseră la Ayr în cursul dimineţii. Aglomeratul oraş aflat pe coasta de nord-vest era, dacă nu cel mai apropiat în linie dreaptă, cel mai uşor de ajuns; doar urmaseră drumul de la capătul aleii, până când intrară călare în oraş.

Orologiul din Turnul Wallace arăta ora 11 şi jumătate când Marcus îi ţinu lui Niniver uşa avocatului familiei Carrick pentru a pleca. O întâlnire cu avocatul fusese primul şi cel mai important punct de pe lista ei. Deşi Marcus nu insistase să o însoţească în sanctuarul avocatului, ci îşi pierduse vremea în biroul exterior, după lipsa totală încruntării în ochii lui Niniver şi, cu atât mai mult de pe chipul ei, precum şi după aerul jovial al avocatului când făcu plecăciunea de rămas-bun, Marcus îşi dădu seama că întâlnirea decursese bine.

Cu siguranţă, nu păru să fi alungat entuziasmul lui Niniver pentru o grămadă de alte drumuri pentru a cumpăra diverse lucruri, nu pentru ea, ci pentru gospodărie ori pentru clan.

— Acum încotro?

Se duse lângă ea. Ea se oprise pe trotuar ca să consulte o listă pe care o scosese din buzunar.

— La spiţer.

Ridicând privirea de pe listă, aruncă o privire de-a lungul străzii pustii.

Ferguson voia să iau mai multă pudră din aceea nouă pentru tratarea arsurilor.

Marcus profită de ocazie pentru a-şi înlănţui braţul cu al ei, apoi o însoţi de-a lungul aglomeratei străzi principale şi pe trotuarul de pe partea opusă. Spiţeria se afla către capătul străzii, colţ cu Newmarket.

Intrară. Rămase în spate în timp ce ea vorbi cu spiţerul. Pentru că amândoi erau cunoscuţi de cei mai mulţi

dintre negustorii şi proprietarii oraşului, el stând alături de ea, negustorii i se adresau instinctiv lui. Chiar şi în biroul avocatului, deşi secretarul nu îl văzuse niciodată până atunci, iar Niniver intrase prima, privirea bărbatului trecuse peste Niniver şi se oprise asupra lui, întrebându-l pe cine dorea să vadă.

Mare parte din viaţa lui, fusese vag conştient de dificultăţile pe care doamnele ca mama şi surorile lui le întâmpinau din când în când, dar ele aveau o atitudine impozantă înnăscută care, în ciuda faptului că erau femei, tindea să pună oamenii în gardă în privinţa statutului şi a puterii lor.

Niniver însă părea atât de delicată şi de fragilă, încât la prima vedere oamenii aveau tendinţa de a o ignora, considerând-o neimportantă, genul de persoană care putea fi trecută cu vederea.

Spiţerul nu făcu aceeaşi greşeală; de îndată ce oamenii aflau cine era şi vorbeau cu ea, îşi schimbau atitudinea. Chiar şi aşa, dacă Marcus i-ar fi stat alături, ar fi pus-o în umbră. Oamenii aproape sigur ar fi început să o treacă din nou cu vederea.

Gândul acesta îl ofensă, dar începea să o înţeleagă – era o altă faţă a geloziei posesive.

Ea termină treaba pe care o avea cu spiţerul, care promisese să facă pudra şi să o aibă gata, ca Sean să vină să o ia în săptămâna aceea. Când păşiră afară, pe trotuar, Marcus îi oferi din nou braţul. Cu ea alături, merse agale pe una dintre străzile care duceau la malul râului Ayr. Negustorul de peşte pe care Gwen, bucătăreasa familiei Carrick, îl prefera, avea magazinul lângă chei, nu departe de Old Bridge of Doon.

Cât timp merseră, Marcus o ţinu pe Niniver alături de el, acolo unde o putea proteja de orice ameninţare posibilă. Dar, după ce o conduse pe uşa prăvăliei vânzătorului de peşte, rămase în spatele ei; deşi vânzătorul îi recunoscu pe amândoi, după ce o salută pe Niniver, aruncă o privire spre el, iar Marcus îi făcu semn să-şi îndrepte atenţia din nou către Niniver.

Când negustorul merse să îşi caute carnetul de comenzi, ea îi aruncă o privire peste umăr, dar nu făcu nicio remarcă. După ce lăsă comanda pentru conac şi părăsiră împreună magazinul, îi oferi din nou braţul, simţindu-se mulţumit de sine, şi o însoţi înapoi către High Street, apoi mai departe, către negustorii de mărunţişuri.

Continuară să meargă pe High Street, oprindu-se când la un magazin, când la altul. Plimbându-se cu ea la braţul lui, se simţi din ce în ce mai îmblânzit. Iar când noua lui tactică de a sta imediat în spatele ei continuă să dea rezultatele dorite, se simţi ridicol de mulţumit.

Un detaliu mic pe care îl descoperise, un obstacol mic depăşit.

Când se apropiară din nou de Turnul Wallace, ridică privirea către orologiu.

— Este ora 12 şi jumătate.

Plecând capul, prinse privirea lui Niniver.

— Eşti gata de masa de prânz? Am cerut la han să ne păstreze o masă.

Hanul Tam O'Shanter era cel mai bun din oraş şi se afla la capătul High Street, cel mai aproape de drumul ce ducea în Casphairn – era hanul unde obişnuiau să meargă Marcus şi familia lui; mai presus de toate, grajdul hanului era considerat potrivit pentru a adăposti caii familiei Cynster.

Niniver îşi cercetă lista.

— Au mai rămas două lucruri de luat, dar le putem cumpăra masa de prânz.

— Excelent.

Continuară să meargă în pas de plimbare; hanul se afla la mică distanţă, pe aceeaşi parte a străzii. Ca întotdeauna, centrul oraşului era aglomerat şi plin de viaţă; la fel şi traficul de pe râu, care avea un port important, unde se făcea comerţ.

Marcus studia liniile a ceea ce bănuia că era cel mai nou stil de faeton în timp ce acesta trecu pe stradă, când Niniver încetini pasul. El privi împrejur. Ajunseseră la vitrina unui magazin de bijuterii.

Oprindu-se, îi urmări privirea pentru a vedea ce anume îi atrăsese atenţia; observase deja că îi plăceau obiectele neobişnuite, deşi nimic din ceea ce purtase, chiar şi la balurile la care o văzuse în trecut, nu era deosebit.

Nu fu greu să ghicească asupra cărui lucru se concentrase; un set – un lănţişor delicat, cercei şi un inel – se afla expuse pe catifea neagră. Montura, deşi frumoasă, era simplă, pietrele fiind toate rotunde, dar tăiate cu pricepere. Însă culoarea pietrelor era cea care atrăgea privirea. La început, se gândi că erau din acvamarin, apoi însă văzu o plăcuţă mică care pe care scria că setul era din safire albastre aduse din îndepărtatul Ceylon.

Pietrele aveau culoarea ochilor lui Niniver.

Ea lăsă să îi scape un oftat, apoi se întoarse cu spatele la vitrină.

— Drăguţ.

Ridică privirea spre el, zâmbi şi făcu un pas, trăgându-l după ea.

— Haide, sper că ne-au păstrat o masă.

Merse alături de ea pe lângă alte două magazine, apoi traversară aleea care ducea la grajdul din spatele hanului. Când ajunseră la uşa hanului, eliberă braţul lui Niniver şi apucă clanţa.

— De ce nu intri să îi spui lui Mac că am venit?

Mac era hangiul.

— Merg să verific caii – Ned a fost cam nărăvaş. Vreau să mă asigur că s-a liniştit.

Ea încuviinţă din cap.

— Bine. Ocup eu masa.

El zâmbi încurajator şi, cu o plecăciune, o îndemnă să intre. Apoi închise uşa, verifică prin geamurile de sticlă să se asigure că ea intrase în han, apoi se întoarse şi merse cu paşi iuţi către magazinul bijutierului.

*

Mac o întâmpină pe Niniver cu un zâmbet larg şi, cu obişnuitul lui aer jovial, o conduse la masa pe care o

rezervase pentru ea şi Marcus – una mai retrasă, aflată în spatele sălii hanului, lângă o fereastră care dădea spre o grădină din spate.

După ce se aşeză la masă, Niniver îşi scoate mănuşile şi le puse în poală. Apoi îşi privi mâinile.

Îşi studie degetele lipsite de inele. Acel safir de culoarea albăstrelelor ar fi arătat minunat pe mâna ei, dar putea să îşi imagineze ce preţ ar fi cerut bijutierul – mai mult decât şi-ar fi putut ea permite. Nu cât timp încă se străduia să îndrepte ce făcuseră fraţii ei cu finanţele familiei şi ale clanului.

— Lady Carrick, bine te-am găsit!

Ridică privirea şi văzu un domn cu părul negru, chipeş, dar neîngrijit, ca bătut de vânt, stând lângă masă. Ţinuta acestuia era un pic prea neglijentă pentru gustul ei şi, în vreme ce avea trăsături destul de obişnuite, orice pretenţie la frumuseţea masculină era umbrită de liniile pe care depravarea le întipărise în jurul nasului şi al gurii. Cea din urmă îi oferi indiciul de care avea nevoie pentru a-l recunoaşte. Reuşi să afişeze un zâmbet vag.

— Domnule McDougal.

Nu ştia aproape nimic despre Ramsey McDougal, în afară de faptul că fusese un prieten apropiat al lui Nigel şi al lui Nolan în ultimii ani; în mintea ei, lucrul acesta îl făcea pe McDougal să nu îi fie prieten. Dar fu nevoită să fie politicoasă.

— Înţeleg că eşti bine?

— Da, desigur. Cât se poate de sănătos.

Fără nicio permisiune, McDougal trase un scaun şi se aşeză în dreapta ei.

— Sunt încântat că am ocazia să te întreb cum o mai duci. Nefericita trecere în nefiinţă a lui Nolan, mai ales cu toate cele pe care le-a scos la suprafaţă, trebuie să te fi zdruncinat zdravăn.

Când McDougal o privi ca şi cum aştepta un răspuns, ea zise:

— Asta a fost acum aproape doi ani – am lăsat totul în urmă.

— Aşa, care vasăzică. McDougal se lumină. Fără doliu, ceea ce este o zi fericită pentru noi toţi. Este plăcut să te văd ieşind, draga mea. Spune-mi, ne putem aştepta să te vedem la Balul Vânătorilor?

— Posibil.

Nu avea de gând să participe la niciun bal, nu cu atât de mulţi bărbaţi care păreau interesaţi să îi ceară mâna – şi cu clanul, pe deasupra.

Privirea lui McDougal păru să devină mai ascuţită, deşi expresia lui rămase jovială.

— Înţeleg că ieşirea ta din doliu este un lucru recent. Ai intenţia să te învârţi prin societate – bine, prin ceea ce trece drept societate prin părţile acestea?

Întrebarea aceea îi dădea motivul pentru care evita societatea, locală sau nu.

— Din nefericire, în momentul de faţă am o groază de lucruri de făcut, cu afacerile clanului şi celelalte treburi.

— Ah, da. McDougal clătină din cap. Am auzit de asta. Aleasă ca stăpână a clanului tău! Într-adevăr, ce onoare!

— Într-adevăr.

Ce altceva putea spune? Îşi împreună mâinile pe masă şi îşi fixă privirea asupra lor.

În loc să înţeleagă aluzia, McDougal se aplecă mai aproape şi îşi coborî vocea conspirativ.

— Dar, dacă pot să fiu atât de îndrăzneţ, draga mea, o astfel de responsabilitate poate fi o povară grea şi apăsătoare ca să fie purtată pe nişte umeri atât de firavi că ai tăi.

Ea reuşi cu greu să îşi stăpânească furia. Ridicând capul, îl privi în ochi pe McDougal.

— Nu găsesc că este aşa. Absolut deloc.

El îi cercetă ochii, apoi o umbră căzu asupra mesei.

Ea ridică privirea şi fu inundată de uşurare. Aruncă o privire către McDougal.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Cynster.

— Ne cunoaştem.

McDougal încuviinţă din cap destul de scurt către Marcus.

— Cynster.

Privirea întunecată a lui Marcus nu părăsi chipul bărbatului în timp ce se înclină scurt.

— McDougal.

Ridicându-şi capul, Marcus îşi mută privirea către Niniver. Uşurarea din ochii ei când îl privi era evidentă – asta slăbi intensitatea posesivităţii care îl inundase când intrase în salon şi îl văzuse pe Ramsey McDougal mult prea aproape de ea.

McDougal era însuşi definiţia unui mitocan.

Îl ignoră pe McDougal. Cu privirea fixată în cea a lui Niniver, Marcus zâmbi liniştitor şi întinse mâna către scaunul din fata ei.

— Ai comandat deja?

— Nu. Aşteptam să vii.

El luă loc, apoi prinse privirea atentă a lui Mac şi îi făcu semn. Hangiul îşi luă imediat plăcuţa şi se grăbi să vină.

Mac înşiră meniul zilei. În vreme ce comandară, McDougal se încruntă şi se foi.

Când hangiul se retrase pentru a le aduce mâncarea, Marcus se întoarse către McDougal şi arcui o sprânceană.

— Voiai ceva, McDougal?

McDougal se uită fix la el şi apoi, mai degrabă cu subînţeles, o privi pe Niniver. Deschise gura, dar auzi:

— Domnul Cynster, spuse Niniver, mă ajută să mă ocup de problemele legate de clan. Mă tem că trebuie să ne scuzaţi, domnule, avem câteva probleme pe care trebuie să le discutăm.

Lui Marcus îi veni să aplaude, dar se abţinu. Nici el nu ar fi reuşit să scape mai iute de bărbat. Nu fără să-şi înfigă un pumn în faţa lui, lucru care nu i-ar fi fost pe plac lui Mac.

Privirea lui McDougal se întoarse spre chipul lui Marcus.

— Eu… înţeleg.

După ce cugetă o secundă, îşi dădu scaunul înapoi.

— În cazul acesta, vă las să discutaţi.

McDougal se ridică şi întinse mâna. În mod clar cu

reţinere, Niniver i-o întinse şi ea, iar el se aplecă peste degetele ei.

— Lady Carrick. Să ştiţi că, dacă aveţi nevoie de vreun ajutor, o să fiu mai mult decât fericit să fac tot ce îmi stă în amărâta mea putere pentru a vi-l acorda. Aruncă o privire spre Marcus. În amintirea fraţilor tăi, aşa cum erau ei.

Dând în cele din urmă drumul mâinii lui Niniver, McDougal înclină capul în direcţia lui Marcus. Cynster.

— McDougal.

Marcus salută vag din cap şi întinse mâna după halba cu bere înspumată pe care Mac tocmai o pusese pe masă.

Niniver ridică paharul de must pe care Mac îl adusese pentru ea şi luă o gură. Marcus observă că ea nu ridică privirea până când nu ajunse la ei sunetul uşii de la intrare închizându-se în urma lui McDougal.

Apoi ridică ochii, se asigură că el plecase, şi se încruntă.

— Nu îmi place bărbatul acela.

— Ai instincte excelente. Făcu o pauză, apoi o întrebă: Cum se face de îl cunoşti pe McDougal?

Din câte ştia el, Niniver evitase societatea locală de ani buni, iar McDougal apăruse în peisaj cu doar trei sau patru ani în urmă.

— Era unul dintre prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan. Ceea ce, desigur, mă face să nu-l privesc cu ochi buni, deşi nu cred că el înţelege prea bine lucrul acesta.

Era limpede că nu avea nevoie să o atenţioneze în privinţa lui McDougal; ea îşi făcuse o părere despre acel bărbat.

Spera ca şi McDougal să-şi fi făcut o părere despre el.

Mac sosi cu două farfurii: una cu plăcintă din carne de vânat pentru el, cealaltă o porţie din faimoasa plăcintă ciobănească a hanului, pentru Niniver. Se apucară să mănânce. După câteva minute de tăcere confortabilă, el întrebă:

— Aşadar ce trebuie să mai facem înainte să ne întoarcem?

*

— Încă nu trebuie să pornim înapoi.

Marcus se opri pe trotuarul din faţa magazinului de feronerie la care mergea de obicei. Tocmai bifaseră ultima misiune de pe lista lui Niniver, comandând un cap nou pentru pompă. Scoţându-şi ceasul cu lanţ, verifică ora.

— Abia este trecut de ora două.

Deşi masa pe care Mac le-o dăduse fusese mai retrasă decât altele, salonul hanului fusese totuşi un loc public; în timp ce îşi umpluseră timpul cu diverse comentarii, nu avuseseră prea multe posibilităţi pentru o interacţiune mai personală. Sentimentele provocate de prezenţa lui McDougal, dintre toţi bărbaţii, dându-i târcoale lui Niniver, stăruiau încă. Luând în considerare toate lucrurile întâmplate, Marcus era nerăbdător să profite la maximum de faptul că o curta, mai ales în împrejurimi care înfrânau entuziasmul lui Niniver.

Într-adevăr, ea păru la fel de nerăbdătoare să profite. Dându-şi pe spate şuviţele de păr blond-deschis pe care vântul i le desprinsese din coc, privi către vest.

— Să ne plimbăm până dincolo de biserică şi de pod, apoi să continuăm pe Harbour Street până la esplanadă. Este întotdeauna plăcut să te plimbi pe acolo când vremea este frumoasă, iar soarele străluceşte.

— Aşa cum este astăzi, aşa că hai să profităm cât putem de ea!

Îi oferi braţul, iar ea îşi înlănţui mâna, permiţându-i să o tragă mai aproape.

Cu fustele atingându-i cizmele şi simţurile lui extrem de conştiente de silueta ei zveltă mergând atât de aproape de el, ocoliră vechea biserică cu clopotniţă înaltă, traversară Old Bridge of Doon şi se plimbară de-a lungul Harbour Street, unde briza deveni mai înviorătoare şi aduse cu ea mirosul de mare.

— Trebuie să admit, spuse Niniver, că m-am bucurat foarte mult să te am acolo ca să mă ajuţi să îl trimit la plimbare pe domnul McDougal. Dacă aş fi venit cu Sean, cel

mai probabil aş fi mâncat singură şi nu aş fi scăpat în veci de McDougal, fiindcă este genul de bărbat insistent.

— Crede-mă, zise sec Marcus, plăcerea a fost doar de partea mea.

O secundă mai târziu, înclină capul spre ea. Recunosc că îmi cam place să îţi fiu apărător şi să le fac vânt peţitorilor nepoftiţi. Cu un zâmbet pe buze, o privi în ochi. Cred că rolul mi se potriveşte.

Ea chicoti şi privi în faţă.

— Oh, aşa este. Face ca ameninţarea aceea întunecată a neamului Cynster pe care o emani fără pic de efort să fie de folos. După alţi trei paşi, continuă: Spune-mi, sunt toţi… Cei de vârsta ta, care au venit la nunta lui Thomas cu Lucilla, sunt veri cu toţii?

— Veri de toate felurile: unii primari, alţii de gradul doi, iar unii doar cunoştinţe apropiate.

— Ah… Şi toţi verii sunt ca tine? Întorcându-se pentru a-l privi, făcu ochii mari. Ştiu că seamănă toţi cu tine, dar sunt la fel de ameninţători?

O privi cu o expresie care trăda faptul că răspunsul era evident.

— Sunt din neamul Cynster. Avem cu toţii aceeaşi trăsătură care defineşte aspectul ameninţător. Făcu o pauză, apoi continuă: Chiar şi femeile.

Ea izbucni în râs.

El zâmbi larg şi hotărî că îi plăcea foarte tare sunetul râsetului ei… În vreme ce gândi asta, îşi dădu seama că nu o auzise niciodată râzând înainte de a fi mers să stea la conacul Carrick. Pe de altă parte, de-a lungul ultimilor ani, nu prea avusese motive să râdă

Jură să schimbe asta.

Dar mai întâi, trebuia să o facă să se răzgândească în ceea ce privea căsătoria. Trebuia să o convingă de faptul că, dacă se căsătorea cu *el,* nu avea să existe niciun risc. Dacă ar fi fost orice alt bărbat, aproape sigur i-ar fi fost greu să-şi păstreze poziţia de stăpână a clanului şi, din ce aflase de la Sean, Ferguson şi Edgar, odată ce ar fi fost dată deoparte, era foarte probabil ca şi clanul să se rupă,

într-adevăr, şi să se destrame.

Deşi nu aparţinea unui clan, era parte din neamul Cynster – înţelegea ce însemna familia şi ce însemna clanul pentru ea. În plus, părea să aibă o loialitate bine înrădăcinată faţă de amintirea şi moştenirea tatălui ei; menţionase lucrul acesta de mai multe ori.

Trebuia să găsească o cale să o facă să îl vadă în acelaşi timp ca pe un erou eficient şi ca pe cineva care nu era deloc o ameninţare. Ca pe un bărbat dornic să îi susţină poziţia, nu să i-o compromită.

Faptul că ea îl vedea ca fiind ameninţător era de ajutor dintr-un punct de vedere, dar poate nu şi din celălalt.

Ajunseră la esplanadă şi începură să se plimbe spre sud, pe cărarea pavată de pe plajă. Priveliştea largă a golfului Ayr se întindea până la orizont; apa era gri-albăstruie, presărată doar pe alocuri de creste albe aruncate de briza jucăuşă.

— În prezent, fraţii tăi şi sora ta mai mică sunt acasă, la conacul Casphairn?

Întrebarea lui Niniver îi atrase privirea asupra chipului ei. Zeci de fire subţiri de păr argintiu-auriu dansau în jurul lui, ca o ramă vie, iar atingerea brizei îi adusese culoare în obrajii de obicei palizi.

— Annabelle a plecat deja în sud, să stea cu rudele noastre ducale pe perioada sezonului. Ea şi Louisa – Lady Louisa Cynster, fiica ducelui – sunt două din grupul de patru fete Cynster care, în lipsa unui termen mai potrivit, *vânează* împreună. Îşi simţi buzele strâmbându-i-se într-o apreciere cinică, dar amuzată, apoi întâlni privirea curioasă a lui Niniver. Am auzit că o anumită categorie de domni din lumea bună care sunt buni de însurătoare se tem pentru statutul lor de burlaci.

Ea îi cercetă ochii şi îşi dădu seama că el nu glumea.

— Par foarte… înspăimântătoare rudele tale de parte feminină.

El văzu oportunitatea şi profită de ea.

— În familia mea, femeile au tendinţa să fie la fel de puternice ca bărbaţii – în toate modurile care contează cu

adevărat. Nu pot să mă gândesc la nicio doamnă din familie care să fie genul blajin şi delicat şi, deşi avem alte înclinaţii, noi, bărbaţi, am învăţat să trăim cu asta. Expresia lui rămase deschisă şi sinceră. Am învăţat să le facem pe plac doamnelor care insistă să deţină controlul.

Ea privi în faţă. Câţiva paşi mai târziu, comentă:

— Nu este un lucru obişnuit.

— Poate pentru unii. Dar pentru noi este. Îi scăpă un râset cu adevărat jalnic. Am învăţat că, de fapt, nu avem de ales – fie te adaptezi, fie trăieşti o viaţă foarte singuratică.

Nu rostise niciodată cuvinte mai adevărate.

— Hm… După o clipă, ea reveni la întrebarea de mai înainte. Şi fraţii tăi?

— Din câte ştiu, Calvin şi Carter sunt acasă. Îmi imaginez că se ascund, sperând să evite prima aglomeraţie a sezonului în oraş. Bănuiesc că, în cele din urmă, vor merge şi ei, pentru a se întâlni cu prietenii lor, sau poate chiar pleacă la Edinburgh.

Ea îi aruncă o privire.

— Acum, că locuieşti la Bidealeigh, îţi este dor să-i ai prin preajmă pe fraţii şi pe surorile tale?

Trebui să se gândească înainte de a-i răspunde.

— Nu neapărat atât de tare – sunt întotdeauna acolo, destul de aproape, trec din când în când pe la mine şi îmi scriu. Ca familie, nu pierdem niciodată legătura unul cu celălalt. Dar îmi este dor să am în preajmă alţi oameni.

Abia acum îşi dădu seama cât de mult şi cât de singur fusese la Bidealeigh şi cât de confortabil şi în elementul lui se simţise la conacul Carrick. Sunt obişnuit cu o gospodărie mare, cu oameni cu care să interacţionez. Cu lucruri – evenimente, situaţii, probleme – care să se petreacă tot timpul.

— Eşti obişnuit să fii ocupat, încuviinţă ea hotărâtă. Mi-am dat seama că prefer să fiu ocupată, cum sunt acum, decât să stau neajutorată pe margine, aşa cum obişnuiam. După alţi câţiva paşi, îl întrebă: De ce ţi-ai numit moşia Bidealeigh? M-am întrebat mereu. Nu este numele pe care bătrânul Hennessy l-a folosit, nu-i aşa?

— Nu, Bidealeigh a fost un nume mai vechi al proprietăţii, dinainte de vremea lui Hennessy. Numele poate fi perceput ca însemnând „un loc în care să aştepţi” şi, din anumite motive, părea potrivit.

Ajunseră la capătul esplanadei şi, într-un acord nerostit, făcură drum întors pentru a reveni la han tăind oraşul. După ce traversară drumul şi ajunseră din nou pe trotuar, Marcus continuă:

— Când Lucilla şi Marcus s-au căsătorit, pur şi simplu a sosit vremea ca eu să mă mut. Nu a fost din cauză că eu şi Thomas nu ne-am înţeles, ci mai degrabă pentru că el avea nevoie să nu mă aibă acolo, distrăgând pe toată lumea, în vreme ce el învăţa să preia atribuţiile de la tatăl meu, dar pe care, în trecut, eu le-am dus la îndeplinire. Rămânerea mea în Vale nu ar fi făcut decât să îngreuneze lucrurile atât pentru Thomas, cât şi pentru mine.

Ea îl întrebă despre oile pe care le creştea şi despre alte activităţi de la Bidealeigh. Toate fură întrebări la care Marcus putea să răspundă cu uşurinţă; deşi o parte din mintea lui era ocupată cu alte gânduri, se gândi iute la stadiul în care se afla relaţia lor. La ce aflase în ziua aceea. La ce avea de dus la bun sfârşit.

Deşi iniţial presupusese că cea mai bună cale de a avansa era să-i gonească pe peţitorii şi apoi să se concentreze pe modul în care să o cucerească, evenimentele zilei trecute făcuseră imposibil acel simplu plan. Mai întâi, faptul că o apărase îl făcuse să se simtă şi mai posesiv, devenind o problemă capacitatea de a-şi ţine impulsurile în frâu. Ca să agraveze şi mai mult lucrurile, ea hotărâse să dea curs unei legături pasionale cu el. Nu era încă sigur ce avea în minte – cât de departe intenţiona să meargă cu o astfel de legătură –, dar, în această situaţie, nu se putea baza pe propriul lui autocontrol, nu dacă ea îl punea la încercare. Iar el nu credea că se putea baza pe faptul că ea avea să se retragă.

Aşadar, căzuse pe el sarcina de a se ocupa de relaţia lor care evolua. Şi părea evident că ar fi fost mai înţelept din partea lui să o convingă de faptul că era mai sigur să se

căsătorească cu el, *înainte* ca pasiunea lor crescândă să ajungă la punctul de a deveni irezistibilă.

Ideea de a-şi pierde controlul, de a fi cuprins de pasiune îi era străină, dar cu ea pur şi simplu nu avea încredere că putea să îşi păstreze controlul. Nu contra voinţei ei, nu dacă ea îşi punea în minte să facă asta.

Aceea fu o trezire la realitate. Trebuia să o convingă că măritişul cu el nu îi punea în niciun fel în pericol poziţia de stăpână a clanului ori viaţa pe care ea dorea să o trăiască. Că voia să i se alieze, să devină parte din viaţa ei, nu să o atragă într-a lui.

După cum recunoscuse, cât timp locuise la Bidealeigh, aşteptase locul potrivit, rolul adevărat să se manifeste. Aşa cum se întâmplase cu ea.

Nu avea nevoie să se convingă pe sine de asta; ştia în inima lui că aşa era.

Reveniseră pe străzile mai aglomerate. Trăgând-o mai aproape, o conduse protector prin mulţime. Se gândi la evenimentele care duseseră la căsătoria părinţilor lui şi la ceea ce văzuse din drumul Lucillei şi al lui Thomas către altar. Totuşi, în ambele cazuri, poziţia mamei lui şi cea a Lucillei fuseseră incontestabile; nu fuseseră niciodată ameninţate.

Lucrurile nu aşa stăteau cu Niniver.

Pe măsură ce hanul Tam O’Shanter se vedea în zare, îşi dădu seama că în căsnicia Catrionei cu Richard şi în cea a Lucillei cu Thomas, principala provocare fusese aceea ca bărbaţii dominanţi în mod natural să găsească acea cale de a accepta şi a îmbrăţişa rolul de susţinători. În cazul lui şi al lui Niniver, el ştia deja care era calea şi era dornic să îşi asume un asemenea rol.

Provocarea pentru el – şi pentru ea – era să o facă să accepte faptul că el putea face asta.

Să aibă încredere că, în ciuda puterii lui, el avea să o susţină întotdeauna şi nu intenţiona să o compromită vreodată.

Trebuia să o facă să aibă încredere în el.

Niniver trecu pe sub arcada grajdului hanului şi oftă.

Ziua lor se sfârşea. Într-adevăr, avea să dureze câteva ore până să ajungă acasă, dar călăritul era o activitate ce le plăcea atât ei, cât şi lui Marcus; nu aveau să discute, iar ea nu putea să afle şi alte lucruri despre viaţa lui.

Dar nu se putea plânge; ziua fusese *minunată.* Mult mai relaxantă decât erau de obicei vizitele ei în Ayr. Cu Marcus alături, se simţise complet în largul ei, fără să fie constant atentă la pericole. Pericole precum McDougal. Pentru că Marcus fusese acolo, McDougal nu fusese mai mult decât o iritare de moment; dacă Marcus nu ar fi fost acolo, McDougal ar fi fost o năpastă şi, cel mai probabil, i-ar fi stricat ziua.

În schimb, avusese parte de cea mai plăcută zi din ultimele luni posibil chiar din ultimii ani.

Se opriră în curtea grajdului. Îşi retrase mâna de după braţul lui când băieţii de la grajd merseră să le aducă caii. Când Marcus se întoarse să discute cu grăjdarul-şef, îşi lăsă privirea să cutreiere peste chipul lui.

Simţurile ei se obişnuiseră să fie aproape de el. Nu o mai luau la trap la apropierea lui, ci mai degrabă vibrau de o plăcere anticipată.

Faptul că simţurile ei îl percepeau ca pe o sursă de plăcere nu trebuia să fie o surpriză, dar efectul lui asupra ei era mult mai puternic, în compania lui, se simţea confortabil şi în siguranţă, mai mult decât *se* simţise vreodată cu oricine altcineva.

Îi putea pune întrebări despre el şi despre familia lui, iar el îi răspundea. Iar când el o întrebase ceva, o făcuse cu un interes care o încurajase să răspundă la fel de deschis.

Când băieţii de la grajd le aduseră caii, iar ea se răsuci ca să îşi desfacă trena costumului de călărie, îşi dădu seama că nu era dar simplul fapt că nu se simţea ameninţată de el, ci alături e el simţea – şi ştia asta – că el avea să o protejeze. Că nu trebuia să se teamă de alţii, pentru că el era acolo, lângă de ea. Că se putea baza pe el.

Că, într-un fel, îi păsa de ea şi că, într-o anumită măsură, puţini erau cei cărora le păsa de ea.

Un băiat de la grajduri îl aduse pe Oswald lângă ea.

Marcus veni şi se opri în faţa ei. Desfăcându-şi trena, ea se îndreptă, şi mâinile lui îi cuprinseră talia.

Îi întâlni ochii de un albastru-închis.

Coada acelor ochi de nepătruns se încreţiră când el îi zâmbi.

— Pregătită?

Ea încuviinţă din cap.

O apucă şi o ridică în şa. După ce o ajută să îşi recapete echilibrul, îi dădu drumul.

Ea îşi potrivi ghetuţele în scările şeii şi îşi aşeză fustele, apoi se întrebă dacă strângerea bruscă a plămânilor se datora doar atingerii lui sau realizase că el ajunsese să însemne foarte mult pentru ea, că se ataşaseră atât de uşor, încât îi tăia răsuflarea.

Ridicându-şi capul, îi surprinse privirea.

El îşi îndreptă calul sur spre drum, iar ea îl întoarse pe Oswald. Unul lângă altul, porniră la drum şi o luară înapoi spre moşie.

Capitolul 7

Câteva ore mai târziu, soarele aluneca pe cer la apus, aruncând umbre alungite pe drum în timp ce ei urmau cărarea ce ducea înapoi spre moşia Carrick.

Marcus călări alene alături de Niniver, ţinându-l în frâu pe Ned de fiecare dată când calul său sur voia să o ia la trap. Oswald, calul costeliv al lui Niniver, era mai bătrân şi mai matur; ignoră iuţeala lui Ned şi păru mulţumit să alterneze galopul cu pasul de plimbare pe care îl menţinuseră.

Galopau, picioarele lungi ale cailor acoperind lin kilometri întregi. Niniver era o călăreaţă excelentă. Marcus nu se simţi obligat să o supravegheze îndeaproape. Desigur, pentru că era vorba de ea, simţurile lui rămăseseră de veghe, însă era plăcut să nu fie foarte atent şi în gardă la fiecare secundă.

Avusese intenţia să folosească lunga călătorie pentru a se gândi cum să-i câştige încrederea, dar pacea rurală, aerul proaspăt şi răcoros, căldura blândă a soarelui care apunea şi mişcarea ritmică a călăritului se combinară cu plăcerea simplă de a fi cu ea şi de a se bucura împreună de acele lucruri pentru a-l linişti şi a-l aduce într-o amorţeală mentală în care doar să exişti părea destul.

În care să gândeşti prea mult părea ceva asemănător unui sacrilegiu.

Din arcuirea blândă a buzelor şi expresia ei relaxată, deduse că şi ea simţea la fel.

Ajunseră la marginea nordică a moşiei Carrick. Intrarea pe alee se afla la 700 de metri mai în faţă.

Poc!

Ambii cai se ridicară pe picioarele din spate. Unul dintre ei necheză.

Ned se sperie, iar Marcus se luptă cu armăsarul. Puternic, calul se răsuci şi dădu din copite.

Oswald o luă la goană.

Marcus nu putu să arunce nici măcar o privire în direcţia lui Niniver – nu înainte să îl controleze pe Ned. Fără milă, trase puternic de frâie, aproape chinuind armăsarul până ce îl supuse.

Apoi privi împrejur şi înjură.

Oswald sărise peste zidul jos de piatră care mărginea drumul şi alerga ca o furtună peste câmpuri. Câmpurile lui Marcus; acela era pământul moşiei Bidealeigh.

Niniver se agăţase de spinarea lui Oswald, dar nu era destul de puternică să ţină în frâu calul, iar zona înspre care se îndreptau era presărată de zone pietroase şi bolovani de granit care acopereau câmpurile.

Dacă Niniver cădea…

Dacă Oswald cădea şi se rostogolea…

Marcus nu se opri pentru a gândi. Îl întorsese deja pe Ned. Slăbind frâiele, îşi înfipse călcâiele în coapsele calului sur. Ned ţâşni în urma lui Oswald. Se înălţă peste zidul scund de piatră, apoi aterizâ şi porni în viteză mai departe.

Marcus se aplecă pe gâtul lui Ned. Călărind în picioare

şi sprijinit în mâini, îndemnă calul să alerge. Oswald era puternic, dar mai în vârstă şi mai încet, aşa că Ned câştigă teren.

Dar nu destul de rapid.

Marcus îşi cunoştea pământurile, ştia că puţin mai în faţă se afla o zonă îngustă în care valea cotea. Un loc în care un cal care alerga în viteză avea să cotească foarte brusc. Şi unde se aflau pietre pretutindeni.

Ned se apropia. Se liniştise, dar era hotărât să-l întreacă pe Oswald.

Marcus începu să spere. Putea să ajungă la timp să apuce frâiele lui Oswald şi să-l încetinească. Dar una dintre copitele lui Oswald alunecă pe o piatră. Murgul se clătină. Aproape aruncată, Niniver scânci.

Brusc, Marcus fu nevoit să ia o decizie: în ce parte? Pe partea dreaptă ar fi fost mai uşor să o ridice din şa, dar, dacă Oswald vira, ea putea să cadă în stânga şi ar fi fost posibil ca el să nu poată întinde mâna este cal pentru a o prinde.

Optă pentru partea stângă.

Oswald viră. Niniver ţipă. Scăpând frâiele din mâini, se înclină. Cu privirea aţintită asupra ei, Marcus împinse. Ned răspunse cu o explozie de viteză. Lăsând frâiele, se aplecă cât de mult putu şi întinse mâinile.

Apucă şi o prinse pe Niniver. Cu mare efort, o trase în sus şi o depărtă de Oswald; în timp ce ea dădu din picioare, iar el trase, reuşiră să-i elibereze picioarele din scările şeii. Apoi o ridică şi o braţe, în vreme ce Ned îl urmă pe Oswald prin întorsura îngustă.

Niniver înghiţi în sec şi se agăţă de Marcus.

Eliberat de greutatea ei şi alergând dincolo de porţiunea îngustă a văii, Oswald dădu din copite, apoi ţâşni din nou. Ned îl urmă, dar greutatea a doi oameni pe spinarea lui îl încetini.

Aşezând-o pe Niniver pe şaua lui, Marcus o lipi de el cu un braţ, iar cu mâna liberă prinse frâiele lui Ned. Spre uşurarea lui, calul răspunse şi încetini.

Inima lui Marcus bubuia. La fel şi a lui Niniver; când

aruncă o privire spre ea, putu să-i vadă pulsul bătând puternic la baza gâtului.

Era albă ca varul. Ochii care se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui erau imenşi, iar expresia lor era uimită şi năucită.

— Eşti rănită?

Cea mai importantă întrebare.

Îşi reveni încet şi îşi studie picioarele. Apoi scânci.

— Glezna stângă. I se tăie respiraţia. Mi-am scrântit-o când m-am desprins din şa. Dar în afară de asta… Privirea i se opri asupra chipului lui, în vreme ce pe al ei reveni însufleţirea. Mulţumesc. Sunt sănătoasă, întreagă şi vie datorită ţie.

El îi susţinu privirea pentru o clipă, străduindu-se să îşi umple plămânii şi luptându-se să îşi găsească echilibrul. Apoi îşi coborî capul şi o sărută.

Trebuia să o sărute. Trebuia să revendice măcar atât. Trebuia să liniştească bestia aflată la pândă, cu colţii rânjiţi dinlăuntrul lui pentru că ea era acolo, întreagă, încă a lui.

Iar ea îl sărută la rândul ei, mâinile ridicându-i-se să-i cuprindă chipul. El îi despărţi buzele, iar ea îşi alunecă degetele în părul lui şi strânse, apoi – doar pentru o clipă – lăsară pasiunea să preia controlul.

Era vie, în braţele lui, răspunzându-i la sărut, dar mai presus de toate nevătămată. În momentul acela, asta era tot ceea ce conta.

Trase aer adânc şi se retrase din sărut. Ea clipi, privindu-l printre gene uluită, dar acum roşeaţa îi colora obrajii.

Tumultul sentimentelor mistuitoare dinlăuntrul lui făceau să fie dificil să gândească, darămite să vorbească. Cum naiba rămâneau cu judecata întreagă bărbaţii din familia lui dacă acesta – învolburarea aceea copleşitoare de sentimente – era efectul salvării partenerelor?

Totuşi ea se afla în braţele lui, vie şi respirând regulat, el conştientizând greutatea ei caldă. Dar instinctele lui insistau că trebuia să o ducă acasă, într-un loc sigur.

Nevoind să slăbească strânsoarea din jurul ei, îl

îndreptă pe Ned înapoi către drum. În cele din urmă, febra din creierul lui se domoli, iar logica preluă din nou controlul. Se încruntă.

— Ai idee ce s-a întâmplat?

Încruntându-se la rândul ei, clătină din cap.

— Nu. Călăream şi apoi… s-a auzit ceva, iar Oswald a nechezat şi s-a ridicat pe picioarele din spate.

Se mişcă în strânsoarea lui, aşezându-se în cele din urmă cu spatele pe pieptul lui. După câteva momente în care privi fix în faţă, întrebă: Pocnetul ascuţit care l-a speriat a fost un foc de armă?

Marcus strânse atât de tare din dinţi, încât ar fi putut sparge pietre.

— Aşa cred.

Gândul că trăsese cineva atât de aproape de ea… Se simţi aproape înnebunit.

Dar ea era rănită, iar oricine fusese cel care trăsese încă putea să ne acolo, vânându-i.

Ea se răsuci ca să privească înapoi.

— Cum rămâne cu Oswald?

— Îl trimitem pe Sean să-l aducă. În curând, o să se oprească din alergat. Deocamdată… îl îndemnă la pas pe Ned. Te duc acasă.

La conacul Carrick şi în siguranţă.

Odată ce se asigura că ea era bine, în siguranţă şi protejată, atunci putea să meargă şi el la vânătoare.

*

Mintea lui Niniver abia se liniştea – alături de inima care bubuia – când intrară la pas în curtea grajdului de la conac. Se simţea încă ameţită şi tremura. Singurul lucru care îi îngăduise să se agaţe de un calm relativ fusese faptul că era în siguranţă în braţele lui Marcus; braţele lui de oţel, căldura solidă a pieptului lipit de spatele ei şi contractarea puternică a coapselor sub ale ei în timp ce mâna calul deveniseră ancora realităţii ei.

Fusese la câteva secunde de moarte. De a fi aruncată

pe pietre şi de a-şi sparge capul.

Conştientizarea acestui lucru îi ajunse până în măduva oaselor şi îi făcu stomacul să se strângă.

Apariţia lor în curte, amândoi pe Ned, iar Oswald nezărindu-se nicăieri prin preajmă, provocă o furoare instantanee. Sean înjură şi veni în fugă către ei, cu Mitch şi Fred imediat în urma lui.

Marcus trase de frâie în cel mai apropiat loc de uşa laterală a conacului.

Sean prinse zăbala lui Ned şi ţinu pe loc armăsarul.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a tras cu puşca mult prea aproape de drum exact când treceam pe acolo. Oswald a luat-o la goană.

Marcus se aplecă să o privească. Expresia lui era sumbră, dar ochii îi erau plini de îngrijorare.

— Poţi sta pe picioare?

Ea flutură din gene.

— Cred… că da.

Îşi simţea glezna destul de caldă, dar nu o durea.

Marcus o apucă de talie şi o coborî cu grijă.

— Am tras-o pe Lady Carrick înainte să cadă, dar şi-a scrântit glezna eliberându-se din scăriţa şeii.

Când călcă în pământ, trase aer în piept şi se ţinu de piciorul lui Marcus, încă aflat în şa, pentru că durerea îi ţâşni în piciorul stâng.

— Stai, aşteaptă puţin!

Îi prinse mâna, o desprinse de cizma lui şi o îndreptă spre Mitch. Plin de îngrijorare, Mitch veni lângă ea. O luă de mână şi o apucă de braţ, susţinând-o.

Marcus coborî din şa şi veni cu paşi mari pe după cal.

— Unde s-a întâmplat? întrebă Mitch.

— Tocmai trecusem de punctul nordic al moşiei.

Niniver icni când îşi pierdu brusc echilibrul, iar Marcus se aplecă şi o ridică în braţe.

Îi surprinse privirea şocată.

— Nu trebuie să îţi laşi greutatea pe piciorul acela.

Fără să depună mai mult efort decât dacă ar fi fost un copil, merse până la uşa laterală. Fred se grăbi să ţină uşa

larg deschisă.

Când Marcus o trecu pragul, ea aruncă o privire înapoi şi îl văzu pe Mitch urmându-i, cu Sean imediat în spatele lui. Tunetul cizmelor lor în timp ce păşiră de-a lungul holului îl scoase pe Ferguson din sala servitorilor. O văzu în braţele lui Marcus şi păli.

— Ce s-a întâmplat?

Marcus răspunse înainte ca ea să apuce să o facă.

— Un foc de armă i-a speriat calul. Aproape că a fost aruncată, dar am prins-o la timp. Din nefericire, şi-a scrântit glezna când şi-a scos piciorul din scăriţă. Surprinse privirea lui Ferguson. Trebuie să-i scoatem ghetuţa înainte să i se umfle glezna, apoi îi punem gheaţă.

— Vai, Cerule!

Doamna Kennedy venise în spatele lui Ferguson la timp să audă cea mai mare parte din ce spusese el.

— O să aduc cu apă cu gheaţă. Întotdeauna face bine.

— O să fim în salon, strigă Marcus în timp ce, fără să se oprească, o duse pe Niniver mai departe.

Când intră în holul principal, ea se mişcă în îmbrăţişarea lui şi ridică privirea să îi vadă chipul. Era împietrit, expresia fiindu-i mohorâtă; granitul ar fi fost mai moale.

— Este doar glezna, să ştii, zise ea. Şi, atât timp cât nu pun presiune pe ea, nici măcar nu doare.

Privirea pe care el i-o aruncă fu scurtă şi de necruţător de îndârjită.

— O să doară foarte tare când o să-ţi tăiem ghetuţa.

— Să o tai? Clipi des. Nu! Aruncă o privire către vârfurile picioarelor. Sunt ghetuţele mele preferate.

Fred trecu iute pe lângă ei.

Marcus se opri pentru a-l lăsa să deschidă uşa salonului.

— Trebuie scoasă. Dacă o tăiem, o să doară mai puţin.

Bărbia ei deveni hotărâtă.

— Ai spus că oricum o să doară, chiar dacă o tai. Lasă-mă jos, zise ea pe un ton poruncitor, arătând cu

degetul spre una dintre canapele, să văd dacă îmi pot mişca piciorul!

El făcu aşa cum îi ceru, punând-o jos ca şi cum ar fi fost din porţelan. Toţi se îngrămădiră în încăpere. Erau atât de îngrijoraţi, încât nu o lăsă inima să le spună să plece. Ella înaintă să ajute, ca şi Alice, vindecătoarea clanului. Strângând din dinţi – şi încercând să ascundă faptul că făcea asta –, se mişcă până când putu să apuce cu uşurinţă călcâiul ghetuţei şi începu să o tragă cu mare grijă.

Cu ajutorul Ellei şi al lui Alice, reuşi să ducă la bun sfârşit isprava, dar cu mare greutate. Însă efortul de a suporta durerea fără să se vadă asta o făcu să respire greu şi să tremure.

În timpul acesta, Marcus îngenunchease la picioarele ei. În clipa în care călcâiul ei se eliberă din ghetuţă, el o trase, i-o dădu Ellei, apoi îi susţinu cu blândeţe piciorul rănit în timp ce Alice împunse, apăsă şi testă.

— E scrântită destul de rău, se pronunţă în cele din urmă Alice. Apa cu gheaţă este cel mai bun tratament.

— Mulţumesc.

Niniver se mişcă până când se putu sprijini de spătarul canapelei şi îşi trase sufletul.

Privirea tăioasă pe care i-o aruncă Marcus îi spuse că nu îl păcălea, dar păru sensibil la îngrijorarea crescândă a mulţimii care îi înconjura – servitori, lachei, până şi băiatul care se ocupa de oalele de noapte era acolo.

Apoi doamna Kennedy sosi cu un lighean adânc cu gheaţă care plutea în apă. Menajera o ajută să îşi dea jos ciorapul, apoi, împreună cu Ferguson şi cu Marcus, o ajută să se aşeze în aşa fel încât să stea pe canapea sprijinită de mai multe perne şi cu piciorul atârnând în lighean, pe care îl ridicaseră pe un teanc de cărţi.

— Aşa. Doamna Kennedy se dădu înapoi. O să umplem cu gheaţă la fiecare jumătate de oră, iar asta ar trebui să scadă umflătura. Ferguson încă era neliniştit.

— Poate că ar trebui să chemăm doctorul.

— Nu! Străduindu-se să vorbească din nou, declară: Este doar o gleznă scrântită. Mulţumită domnului Cynster,

rănile mele se rezumă doar la asta.

Vorbele ei nu părură să aibă efect; cu toţii rămaseră încruntaţi, ca şi cum era un copil incapabil să spună câte răni avea.

Atunci Hildy dădu năvală în încăpere; cineva trebuie să fi urcat în apartamentul ei ca să o anunţe. Dând cu ochii de ea, Hildy se plesni cu palmele peste obraji.

— Vai, Dumnezeule! Trecu zorită prin mulţime către canapea. Aproape că ai fost azvârlită? Hildy se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu. Draga mea, de câte ori am spus că bruta aceea de cal nu este pentru o doamnă?

Niniver se încruntă.

— Nu a fost vina lui Oswald. Ceva l-a speriat.

Fusese mai mult decât o simplă sperietură. Încruntându-se, cercetă şirul de persoane îngrămădite în faţa ei.

— Sean!

Îl descoperi pe grăjdarul-şef ascuns în spatele lui Ferguson

— Te duci să-l aduci pe Oswald, te rog?

Marcus aruncă o privire către Sean.

— Ultima oară când l-am văzut se îndrepta spre est, pe pământurile moşiei Bidealeigh. Probabil o să ajungă la est de casa de la fermă, eu acolo aş verifica mai întâi – şi-ar fi putut găsi drumul către adăposturile din spatele grajdului, unde sunt ţinuţi ceilalţi cai ai mei.

— O să-l găsesc.

Sean făcu semn cu capul către Marcus, apoi către Niniver. Se întoarse şi îşi croi drum afară din încăperea aglomerată.

Niniver privi în jur la ceilalţi – la cercul de chipuri îngrijorate – şi scoase forţat un zâmbet mult mai vesel decât simţea.

— Mulţumesc tuturor, dar nu mai am nevoie de nimic.

În afară de spaţiu şi intimitate. Când nimeni nu se mai mişcă, se uită la Marcus.

El îi citi în ochi. Deşi expresia lui rămase sumbră, se uită la Ferguson şi la doamna Kennedy.

— Eu şi domnişoara Hildebrand o să stăm cu Lady Carrick. Aţi putea aranja să se mai aducă gheaţă într-o jumătate de oră?

— Da, domnule. Doamna Kennedy păru să accepte faptul că ea şi ceilalţi nu puteau sta, pur şi simplu, să o privească pe Niniver doar ca să se asigure că era cu adevărat în regulă. Îi spuse lui Niniver: Dacă aveţi nevoie de ceva, de orice, milady, trebuie doar să îl puneţi pe domnul Cynster să sune clopoţelul, iar eu vin iute ca fulgerul.

— De fapt, spuse Niniver, o tavă cu ceai nu ar strica.

— Desigur!

Stârnită de faptul că avea ceva de făcut, Gwen, bucătăreasa, dădu aprobator din cap către Niniver.

— Merg şi pun imediat ceainicul pe foc.

Ferguson şi doamna Kennedy începură să dea pe toată lumea afară. Marcus vorbi cu Mitch şi cu Fred. Grăjdarii aruncară priviri neliniştite în direcţia lui Niniver, dar încuviinţară şi îi urmară pe ceilalţi, ieşind din încăpere.

În vreme ce restul oamenilor ieşeau, Edgar intră, aducând un şal tricotat, o pătură pentru genunchi şi două dintre bastoanele vechi ale tatălui ei. Îi dădu bastoanele lui Marcus, apoi aşeză cu grijă pătura pe genunchii ei.

— Din experienţa mea cu astfel de răni, ştiu că ajută să ţii restul corpului cald.

Acum, că el menţionase asta, Niniver îşi dădu seama că, într-adevăr, se simţea înfrigurată.

— Mulţumesc, Edgar.

Acceptă şalul călduros şi şi-l puse pe umeri.

— Aşa.

Edgar se dădu înapoi, apoi încuviinţă şi aruncă o privire către bastoane.

— Iar acelea sunt pentru mai târziu, ca să nu riscaţi să vă răniţi din nou glezna.

Ea îi mulţumi zâmbind. Edgar făcu o plecăciune şi plecă. Închise uşa salonului şi, în sfârşit, ea putu să închidă ochii şi să se sprijine pe perne.

Îl auzi pe Marcus mişcându-se, apoi foşnetul moale al

pernelor când se aşează în fotoliul din dreapta ei. Nu trebuia să vadă cum el şi Hildy făcură schimb de priviri. Dar niciunul dintre ei nu spuse nimic, lucru pe care ea îl aprecie. Îşi ţinu ochii închişi până când îl auzi pe Ferguson sosind cu căruciorul pentru ceai.

Gwen nu trimisese doar ceai, ci şi felii de prăjitură de Madeira. Niniver descoperi că era lihnită de foame – şi, se părea, la fel era şi Marcus. Devorară împreună prăjitura şi goliră ceainicul.

Hildy îşi sorbi ceaiul. Niniver văzu privirea neliniştită a fostei sale guvernante. Dar, când Ferguson veni să ia căruciorul şi să reîmprospăteze gheaţa din lighean, Hildy se ridică şi îi aranjă şalul.

— Pentru moment, o să merg sus. Se pare că nu poţi merge, aşadar o să fii nevoită să te odihneşti, iar domnul Cynster este pregătit să rămână şi să se asigure de asta, aşa că o să profit de ocazie pentru a-mi termina scrisorile. Dacă ei nevoie de mine, trebuie doar să mă chemi.

Niniver se adună şi reuşi să îi zâmbească slab; agitaţia o sleise.

— Aşa o să fac. Stau aici până la cină. Trebuie să mă scuzi, dar nu o să mă schimb pentru cină astăzi.

Hildy scoase un sunet dezaprobator.

— De parcă ne-ar păsa de asta! Odihneşte-te şi ne vedem la cină.

Plecă.

Niniver oftă în sinea ei şi închise ochii –, dar aproape imediat uşa se deschise din nou. Îşi ridică pleoapele. Sean se învârtea în prag. Îi făcu cu degetul să intre.

— L-ai găsit pe Oswald?

— Da.

Sean se opri în faţa ei, dar privirea i se duse către Marcus. Sean clătină din cap.

— Bătrânul era acolo unde ai spus că o să fie, în spatele grajdurilor tale, stând la taclale peste gard cu caii tăi.

Ea studie expresia sumbră a lui Sean şi se întrebă ce îi ascundea.

— Nu este rănit, nu?

— În privinţa asta, nu are nimic care să nu se vindece destul de bine. Sean îl privi din nou pe Marcus înainte de a se întoarce spre ea. Dar am putut să văd motivul pentru care a luat-o razna. Are o urmă de zgârietură adâncă pe coastele din partea dreaptă, făcută de un glonţ tras dintr-o puşcă de vânătoare, aş zice.

— *Poftim?* Marcus se ridică în picioare. Cineva a tras?

Căscă ochii la Sean, care îl privi calm, apoi se uită la Niniver şi puse în cuvinte ceea ce toţi trei ştiau.

— Porţiunea aceea de drum este deschisă şi liberă, fără copaci ori tufişuri care să obstrucţioneze vederea. Terenul este relativ plat. Cu ochii îngustaţi, afirmă: Nimeni nu ar fi putut trage în noi – şi mai ales să-ţi nimerească murgul – fără să fi ţintit în mod deliberat. Marcus făcu o pauză, apoi, simţind o furie rece crescând înăuntrul lui, concluzionă: Cineva a tras în tine.

*

O jumătate de oră mai târziu, Niniver se simţea epuizată de încercările de a demonstra că nu exista niciun motiv logic pentru care cineva să fi tras în ea în mod deliberat.

— *Trebuie* să fi fost un accident, repetă ea cel puţin zecea oară.

Deşi Marcus nu o contrazise, nu se citea nimic în expresia lui, cu atât mai puţin în întunecimea ochilor lui, care să sugereze că era de acord. De fapt, nici măcar nu era sigură că o asculta.

Oftă şi se lăsă din nou pe perne. Sean plecase ca să se îngrijească de Oswald, dar nu fusese de acord cu cererea ei de a nu spune nimănui că fusese rănit calul sau măcar să le zică doar oamenilor din grajd, pe motiv că nu putea să-l înştiinţeze pe Ferguson despre o ameninţare care afecta atât de mult clanul.

Marcus fusese de acord în tăcere; ea citise asta în privirile schimbate de el şi de Sean înainte ca grăjdarul să

plece.

Acum Marcus se învârtea ca un tigru în cuşcă. Arăta la fel periculos.

Ei i se făcu din nou frig. Trăgând şalul mai strâns în jurul ei, începu să tremure.

Marcus se opri, cu privirea fixată asupra ei.

— Îţi este frig?

— Da.

Şi dacă el nu înceta să se plimbe de colo-colo… îşi schimbă poziţia pe canapea.

— Poate că dacă ai sta lângă mine…

El şovăi, dar nu ea fu nevoită să întrebe de două ori. Marcus veni şi se aşeză pe canapea, alături de ea.

Imediat, simţi căldura trupului lui mare radiind. Observase că întotdeauna părea să fie mult mai fierbinte decât ea, ca şi cum ar fi avut febră – dar nu avea. Poate că aşa erau toţi bărbaţii masivi.

Mintea ei nu era foarte limpede; gândurile păreau să tot alerge, refuzând să se liniştească.

În mod voit, se relaxă şi se lăsă într-o parte până când şoldul ei îl atinse pe al lui, apoi se sprijini de el. Îl simţi privind-o de sus, apoi el ridică braţul şi o cuprinse de umeri, îngăduindu-i să se ghemuiască şi mai aproape de toată acea minunată căldură musculoasă.

Oftă şi lăsă pacea şi căldura lui, simplul confort oferit de trupul lui să i se cufunde în oase. El îi luă mâna dreaptă într-a lui. Degetul lui mare îi mângâie dosul palmei. Încet, gândurile ei se liniştiră.

Nu era prea încântată de ceea ce auzise. În cele din urmă, cu capul odihnindu-se pe pieptul lui, murmură:

— De ce ar trage cineva asupra mea?

— Nu ştiu. Îşi mişcă uşor capul şi îi atinse părul cu buzele. Dar o să aflăm.

Ea trase adânc aer în piept şi recunoscu:

— Îmi este frică.

— Nu ar trebui. Sunt aici.

— O să rămâi?

El împietri. Pentru o clipă, ea se întrebă dacă avea să

îi răspundă. Încetă să respire, apoi însă el spuse cu glas scăzut:

— Orice ar fi în spatele acestui lucru, cu niciun chip nu te-aş lăsa să-l înfrunţi singură.

Îi auzi tonul sincer. Acelea nu fuseseră doar vorbe, fusese un jurământ. Măcar o dată avea pe cineva de partea ei. Cineva destul *de* puternic pentru a o apăra.

Iar de data aceasta, credea cu adevărat că se putea baza pe el, că nu avea să o părăsească.

— Mulţumesc, murmură.

Şi îşi lăsă ochii să i se închidă.

*

Soarele se pierduse la orizont când Ramsey McDougal se întoarse în locuinţa lui dintr-o pensiune mizeră aflată pe străzile lăturalnice din spatele portului Ayr.

Îşi puse puşca de vânătoare pe patul nefăcut, se aruncă pe singurul fotoliu aflat în faţa mesei şubrede şi întinse mâna după sticla de whisky ieftin care, alături de un singur pahar, stătea pe suprafaţa zgâriată. Rămăseseră doar câteva degete de lichid în sticlă; băuse restul înainte să îi vină geniala idee şi să îşi aştepte prada de-a lungul drumului.

Scoţând dopul de plută al sticlei, turnă whisky-ul, ridică paharul şi bău. Coborând paharul, se cutremură şi îl puse jos.

Dumnezeule. Ce îl apucase?

Mai mult se mâniase. După eşecurile din ultima săptămână, faptul că aflase de la cunoştinţele lui că planul lui funcţionase şi că Niniver Carrick ajunsese – în sfârşit! – în punctul în care să apeleze la cineva din exteriorul clanului pentru ajutor îi ridicase moralul. Apoi o zărise prin fereastra hanului şi simţise că, în sfârşit, soarta îi zâmbea. Intrase să o abordeze, având aşteptări mari. Doar ca acele aşteptări să îi fie spulberate când îşi făcuse apariţia Marcus Cynster, iar Niniver făcuse foarte clar faptul că acela pe care îl alesese să o ajute era *Cynster.*

O furie neagră se stârnise şi îl înghiţise. Încă în chinurile acesteia, băuse aproape toată sticla de whisky, apoi ieşise călare cu puşca – şi aproape că ucisese exact porumbiţa pe care plănuise să o jumulească.

— Ptiu!

Goli paharul, apoi deşertă resturile de pe fundul sticlei. Privi fix la sticla goală preţ de câteva secunde, apoi o împinse deoparte.

— Poate că nu ar fi trebuit să merg la curse săptămâna trecută.

Dacă, într-o încercare zadarnică de a recupera ce pierduse, nu ar fi mers la cursă, ar fi fost cu câteva sute de lire mai bogat… Ei bine, mai puţin dator. Şi, mai exact, şi-ar fi privit porumbiţa; ar fi ştiut când aceasta ar fi ajuns la capătul răbdării şi ar fi putut interveni lesne ca să ocupe poziţia pe care cu o grijă atât de diabolică muncise să o creeze: aceea de apărător viril al slabei femei. Poziţia perfectă din care un domn rebel experimentat, aşa ca el, putea să exploateze în continuare situaţia. În schimb…

Scrâşni din dinţi.

— Având în vedere cât de mult a rezistat, de unde era să ştiu că toanta avea să ajungă la capătul puterilor săptămâna trecută? Şi, ca să pună capac, că o să alerge la *Cynster* pentru ajutor?

Rosti numele cu tot dispreţul de care era în stare.

Dar Cynster intervenise şi, fără îndoială, primea acum recompensele care ar fi trebuit să fie ale lui. Pentru care el, Ramsey McDougal, muncise din greu. Deşi nu pierduse vremea să afle, presupuse ca Cynster o salvase pe Niniver şi, chiar în clipa aceea, se lăfăia în gloria de a fi eroul ei.

Nu era drept. Cynster nici măcar nu avea nevoie de bani.

Ramsey, da.

Ba chiar cu disperare.

Sorbind ultima gură de whisky şi trăgând de ultima picătură, se întrebă în gând ce urma. Era posibil ca bărbatul, fiind un Cynster, să o ajute pe Niniver din bunătate, pur şi simplu. Ramsey nu se putu imagina pe el

însuşi purtându-se astfel, dar înţelegea. Nobleţea obliga. Fusese născut în cercuri asemănătoare, aşa că înţelegea sentimentul, dar îl considera supraestimat.

— Totuşi, murmură, asta ar putea însemna că, dacă pur şi simplu aştept, Cynster o să rezolve problema şi apoi o să o să se întoarcă la propriile treburi.

Lăsând din nou drumul liber spre Niniver Carrick.

Asta, socoti Ramsey, era posibil.

Din nefericire, un element esenţial într-un astfel de plan era un lux pe care nu prea îl mai avea: timpul.

Dacă, aşa cum părea, nu îşi putea permite să aştepte ca Marcus să se retragă, atunci era nevoit să găsească o cale prin care să-l înlăture pe Cynster în aşa fel încât să o poată revendica pe încântătoarea Niniver pentru el.

Capitolul 8

„Aproape că am murit azi după-amiază. Şi totuşi, mulţumită lui Marcus, încă respir.”

În vreme ce după-amiaza târzie se transforma uşor în seara, acele cuvinte se învârtiră în capul lui Niniver, purtate de valuri de şoc, uimire şi conştientizare. De fiecare dată când îşi amintea acele ultime momente pe spinarea lui Oswald, o cuprindea groaza, căci moartea o privea fix în faţă.

Apoi clipea şi îşi dădea seama că Marcus încă era alături de ea, cu braţele în jurul ei şi ţinând-o de mână.

Căldura lui – în contrast cu apa rece ca gheaţa din jurul gleznei – şi realitatea solidă a trupului lui lipit de al ei o asigurau din nou că era, în mod foarte clar, încă vie.

Iar şi iar, o inunda uşurarea, împletindu-se cu recunoştinţa din inimă.

În cele din urmă, în mod inevitabil, amintirile tulburătoare încetară. Mintea ei trecu mai departe, iar uşurarea şi recunoştinţa fură înlocuite de o apreciere mai adâncă a vieţii, a ceea ce însemna să fii ™ ca şi cum

evenimentele după-amiezii îi lărgiseră orizonturile.

În cele din urmă, Marcus îşi schimbă poziţia şi îşi retrase braţul din jurul umerilor ei. Era pe cale să protesteze la pierderea căldurii lui, a confortului lipsit de vorbe pe care i-l oferea, când un sunet venind din direcţia uşii o făcu să arunce o privire într-acolo.

Marcus se ridică atunci când Hildy şi Edgar intrară. Evident, cei doi avuseseră o discuţie şi veniseră să-i spună ce deciseseră că avea ea nevoie – un prosop uscat pentru piciorul, o pereche de ciorapi tricotaţi şi un bandaj pentru a-i lega glezna.

Le permise să se agite în jurul ei. Nu numai că era mai uşor, dar era lucrul de care nu doar Edgar şi Hildy, ci toţi din clan aveau nevoie; aveau nevoie să simtă că avuseseră grijă de ea cât puteau de bine. În timp ce Hildy îi uscă piciorul cu prosopul şi dezbătu cu Edgar cum era cel mai bine să o lege, Niniver se întrebă câţi dintre cei din clan auziseră până acum veştile. Din câte îşi amintea despre incident, glonţul venise de pe partea drumului care aparţinea celor din neamul Carrick. Cel care trăsese aproape sigur stătuse pe pământul lor.

Însă i se părea imposibil ca trăgătorul să fi fost un membru al clanului. Aşadar, cine ar fi putut fi? Şi ce îl determinase să o facă? Nu servea nimănui să fie împuşcată, nu din câte putea să îşi dea seama.

Marcus stătea în picioare în faţa focului, cu mâinile prinse la spate, cu privirea fixată asupra lui Edgar şi a domnişoarei Hildebrand, în timp ce se îngrijeau de Niniver. Acum, că trecuse suficient timp, iar emoţiile clocotinde se liniştiseră oarecum, acum, când putea să vadă cu ochii lui că ea supravieţuise, că era suficient de bine – cu siguranţă, nu se afla pe moarte –, putea să îşi amintească, să observe şi să analizeze incidentul şi deznodământul acestuia cu sânge rece şi cu calm.

Un lucru pe care nu avea să îl uite nicicând era felul în care ea se agăţase de el după ce o ridicase din şa. Când groaza îndepărtase toate barierele şi se uitase la el… Văzuse toate emoţiile pure, reale şi adevărate în ochii ei

mari.

Dacă o ştia sau nu în mod conştient, ea avusese încredere în el. Cu viaţa ei, cu fiinţa ei. Se întorsese şi se agăţase de el, ştia că avea să o ţină. Că avea să o protejeze.

Exact aşa cum îi ţinuse mâna de-a lungul ultimei ore, iar ea acceptase şi fusese liniştită de apropierea lui.

Obstacolul de a-i obţine încrederea – cel puţin încrederea ei inconştientă – fusese depăşit.

Şi mai fusese depăşit un obstacol: acum clanul îl vedea ca pe un erou necesar, unul care putea şi urma să le protejeze stăpâna aşa cum ei nu puteau. Niniver însăşi recunoscuse că niciun membru al clanului nu ar fi putut să o ajute să scape de McDougal. Dar el putea şi o făcuse. De asemenea, destui membri ai clanului – Sean, Mitch, Fred şi, fără îndoială şi alţii – ştiau că doar un călăreţ ca el aflat pe un cal robust precum Ned ar fi putut să îl ajungă pe Oswald la timp ca să o salveze pe Niniver.

Dacă nu ar fi fost el cu ea, atunci, în cel mai bun caz, ar fi fost grav rănită, iar cel mai probabil, ar fi murit.

Iar clanul ar fi fost devastat şi curând s-ar fi destrămat. Nu o salvase doar pe ea. Îi salvase pe toţi, iar ei ştiau.

Un alt obstacol trecut cu bine şi definitiv.

Nu se aşteptase să ajungă atât de departe atât de iute, însă incidentele păreau să vină lanţ. Avu sentimentul – simţul unui vânător – că exista un anumit interes în treaba asta; deşi nu putea încă să vadă de unde venea presiunea, ştia că aceasta exista.

Domnişoara Hildebrand adusese papuci cu tălpi plate ca Niniver să-i încalţe. Îi scoseseră cealaltă ghetuţă şi avea papucii în picioare. Marcus se îndoia de înţelepciunea încurajării ei de a se lăsa pe piciorul rănit atât de curând, dar Edgar şi domnişoara Hildebrand o luară de mâini şi o traseră în picioare.

Marcus plecă din faţa focului şi se întoarse alături de Niniver exact în momentul în care, stând într-un picior, acceptă bastoanele pe care Edgar le adusese jos.

Ideea fusese bună, dar Manachan fusese mai înalt decât Niniver; bastoanele nu aveau lungimea potrivită pentru ea.

Încercă să găsească alt mod de a le ţine, dar unul îi scăpă, făcând-o să se încline şi să pună în mod neaşteptat greutate pe piciorul rănit. Ţipă ascuţit, iar Marcus nu mai aşteptă. Se aplecă şi o ridică în braţe.

Ea îl privi printre gene, apoi îşi întoarse capul şi îi dădu lui Edgar bastonul pe care încă îl ţinea.

— Poate mâine. Aproape că le pot folosi pe post de cârje.

Ţinând câte unul în fiecare mână, Edgar se încruntă la bastoane.

— O să văd dacă pot găsi altceva.

Apăruse şi Ferguson şi dădea târcoale în pragul uşii. Marcus aruncă o privire în direcţia lui.

— Cina este servită, milady. Domnule. Domnişoară Hildebrand.

— Excelent.

Domnişoara Hildebrand se dădu înapoi şi îi făcu semn lui Marcus să meargă.

Acesta o duse pe Niniver, de-a lungul holului şi în salon. Ferguson trase scaunul pe care ea stătea de obicei. Uşurel, Marcus o aşeză. Ea se foi, aşezându-şi fustele, apoi el îi împinse scaunul.

Ocupând scaunul de lângă Niniver – acum locul lui obişnuit –, aruncă o privire peste masă la scaunul uriaş din capăt.

— Nu stai în capul mesei.

Tonul lui transformă observaţia în întrebare.

Desfăcându-şi şervetul, ea clătină din cap. Aruncă o privire spre scaunul cu pricina.

— Poate că într-o zi o s-o fac, dar... încă nu.

Privind peste masă, Marcus văzu că domnişoara Hildebrand îi aruncă o privire cu subînţeles. Ferguson servi supa şi apoi începură să mănânce. Marcus încercă să-şi imagineze ce anume o putea împiedica să revendice locul tatălui ei.

În timp ce mâncară cele patru feluri, rememoră comentariile ei anterioare despre moştenirea tatălui, despre faptul că voia să o păstreze. Era destul de sigur că problema legată de scaun avea legătură cu asta.

Niniver şi domnişoara Hildebrand discutară despre diferitele comisioane făcute în Ayr, lăsându-l pe Marcus să-şi urmărească gândurile. Să analizeze, prin prisma instinctelor lui, fiecare părticică din zidul de apărare pe care Niniver o lăsase să cadă.

Exista ceva, un lucru pe care ea nu i-l spusese încă – poate că nu îl spusese nimănui altcuiva – legat de situaţia clanului. Era mai mult decât capabil să o ajute indiferent despre ce era vorba, dar trebuia ca ea să ia decizia să îi spună, să-i ceară ajutorul în acea privinţă.

Speră că ea avea să o facă, dar nu o forţă. Pentru că înţelesese şi accepta asta.

Se părea că, aşa cum sperase el – exact aşa cum, în felul ei nebulos, soarta promisese –, existau mai multe lucruri pe care le putea face în calitate de erou al lui Niniver, dincolo de aspectele evidente ale ajutorului cerut. Să o apere de atacuri fizice era una, dar să o protejeze de invadarea păcii interioare era altceva. Iar el se simţea îndreptăţit să se ocupe de asta. Ori cel puţin să ajute.

Aruncă o privire piezişă către ea, apoi privi de-a lungul mesei, la scaunul gol.

Acum exista un ţel limpede. Avea să insiste până când o vedea aşezată acolo, în siguranţă, aşa cum avea ea nevoie să se simtă pentru a-şi revendica pe deplin locul ce i se cuvenea.

Desertul, o şarlotă rusească – unul dintre favoritele lui Niniver – îi distrase atenţia; în timp ce savura amestecul dulce, faţa ei se lumină de plăcere.

Nu exista, îşi dădu el seama, niciun semn de tensiune. Niniver spusese că, atâta vreme cât nu se sprijinea pe picior, nu o durea, şi, într-adevăr, nici se vedea nicio urmă de durere în ochii ei, cu atât mai puţin în jurul buzelor ei atrăgătoare.

Îşi aminti din nou cât de contradictorie era. Arăta ca o

păpuşă de porţelan – fragilă, delicată şi uşor de stricat –, dar era din carne şi oase şi mult mai puternică şi mai rezistentă decât părea. În ciuda încercărilor pe care viaţa şi restul familiei sale le aruncase în calea ei, nu cedase încă. Nici măcar nu se clătinase.

Dintr-odată, îi sună în minte vocea lui Lady Osbaldestone – zâmbi larg când îşi dădu seama cât de bine se potriveau vorbele ei.

Niniver îi surprinse surâsul larg. Îl studie, apoi îi căută privirea, cercetându-i ochii câteva clipe, şi ridică o sprânceană.

— Ce este?

Surâsul lui se adânci într-un zâmbet. Îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi recunoscu:

— Mă gândeam cum te-ar descrie marile doamne ale Londrei – mai ales cea mai mare dintre ele, pe care se întâmplă să o cunosc.

Ea păru neîncrezătoare.

— Aş vrea să ştiu?

Zâmbind încă, el îşi înclină capul.

— Ar spune că eşti „făcută din oţel”. Este un compliment, iar din partea acelei doamne, unul cu o greutate considerabilă.

O culoare uşoare îi nuanţă obrajii.

— Vai, mulţumesc! Cred…

Imediat privi peste masă.

— Eşti gata să te retragi?

Domnişoara Hildebrand confirmă că erau gata. Zâmbind încă pentru sine, Marcus se ridică. Niniver se întoarse către el, dar, înainte ca ea să apuce să rostească ceva, el afirmă:

— Nu, nu doresc să stau şi să beau – o să vin în salon cu voi.

El şi Ferguson o ridicară de pe scaun, apoi el se aplecă şi o luă din nou în braţe.

Purtată în braţele lui, în timp ce el păşea pe hol, adulmecă.

— Miros îngrozitor a cal.

— Fără îndoială, şi eu.

Îi surprinse ochii când aruncă o privire iute către el.

— Ar fi fost greu să te schimbi pentru cină, iar eu am ales să îţi ţin companie. Întrucât domnişoara Hildebrand nu s-a plâns, cred că suntem scuzaţi.

Ea râse, dar nu mai spuse nimic. El o duse până la canapea.

Niniver se aşeză cu spatele sprijinit de perne. Spre surprinderea, dar şi spre încântarea ei, Marcus merse la pian şi începu să cânte. Chiar era un pianist excelent. Se relaxă pe perne şi lăsă muzica să se reverse şi să-i inunde fiinţa.

Câteva piese mai târziu, îşi dădu seama că el cânta fără partitură, din suflet – pur şi simplu cânta orice piesă îi venea în minte. În muzica lui, erau putere, pasiune şi un sentiment de energie – de viaţă. Cânta să îşi alunge emoţiile şi, făcând asta, le alungă şi pe ale ei.

Sosi căruciorul cu ceai, dar el refuză să bea şi continuă să cânte. Ea sorbi, închise ochii şi lăsă muzica să îi vorbească şi să îi umple mintea.

Când Marcus ajunse la final – degetele lui se opriră pe clape, notele se stinseră, iar ea îşi deschise ochii şi privirile lor se întâlniră şi rămaseră fixate –, Niniver simţi o legătură tangibilă. O legătură născută pe muzica lui, recunoscută de simţurile lor, purtată de privirea aceea atât de reală, încât avu impactul unei atingeri.

Al unei mângâieri.

El rupse vraja şi privi în pământ. Apoi închise pianul şi se ridică.

— Mulţumesc, domnule Cynster.

Trăgându-şi şalul în jurul umerilor, Hildy se ridică.

— A fost o reprezentaţie impresionantă.

Într-adevăr, impresionantă. Niniver sorbi priveliştea pe care el o oferi în timp ce accepta lauda lui Hildy cu o aplecare a capului, apoi se îndreptă şi veni spre ea. O izbi privirea lui, ca întotdeauna. O trecu un fior feminin pe care abia învăţa să îl recunoască. Să îl aprecieze.

Era vag conştientă de faptul că Hildy îl urmă în timp

ce traversa încăperea.

— Eşti gata să urci, draga mea? Cred că ar fi înţelept să te retragi şi să îţi odihneşti glezna aceea.

Hildy o studie, apoi privi către Marcus.

— Credeţi că vă puteţi descurca?

Cu privirea aţintită spre Marcus – spre expresia lui precaută –, Niniver răspunse:

— O să mă descurc destul de bine, Hildy. Urcă. Eu şi domnul Cynster o să te urmăm.

Suspiciunea înflori în ochii lui Marcus şi, aşa cum ea anticipase, el se aplecă şi o ridică în braţe atât de uşor încât o ameţi.

Făcu semn din cap către Hildy.

— Sunteţi amabilă să deschideţi uşa?

Hildy deschise drumul, urcând scările principale şi apoi ocolind terasa. Dar, când ajunseră la scările ce duceau la următorul etaj şi la apartamentul ei din capăt, se opri.

— Sunt sigură că Ella te aşteaptă în cameră, aşa că o să-ţi urez noapte bună, draga mea.

Hildy înclină capul în direcţia lui Marcus.

— Domnule Cynster.

La unison, el şi Niniver îi spuseră „noapte bună. Se întrebă dacă fusese doar în imaginaţia ei sau Marcus păru un pic derutat când fu singur cu ea în braţe.

Ea zâmbi larg. Ce caraghios! Doar toată lumea din casă avea încredere în el. Mai ales în ce o privea pe ea.

Şi în ea. Întregul clan avea încredere că ea lua deciziile corecte. Încrederea aceea fusese un lucru pe care îl câştigase de-a lungul anilor, nu de curând. Şi, în noaptea aceea, intenţiona să ia decizia corectă.

El o purtă până la uşă. Se opri în faţa dormitorului, iar ea se aplecă, apăsă clanţa şi deschise uşa larg.

El păşi înăuntru cu paşi mari.

— Aşteaptă, spuse ea, iar el se opri.

Întinzându-se înapoi, prinse marginea uşii şi o împinse, închizând-o. Auziră zgomotul surd şi ţăcănitul broaştei care se închise. În timp ce se relaxă din nou în braţele lui, Marcus cercetă încăperea.

Lampa de lângă pat arunca o lumină caldă în întreaga încăpere; îi lumină chipul şi dezvălui, de asemenea, că nu mai era nimeni în cameră. Cu privirea întunecată acum în mod limpede suspicioasă, privi în jos, către ea.

— Unde este Ella?

— Ella nu mă ajută niciodată noaptea, doar dacă o chem, ceea ce fac foarte rar.

Îl privi în ochi încă o clipă, apoi înclină capul către pat.

— Mă poţi aşeza acolo.

El privi din nou împrejur, dar nu exista altă opţiune; nu ar fi fost de niciun ajutor să o aşeze pe scăunelul măsuţei de toaletă ori în fotoliul aflat lângă şemineu. Fălcile i se încleştară, apoi traversă încăperea, se opri lângă pat, se aplecă şi o întinse peste cuverturi, cu capul pe perne.

Îi permise s-o pună uşor jos, dar în acelaşi timp îşi încolăci degetele mâinii drepte în nodul lavalierei lui.

El simţi materialul desfăcându-se, coborî privirea şi îngheţă. Cu mâinile încă în jurul curbelor ei, privi cu ochi mari mâna ei ce strângea lavaliera, apoi îşi ridică privirea.

— Niniver…

— Îţi aminteşti de discuţia noastră de mai devreme în legătură cu preţul protecţiei?

Bărbia lui se încleştă.

— Nu se aplică aici.

Ea îşi înălţă capul, studiindu-l.

— Ei bine, eu cred că se aplică, dacă nu chiar mai mult decât mai înainte. Serios, nu te pricepi chiar aşa de bine să minţi.

De fiecare dată când o ridicase şi o purtase în braţe, o ţinuse atât de blând, cu atât de multă grijă! Fusese stăpân pe el, dar asta nu făcuse decât să amplifice faptul că dorea cu adevărat să o acapareze. Să o lipească de el în loc să o trateze ca pe o floare delicată. Simţise cum tensiunea trecea asurzitoare prin el, o auzise înveşmântând muzica pe care el o cântase.

— Dar oricum, nu vorbeam despre tine, zise ea privindu-l în ochi. Astăzi am descoperit că, pe lângă protecţie, să păcăleşti moartea are un preţ aparte. Iar

pentru mine, preţul acela este revendicarea vieţii.

Ştia exact ce făcea. Folosindu-se de mâna pe care o avea pe lavaliera lui, de puterea şi de greutatea lui ca de o pârghie, se trase în sus până când buzele îi fură la doi centimetri de ale lui. Ochii i se aţintiră într-ai lui, îşi lăsă buzele să i se arcuiască şi spuse dulce:

— Pentru mine, preţul este să te revendic pe tine.

Coborându-şi pleoapele, îşi lipi buzele de ale lui.

Timp de o jumătate de minut, el rezistă în faţa implorării pe care ea o apăsa asupra lui cu buzele şi cu vorbele ei – apoi capitulă cu un geamăt.

Şi preluă controlul sărutului.

Atât cât îi îngădui ea. Dar Niniver nu avea de gând să-i îngăduie să gândească destul cât să ia o atitudine onorabilă. Să gândească destul cât să îşi imagineze că ştia mai bine decât ea ce trebuia să facă şi că asta – exact ce intenţiona ea – nu era calea cea bună.

Era, iar ea nu era dornică să asculte niciun argument, nu în noaptea aceea. În acea zi supravieţuise, iar în acea noaptea avea să trăiască.

În clipa înspăimântătoare în care fusese sigură că avea să moară, regretase fiecare minut în care nu *trăise.* Regretase profund faptul că nu profitase de ocaziile care îi ieşiseră în cale, de a explora viaţa în toate aspectele ei. Dar, cel mai mult, în clipa acea uluitoare regretase că nu îl făcuse pe Marcus Cynster amantul ei.

În noaptea ce urma, acesta era preţul ei – preţul sorţii, preţul vieţii, preţul pe care avea să-l dea şi să-l ia, să-l cedeze şi să-l ceară, înviorată de un sentiment de uşurare, de bucurie şi de setea de nestins de a trăi pe care supravieţuirea o declanşase înăuntrul fiinţei ei.

Buzele lor se amestecară, limbile li se încurcară şi se duelară în timp ce fierbinţeala dintre ei crescu. Buzele lui erau dure, poruncitoare – cereau tot ceea ce Niniver era mai mult decât gata să ofere. El pretinse şi posedă; ea cedă şi ispiti. Mai ajunseseră până aici, dar în noaptea aceea, ea dorea mai mult. Mult mai mult.

În noaptea aceea, dorea totul.

Strângând încă în mână lavaliera lui, se lăsă înapoi pe pat. Ridicându-şi în mod instinctiv picioarele grele, el o urmă, sfârşind întins alături de ea.

Buzele nu li se despărţiră; schimbul încins nu slăbi nicio clipă.

Apoi el se aplecă deasupra lui, îi deschise larg buzele şi în mod ostentativ – cu atât mai posesiv – îi cuceri gura. În răspuns, ea îşi înfipse degetele mâinii libere prin părul lui; ignorând mângâierea chinuitoare a pletelor lui mătăsoase, ea îi apucă capul şi îl sărută cu tot ce avea în fiinţa ei.

Cu inima, cu sufletul ei.

Cu *nevoia* care sporea înăuntrul ei.

Iar sărutul deveni înflăcărat – o erupţie de căldură pură, promisiunea era o izbucnire atât de intensă încât avea să o consume. Promisiunea aceea îi concentră mintea şi simţurile asupra lui şi numai a lui; lumea dispăru, lumea de dincolo de pat încetă să existe – erau doar ei, cufundaţi în cuverturi, prinşi într-un efort neobosit de a domoli o pasiune care era dintr-odată mult mai puternică decât amândoi.

Irezistibil de fascinantă, atracţia limbii lui care o mângâia intens pe a ei îi acapară simţurile, dar apoi mâna lui îi cuprinse sânul, îl mângâie şi îl strânse, iar ea pierdu orice urmă de limpezime a minţii.

Ea îl dorea pe el, iar el o dorea pe ea – la ora aceea, în locul acela, nu mai conta altceva.

Cu o determinare de neclintit, hotărî să se asigure că amândoi aveau să obţină ce doreau. Ce le trebuia amândurora.

Dădu drumul lavalierei. Prin atingeri uşoare, desfăcu acul lung; fără să-şi desprindă gurile, îşi trase mâna din părul lui, reuşind să înfigă acul în reverul hainei, apoi începu să desfacă nodul simplu pe care el îl prefera – binecuvântându-l în gând că nu îi plăcea un stil ridicol de complicat.

Mâinile lui o mângâiară pe sâni şi în jurul lor; părea să ştie exact unde să apese, unde şi cum să mângâie pentru a-i face simţurile să tresalte. Să facă astfel ca anticiparea

următoarei atingeri să îi dea furnicături peste tot.

Aproape că nu mai respira, iar orice gură de aer venea de la el. Dar, atâta vreme cât senzaţia aceea era cea mai importantă, nu îi păsă cât de ameţită era atât timp cât savura fiecare atingere, până la cea mică apăsare.

El ştia ce făcea; fiecare mângâiere era destinată să-i sporească simţurile, să o înfierbânte şi mai mult. Să îi deschidă ochii către gloria acelei apropieri. Acelei împărtăşiri. Mâinile lui îi sculptau trupul; chiar şi prin materialul hainelor, tăria fierbinte a palmelor şi degetelor lui o înfierară, o revendicară. Cu o atenţie nestrămutată, îi dedică acele clipe pentru a-i arăta – a-i dezvălui teritoriul dorinţei –, iar ea vru să înveţe tot, fiind cel mai avid ucenic pe care el îl putea avea vreodată.

Sub mâinile lui pricepute, ea răspunse arcuindu-se, apoi icnind în timpul sărutului, în vreme ce trupul ei răspunse chemării lui, fără reţineri. Pe măsură ce îşi dădu frâu liber să experimenteze şi să exploreze fiecare senzaţie alături de el, i se păru, *simţi* că femeia senzuală care se trezea înăuntrul ei era cine era menită să fie.

Siguranţa şi încrederea pe care aceasta i-o dădea o impulsionau. Lavaliera lui atârna desfăcută; încet, ea o trase cu totul, apoi o arunca într-o parte, dincolo de pat. Nevoia îi dădea acea încredere crescândă şi o împingea să acţioneze cu îndrăzneală, să îi desfacă nasturii hainei şi ai vestei şi să le deschidă larg pe amândouă. Apucându-se de material, se ridică, lipindu-se de el şi luptându-se să-i împingă hainele peste umeri.

Mormăind o înjurătură, el se retrase din sărut, absorbit de curbele ei; trăgând iute, îşi eliberă braţele şi, aproape violent, aruncă hainele dezbrăcate.

Încântată că era prins în vraja acelui moment, izbucni în râs.

Ochii lui îi încolţiră pe ai ei – ai lui păreau să arunce flăcări. Apoi îi prinse chipul între palme şi o sărută cu destulă pasiune încât să o facă să fiarbă în timp ce el se rostogoli cu ea pe cuvertură.

Palmele i se lipiră de pieptul lui acoperit de olandă.

Chiar şi în timp ce dădea piept cu fierbinţeala arzătoare a sărutului, ea îşi mută degetele pe cămaşa lui. Continuă să răspundă pasiunii cu propria pasiune, cu dorinţa de netăgăduit, în vreme ce degetele îi deschideau abil nasture după nasture… Apoi traseră larg de cămaşa deschisă şi îşi lipi palmele de pielea lui.

Cu ochii închişi, savură senzaţia pielii lui fierbinţi arzându-i palmele. Apoi îşi trecu mâinile peste tot pieptul lui, peste abdomenul striat, pipăind cu lăcomie, simţind, atingând, urmărind cu degetele – învăţând. Să înveţe ce trebuia să ştie, să experimenteze splendoarea sculptată a pieptului, căldura şi tăria muşchilor grei, firele aspre ale părului negru încreţit care îi acoperea pielea întinsă şi să exploreze felul în care atingerea ei îl tulbura.

El rămăsese împietrit şi respira superficial. Prins în plasa ei senzuală, rămase nemişcat în vreme ce ea experimenta şi descoperea trecându-şi vârfurile degetelor peste şi în jurul discurilor plate ale sfârcurilor lui. Asta îl tensiona şi mai tare, iar alunecarea în jos a palmelor ei fierbinţi, chiar dacă erau atât de mici, îl înfiora.

Îl făcea să îşi închidă ochii şi mai strâns şi să simtă…

Amândoi se smulseră din sărut, simţurile lor îndreptându-şi atenţia asupra senzaţiilor tactile.

Marcus nu se putea smulge din laţul ei. Nu putea trage destul aer în piept pentru a-şi limpezi mintea, darămite să îi pese. În momentul acela, tot ce ştia era că avea o nevoie absolută şi devastatoare de a îndrepta balanţa pe care ea o înclinase în favoarea ei. Deja îi deschisese jacheta de călărie din catifea. În vreme ce îl mângâia şi îi explora pieptul şi umerii, el atinse dantela cu un amestec greu de inocenţă dorinţa, îşi aşeză degetele pe rândul de nasturi mici de perlă care coborau pe partea din faţă.

Se îndoise că avea să desfacă nasturii atât de rapid. În mod obişnuit, ar fi făcut-o încet pentru a prelungi momentul – pentru a creşte anticiparea, atât a ei, cât şi a lui. În noaptea aceea, el şi ea nu aveau nevoie de alte încurajări. El ardea deja de dorinţa nestăvilită de a o avea

goală sub mâinile lui, să îi simtă pielea fină şi catifelată – măcar atât să revendice.

Nu putea gândi mai departe. Nu în clipa aceea. De fapt, nu putea să gândească deloc.

Ea îi umplea mintea, simţurile; în momentul acela, ea era întreaga realitate. Şi purta prea multe haine. Papuci. Ciorapi. Fuste. Jupoane. Lenjerie.

Nu se descurajă, la fel cum nici ea nu o făcu. Trase, iar ea îi făcu pe plac, apoi schimbară rolurile. Dantelele se destrămară, materialul alunecă, mătasea cădea pe pielea ca satinul înainte de a o îndepărta.

Cizmele lui căzură pe podea. Ea întinse mâna să-i desfacă pantalonii lungi până sub genunchi, apoi ajunse la nasturii din talie.

Într-un timp şocant de scurt, totul dispăru în aer. Totul, cu excepţia bandajului. Toate celelalte lucruri.

El nu se aşteptase la asta – nu anticipase ardoarea ei neîngrădită, nici răspunsul lui instinctiv. Aproape căzu peste ea când îl trase în jos. Trupurile li se întâlniră, piele dogoritoare peste piele dogoritoare.

Şi arseră.

Fără nici cea mai mică ezitare, se avântară amândoi în flăcări.

Dacă ar fi fost în stare să gândească, ar fi fost şocat, dar simţurile lacome se dezlănţuiseră. Poate că ar fi reuşit să aibă un oarecare control asupra propriei nesăbuinţe turbate, dar să o stăpânească pe a ei era imposibil.

El îi prinse chipul, îşi potrivi gura cu a ei şi o devoră. Ea îi veni în întâmpinare şi îl îndemnă să meargă mai departe, apoi oferi plăcerea, înapoindu-i presiunea fierbinte cu un abandon impetuos care îl cutremură.

Ea – alături de pasiunile lor îngemănate, crescânde şi incitante – îl luă pe sus într-un vârtej irezistibil de nevoie hămesită. Şi, cu un abandon absolut, îi veni în întâmpinare, oferindu-i-se până la acea foame înălţătoare, inflamată.

Îi cuprinse sânul în palmă, iar ei i se opri respiraţia. Îşi coborî capul şi prinse cu gura mugurul întărit al unui sfârc trandafiriu şi supse tare, iar ea îi trase capul spre ea, se

arcui şi gemu. Mâinile lui ardeau să mângâie fiecare centimetru din pielea ei mătăsoasă, să-i afle fiecare curbă, fiecare scobitură; le îngădui să cutreiere neîngrădite, fără reţineri, iar ea se zvârcoli şi întinse mâinile după el – apucând, cerând, devastator de dornică.

Părul i se desfăcuse; în timp ce el îi scălda celălalt sân, ea întoarse capul, împrăştiind şuviţe argintii-aurii pe pernă.

Lăsaseră lampa să ardă, iar el se bucura de acest lucru. Că ea iniţiase asta fără să se gândească vreun pic la ascunzişul întunericului. Ochii lui sorbiră imaginea ei, a pielii de alabastru cu nuanţe trandafirii de evidentă excitare.

De sub genele frumoase, ochii ei scânteiau, luminaţi de o pasiune incandescentă.

El ştia prea bine unde duceau toate astea, unde avea să se sfârşească drumul pe care ea şi propria lui nevoie aprigă îi aruncaseră dar nu putea să gândească şi să decidă dacă o astfel de destinaţie era bună sau rea.

În noaptea aceea, bună sau rea, decizia nu era a lui.

Să descopere că exista cu adevărat o forţă destul de puternică încât să îl domine era uimitor, putea să îl ţină captiv pe el, cel adevărat. Să scoată la suprafaţă acel bărbat din interior, cel înveşmântat în armura sofisticată, bine ascuns în spatele faţadei civilizate, ca s-o observe pe ea, pe această femeie preţioasă, să-i simtă în mod conştient tentaţia. Să-i vadă excitarea crescândă, să-i privească pasiunea aprinsă, să-i adulmece nevoia şi sentimentul de disperare înflorind.

Să se desfete în toate, să se afunde în ea.

Să o inspire ca pe cel mai fin elixir, să lase pasiunea ei să se ciocnească cu a lui şi să înflorească într-o erupţie de căldură arzătoare. Să lase flăcările să-l pârjolească şi să-i împrăştie minţile până când răspunsul la chemarea ei să fie singurul impuls rămas în gândul lui.

Se zvârcoliseră pe cuvertură, el deasupra, ea dedesubt, şi totuşi la fel de dominant – la fel de solicitant. Se obişnuiseră deja cu deliciile goliciunii reciproce; mâinile

lui cuceriseră fiecare centimetru din pielea ei, iar ea fusese aproape la fel de insistentă în explorarea trupului lui.

Ea fusese mult mai nerăbdătoare, mult mai pregătită să aprecieze acele desfătări decât se aşteptase el. Ceea ce rămăsese din mintea lui raţională încă era vag uimită de cât de rapid, cu câtă uşurinţă şi lipsă de efort ajunseseră în punctul acesta, însă instinctele lui acceptară şi aprobară dăruirea ei fără nicio remuşcare.

În sinea lui, ştia că ea avea dreptate.

Că noaptea aceea era pentru asta. Că uniunea dintre el şi ea era predestinată.

Trasă o linie de sărutări cu gura deschisă peste abdomenul ei. El avea o ţintă, dar ea scoase un sunet slab, întinse mâinile, îi cuprinse faţa între palme şi îl trase în sus.

Imperios.

Îi îngădui să facă aşa cum dorea; ridicându-se din nou deasupra ei, o lăsă să îşi apese buzele pe ale lui, să îl sărute – să îşi reverse pasiunea –, apoi el îi despărţi buzele şi preluă controlul sărutului şi o sorbi.

Poate că ea avea dreptate; în ciuda entuziasmului ei, Marcus presupuse că Niniver era prima dată cu un bărbat şi că tot ce avea el în minte putea fi prea mult, cel puţin pentru început. Asta putea veni mai târziu. Deocamdată…

Ea îşi schimbase deja poziţia sub el, despărţindu-şi coapsele albe şi moi în aşa fel încât el să se aşeze între ele, cu şoldurile între genunchii ei depărtaţi şi mădularul spre punctul în care amândoi, în mod limpede, doreau să fie. Continuând să o sărute, îşi trimise degetele să exploreze şi o găsi fierbinte şi udă.

Senzaţia moliciunii ei pline atât de umflate şi de alunecoase îi trimise un val de căldură dezlănţuită prin vintre.

Îi găsi intrarea, îi dădu ocol, iar ea gemu în gura lui. O sărută mai adânc, apoi apăsă un deget adânc, iar ea se arcui sub el.

Rapid, o pregăti; fără vorbe – cu gemete moi, cu buzele şi limba, cu mâinile care implorau –, ea îl îndemnă să continue.

Apoi el îşi retrase degetele, îi îndepărtă coapsele şi mai mult şi îşi aminti.

Trăgându-se din sărut, îşi coborî privirea asupra feţei ei îmbujorate. Reuşi să îngaime:

— Glezna ta?

Niniver deschise ochii. De la o distanţă de doar câţiva centimetri, îşi fixă privirea asupra lui. Abia putea să gândească, iar el voia să ştie…

— Este bine. Este pe pat. Nu am nevoie de ea pentru asta.

„Sau am?” Nu îşi putea imagina pentru ce.

Până şi sângele părea să-i fiarbă, revărsându-se prin ea; în clipa aceea, singurele lucruri pe care le dorea – tot ceea ce râvnea – era să fie femeia reflectată în ochii lui întunecaţi ca miezul nopţii şi să se îmbăieze în flăcările dorinţei.

Nu aşteptă niciun răspuns, nicio confirmare. Apucându-i capul, îi trase buzele înapoi peste ale ei, apoi se mişcă sub el şi alunecă pe pat, desfăcându-şi coapsele pentru a face loc şoldurilor lui.

Mădularul lui se împinse în moliciunea ei, iar ea îngheţă.

Putea să simtă cum se apropia de centrul ei. Mai devreme, îi mângâiase lungimea şi fusese fascinată de pielea atât de fină, ca de copil, întinsă peste ceva neiertător de rigid şi de tare, şi se întrebase în trecere dacă el avea să încapă…

Totul înăuntrul ei se contractă, trepidă.

El coborî o mână. Cu greutatea necruţătoare a pieptului care o ţintuia sub el, băgă o palmă mare sub fundul ei, înclinându-i şoldurile spre ale lui. Cu cealaltă mână îi apucă una dintre coapse, îndemnând-o să se ridice mai mult şi să depărteze picioarele mai tare.

O sărută. Dintr-odată, cu forţă, năvăli adânc în gura ei şi îi trimise foc prin vene. Ei i se tăie respiraţia; toate simţurile i se aprinseră pentru a întâmpina neaşteptatul asalt.

Muşchii lungi ai spatelui lui se încordară, iar el apăsă.

Intră, înaintând cu fermitate în trupul ei.

Cu un icnet suspinat, ea se agăţă, simţind durerea când i se rupse fecioria, dar, cel puţin pentru simţurile ei năucite, fu incredibilă senzaţia de a-l simţi acolo atât de tare, de fierbinte, atât de mult din el. Îşi simţi trupul cedând, secundă cu secundă, centimetru cu centimetru.

El nu se opri decât când nu mai putu înainta, decât când fu tot înăuntrul ei.

Apoi el îngheţă. Trupul îi era extrem de rigid, menţinut cu un control nemilos. Muşchii îi tresăriră; strânsoarea lui asupra curbelor ei slăbi.

Îl simţi retrăgându-se din sărut, dar ceva din interiorul ei se răzvrăti la ideea unei separări. Strângându-l mai puternic de umăr şi de ceafă, îl ţinu lipit de ea şi, cu buzele şi limba, şi îl trase înapoi. Acum el era înăuntrul ei, acum erau uniţi, gurile trădau intimitatea aceea.

Asta, îşi dădu ea seama, era acea împărtăşire magnifică.

Dori mai mult. Nu era tocmai sigură cum să obţină acest lucru, dar ţinându-l în sărut, îşi revărsă toate dorinţele pasionale, toate poftele cele mai arzătoare, şi încet, cu grijă, se undui sub el.

În punctul culminant al mişcării îşi dădu seama că putea strânge muşchii interni în jurul lui, folosindu-i pentru a mângâia acea parte mai sensibilă din el. Încurajându-l în mod scandalos.

El se cutremură.

Apoi se mişcă. La început încet, apoi, pe măsură ce ea se mişca odată cu el – potrivindu-şi ritmul cu al lui şi îndemnându-l să continue –, o luă în întreaga vâltoare a dansului. Exact aşa cum făcea în orice altă împrejurare, se mişcă încet, ţinându-şi forţa în frâu. Împinse din ce în ce mai adânc şi o ridică din ce în ce mai sus, până când toate simţurile ei capitulară în faţa arşiţei şi a flăcărilor care se înălţară şi îi cuprinseră.

Frecarea trupului lui de al ei şi în ea era delicioasă. Greutatea lui devastatoare mişcându-se deasupra era noua definiţie a deliciului.

Buzele lui rămaseră peste ale ei, gura lui contopită cu a ei şi împărtăşiră fiecare respiraţie, fiecare suspin, fiecare geamăt.

Mai repede, mai tare, mai adânc; fără vorbe, dar insistent, pe măsură ce tensiunea interioară creştea, îl îndemna, iar el îi dădu tot ce îi ceru, până la ultima picătură de putere, iar ea îi răspunse, i se potrivi găsind glorios faptul că putea să o facă.

Că putea, într-adevăr, să fie femeia care îşi dorea să fie – femeia care simţise mereu că putea fi în braţele lui.

Apoi tensiunea atinse culmile – crescu din nou, mai ascuţită, mai puternică, mai acută. Iar ea avu nevoie de mai mult; se agăţă de el şi îi suspină numele.

Îi răspunse avântându-se şi mai adânc în gura şi în trupul ei. Cu pielea în flăcări şi trupurile alunecoase, se împinse în ea, ridicând-o pe culmi create din nimic altceva decât senzaţii. O ultimă pătrundere puternică, o ultimă încordare, şi fu ca şi cum un arc se rupse şi zbură. Pe neaşteptate, lumea se prăbuşi, iar ei zburară.

Într-un cataclism de senzaţii. Într-o accelerare de plăcere.

Ea se sfărâmă, şi cioburi de extaz îi trecură prin fiecare venă, apoi eliberarea, cea adevărată, o lovi. Fu vag conştientă de faptul că el deveni rigid în braţele ei, geamătul lui de glorie fiind înăbuşit de un sărut.

Apoi el se prăbuşi, iar ea îl susţinu.

Moale şi alunecând pe o mare glorioasă, îl ţinu lipit de ea şi ascultă inimile – a ei şi a lui.

*

Marcus se întoarse încet la realitate. Recăpătându-şi în cele din urmă judecata cât să îşi dea seama că stătea încă lungit peste Niniver – fără îndoială, sufocând-o –, reuşi să îşi adune destulă putere încât să îşi ia mâinile de pe curbele ei atrăgătoare şi să se retragă, apoi se prăbuşi alături de ea.

Nu îi plăcu când Marcus o părăsi; deşi nu se trezi,

scoase un mormăit şi îi urmă mişcările, întorcându-se să îşi strecoare braţele în jurul taliei lui şi odihnindu-şi capul pe pieptul viguros.

Ceva din el se încordă. Apropiind-o cu blândeţe de el, împinse în jos cuverturile încâlcite sub ei, apoi le trase peste trupurile care se răceau. Întinzând mâna, stinse lampa, apoi o strânse mai aproape, în braţele lui, îşi sprijini bărbia de capul ei, închise ochii şi lăsă momentul să îl absoarbă.

Îşi permise să zacă.

Trebuie să se fi cufundat într-o stare de somnolenţă. Când se trezi, lumina lunii care pătrundea prin fereastră sugera că trecuseră câteva ore.

Ea dormea profund, curbele ei feminine fiind lipite de el. Exact acolo unde era sortită să fie. În sinea lui, el ştia asta fără urmă de îndoială, o accepta fără niciun echivoc.

Aceasta era, presupuse el, soarta la apogeu.

Să o cucerească pe Niniver în toate modurile fusese o parte a ţelului său final. După evenimentele din acea zi, avusese nevoie – cu o ferocitate imperioasă, pe care nici acum nu o înţelegea pe deplin – să o aibă sub el, dornică şi deschisă, să îi audă strigătele şoptite de capitulare în vreme ce el se îngropa în trupul ei şi o făcea a lui.

Şi asta făcuse. Acum, ea era a lui.

Şi, da, putea să vadă că asta îl făcuse în acelaşi timp al ei.

Părea un schimb corect.

Aşadar, soarta, sub forma unui idiot cu o puşcă, îl aruncase în patul ei, împingându-i la intimitate. Reuşind astfel să îi lege irevocabil, pentru că acum, mai mult ca niciodată, el nu avea să îi dea niciodată drumul.

Toate bune şi frumoase. Următorul lui pas pe această cale în continuă evoluţie era, foarte limpede, să o facă să accepte să se mărite cu el.

O cerere în căsătorie părea probabil prea precipitată. Ar fi fost bucuros să rostească vorbele cuvenite în clipa în care ea avea să se trezească, dar cum ar răspunde ea la o astfel de ofertă bruscă? Coborându-şi privirea spre capul ei

blond, se încruntă. Chiar nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi gândit ea dacă el ar fi rostit acele cuvinte decisive acum, imediat.

Avea surori. Avea verişoare. Ştia destul de bine că ideea obişnuită a bărbaţilor era că, dacă o virgină educată se dăruia în focul pasiunii, probabil că avea căsătoria în minte, însă, deşi cel mai probabil era adevărat, nu era niciodată o presupunere înţeleaptă să admită asta. Chiar şi în cele mai simple circumstanţe, bărbaţii înţelepţi abordau cu precauţie acest subiect.

Cu Niniver, circumstanţele numai simple nu erau. Presupunea că poziţia ei de conducătoare a clanului făcea ca o căsătorie să fie prea riscantă, iar el putea să-i înţeleagă punctul de vedere. Atitudinea ei era corectă, dacă ar fi fost vorba de orice bărbat în afară de el.

El nu era deloc o ameninţare pentru poziţia ei. Şi nici nu avea fie vreodată.

Pentru el, căsnicia cu ea nu avea să însemne nicicând asta – ce putea ea să îi aducă. Întâi de toate, pentru un bărbat ca el, căsătoria însemna ce avea el să îi ofere ei – şi anume securitate, protecţie şi ajutor în a uşura poverile vieţii de pe umerii ei.

Îşi cunoştea rolul.

Dar ea nu.

Ea credea că el era precum cei mai mulţi dintre domnii pe care îi cunoştea, dar nu era aşa.

Era atrasă de el şi îl dorise destul cât să-l ducă în patul ei, deşi graba din spatele acţiunilor ei se datorase confruntării cu moartea.

Ba, mai mult, ea îşi asumase acest angajament după ce îl informase deja de decizia ei de a nu se căsători vreodată. Aşadar, poate că era bucuroasă să continue aventura, dar pasiunea pe care o împărtăşiseră nu însemna că avea să îşi schimbe părerea faţă de măritiş peste noapte.

Să îi ceară acum pur şi simplu să se căsătorească cu el probabil nu îi aducea rezultatul dorit. Ba mai rău, orice declaraţie prea grăbită ar fi putut să o întoarcă împotriva

lui, zugrăvindu-l ca pe o ameninţare. Bănuia că, indiferent de orice sentimente intime, ea era mai mult decât capabilă să îl alunge pentru asta, întrucât ar fi considerat acest lucru ca fiind spre binele clanului.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai limpede că a-i cere mâna nu ar fi fost o mişcare înţeleaptă.

Asta nu însemna că avea de aşteptat din cale-afară de mult – destul cât să îi schimbe şi, în cele din urmă, să îi îmbunătăţească imaginea pe care o avea faţă de el şi de aşteptările legate de căsătorie. Cel mai uşor drum înainte era să o facă să se îndrăgostească de el. Tatăl lui şi Thomas reuşiseră să atingă un ţel similar, aşadar nu ar fi trebuit să îi fie imposibil.

Îşi petrecu următoarea jumătate de oră plănuind o strategie.

Treptat, somnul se furişă din ce în ce mai aproape, atrăgându-l înapoi în braţele lui.

În timp ce mintea începu să i se tulbure, îşi aminti de McDougal. Îl văzuse pe bărbat în Ayr, iar Niniver fusese foarte clară. McDougal nu se arătase deloc bucuros şi ar fi putut să ghicească faptul că ei aveau să se întoarcă pe acel drum în după-amiaza aceea mai târziu.

Putea fi McDougal cel care trăsese asupra ei?

Asupra ei?

Ori McDougal trăsese asupra lui?

Ultima posibilitate părea mai probabilă, însă cu siguranţă o astfel de bănuială era exagerată.

Cu toate astea, ştia că McDougal se trăgea din Highlands, iar el avea multe cunoştinţe acolo. Era destul de uşor să ceară informaţii. Căscă şi se afundă şi mai tare în pat.

— Chiar este doar pentru liniştea mea sufletească.

Închise ochii şi îl luă somnul.

Capitolul 9

Câteva ore mai târziu, Marcus era aşezat la masă, cu o porţie foarte mare de kedgeree în faţă, când Niniver intră în încăpere ca o briză.

Se opri şi privirile li se ciocniră. Pentru o clipă, amândoi priviră în ochii celuilalt, apoi ea îi aruncă un zâmbet strălucitor de luminos.

— Bună dimineaţa.

El coborî capul şi murmură un „Bună dimineaţa” mai rezervat. După privirea ei cu ochii mari şi zâmbetul acela din cale-afară de luminos, era jucăuşă, dar nesigură, neştiind cum să reacţioneze. Cum să se poarte cu el, acum că fuseseră intimi? El îşi lăsă privirea să îi alunece în jos.

— Cum este glezna?

Părea să se mişte fără greutate.

— Mult mai bine.

Se îndreptă către bufet.

— Legătura ajută. Pot călca normal, nu mă doare.

În vreme ce ea luă din felurile de mâncare orânduite pe bufet, el îşi îndreptă atenţia asupra farfuriei. Se forţase să părăsească trupul ei cald care se agăţa de el şi se întorsese în camera lui înainte ca ea să se fi trezit, pentru a o scuti de inevitabilul moment stânjenitor. De asemenea, pentru a se asigura că nu avea să-i ceară să o facă din nou a lui. Acum, când avusese parte de acea minune, doar gândul la îmbrăţişarea fierbinte a trupului ei era de ajuns pentru a-l excita dureros de tare. Când venea vorba de ea, de a o face a lui, voinţa lui aproape că dispărea; dacă ea insista, o cerea, el avea să o urmeze oriunde l-ar fi dus.

Dar protejarea ei era o sarcină cu multe aspecte, iar unul dintre acestea era să o ţină departe de suferinţe inutile, chiar dacă erau provocate de propriile acţiuni.

Pe deasupra, nu ştia sigur cum vedea ea acum activităţile lor din timpul nopţii. Pentru el, momentele fierbinţi fuseseră mai intense decât orice experienţă anterioară pe care o avusese, şi nu fuseseră deloc puţine. Cum ea era mireasa care îi era sortită, aproape că se aşteptase la asta; deşi nu fusese o surpriză, intensitatea se dovedise a fi o confirmare bine-venită. Dar ea fusese o

inocentă şi, în ciuda naturii ei pasionale, neinstruită; deşi ştia că îi provocase plăcere, nu putea spune dacă el se ridicase la nivelul aşteptărilor ei.

O parte din el era înspăimântată de faptul că se îndoia de propriile abilităţi, chiar dacă în mică măsură. Dacă ea ar fi fost o femeie experimentată, nici nu s-ar fi gândit la asta. Dar nu avea experienţă, deci niciun etalon după care să măsoare acest lucru, niciun standard anterior cu care să-l compare.

În timp ce ea se apropia de masă, îndreptându-se către un loc în faţa lui, iar un lacheu înaintă să îi tragă scaunul, Marcus îi studie chipul şi trăsăturile şi admise în sinea lui că era aproape la fel de nesigur ca ea – cum să se poarte? Acum ea avusese ocazia să se gândească, să evalueze – îi plăcuse să fie intimă cu el sau nu?

Niciodată în anii lui de adult nu suferise de o astfel de lipsă de încredere. Din pricina unei vulnerabilităţi atât de chinuitoare. Cu orice altă femeie, chestiunea nu ar fi fost atât de importantă, însă cu ea era crucială.

De asemenea, judecă el, nu era o întrebare la care să capete un răspuns prea curând.

Niniver îşi pusese pâinea prăjită pe farfurie. Putea simţi privirea lui Marcus pe chipul ei, dar nu îl privi în ochi. Cum să interacţioneze cu cineva cu care petrecuse o noapte, goală? Era sigură că el ştia cum să procedeze, dar ea nu ştia. Când se trezise şi descoperise că dispăruse deja din patul şi din camera ei, îşi spusese că probabil cel mai înţelept era să presupună că nimic din comportamentul lui nu avea să se schimbe. Însă acum era faţă în faţă cu el la masă şi nu vedea cum putea să funcţioneze una ca asta. *Se schimbase* un lucru fundamental între ei, iar ea ştia cu toată fiinţa acest lucru.

— Poftim.

Ridică privirea. El îi întindea un bol cu marmeladă. Întinse mâna după el.

— Mulţumesc.

Degetele li se atinseră. În loc de ţepii ascuţiţi ai conştientizării fulgerătoare pe care îi simţise zilele trecute,

de data aceasta fu cuprinsă de o căldură liniştitoare. Aşezând pe masă bolul cu gem, trase adânc aer în piept, apoi aruncă o privire de la farfuria ei la a lui.

— Aş putea să încerc un pic de kedgeree.

Acum, dacă se gândea mai bine, se simţea flămândă.

El îşi coborî privirea asupra micului munte pe care avea de gând să-l devoreze.

— Este excelent. Bucătăreasa ta – Gwen, nu? – ştie să gătească scrumbia.

Ea îşi dădu scaunul înapoi, apoi se ridică şi se întoarse la bufet.

— Am înţeles că şi ei îi plac foarte tare scrumbiile, aşadar, este foarte pretenţioasă.

Un minut mai târziu, reveni la masă, se aşeză şi gustă din mâncarea cu scrumbie, orez şi ou. Înghiţind, dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate. Este foarte bună. Este condimentată exact aşa cum trebuie.

După o clipă în care o privi mâncând – era doar în imaginaţia ei sau părea uşor amuzat? –, el murmură:

— Mi se pare că Gwen face kedgeree aproape în fiecare dimineaţă. Nu ai gustat până acum?

Fără să îşi ridice privirea, ea stătu pe gânduri, apoi răspunse:

— Cu siguranţă, am mâncat kedgeree când eram mai mică, dar nu cred că am gustat de când a devenit Gwen bucătăreasă. Luă încă o gură şi declară: Al ei este altfel.

El continuă să mănânce.

— Bănuiesc că fiecare bucătăreasă găteşte în felul ei.

— Păi – flutură furculiţa – gândeşte-te doar ce diferenţă mare poate exista în ceva atât de simplu ca ouăle bătute.

— Adevărat. Odată, am mâncat unele făcute cu trufe. Ciudate.

Continuară să povestească despre mic dejunurile pe care le savuraseră; cumva, spre surprinderea ei, timpul trecu mult mai uşor decât se aşteptase, apoi se ridicară de la masă şi chiar dacă nu ştia dacă găsise modul corect de a

interacţiona cu el după ce fuseseră intimi, avu impresia că nici el nu ştia, la rândul lui.

Această ultimă observaţie o făcu să se simtă mai puţin neliniştită. Merseră unul lângă celălalt în holul de la intrare. Văzu din nou că nervii ei nu mai tresăriră la apropierea lui; în schimb, păreau să zumzăie, în timp ce simţurile parcă torceau.

Îşi forţă mintea să se concentreze – să îşi amintească tot ce avea de făcut în ziua aceea. Oprindu-se, îl privi.

— Am de rezolvat unele lucruri legate de moşie. O să fiu în bibliotecă.

El îi făcu semn cu mâna către hol.

— Ia-o înainte!

Făcu întocmai, iar el merse în urma ei aproape fără vlagă. Ajungând la bibliotecă, ea deschise uşa şi se îndreptă, de-a lungul încăperii lungi, către biroul aflat în capătul depărtat. Cum avea să se concentreze asupra rapoartelor, evidenţelor contabile şi scrisorilor de care trebuia să se ocupe dacă el îi dădea târcoale?

Dar cum putea să scape de el? Faptul că fuseseră intimi îi dădea noi drepturi? Sau, cel puţin, noi aşteptări?

Ocoli biroul, se opri în faşă vechiului scaun de amiral şi îşi coborî privirea asupra puzderiei de documente aranjate pe birou, aşteptând atenta ei examinare. Oprindu-se lângă birou, el o privi şi studie aceeaşi privelişte, când o bătaie în uşa pe care el o închisese în urma lor îi făcu pe amândoi să arunce o privire în aceeaşi direcţie.

— Intră!

La porunca ei, uşa se deschise, iar Ferguson băgă capul.

— Dacă aveţi un moment, milady, sunt câţiva membri ai clanului care ar dori să vă vorbească.

Ea încercă să fie atentă.

— Da, desigur.

Se întrebă dacă trebuia să se aşeze şi decise să nu o facă. Şi aşa era destul de scundă şi, indiferent despre ar fi dorit să discute cu ea membrii clanului, ar fi fost mai bine să stea în picioare. Lui Ferguson, care se oprise ca pentru

a-i da timp să se gândească, îi spuse:

— Te rog, pofteşte-i înăuntru.

În timp ce Ferguson se întoarse să-i cheme pe cei care aşteptau pe hol, văzu cu coada ochiului că Marcus se mută; ocoli biroul pentru a se opri aproape de umărul ei stâng. Atitudinea lui era diferită faţă de cea din urmă cu câteva momente; nu mai era relaxat şi, cumva, arăta deosebit de ameninţător. Nu foarte ameninţare, ci cu o promisiune deloc subtilă că ameninţarea era la doar o clipită.

Înainte să decidă ce simţea în legătură cu asta – cu faptul că, în mod limpede, el că o susţinea –, atenţia îi fu atrasă de bărbaţii care intrară tropăind pe uşa bibliotecii.

Instinctele ei zvâcniră când văzu cine erau. Jed Carming era urmat de fratele lui mai mic, Stewart, apoi intrară John Brooks, Ed Wisbech, Jem Hills, Liam Forrester, Martin Watts, Camden Marsh şi, încheind alaiul, Clement Boswell.

Toţi membrii clanului care îi făcuseră viaţa nefericită în ultimele luni.

Se strădui să împiedice o încruntare să îi apară pe chip.

— Peţitorii tăi din clan? Veni din spatele ei un huruit întunecat şi adânc.

Ea încuviinţă scurt din cap, dar nu întoarse privirea. El vorbise prea încet pentru ca altcineva să-l fi auzit. Ferguson conduse bărbaţii înăuntru. Aceştia formaseră o linie de-a lungul bibliotecii, orientată cu faţa spre capătul îndepărtat al încăperii. Sean intră în urma lui Clement Boswell, închise uşa, apoi se postă în faţa ei.

Ea îl privi întrebătoare pe Ferguson.

— Doresc să vă spună ceva.

Ferguson privi şirul de bărbaţi, care, la rândul lor, îi aruncau cu toţii priviri. Absolut toţi arătau din cale-afară de stânjeniţi.

Apoi Liam Forrester îşi ridică capul, îşi drese glasul şi declară:

— Noi – fiecare dintre noi – voiam să îţi spunem că ne

pare rău. Pentru toate lucrurile pe care le-am făcut în timp ce... ei bine, încercam să te facem să alegi pe unul dintre noi. Apoi bărbatul îşi coborî privirea. Voiam să ne cerem scuze şi să promitem că nu o să te mai deranjăm vreodată.

— Aşa este, spuse Jem Hills, strângându-şi nervos mâinile. Nu mai venim să cântăm noaptea sub fereastra ta.

— Nici nu o să mai dăm iama în florile tale, o asigură Stewart Carming. Nu mai facem asta.

— Iar eu şi Clem – ca să nu fie mai prejos de fratele lui mai mic, Jed Carming interveni, aruncând o privire către Clement Boswell, care încuviinţa din cap – dorim să ne cerem iertare pentru că te-am speriat cu lupta noastră. Nu am avut intenţia să te înspăimântăm, nici să spunem lucrurile pe care le-am zis.

— Ne-am lăsat duşi de val, mormăi Clement.

Neclintit, Marcus ascultă cum fiecare bărbat îi oferi scuze disperate lui Niniver şi promiseră că, aşa cum spuseseră, nu aveau să o mai deranjeze vreodată. Toate bune şi frumoase, dar era mai mult decât atât.

Fiecare bărbat, după ce se scuza, privea cu subînţeles spre el. De-a lungul spectacolului, Ferguson şi Sean îl priviseră tot timpul, observând dacă el asculta şi dacă auzea mesajul adevărat pe care veniseră să îl transmită.

El înţelegea. Se dădeau la o parte din calea lui – părăseau terenul, cum s-ar zice, în favoarea lui.

De asemenea, arătau în cel mai clar mod, fără a o rosti, că aveau să-l susţină în câştigarea mâinii lui Niniver.

Toate acestea erau înduioşătoare, încurajatoare şi, de asemenea, un pic supărătoare. Nu îşi dăduse seama că fusese atât de transparent, dar se părea că intenţiile lui în ceea ce o privea pe Niniver fuseseră înţelese suficient de bine şi, cum se întâmpla în interiorul clanurilor, larg răspândită. Dar cel mai iritant era faptul că bărbaţii din clanul lui Niniver – era foarte limpede – aveau să-l urmărească, aşteptând şi uitându-se peste umărul lui în timp ce îi făcea curte.

Cu bărbia încleştată, îşi spuse în sinea lui că măcar nici unul dintre ei nu avea să îi mai stea în cale şi, dacă îi

trebuia ceva, nu avea nici o îndoială că toţi cei din clan urmau să îi sară în ajutor.

Şi, desigur, ea nu avea să mai fie distrasă de problemele cauzate de cei din clanul.

Una peste alta, se părea că soarta acţionase din nou pentru a-i elibera calea.

Ignoră înţepăturile îngrijorării care îi gâdilară ceafa şi îi alunecară pe şira spinării.

Niniver stătea în picioare în spatele biroului, cu privirea fixată asupra idioţilor din clanul ei şi se luptă să nu i se citească gândurile pe chip. Cu fiecare scuză stupidă, inima i se afunda şi mai tare. Naiba să-i ia! Nu puteau să mai aştepte câteva zile?

De abia descoperise – gustase doar o dată – plăcerea de a se regăsi în braţele lui Marcus şi iată-i îndepărtându-i sistematic motivele de a rămâne la conacul Carrick. De a rămâne sub acest acoperiş, ca ea să poată explora în continuare terenul pe care îl descoperise noaptea trecută.

Mai întâi o făcuseră să se simtă frustrant de iritată de actele lor ridicole, iar acum, când reuşise, în sfârşit, să obţină ceva bun din această situaţie, iată-i încurcând-o din nou! Îi venea să ţipe, dar, desigur, nu putea. Trebuia să îţi ţină în frâu cumpătul; nici măcar nu se putea răsti la ei.

Ultimul care îşi oferi toate scuzele fu Clement Boswell, care indiscutabil comisese mai multe păcate împotriva ei decât oricare altul. Ajungând la capătul unei lungi liste a acţiunilor lui, Clement aruncă o privire încruntată plină de compătimire către semenii săi.

— Ştiam că nu ar fi trebuit niciodată să-l ascultăm pe individul ăla.

Ceilalţi încuviinţară din cap, cei mai mulţi mohorâţi, unii strâmbându-se – în mod clar din cauza propriei lor prostii.

— Ce individ?

Întrebarea venită din partea lui Marcus o făcu pe Niniver să tresară. Fusese atât de tăcut de-a lungul întregului spectacol, încât aproape că uitase că el se afla acolo.

Clement aruncă o privire precaută de-a lungul încăperii.

— Un tip fercheş – un gentleman, bănuiesc că asta era, un pic ghinionist. Obişnuia să bea în mod regulat la hanul din oraş.

— Da, spuse Jed Carming. El a fost cel care ne-a dat idei să te abordăm, milady. Jed ridică din umeri. Ni s-a părut o idee bună să-i urmăm sfatul, având în vedere că era un gentleman şi, cel mai probabil, ştia ce ţi-ar plăcea.

Niniver rămase stupefiată. Înainte să îşi poată regăsi glasul, Marcus întrebă:

— Cum arăta gentlemanul acesta? Îi cunoaşteţi numele?

Bărbaţii se priviră unul pe altul, apoi Jed se uită la Marcus.

— Era destul de înalt, dar nu la fel de înalt ca dumneata. Păr brunet.

— Ochi castanii, interveni Liam Forrester. Iar hainele nu îi erau aşa de frumoase – un pic roase pe la margini, dacă ştii la ce mă refer.

— De fapt, ochi căprui, zise Ed Wisbech. Iar singurul nume pe care l-am auzit vreodată a fost Doug. Domnul Doug, aşa îi spunea hangiul, dar el, fiind un gentleman, nu a mai trecut pe acolo în ultimele săptămâni.

Marcus îl ştia pe hangiu de o viaţă. Dacă voia informaţii suplimentare – de o confirmare –, avea să fie uşor să le obţină. Făcu semn din cap către bărbaţi.

— Mulţumesc. Cred că ştiu cine este cel care v-a manipulat. Anunţaţi-mă dacă îl vedeţi din nou prin părţile astea!

— Ah, dacă îl vedem din nou, o să avem noi înşine câteva vorbe cu el, poţi fi sigur.

Clement Boswell îşi pocni pumnii cu subînţeles. Fiecare bărbat arăta ca şi cum avea de adăugat câteva vorbe la orice se gândea Clement să spună.

Marcus se uită la Sean, apoi la Ferguson şi clătină din cap. Sean se dădu la o parte şi deschise uşa bibliotecii. Ferguson le făcu semn bărbaţilor. Cu plecăciuni şi cuvinte

morocănoase adresate atât lui, cât şi lui Niniver, bărbaţii ieşiră unul câte unul. Plecând capul pentru ultimă oară, Sean şi Ferguson îi urmară.

Când uşa se închise, Niniver se întoarse să-l privească în faţă.

— Ramsey McDougal?

El îi întâlni privirea şi văzu mânia din ochii ei.

— Aşa bănuiesc.

În mintea lui trăsese câteva concluzii, dar pentru acelea încă nu avea nicio dovadă.

Niniver îl privise – nu era sigură ce voia să vadă –, dar acum se întorsese din nou spre birou, observă grămada de hârtii de pe el, apoi trase scaunul şi se aşeză.

— Cel puţin acum ştiu că nu trebuie să urmeze sfatul lui McDougal. Începu să mute hârtiile, apoi, ca şi cum vorbea pentru sine, mormăi: Uneori, mă întreb dacă o să ajung vreodată să dau de capătul moştenirii lăsate de Nigel şi Nolan.

Stând încă în picioare, în stânga ei şi la un pas în spatele biroului, el auzi frustrarea din tonul ei şi se întrebă ce se întâmpla. Dar până când nu avea dreptul de a-i cere să aibă încredere în el, nu putea să insiste pentru o explicaţie.

Şi, din hotărârea buzelor şi a bărbiei ei, Niniver nu avea de gând să-i ofere una.

Că se petrecea ceva mai mult şi existau nişte probleme mai adânci legate de moşie ori de finanţele clanului – sau chiar de ambele – părea destul de sigur, dar el nu o putea ajuta în privinţa asta. Doar dacă îl ruga…

Era oare aceasta o oportunitate? Un moment potrivit pentru a o îndruma către căsătorie acum, când membrii clanului ei se retrăseseră atât de clar?

Începu să caute cu modalităţi de a aborda subiectul.

Ea trânti o hârtie peste un teanc şi apucă alta, apoi scoase un sunet de dezgust.

— Bălegar! Cine şi-ar fi imaginat că ar fi posibil să intre într-o dispută legată de bălegar?

Tonul ei ridicat, ca să nu mai vorbim de violenţa din

mişcările ei, purta mărturia stării de spirit.

Hotărând că, până la urmă, nu era cazul să se amestece, el murmură:

— Am de scris câteva scrisori. O să fiu în birou.

— Hm…

Îşi coborî capul ca să-i arate că îl auzise, dar nu îşi ridică privirea din hârtii.

Marcus se îndreptă spre uşă. Cererea în căsătorie putea să aştepte un moment mai favorabil. În clipa aceea, trebuia să se ocupe de treaba cu McDougal. Pentru el, protejarea lui Niniver avea să fie întotdeauna pe primul loc.

*

Reveni în bibliotecă o oră mai târziu. Niniver stătea încă în spatele biroului, aplecată peste hârtiile împrăştiate.

Ridică privirea când el închise uşa. Îl privi înaintând în lunga încăpere. Se minună de expresia ciudată de pe chipul ei, închisă, tensionată. Totuşi, părea să-l soarbă din priviri, ca şi cum a doua zi avea să dispară.

Nicio şansă. Nu ştia ce ar fi putut-o face să creadă asta, dar el nu avea de gând să plece şi nici să se lase alungat. Cu atât mai puţin după noaptea trecută.

Oprindu-se în faţa biroului, întinse cele două scrisori pe care le scrisese în ultima oară; pe cea destinată familiei lui i-o dăduse deja lui Sean să o ducă.

— Aş fi recunoscător dacă ai semna astea.

Cu o încruntare uşoară încă sălăşluind în ochii ei – când intrase, ea aproape că se uita pieziş la hârtii –, luă scrisorile şi verifică adresele.

— Glencrae? Este o cunoştinţă de-a ta, nu-i aşa?

— Da. Este însurat cu una dintre verişoarele tatălui meu. Trăieşte în Highlands.

Ea îşi scrise titlul în colţ, apoi se uită la cea de-a doua scrisoare

— Cei din familia Hemmings sunt rudele lui Thomas – cunoştinţe de-ale tale.

Scoase un „hm!” şi scrise din nou.

— Mulţumesc.

Luă scrisorile şi le puse în tăviţa de pe colţul biroului. Tăviţa conţinea deja câteva misive, cu scrisul ei ordonat, deosebit de feminin.

Niniver se uită din nou la hârtiile întinse în faţă. Expresia ei… părea aproape înfrântă. Începu din nou să îşi muşte buza de jos.

Temperându-şi instinctele, care insistau că trebuia pur şi simplu să întrebe care era problema, el ezită, apoi merse până la cel mai apropiat fotoliu, îl trase în faţa biroului şi se aşeză.

Şi aşteptă.

Încet, privirea ei se ridică şi se fixă pe chipul lui. Continuă să se încrunte. Îl studie o clipă, apoi îl îndemnă:

— Doreai ceva?

În mintea lui apărură câteva răspunsuri, dar le alungă.

— De fapt, mă întrebam dacă ai dori – sau dacă măcar ai putea să foloseşti – ceva ce îţi pot oferi. Pe un ton egal, continuă: Am lucrat alături de tatăl meu la administrarea pământurilor moşiei Vale timp de peste zece ani. Am administrat moşia singur aproape un an, când părinţii mei au plecat în călătorie, înainte să vină Thomas. Acum îmi conduc propria moşie. Ştiu destul de multe despre asociaţiile agricole, mai ales despre cele din vecinătate. De asemenea, am contacte în comerţ. Îşi înclină capul. Susţinându-i privirea şi văzând neliniştea ostenită din ochii ei, spuse cât putu de blând: Este evident faptul că ai dat peste ceva dificil. Dacă te pot ajuta, chiar şi doar ca un sfătuitor sau ca o persoană care să-ţi asculte ideile şi grijile… Cu o mână, făcu un gest. Sunt aici. Foloseşte-mă!

Încruntarea ei se stinse încet. Îl fixă cu privirea, în mod limpede cugetând la ceea ce vedea ca pe o decizie crucială. Pe măsură ce secundele treceau, el se întrebă din nou ce naiba ascundea. Şi, dacă trebuia să ghicească, ascundea problema aceea de toată lumea şi o făcea de ceva vreme.

În cele din urmă, ea trase încet şi adânc aer în piept. Cu privirea aţintită încă pe chipul lui, îşi strânse buzele într-

o linie subţire, apoi le deschise şi spuse:

— Când am trecut prima oară prin evidenţele contabile ale moşiei, după ce a murit Nolan, nu puteam înţelege de ce era întotdeauna atât de… *neliniştit.* Părea că trecuse orice lucru mărunt, orice cheltuială minusculă! Pe parcursul ultimelor luni, întotdeauna păruse în pragul nu neapărat al furiei, cât al disperării pline de panică. Nu eram instruită ca să ştiu la ce mă uitam, dar am trăit pe moşie întreaga mea viaţă. Aşa că aveam idee ce se întâmpla. Conform celor din registre – plăţi, comenzi, provizii, producţie –, totul părea înfloritor, mai mult sau mai puţin, aşa cum se aştepta oricine. Concentrându-se din nou asupra ochilor lui, îi susţinu privirea, apoi adăugă încet: Acelea nu erau registrele adevărate. Nolan păstra aici registrele false, în biroul acesta, în caz că venea cineva să caute. Pe cele adevărate le ţinea în camera lui. Când le-am găsit şi am trecut prin ele… Se întrerupse şi trase din nou aer în piept, folosind momentul pentru a-şi stăpâni glasul. Când, în cele din urmă, am înţeles situaţia reală a clanului… Este suficient să spun că am înţeles îngrijorarea lui Nolan.

— Cât de rău era?

— Aşa cum stăteau lucrurile, clanul nu ar fi rezistat anul trecut. M-am întrebat dacă nu asta l-a îndemnat pe Nolan în acel abis, până la urmă. Ucisese pentru a ajunge moşier, dar odată ce o făcuse, eşuase.

— Şi totuşi, tu te-ai descurcat. Marcus făcu o pauză, apoi întrebă: Ce ai făcut?

— Aveam banii mei – sora mai mare a tatii era o excentrică, iar eu am moştenit mica ei avere. Şi mai aveam nişte fonduri de la familia mamei. Am mutat cea mai mare parte din acele fonduri în contul clanului. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu ştie nimeni, aşa că te rog să fii discret.

El încuviinţă din cap.

— Aşadar, fondurile tale au ţinut la suprafaţă clanul prin furtuna imediată, dar nu asta te îngrijorează acum.

— Nu, aşa este.

Se uită la hârtiile care acopereau biroul.

— Acum mă tem că nici dacă îmi pun *toate* fondurile

la bătaie nu o să fie de ajuns.

El nu scoase o vorbă timp îndelungat, dar când ea pur şi simplu îşi muşcă buza de jos şi nu mai adăugă nimic, se lăsă pe spate în fotoliu, îşi aşeză o gleznă pe genunchiul opus şi îşi fixă privirea asupra rafturilor de cărţi din spatele ei.

— Un lucru pe care tatăl meu mi l-a tot repetat – şi tuturor fraţilor mei, inclusiv fetelor – este că, dacă ai nevoie de ajutor, îl ceri. Ca vechiul obicei de a încerca să mergi înainte şi să faci toiul de unul singur nu este o putere, ci o slăbiciune. Făcu o pauză, apoi continuă. Familia Cynster este cunoscută drept una dintre cele mai bogate şi mai puternice din ţară – şi pe bună dreptate. Şi o parte din motive – sursa adevărată a puterii familiei – nu sunt nici avuţia, nici puterea unui singur bărbat sau chiar a unei ramuri a familiei. De exemplu, unchiul meu este duce – aşadar, dacă ai o problemă de natură politică sau guvernamentală, el este cel pe care trebuie să-l întrebi. Mătuşa mea, ducesa, are legături la fel de extinse şi de puternice ca ale lui. Dar, dacă ai vreo întrebare legată de livezi, cel la care trebuie să apelezi este Spencer Cynster, vărul tatălui meu. Pentru cai, nu există o autoritate mai mare decât Demon Cynster şi soţia lui, Felicity. Pentru investiţii de natură financiară, este Rupert Cynster. Pentru orice tip de bijuterii ori antichităţi – sau chiar o casă –, cel pe care îl întrebi este Alasdair Cynster. Şi aşa mai departe. Mutându-şi din nou privirea asupra chipului ei, continuă: Însă… trebuie să întrebi. Dacă ai o problemă în care nu eşti expert, întrebi pe cineva care este – şi dacă acesta nu ştie răspunsul, cu siguranţă cunoaşte pe cineva care îl ştie. Făcu semn cu capul către scrisorile pe care le lăsase în tăviţă. Voiam să ştiu mai multe despre Ramsey McDougal, aşa că am întrebat. I-am scris lui Glencrae pentru că McDougal e din Highlands. Este conte acolo şi poate să afle ce am nevoie să ştiu, şi anume motivul pentru care un descendent al unui moşier din Highlands dă târcoale, dintre toate locurile, prin Ayr. McDougal s-a aflat în vecinătate mai mult de trei ani, iar acesta e un lucru ciudat. Nu are pe

nimeni aici despre care să ştiu – acesta fiind scopul celei de-a doua scrisori. Cei din familia Hemmings ştiu dacă McDougal are interese de afaceri în orăşelul Ayr sau în jurul acestuia. Sau cel puţin ştiu pe cine să întrebe ca să afle. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu mi-a scăpat din vedere nici faptul că Ayr este la o distanţă considerabilă de Highlands şi, cu toate corăbiile care vin şi pleacă în mod constant din port, este de asemenea, o rută de evadare.

Ea clipi.

— Crezi că McDougal este… un criminal?

— Poate nu chiar asta. Dar, după cum ai observat a fost un apropiat al fraţilor tăi, ceea ce nu sugerează că ar fi un bărbat model.

Ea făcu o grimasă şi îşi coborî privirea asupra hârtiilor ei.

— Nu, într-adevăr.

— Cu toate astea, ca să revin la ce voiam să spun, astfel funcţionează o familie mare, puternică şi de succes. Cerem ajutor unul de la celălalt, iar ajutorul este întotdeauna la îndemână. O familie care înţelege că adevărata putere stă în a se ajuta unul pe celălalt este cel mai puternic clan.

Ea îşi ridică privirea şi o întâlni făţiş pe a lui.

— Nu am genul acesta de familie.

— Nu. Dar eu am. El îi susţinu privirea. Iar tu mă ai pe mine.

Oare? Niniver privi în ochii lui şi văzu aceeaşi putere calmă, neclintită pe care o asociase întotdeauna cu el. Pentru un moment, îl privi în ochi şi îşi dădu seama că el îi sugera să ceară ajutorul.

Nu avea nevoie să implore, ci doar să ceară. Şi, dacă o făcea, el avea să o ajute.

Deja îi spusese atâtea, de ce să nu îi spună şi restul? Şi dacă, aşa cum el sugerase, putea să o ajute? Atunci, pentru binele clanului, trebuia să îi accepte oferta.

Ceea ce, trebuia să admită, era un raţionament foarte simplu, chiar şi pentru ea.

Da, aproape ajunsese la capătul răbdării. Da, era

aproape de punctul de a se agăţa de orice frânghie pe care o putea găsi; cu toate astea, dacă îi spunea care era motivul adevărat al neliniştii ei, nu încerca în acelaşi timp să îl lege de ea? Să îl ţină acolo, să îi dea un motiv să rămână? Un motiv care ar fi putut să îl ţină la conac în viitorul apropiat, ca ea şi el să îşi continue legătura amoroasă?

Asta era ce ea îşi dorea; nu era nici urmă de îndoială în mintea ei în această privinţă.

Când el intrase şi se aşezase în fotoliu, fusese sigură că venise pentru a-i spune că, întrucât nu mai avea nevoie de protecţia lui, pleca şi se întorcea la Bidealeigh.

În schimb, iat-o tentată – de către el – să apeleze din nou la latura lui protectoare, a unui erou.

Totuşi, o invita să ceară, iar el părea să se bucure de provocarea de a o ajuta. În lumina aceea, manipularea ei era de fapt reciproc benefică…

Ea coborî privirea. Alegând din diferite grămezi, ridică două foi.

— După câte îmi dau seama, soldul este cel care face extrem de dificil să ţin la suprafaţă întreaga afacere.

El luă registrele pe care i le înmână. În vreme ce aruncă o privire asupra lor, Niniver îşi împreună mâinile pe birou şi începu să descrie problemele financiare ale clanului aşa cum le vedea – un lucru pe care nu îl împărtăşise cu altcineva.

Uşurarea… fu enormă.

El puse întrebări, iar ea răspunse. Acum, când deschisese barajul, nu vedea niciun motiv pentru care să oprească valul. Dacă el o putea ajuta, dacă dorea să o ajute, atunci era de datoria ei să îi împărtăşească tot ce ştia.

La un moment dat, recunoscu:

— Unul dintre motivele pentru care eram atât de enervată pe pretendenţii mei era că eu mă chinuiam cu toate astea pentru clan, iar ei păreau decişi să îmi facă viaţa şi mai grea.

El mârâi înţelegător, apoi întrebă despre recoltă.

Trecură prin toate registrele. El îşi exprimă îndoiala faţă de necesitatea de a face câteva plăţi, dar, când ea îi explică, el înţelese. Fu uşurată să descopere că o *asculta* şi înţelegea ce încerca să transmită. La fel ca tatăl ei –, dar spre deosebire de fraţii ei –, Marcus părea să înţeleagă nevoia de a ţine cont de oamenii implicaţi şi că, în esenţă, clanul însemna oamenii ei. În cele din urmă, fu de acord cu aprecierea ei că deja tăiase orice cheltuială care putea fi tăiată fără să afecteze clanul.

Dar iscodirea lui nu luă capăt. La sugestia lui, separară toate afacerile moşiei şi le evaluară pe fiecare în parte. Asta însemnase să scoată toate registrele actuale, precum şi pe cele din ultimii ani, pentru comparaţie. El aduse alte două mese din capătul celălalt al bibliotecii şi le aşeză de o parte şi alta a biroului ei, ca să poată împrăştia documentele şi să vadă totul.

Ferguson vârî capul pe uşă ca să întrebe de masa de prânz. Ea îl instrui să aducă o gustare rece, apoi mâncară şi băură în timp ce lucrară.

În timp ce după-amiaza se scurse, calculară împreună cheltuielile şi veniturile fiecărei afaceri a clanului, apoi se concentrară asupra celor care în pe termen scurt, veniturile depăşeau cheltuielile. În cele din urmă, Marcus împinse totul la o parte, şi, aşezându-se în fotoliul pe care îl trăsese până în faţa biroului, desenă o schemă, arătând încă o dată cheltuielile şi venitul, săptămână după săptămână.

Afundându-se în fotoliul ei de amiral, Niniver se rezemă de birou şi îi aruncă o privire, în timp ce el scria. Scrisul lui nu era la fel de citeţ ca al ei, dar, fiind mai ales cifre, reuşea să înţeleagă.

În cele din urmă, cu o înfloritură, el încercui trei plaţi.

— Iată!

Se lăsă pe spate, privi fix câteva secunde, apoi ridică privirea către chipul ei.

— Acestea sunt plăţile tale problematice. Până la sfârşitul anului – arătă către cifra din josul paginii –, o să ai profit, nu cu mult, dar destul cât să fii liniştită.

Destul cât să ducă clanul în anul viitor şi în următorul

sezon, iar lucrurile să meargă mai bine după aceea.

Ea trase hârtia şi o studie. Plăţile în cauză erau mari – mai mari decât orice fonduri pe care putea să le aibă. Se strâmbă, dar, amintindu-şi de mustrarea lui de mai devreme, îl privi şi întrebă:

— Şi cum ocolesc aceste trei probleme?

Buzele lui se arcuiră într-o semn de mulţumire trecătoare, apoi continuă:

— După cum văd eu, ai trei opţiuni. Ai putea aborda o bancă sau un investitor pentru un împrumut. Ai putea să ipotechezi pământurile clanului, poate doar o parte din ele. Sau…

Marcus făcu o pauză. Ştia că nu trebuia să sugereze un împrumut din partea lui sau a familiei lui; fiecare clan avea mândria sa. Dar se îndoia că vreo bancă avea să acorde un împrumut unui clan cu o doamnă la conducere, iar ipotecarea era problematică, dat fiind că era vorba despre pământurile clanului. Se concentră asupra hârtiei acoperite de mâzgălelile lui aflate în faţa ei. Se încruntă şi întinse mâna.

— Dă-mi să văd din nou aia.

Îi înmână foaia.

Marcus aruncă o privire peste ambele coloane, observând fluxul cifrelor.

— Dacă, în cele din urmă, ieşi în câştig, ar fi posibil să schimbi *termenele* plăţilor ca să ţii clanul la suprafaţă, ca să spun aşa. Făcu o grimasă privind foaia; adunase cifrele pentru a le compara. Trebuie să revenim la calculele noastre de mai devreme şi să ne dăm seama ce intră în fiecare dintre aceste plăţi, şi dacă unele dintre ele pot fi împărţite în sume mai mici întinse pe perioade de timp mai lungi.

La început, ea nu înţelese, dar, odată ce el îi arătă ce voia să spună, se aruncă cu ardoare în corvoada de a împărţi toate sumele pe care le adunaseră mai înainte. El se ocupă de cheltuieli, ea abordă veniturile.

O altă oră se scurse. Ferguson le aduse ceai şi felii groase de prăjitură cu fructe, pe care le mâncară distraşi.

Curăţară firimiturile de pe birou şi continuară să mâzgălească. Ea afirmase că se pricepea la calcule; când el aruncă un ochi peste calculele ei, fu impresionat de acurateţea lor. Era mult mai de încredere decât fraţii ei.

După-amiaza alunecă înspre seară când, în cele din urmă, strânseră registrele, aranjară grămezile de hârtii şi, în sfârşit, stabiliră veniturile şi cheltuielile, separate în plăţi individuale săptămână după săptămână.

Marcus îşi aşeză palmele pe birou, se sprijini pe antebraţe şi verifică cifrele. Niniver veni alături de el; muşcându-şi buzele, făcu acelaşi lucru.

Încet, ceva asemănător cu triumful înflori înăuntrul lui. Se strădui să verifice de două ori înainte să îi facă speranţe, dar da, acolo se găsea calea.

— O poţi face. Îi întâlni privirea. Dacă le spui acestor patru negustori – uitându-se din nou la hârtii, indică patru nume, reprezentări patru plăţi mari de-a lungul anului – că vrei să deschizi un cont lunar, cu o plată regulată, o să echilibrezi plăţile destul cât să nu fii niciodată în criză de fonduri.

Coborându-şi privirea asupra hârtiei şi asupra numelor, ea se încruntă.

— Vor fi de acord?

— Da, vor fi.

Îndreptându-se, el zâmbi larg.

— De fapt, preferă astfel de aranjamente, pentru că îi fac să se simtă mai siguri că vor fi plătiţi în tranşe sigure, regulate, ceea ce îi ajută cu fluxul de numerar. Cu toate astea, deşi înseamnă că o să faci plăţile mai devreme, înainte ca banii să fie cu adevărat plătiţi, până în august – arătă pe foaia lor – şi mai târziu, aici şi aici, eşti în întârziere, dar numai o scurtă perioadă – luna aceea –, dar negustorii nu văd asta ca pe o problemă, pentru că au plăţile lunare. Făcu o pauză apoi spuse: Ei capătă încredere, iar tu ocoleşti trei perioade dificile. Aruncându-i din nou o privire, îi studie chipul. Făcând asta, poţi conduce clanul în siguranţă anul acesta.

Cu privirea aţintită asupra analizei lor, ea se afundă

încet în fotoliu, în spatele biroului. El ocoli biroul şi se aşeză din nou în fotoliul din faţa ei…

În cele din urmă, Niniver îşi ridică privirea în căutarea ochilor lui.

Albastrul din ochii ei era tulburat de emoţie.

— Mulţumesc.

Nu încăpea îndoială că în spatele vorbelor ei stătea recunoştinţa. Coborî din nou ochii asupra hârtiilor, să vadă la cât se ridica planul de salvare.

Marcus ştia că pentru ea clanul însemna foarte mult, că îşi lua în serios poziţia de conducător. Totuşi, sub vorbele ei, în uşurarea pe care o emana, el simţi ceva mai adânc.

— Niniver?

Nu ştia cum să întrebe, nu avea nici cea mai mică idee ce simţea, dar trebuia să afle. Dacă exista ceva care o afecta adânc, trebuia să afle ce era. Când ea îşi ridică privirea şi îi întâlni din nou ochii, el făcu un gest vag, cuprinzând toate lucrurile la care munciseră cea maimare parte a zilei.

— De ce?

Undeva în adâncimile fiinţei ei tăcute era un motiv anume, un răspuns la acea întrebare – era sigur de asta.

Îl studie un moment îndelungat. Trecu un minut întreg înainte ca ea să spună, cu glas scăzut:

— În ziua în care tatăl meu a fost îngropat, am zăbovit, doar pentru o clipă, înainte de a întoarce spatele mormântului.

El îşi aminti. Încuviinţă din cap.

— Eu…

Privirea ei deveni distantă, apoi se încruntă.

— Poţi spune că l-am înţeles – cu siguranţă, mai bine decât au făcut-o vreodată Nigel, Nolan sau Norris. Mult mai bine decât ne-a înţeles el pe vreunul dintre noi. Trase adânc aer în piept, cu privirea în continuare undeva departe. Ştiam că fusese ucis şi încă de pe atunci bănuiam că sub conducerea lui Nolan lucrurile nu aveau să meargă aşa cum trebuia. Nu aşa cum ar fi planificat tata, darămite

aşa cum ar fi dorit.

Ea se opri, iar el o simţi cum cade pe gânduri.

Apoi continuă:

— Ştiu că el nu m-a văzut niciodată cu adevărat, că nu şi-ar fi imaginat niciodată că aş putea vreodată să fac ceva pentru clan. Totuşi, când am stat acolo, uitându-mă în jos la mormântul lui, am simţit... Probabil am simţit cu adevărat ce înseamnă să fii un Carrick. Îşi întoarse din nou atenţia asupra chipului lui Marcus şi continuă: Am făcut un jurământ în ziua aceea, faţă de tata şi de toţi cei din neamul Carrick care au fost mai înainte, că o să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a îndrepta greşelile fraţilor mei şi o să readuc prosperitatea clanului, orice s-ar întâmpla.

Asta era ce o motivase să îşi mute în mod altruist aproape toate fondurile ei în conturile clanului. Ceea ce o împingea acum să îndrepte lucrurile, indiferent cât ar fi costat-o.

Ea îşi ridică bărbia. Marcus nu avea nevoie să o audă spunând „Văd acel jurământ ca pe unul sacru, o obligaţie faţă de tatăl meu şi faţă de clan, şi o să fac tot ce trebuie ca să-l duc la îndeplinire” pentru a şti că era adevărat.

Privirea ei devenise aproape provocatoare – ca şi cum credea că el ar fi putut să o ia în derâdere ori să ia în glumă angajamentul ei.

Nimic nu putea fi mai departe de gândurile lui, de reacţia lui instinctivă. Întâlnindu-i privirea, înclină capul.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Face să fie mai uşor să înţeleg ce doreşti să faci.

Mai uşor să ştie cum să o ajute.

Aflarea acestui lucru îl lăsă din nou cu sentiment de a fi descoperit la ea ceva şi mai profund. Niniver nu avea doar faţete – avea straturi de faţete; nu era sigur că o viaţă întreagă avea să fie de ajuns pentru a le descoperi şi pentru a le explora pe toate. Dar reinterpretând în lumina jurământului ei tot ce văzuse, acum putea înţelege mai bine hotărârea necruţătoare de a restabili siguranţa clanului Carrick, acum să vadă de unde venea voinţa ei îndărătnică.

Devotamentul era un lucru pe care îl înţelegea. Era puţin spus că fusese impresionat de devotamentul ei. De fiecare dată când credea că văzuse şi o înţelesese, că o înţelesese pe deplin, ea dezvăluia altă latură a caracterului ei care nu doar că apela, ci ajungea la sufletul lui şi rezona cu atâta claritate, încât înţelese ce însemna să fie îndrăgostit.

Gongul care le aminti să se îmbrace pentru cină răsună în întreaga casă. Amândoi se uitară instinctiv către uşă, apoi se priviră unul pe celălalt şi îşi coborâră privirile asupra puzderiei de hârtii care zăceau încă în jurul lor.

— Ar trebui să punem deoparte asta.

Ridicându-se, ea luă schiţa planului lor de a salva clanul, încântat că ea spusese „noi” şi nu „eu”, se ridică şi întinse mâna după un teanc de note.

— Ţine foile acelea undeva unde poţi să le consulţi cu uşurinţă şi să ţii evidenţa sumelor pe măsură ce intră.

Ea dădu aprobator din cap şi strecură hârtiile în sertarul de sus al biroului, apoi făcură amândoi ordine pe birou.

Capitolul 10

Când şi cum avea să îi ceară să se căsătorească cu el?

În vreme ce se lăsa noaptea, Marcus stătea în picioare la fereastra din camera lui, privind liniştit afară, în timp ce rememora evenimentele de peste zi. Cât despre momentul cât de cât potrivit însă poată rosti cu speranţă vorbele „căsătoreşte-te cu mine”, ziua aceea fusese un pas înainte, urmat îndeaproape de unul nesemnificativ, mai mic, înapoi. Totuşi, în ciuda frustrării, simţi că făcuse progrese. Ea avusese, în sfârşit, destulă încredere în el încât să-i împărtăşească problemele moşiei, lucru pe care nu îl mai făcuse cu nimeni altcineva.

Faptul că îi câştigase încrederea şi reuşise să o ajute

să schiţeze o cale îl entuziasmase pe parcursul serii – petrecută într-o conversaţie lejeră la masa de seară, urmată de distracţia din salon cu muzica domnişoarei Hildebrand, a lui şi a lui Niniver.

Iar Niniver începuse să se relaxeze; zâmbetele ei veniră cu mai multă uşurinţă, mai natural, la fel de spontane ca manifestările de fericire. Cântecele pe care le alesese îi reflectaseră starea de spirit îmbunătăţită. El observase asta, la fel domnişoara Hildebrand, deşi, spre deosebire de el, aceasta nu ştia care era motivul schimbării. Din nou, se simţi ca şi cum aura lui strălucea; să uşureze poverile de pe umerii lui Niniver era un rol pe care intenţiona sa îl revendice pentru totdeauna.

Pe deasupra, faptul că îi spusese despre jurământul făcut la mormântul tatălui îl făcuse să aibă şi mai multe speranţe. Mai mult, aflând de acel jurământ şi înţelegând angajamentul ei ferm faţă de tatăl ei, nu făcuse decât să îl tragă şi mai adânc sub vraja ei.

Punerea familiei – ori a clanului – deasupra propriei persoane până la sacrificiul personal era codul unui războinic, pe care unele femei îl aveau în comun. În Niniver, această înclinaţie părea să fie o parte din ea însăşi. Acum o cunoştea destul de bine ca să nu aibă vreo îndoială că urma să lupte la nesfârşit pentru a duce la îndeplinire ceea ce vedea ca fiind o obligaţie sacră. Era opusul celor care luau – aşa cum făcuseră Nigel, Nolan şi chiar Norris. În schimb, ea dăruia.

Acela era motivul – aproape sigur motivul principal – pentru care clanul o aprecia atât de mult şi avea încredere nestrămutată în ea; cei din clan o considerau salvatoarea lor. Iar aplecarea ei de a da fără rezerve era, în mod limpede, parte din viitorul lui rol. Să o protejeze până când se epuiza pe sine însuşi. Războinicii înţelepţi ştiau cum să îşi păstreze puterea încât să lupte şi a doua zi, dar, din câte văzuse el, Niniver nu avea nicio limită. Dăruia până când se prăbuşea. Sau până când cineva o ţâra din bătălie.

Acesta era rolul lui, evident.

Într-un fel, asta era ceea ce făcuse el în ziua aceea. Şi

se simţise… perfect.

Aşadar, ziua nu fusese deloc pierdută, însă trebuia să ajungă într-o poziţie potrivită din care să îi ceară mâna.

La uşa lui se auzi o bătaie uşoară, apoi uşa se deschise.

Niniver păşi înăuntru.

În ciuda întunericului – nu aprinsese nicio lampă –, îl văzu imediat. Închise uşa, apoi merse – curajoasă, cu intenţii foarte clare – către el.

Gândurile lui se amestecară. Într-o clipă trecătoare, îşi dădu seama că o parte din nesiguranţa legată de momentul în care să îi ceară mâna apărea la vederea ei. Cu cât o vedea mai des, cu atât devenea mai fascinantă – mai puternică, mai provocatoare – şi cu atât mai limpede percepea contradicţia năucitoare dintre fragila ei formă feminină exterioară şi pasiunea arzătoare dinlăuntrul ei.

Fiecare zi pe care o petrecuse alături de ea nu făcuse decât să îi adâncească ideea că era o femeie neaşteptat de complexă şi captivant de puternică.

Şi dorea ca ea să îl iubească. Nu doar să aibă nevoie de el.

Conştientizarea acestui lucru îl izbi – nu ca un şoc, nu precum ceva din exterior, ci ca un val care veni dintr-un loc pe care abia îl descoperise înăuntrul lui.

Nu putea fi surprins. La urma urmelor, era din neamul Cynster.

Dar, dacă o cerea în căsătorie şi, date fiind devotamentul ei faţă de clan şi ei faţă de tatăl ei, se simţea obligată să accepte pentru binele clanului, nu pentru că îl dorea – îl iubea – în acelaşi fel neîngrădit şi necondiţionat în care el o voia acum, asta însemna că *o iubea?*

Ea se opri în faţa lui şi, printre umbre, îi privi chipul. Dată fiind atracţia ei faţă de el, presupusese că ar fi fost simplu să îi accepte cererea în căsătorie. Aproape că putea să audă cum râdea soarta.

Ochii ei îi cercetară pe ai lui, apoi ridică mâna şi îşi aşeză palma pe pieptul lui. Muşchii lui săriră, braţele se tensionară şi instinctiv se întinseră după ea. Fără milă, îşi

înăbuşi impulsul.

Dar ea îl simţi. Buzele i se curbară uşor, încrederea ei feminină înflorind.

— De vreme ce rămâi…

— Nu trebuie să plăteşti niciun preţ pentru ajutorul meu de azi după-amiază.

Afirmaţia fu categorică şi tonul aproape aspru.

Înclinându-şi capul, Niniver îi cercetă ochii şi chipul – cât putea să vadă în lumina slabă. Tot ce putu să simtă îi confirmă că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea ea pe el.

Se plimbase înainte şi înapoi – în tăcere – în camera ei, în ultimele 15 minute, întrebându-se, apoi îşi luase inima în dinţi şi venise să bată la uşa lui. După ceea ce simţise doar de la simpla atingere a nasturelui de sus al vestei lui – pasiunile care se ridicară să se învârtă în jurul lor şi între ei –, era bucuroasă că o făcuse.

— Nu mă gândeam la asta. După noaptea trecută, întrucât eşti încă aici… Am presupus că o să vii în camera mea. În patul meu, Ochii lui, şi mai întunecaţi decât noaptea, rămaseră fixaţi în ochii ei.

— Se obişnuieşte ca, în cursul serii, doamna să-i dea un semn domnului.

— Nu am ştiut… Nu ştiu cum se fac astfel de lucruri. Ridică aproape imperceptibil din umeri. Aşa că am venit eu la tine.

Când el nu răspunse, ea continuă:

— Doresc mai mult – mai mult din tine, din noi. Iar tu vrei acelaşi lucru.

Era hotărâtă să profite de fiecare moment care îi era oferit, să revendice fiecare minut, fiecare noapte, să lungească legătura lor cât putea de mult.

— Există vreun motiv pentru care noi – tu şi eu – să nu fim aşa cum dorim? Să facem ce vrem? Aici, împreună, doar noi?

Fu ca şi cum vorbele acelea dezlănţuiră ceva înăuntrul lui. Ea aproape că îi simţi controlul rigid oscilând şi apoi prăbuşindu-se.

— Absolut niciunul. Braţele lui se ridicară şi o

cuprinseră. Mâinile i se desfăcură pe spatele ei. Şi, cu siguranţă, vreau mai mult din tine.

Ea se întinse, ridicându-se, în timp ce el îşi coborî capul. Buzele lor se întâlniră, se atinseră, se frecară una de alta, apoi se contopiră. Ea şi le despărţi, iar el pătrunse, cucerind cu încredere şi cu o uşurinţă care, cumva, crescu anticiparea ei.

Ridicându-se pe vârfuri, îi veni în întâmpinare, i se potrivi, îi trase limba adânc, apoi o trimise pe a ei să cerceteze. Lăsându-şi cu bună ştiinţă pasiunea să crească, alunecându-şi o mână peste umărul lui pentru a-i cuprinde ceafa şi a se ancora, îl sărută şi îi desfăcu nasturele de sus al vestei.

În noaptea aceea, dorea mai mult decât să-l urmeze. În noaptea aceea voia să exploreze, să afle mai multe – nu doar despre el, ci despre ea însăşi. Dorea să existe, să trăiască precum femeia care descoperise că poate fi, cu o noapte în urmă, femeia care devenea în braţele lui.

Nu fu chiar atât de dificil să îl determine să îşi dea jos haina şi vesta; când ea trase, fără să întrerupă sărutul, el îi făcu pe plac şi le dădu jos, aruncându-le pe un scaun.

Apoi mâinile lui fură pe ea, urmărindu-i curbele mai pretenţioase. Poruncitoare.

Ea îşi dădu frâu liber voit şi lăsă valul dorinţei nestăpânite care se ridică între ei să o aibă, să o ia, să o ridice.

El era expert în ceea ce privea nasturii şi dantele, iar degetele lui iuţi păreau sigure. Ea îşi ridică o mână să îi cearnă pletele negre mătăsoase, iar cu cealaltă mână îi desfăcu, unul câte unul, nasturii de la cămaşă.

Buzele li se despărţiră doar cât să le îngăduie să tragă aer înainte de a se avânta din nou. Fierbinţi şi alunecoase, limbile lor se duelară, iar atenţia ei şovăi între unirea fierbinte a gurilor lor, apăsarea incitantă a mâinilor care îi frământau sânii şi întinderile seducătoare ale pieptului lui pe care era hotărâtă să le descopere.

Fierbinţeala se ridică şi se răsuci, flăcările dorinţei arzând, tentând. Simţi căldura aceea irezistibilă ridicându-

se înăuntrul ei, stimulând-o, dorind mai mult – o nevoie profundă.

O dorinţă arzătoare.

Dar de data aceasta ştia că satisfacţia avea să vină, că în cele din urmă puteau ajunge la punctul acela de saţietate care nu putea fi descrisă. Deşi intensitatea nevoii, urgenţa imperioasă clocoteau încă prin venele ei, bătăile erau mai puţin frenetice, ritmul mai stabil şi mai sigur, mai puţin disperat.

De data aceasta, puteau să nu se grăbească, să facă să dureze cât de mult doreau amândoi, să absoarbă până la ultima picătură. Întrucât nu ştia câtă vreme avea să rămână – câte zile şi nopţi urma să aibă legătura lor –, se hotărâse să facă fiecare secundă să conteze.

Apoi cămaşa lui atârnă deschisă; ea îşi aşeză mâinile pe pielea lui şi cuceri.

Iar el îi permise. O lăsă să îşi umple simţurile de trupul lui, de căldura şi de promisiunea din oasele grele şi muşchii definiţi, în vreme ce, haină după haină, el o dezbrăcă.

Iar ea îl ajută să iasă din ale lui.

Curând, fu splendid de gol, dar ea încă avea multe straturi. Dar nici măcar mâinile ei care îi mângâiau lungimea proeminentă nu reuşiră să-l distragă; mai degrabă flăcările se ridicară şi mai mult, iar el o eliberă mai repede din panglici.

Corsetul ei uşor atinse podeaua, apoi cămăşuţa se alătură restului hainelor, iar ea stătea goală înaintea lui – cu excepţia jartierei şi a ciorapilor. Când se îmbrăcase pentru cină, îşi înlăturase bandajul din jurul gleznei; nu o mai duruse în ziua aceea.

Castitatea fusese pentru noaptea precedentă; noaptea aceasta era pentru farmec.

Pentru un scop şi un interes absolute, care îi cuprindeau obsesiv şi necruţător.

Timp de cinci bătăi de inimă bubuitoare, rămaseră în picioare în lumina lunii, privindu-se unul pe celălalt, fiecare studiind posesiv. Fiecare sorbind la fel de lacom promisiunea.

Gura ei se uscase; anticiparea îi încordase nervii.

El răsuflă şi se lăsă pe genunchi înaintea ei. Îi cuprinse gleznele cu palmele, apoi îşi mişcă mâinile în sus, palmele fierbinţi alunecând peste partea din spate a gambelor, peste golurile sensibile din spatele genunchilor şi urcând, până când degetele îi atinseră jartierele. Cu atingeri lente, controlate şi mângâietoare care o făcură să tremure, îi desfăcu ambele jartiere şi, cu vârful degetelor trecând peste pielea ei, îi rulă ciorapii în jos.

Ţinându-se de umărul lui, ridică un picior, apoi pe celălalt, permiţându-i să-i scoată ciorapii. El îi aruncă peste celelalte haine de pe podea.

Se aşeză pe vine. Gol în lumina lunii, ca un zeu întunecat, ridică privirea spre ea. Apoi întinse mâinile către ea, o cuprinse de şolduri ei şi o trase mai aproape.

— Vino aici!

Ea îl lăsă să o tragă mai aproape, mutându-şi picioarele de o parte şi de alta a genunchilor lui, aşa cum păru el să dorească. Zări cum buzele lui se arcuiră într-un zâmbet care părea nerăbdător şi flămând, apoi se aplecă şi depuse un sărut fierbinte, umed, cu gura deschisă pe buricul ei. I se tăie respiraţia.

El linse, scălda şi începu să o guste. Dându-şi capul pe spate ca să poată respira – nu că păru să fie de ajutor –, îşi mută mâinile de pe umerii pe capul lui şi îl lipi de ea.

Capul lui coborî. Buzele şi limba lui curioasă trasară o cărare fierbinte în jos. În timp ce el continuă să îşi ţească magia senzuală, respiraţia ei se frânse şi deveni din ce în ce mai rapidă.

Apoi el îi gâdilă culmea coapselor. Limba lui o atinse, iar senzaţia aceea îi străpunse trupul şi abia reuşi să îşi înăbuşe un ţipăt ascuţit.

— *Marcus!*

— Mm…

Acela fu tot răspunsul lui. Explorările intime continuară, adâncindu-se şi extinzându-se; îi ridică o coapsă şi îi aşeză un genunchi peste umărul lui, deschizând-o în faţa lui.

Linse, supse uşor, exploră până când ei i se tăie răsuflarea şi nu mai gândi limpede, fiind aproape să se prăbuşească de plăcere.

Intensitatea nevoii ei crescânde o şocă, dar nu avea de gând să îşi refuze – nici lui – asta. În loc să se retragă, savură momentul în toată gloria, cu un abandon care se ridică din sufletul ei. Din nevoia de a fi femeia lui – vitală şi vibrantă şi prinsă cu totul în lupta cu viaţa.

Pe deplin şi intim alături de el.

Susţinută ferm de mâinile lui fixate în jurul şoldurilor ei, cu capul dat pe spate şi ridicându-şi moliciunea către gura lui devastatoare, ea capitulă, dădu şi primi şi, cu palmele pe capul lui, îl lipi de ea şi îl îndemnă să continue.

Flăcările dinlăuntrul ei izbucniră, apoi explodară; pasiunea erupse şi i se revărsă prin vene. Iar cu fiecare clipă în care el linse, supse lung şi aspru, incendiul nu făcu decât să crească.

Îşi simţi nervii încordându-se, şi totuşi…

Fu nevoie de câteva secunde să definească exact ce nu era tocmai în regulă. Să îşi dea seama că dorea, cu o nevoie neiertătoare, să îl aibă înăuntrul ei. Cu ultima picătură de voinţă, îşi încolăci degetele în părul lui şi trase. Nu putu găsi destul putere să ceară.

Dar el înţelese. Poate că şi el simţi acelaşi lucru. Îi dădu drumul, dar cu mâinile încă pe şoldurile ei, şi o ridică.

Dacă tăria erecţiei lui era un indiciu, şi el dorea acelaşi lucru şi la fel de urgent.

Chipul lui părea cioplit, gravat cu pasiune. Privirea lui întunecată precum cerul de la miezul nopţii, dar incendiată de arşiţă, se fixă pe chipul ei. O trase mai aproape.

Trupurile lor se întâlniră, carne fierbinte pe piele arzătoare. El îşi coborî capul, ea se întinse, iar buzele şi gurile lor se contopiră din nou. Mai fierbinte, mai urgent, mai disperat de intim, sărutul pârjoli.

El îşi simţi mâinile coborându-se uşor şi alunecând în jurul ei, apoi o prinse şi o ridică. În mod instinctiv, ea îşi desfăcu coapsele, îşi strânse genunchii pe şoldurile lui, apoi el o trase în jos. Icni când simţi mădularul gros pătrunse în

ea. El o coborî şi mai mult, puţin câte puţin, şi pătrunse fără ezitare.

Umplând-o.

Ea îşi pierdu ultima respiraţie într-un icnet când el o pătrunse în întregime. Se agăţă de el, de sărut, în timp ce stimularea tactilă îi năpădi mintea.

Însă el o ridică – până când ea aproape că protestă, simţind că pierdea senzaţia palpitantă a trupului îngropat atât de adânc înăuntrul ei, dar apoi el şi o coborî din nou, iar ea înţelese, acceptă şi lăsă flăcările să se dezlănţuie.

El o ridică şi o coborî, iar ea se agăţă şi împreună arseră, căldura împreunării fiind mai mult decât dogoritoare. Ea îşi încordă muşchii interiori pentru a-l mângâia şi fu răsplătită cu sunetul respiraţiei lui frânte, cu strânsoarea de pe fund şi senzaţia muşchilor lui transformându-se în oţel.

Cu toate astea, deşi frecarea pieptului lui de sânii ei umflaţi îi stimula simţurile, tânjea după greutatea lui, îndrăzni să ceară totul şi orice dorea.

Eliberându-se cu greu din sărutul lor, spuse gâfâind:

— Patul.

De sub pleoape grele, ochii lui îi atinseră pe ai ei. Rămase nemişcat preţ de o clipă, apoi, ţinând-o încă în braţe, se întoarse şi merse către pat.

Mişcarea mădularului înăuntrul ei în timp ce mergea o făcu să geamă.

Ajunse la marginea patului, dar, în loc să o întindă, se întoarse şi se aşeză. Apucându-i şoldurile, îi aranjă din nou picioarele în aşa fel încât să-l călărească. Ochii lui întunecaţi, care mocneau pe jumătate închişi se fixară în ochii ei. Îşi slăbi strânsoarea, iar mâinile lui mari urcară, călătorind pe şoldurile şi peste spatele ei, către umeri, apoi îşi coborî mâinile pe braţe şi se lăsă să cadă pe spate pe pat.

Ea se aplecă în faţă şi se susţinu cu palmele de pieptul lui. Proptindu-se în braţe, îl privi de sus printre gene în timp ce corpul ei se potrivi noii poziţii. Senzaţia pe care o avu simţindu-l atât de sus înăuntrul ei îi tulbură şi mai

puternic simţurile.

Pentru o secundă, îşi închise ochii, absorbind realitatea, apoi se uită la el, îşi linse buzele umflate şi reuşi să îngâne:

— Şi acum?

El îi susţinu privirea.

— Acum călăreşti.

Când ea îl privi cu ochii mari, nesigură, el îi apucă şoldurile şi o ridică, apoi o lăsă uşor să se coboare, din proprie iniţiativă... Pleoapele ei coborâră, îngreunate de plăcerea senzorială, dar îl văzu închizând ochii, în mod clar fără voie. Instinctiv, se încordă în jurul lui, iar un geamăt gutural se strecură de pe buzele lui.

Nu avu nevoie de altă încurajare. Călărise întreaga ei viaţă; începu iute a se ridica şi a se scufunda – era ca şi cum ar fi călărit. Şi, de data aceasta, frâiele – frâiele lor – fură cu totul în mâinile ei. Experimentă ritmul şi presiunea.

El întinse mâinile şi prinse câte un sân, frământă, apoi îi ciupi sfârcurile. Când, cu ochii închişi, ei se tăie respiraţia şi se zvârcoli schimbând felul în care îl călărea, el mormăi şi mângâie din nou mugurii întăriţi.

Căldura crescu, iar flăcările, acum familiare, se ridicară, cuprinzându-le carnea, lăsându-i acoperiţi de rouă dorinţei.

Ea găsi gloria în tot ce simţea, în penetrările repetitive ale mădularului gros, în strângerea şi relaxarea ei în jurul lungimii lui de fier. Mai presus de toate, se delectă cu nevoia care tot creştea între ei, care făcu uşor ca şoldurile lui să se ridice în întâmpinarea şoldurilor ei într-un răspuns imposibil de controlat.

Mâinile lui căzură de pe sâni pe şolduri. Ea se aplecă în faţă şi călări mai tare. Cu părul fluturând în jurul umerilor şi biciuindu-i iar şi iar pieptul, îl îndemnă să meargă mai departe.

Curând, ea îi duse pe amândoi la disperare.

Până la punctul în care aveau nevoie de mai mult, şi mai mult, şi mai mult. Până când simţurile le urlau, iar nervii le erau atât de încordaţi încât o singură întoarcere a

cheiţei i-ar fi spulberat în fărâmiţe.

Şi apoi ajunseră acolo, dezintegrându-se pe măsură ce pasiunea lor comună îi împrăştie. Ca şi cum senzaţiile explodară de plăcere, iar extazul puse stăpânire pe ei.

Ea strigă, uşor şi fără suflare; cu degetele îngropate în şoldurile ei, el o ţintui şi mormăi tare şi prelung în timp ce se cutremură sub ea.

Şira spinării, toate oasele i se înmuiară. Puterea i se scurse şi se prăbuşi pe pieptul lui.

Marcus îşi ridică braţele, le înfăşură în jurul ei şi o strânse tare în braţe. Ascultă gâfâielile ei întrerupte şi propria respiraţie chinuită. Auzi inimile lor bubuind la unison.

Finalizarea nu fusese niciodată atât de puternică, cutremurător de intensă.

Cu atâtea semnificaţii.

Atât de unificatoare.

O strânse în braţe şi, cu ochii închişi, îşi lăsă simţurile să absoarbă *totul.* Le lăsă apoi să cuprindă gloria acelei realităţi, a stării lor de uniune şi de saţietate. Îşi lăsă mintea să rememoreze călătoria de la momentul în care ea intrase şi îl căutase, iar buzele li se întâlniseră – fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare privire împărtăşită.

Gustul ei încă stătea pe limba lui ca ambrozia – ameţitoare, ca un drog. Moliciunea de catifea pe care o linsese îi strângea acum ca în menghină mădularul, în vreme ce fineţea de satin a sânilor şi a pântecului ei stătea ca o pătură senzuală peste el.

Ea spusese că îl dorea, că dorea mai mult din ce împărtăşiseră cu noapte înainte. Făcându-i pe plac, sperase să afle ce simţea pentru el nu doar în pat. Sperase să zărească în inima ei, să afle dacă era posibil ca ea să fi pornit pe calea iubirii pentru el.

Privise, însă tot ce văzuse fusese îmbrăţişarea plăcerii fizice nestăpânite. Era incredibil de deschisă în a-şi arăta încântarea, însă nu zărise nici măcar o fărâmă din inima ei. Nu avea nici cea mai mică idee dacă măcar o atingea în felul acela, dacă ceva din ce împărtăşiseră lăsase vreo

amprentă acolo.

Ea tremură uşor; trupurile lor începuseră să se răcească. O ridică de pe el. Traseră cuverturile, se băgară sub ele, apoi se prăbuşiră încă o dată unul în braţele celuilalt.

Stând lungit pe spate, cu ea cuibărită la pieptul lui, trase adânc aer în piept, lăsând ca mirosul ei, al actului iubirii dintre ei să-i pătrundă până în oase. În vreme ce saţietatea se rostogoli peste el, se întrebă cum avea să afle vreodată ce zăcea într-o inimă atât de bine ascunsă.

Adormi întrebându-se.

Niniver ascultă cum respiraţia lui Marcus încetini; îl văzu alunecând în somn şi se minună de valul de emoţii care se treziră înăuntrul ei. Sentimentul – emoţia pură – fu mult mai puternic decât îşi imaginase vreodată.

Ştia ce sentiment era, ştia ce îl alimentase, ce înteţise şi guvernase senzaţia copleşitoare, aproape sufocantă care îi cuprinsese plămânii şi i se strânsese în jurul inimii.

Dar se forţase să accepte şi să nu reacţioneze. Să lase pur şi simplu sentimentul să crească şi să o inunde.

Într-una din zile, cel mai probabil curând, el avea să considere că ea era în siguranţă şi să se întoarcă la viaţa lui din Bidealeigh. Iar atunci, ea avea să fie nevoită să zâmbească veselă şi să îl lase să plece. Nu se putea agăţa. Nu putea – nu avea să o facă vreodată – să îl lase să vadă că inima ei devenise atât de adânc prinsă în mreje, iremediabil înamorată. Nu era vina lui că fusese singurul şi unicul bărbat care o văzuse cu adevărat vreodată, care o atrăsese vreodată din punct de vedere fizic.

Îi ceruse ajutorul, iar el promisese să o protejeze. Încă de la început înţelesese că era datoria ei să îşi protejeze inima. Faptul că nu o făcuse fusese propria decizie, pe care o luase cunoscând pe deplin consecinţele. Ar fi fost complet greşit să încerce să îl lege de ea din cauza unui capriciu. Şi, pentru că îşi riscase inima, primise deja o răsplată mai mult decât rezonabilă. Da, inima ei avea să sufere după plecarea lui, dar, dacă ea nu ar fi luat taurul de coarne şi nu ar fi insistat să exploreze intimitatea cu el – singurul bărbat

alături de care se imagina făcând asta –, nu ar fi cunoscând nicicând minunile pe care le trăise deja.

Şi nici nu ar fi ştiut vreodată ce era dragostea.

Să iubeşti şi să pierzi – nu scrisese cineva că era mai bine aşa decât să nu iubeşti niciodată?

Oricine o fi fost, avusese dreptate.

Şi, pe lângă căldura care creştea în inima ei, era cu adevărat recunoscătoare pentru tot ce el îi arătase, îi dezvăluise despre ea însăşi. Despre femeia care bănuise întotdeauna că se afla înăuntru, dar pe care nu o lăsase să iasă, căreia nu fusese niciodată în stare să-i îngăduie să se manifeste fără reţineri.

Cu el alături în fiecare zi şi în fiecare noapte, câştiga mai multă încredere. Iar asta o făcea mai puternică, în ultimă instanţă, mai bine pregătită să aibă grijă de clan.

Legănată de valurile căldurii ce-i atrăgeau simţurile către somn, alinată de sunetul surd al inimii lui sub obrazul ei, mintea îi rătăci, imaginându-şi…

Ştia ce fel de bărbat era. Trebuia să se asigure că nu avea să îl lase vreodată să afle ce simţea pentru el. Trebuia să se agaţe de mândria ei şi să ţină garda sus, pentru că ultimul lucru pe care dorea să îl înfrunte vreodată era să îl determine să îi ofere numele lui pentru că se simţea obligat din cauza onoarei şi a presiunii sociale.

Nu putea îndura asta.

Cu ochii închişi, întinse mâna şi atinse căldura aurie care trăia acum înăuntrul ei – sursa acelor sentimente care se revărsau.

Avea să le cunoască, să le exploreze, ba chiar să se desfete cu ele, dar urma să le păstreze închise, destul cât el să nu le afle vreodată.

*

— La naiba!

Ramsey McDougal închise uşa camerei. Păşi până la scaunul de lângă masă şi se prăbuşi în el.

Se uită în gol câteva secunde, apoi aruncă un ochi

către ultima sticlă de whisky ieftin care stătea alături de paharul pe masă. Se gândi să o facă, dar nu întinse mâna după sticlă. Avea nevoie de un cap limpede – mai limpede.

Sprijinindu-şi braţele pe masă, bătu darabana cu degetele de la o mână.

Intra în criză de timp.

— Ştiam că o să se întâmple într-una din zile, dar trei săptămâni?

Şoapta lui răsună în încăperea sărăcăcios mobilată.

Creditorul care îl presa îi dăduse de urmă – sau mai degrabă lacheii acestuia o făcuseră. Cei doi îşi trosniseră pumnii ameninţător în timp ce îl informaseră că trebuia să îşi plătească împrumutul considerabil – cu dobândă – în doar 21 de zile.

Nu avea banii. Nu avea nici măcar o guinee în buzunar.

După câteva minute în care se uită în gol, se îndreptă şi întinse mâna după sticlă. Îşi turnă o jumătate de pahar, apoi puse dopul sticlei, ridică paharul şi, îngustându-şi ochii, sorbi.

Continuă să soarbă în timp ce planul lui pentru uşurarea poverii financiare luă formă în mintea lui. Înţelesese cu mult timp în urmă că, pentru scopul lui, Niniver Carrick era cea mai bună şansă.

— Nu aş fi nevoit să mă căsătoresc cu ea în cele trei săptămâni – anunţarea logodnei o să ţină la distanţă vulturii.

Nu dorea în mod deosebit să se întoarcă prea curând în zona aceea. Dacă era posibil, ar fi preferat ca în drumul lui să nu se intersecteze cu Marcus Cynster – cel puţin până când el, nu Cynster, făcea legea.

Însă, dată fiind legătura pe care o văzuse între Cynster şi Niniver, îşi putea permite să piardă chiar şi o singură zi?

Înghiţi o gură din whisky-ul prost, ignorând arsura neplăcută. Apoi buza i se arcui.

— Chiar îmi pasă dacă Cynster o ispiteşte în patul lui?

În realitate, răspunsul era nu. Nu îi păsa absolut deloc

de Niniver. Era destul de drăguţă încât să îi trezească interesul ca să se culce cu ea, dar nu îi păsa dacă era virgină sau dacă inocenţa îi fusese deja furată.

— Atât timp cât se mărită cu mine, asta este tot ceea ce contează.

Treptat, faţetele planului său prinseră contur, aşezându-se la locul lor una după alta, până când avu ceva care semăna cu un ansamblu realizabil.

Goli paharul, înghiţi şi se strâmbă.

— Ar putea fi un pic cam dubios, dar asta a mers pentru Nolan. Chiar dacă el şi-a pierdut minţile mai târziu, planul lui a funcţionat perfect.

Ramsey nu intenţiona să-şi piardă minţile. Hotărât, revizui planul, apoi dădu aprobator din cap.

— O fi nebunesc şi neaşteptat, dar probabil de asta am nevoie ca să câştig împotriva lui Cynster.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Marcus o aştepta pe Niniver când ea apăru în salon. Avea de gând să deschidă un nou câmp de bătălie în campania lui. În ciuda urgenţei legate de câştigul consensului ei de a se căsători şi nerăbdarea lui, era prea experimentat pentru a se grăbi. Zâmbi şi înclină din cap către ea.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Senină şi cu un zâmbet luminos, ea merse la bufet. Când se întoarse şi veni la masă, el se ridică şi trase scaunul de lângă el. Ea acceptă invitaţia cu un zâmbet călduros, unul care emana atâta apropiere şi încredere, încât el simţi ceva înăuntrul lui învolburându-se.

După ce o ajută, îşi reluă locul pe scaun. Deja terminase de mâncat; întinse mâna după ceaşca de cafea.

— Ce planuri ai pentru astăzi?

Ea îi aruncă o privire şi zâmbetul i se stinse. Ezită,

apoi întrebă:

— Trebuie să te întorci la Bidealeigh?

Coborând ceaşca, el clătină din cap.

— Ştiu ce fac angajaţii meu şi deocamdată nu trebuie să supraveghez nimic. Iar dacă apare ceva, ştiu unde să mă găsească. Zâmbi lejer şi flutură dintr-o mână. Dacă doreşti ajutor ori un sfat, consideră că îţi stau la dispoziţie.

Ea cugetă o clipă.

— Există o companie nouă care ne-a contactat. Vrea să ne cumpere pieile de capră pentru a face mănuşi – nu l-am mai întâlnit pe reprezentantul lor până acum. Nu m-ar deranja… Ei bine, ţi-aş aprecia prezenţa şi orice idee pe care ai avea-o în ce priveşte orice înţelegere pe care am putea să o încheiem. Iar mai târziu am o întâlnire cu reprezentantul celor de la Carter Livestock. În trecut, ne-au luat bovinele la un preţ rezonabil, dar, după spusele lui Rafferty, anul acesta preţurile au scăzut foarte mult.

Marcus îşi arcui sprâncenele surprins.

— Nu am auzit că preţurile ar fi scăzut.

Bărbia lui Niniver deveni fermă.

— Într-adevăr. Nu prea îl cred. Pe de altă parte – ridică din umeri cine ştie?

Cu faţa înăsprită, el înclină capul.

— Când o să aibă loc prima voastră întâlnire?

Ea aruncă o privire către ceasul de pe bufet.

— Peste o oră. Destul cât să iau micul dejun şi să văd ce face Oswald. I-am spus lui Sean că o să mă duc să-l văd.

*

Se întoarseră de la grajduri, unde Oswald părea să se bucure de toată atenţia din pricina coastei rănite, şi intrară în holul lateral la timp să audă voci în holul principal. Erau Ferguson şi alt bărbat.

— Acela trebuie să fie bărbatul interesat de pieile caprelor.

Niniver îl trase pe Marcus de mânecă.

— Haide să mergem pe aici!

Îl conduse prin holurile servitorilor, către uşa dinspre bibliotecă. Deschise în tăcere uşa şi intră. Marcus o urmă şi închise uşa. Ea merse la birou, se aşeză în spatele lui, apoi aranjă iute grămezile de hârtii.

Marcus rămase cu privirea asupra ei câteva secunde – ea îi simţi căldura –, apoi merse către unul dintre fotoliile din apropiere, îl ridică şi îl aduse lângă birou, puţin mai în spate.

Se îndreptă când Ferguson bătu la uşă.

— Intră! strigă ea.

Ferguson privi înăuntru, zâmbi când îi văzu şi pe ea, şi pe Marcus aşteptând, apoi anunţă:

— Domnul Quinn, de la Waltham şi Fiii, milady.

Se dădu la o parte şi ţinu uşa deschisă.

Un individ scund, destul de plinuţ, îmbrăcat conservator într-o jachetă modestă, cu păr rar şaten şi ochelari rotunzi pe vârful unui nas lipsit de distincţie, intră în încăpere. Păşea cu paşi mărunţi.

Ea se ridică.

— Domnule Quinn. Arătă scaunul din faţa biroului. Luaţi loc.

Domnul Quinn înaintă. Privirea i se mută de la ea la Marcus, apoi înapoi. O încruntare nedumerită i se citi pe chip.

— Bună ziua, dra… milady.

Ea zâmbi politicos şi se aşeză.

Când Quinn privi din nou în direcţia lui, Marcus înclină capul şi, cu o expresie lipsită pe care nu se citea nimic, se afundă în fotoliu; cu coada ochiului, ea îl văzu cum îşi tolăni picioarele lungi, arătând în largul lui.

În schimb, Quinn se lăsă în jos destul de ţeapăn şi se aşeză foarte drept pe scaun, apoi îşi puse servieta de piele pe genunchi.

Ea îşi împreună mâinile pe birou şi îl privi concentrată.

— Înţeleg că aveţi o propunere pentru clan în ceea ce priveşte pieile de capră, domnule. Dacă v-aţi putea prezenta interesul, s-ar putea să batem palma.

Expresia lui Quinn deveni nesigură.

— Eu… ah!

În treacăt, îi aruncă o privire lui Marcus, apoi se concentră din nou asupra ei.

— Speram să vorbesc cu… soţul dumneavoastră, poate? Cu moşierul clanului?

Marcus se foi, atrăgând atenţia lui Quinn.

— Lady Carrick este în mod oficial stăpâna clanului Carrick. Cu ea trebuie să discutaţi. Prinse privirea lui Quinn. Pe ea trebuie să o convingeţi de valoarea propunerii dumneavoastră.

— Ah!

Quinn clipi des, de câteva ori. Apoi trase aer în piept şi, uitându-se din nou la ea, îşi coborî capul.

— Scuzele mele, milady. Nu eram la curent. Sper că îmi veţi ierta stângăcia – a fost total neintenţionată, vă asigur.

Marcus decise că, lăsând la o parte felul în care arăta, îl plăcea pe Quinn. Puţini bărbaţi ar fi fost atât de dibaci în a se regrupa.

— Scuze acceptate, domnule.

Niniver îi făcu semn cu mâna lui Quinn să continue.

— Aţi putea să explicaţi interesul companiei dumneavoastră faţă de caprele noastre? Recunosc că până acum nu am mai fost abordaţi în legătură cu pieile.

— Chiar aşa? Ei bine, Waltham şi Fiii doreşte să găsească noi surse de aprovizionare. Compania…

Marcus ascultă în timp ce Quinn vorbi despre poziţia companiei în lumea manufacturii de mănuşi şi, ca urmare, despre interesul lor faţă de turma de capre a neamului Carrick, aşa mică cum era. Când omul agitat îşi dădu seama că Niniver nu doar că ştia din ce rasă era turma, ci şi numărul exact de animale crescute şi tăiate în fiecare an, deveni absolut nerăbdător. Marcus îşi ascunse un zâmbet; din atitudinea lui, Quinn o vedea acum pe Niniver nu ca pe orice lady delicată şi fragilă, ci ca pe proprietarul unei turme de capre de la care el şi compania lui ar fi dorit foarte mult să poată cumpăra.

Când se ajunse la detaliile legate de încheierea

afacerii, Niniver nu avu nevoie de niciun ajutor, iar Quinn nu o mai ignoră. Urmă o oarecare târguială. În tăcere, Marcus fu uimit de preţul pe care Niniver reuşi în cele din urmă să îl scoată de la Quinn. Aranjamentul la care ajunseră păru să fie plăcut ambelor părţi; din perspectiva lui Niniver, avea să asigure un adaos bine-venit în vistieria clanului anul acesta, precum şi în anii care urmau.

Afacerea fiind încheiată cu bine, Quinn îşi strânse servieta, apoi se ridică şi, strălucind, întinse mâna.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, Lady Carrick.

Niniver se ridică şi îi strânse scurt mâna, apoi Quinn dădu prieteneşte din cap către Marcus şi se întoarse către uşă.

Marcus îl urmă îndeaproape pe Quinn şi îl conduse. Când închise uşa, se gândi că, în ciuda dorinţei ei de a o ajuta pentru a-i face faţă lui Quinn, Niniver nu avusese nevoie absolut deloc.

Următorul ei vizitator însă era foarte diferit. La 15 minute după ce Quinn plecase – minute pe care Marcus şi Niniver le petrecuseră revizuind starea turmei de capre şi discutând despre posibilitatea de a o lărgi –, Ferguson ciocăni şi, după ce i se ordonă să intre, deschise uşa şi anunţă:

— Domnul Rafferty de la Carter Livestock, milady.

Marcus se ridică. Niniver se ridică mai încet; dintr-o singură privire asupra ei, el avu impresia că nu îl plăcea pe Rafferty.

Din nou, Niniver avea instincte bune. Deşi nu se întâlniseră niciodată, Marcus îl recunoscu pe bărbat; tatăl lui i-l arătase în urmă cu mult timp, spunându-i că era un agent în care un bărbat înţelept nu ar fi trebuit să se încreadă. În trecut înalt şi bine făcut, Rafferty era acum mare în talie, însă avea o atitudine arogantă şi o privire dură.

— Domnule Rafferty.

Tonul lui Niniver avu o urmă de aroganţă. Îi făcu semn cu mâna spre scaunul pe care îl eliberase Quinn.

— Dacă doriţi să luaţi loc.

Ea se aşează şi aşteptă doar până când pantalonii lui Rafferty atinseră scaunul pentru a afirma:

— Am revizuit preţurile pe care le-am primit de la Carter Livestock de-a lungul ultimilor ani. Înţeleg că doriţi să le scădeţi.

Deşi nu fuseseră niciodată prezentaţi, Rafferty îl recunoscu pe Marcus, clipă în care nu ştiu cum trebuia să procedeze. De sub sprâncene coborâte, îl studie pe Marcus, care părea în largul lui.

— Dacă aş putea să fiu atât de îndrăzneţ, domnule, întotdeauna am avut de-a face cu un Carrick în ceea ce priveşte bovinele neamului Carrick. Înţeleg că Lady Carrick este acum capul clanului.

— Într-adevăr. Marcus zâmbi cu o amabilitate care nu i se citi şi în ochi. Aşa cum observaţi pe bună dreptate, nu sunt membru al clanului, dar, în treaba aceasta, aţi putea să mă consideraţi – flutură vag din mână – ca fiind asistentul Excelenţei Sale.

Rafferty aproape că se înecă încercând să îşi înăbuşe fornăitul. Dar după câteva secunde de gândire, se uită spre Niniver.

Ea îi surprinse privirea şi îşi ridică sprâncenele.

— Domnule Rafferty, o să fiu sinceră. Nu văd niciun motiv pentru care să micşorez preţul pe care clanul să îl accepte pentru animalele noastre. Nu au existat schimbări pe piaţă. Dacă firma Carter Livestock nu se poate ridica la nivelul nostru, o să fim nevoiţi să găsim altă companie pentru a face afaceri.

— Ah, nu veţi face asta!

Rafferty se lăsă pe spate şi îşi vârî degetele mari în buzunarele vestei.

— Vă pot asigura că nu o să găsiţi nicio companie dispusă să ofere la fel de mult ca mine şi Carter Livestock – de aceea tatăl dumitale a făcut afaceri cu noi de atâta vreme. Iar în ceea ce priveşte motivele… Ei bine, piaţa este aproape inundată, nu-i aşa?

Fără să aştepte vreun răspuns, Rafferty turui,

explicând de ce considera că exista o piaţă saturată.

Când Niniver nu dădu vreun semn că s-ar înmuia, cu atât mai puţin să îl roage să ia bovinele clanului la preţul mic despre care sublinie în nenumărate rânduri că era cel mai bun pe care avea să îl ofere orice agent, Rafferty deveni din ce în ce mai agresiv.

Marcus se încordă, dar se abţinu. Expresia lui Niniver devenise de piatră şi rămase neînduplecată.

În cele din urmă, cu privirea aţintită asupra lui Niniver, Rafferty se aplecă în faţă, punând palmele pe marginea biroului în vreme ce concluzionă:

— Vedeţi, chiar ar trebui să îmi acceptaţi preţul. Cercetă chipul lui Niniver. Aşadar, avem o înţelegere?

Niniver îl privi în ochi.

— Nu.

Rafferty clipi des, apoi sări în picioare şi se aplecă ameninţător peste birou.

— Ce…

Mai iute decât gândul, Marcus fu în picioare.

— Rafferty! Nu fu nevoie să îşi ridice tonul ameninţător. Când Rafferty aruncă o privire spre el, continuă cu glas egal şi privirea aţintită asupra feţei înroşite a bărbatului: Lady – adică Lady cu L mare – a spus *nu!*

Preţ de o clipă, Rafferty se uită urât la el; nemişcat, Marcus îl fixă la rândul lui.

Niniver se uită de la unul la celălalt; când venea vorba de intimidare, Rafferty era semnificativ depăşit. Îngădui înfruntării să mai continue o clipă, apoi se ridică, atrăgând atenţia bărbatului.

— Vă mulţumesc, domnule Rafferty. Dacă totuşi clanul o să decidă să continue asocierea noastră cu Carter Livestock în termenii pe care i-aţi prezentat astăzi, o să vă căutăm.

Rafferty clipi. Privi de la ea la Marcus. Apoi se îndreptă de spate şi trase de vestă ca să şi-o aranjeze.

— Vă spun, nu o să obţineţi un preţ mai bun…

— Mulţumesc, domnule Rafferty. V-aţi făcut înţeles.

Privi sec spre bărbat, un lucru pe care îl găsi relativ

uşor de făcut cu Marcus alături de ea. Încuviinţă scurt din cap.

— O zi bună, domnule.

Rafferty nu avu de ales decât să scrâşnească din dinţi, să se întoarcă pe călcâie şi să se îndrepte grăbit către uşă. O deschise şi ieşi fără să o închidă.

Marcus se revoltă, apoi merse agale de-a lungul încăperii. Închise uşa şi se întoarse înapoi la birou.

Ea răsuflă şi se prăbuşi în scaun.

— Îngrozitor om!

— Într-adevăr.

Marcus se opri. Întinse mâna şi trase fotoliul pe care stătuse, răsucindu-l cu faţa către birou.

Odată aşezat, întâlni privirea lui Niniver.

— Nu am auzit nici măcar un cuvânt despre scăderea preţului la bovine, tu ai auzit?

El clătină din cap.

— Şi, cu siguranţă, nu aş avea încredere în cuvântul lui Rafferty – sau, fireşte, al firmei Carter Livestock – cu privire la problema aceasta.

Ea oftă şi coborî privirea. După o clipă, întrebă:

— Ştii altă companie la care am putea apela pentru a vinde vitele? Înălţă capul şi văzu că privirea lui deveni distantă, însă apoi se concentră din nou asupra ei.

— Dacă aş fi în locul tău, i-aş scrie lui Thomas şi l-aş întreba. Acum doi ani, aş fi fost sigur care era cea mai bună companie cu care să faci afaceri, dar, de când Thomas s-a căsătorit cu Lucilla şi a venit în Vale, am lucrat exclusiv cu oi. Însă am auzit că Thomas a găsit o soluţie mai bună pentru cireada noastră şi, din ce ştiu, cireada ta, deşi mai mică, provine în mare parte din aceeaşi rasă ca a noastră.

Ea încuviinţă.

— Da, sunt cam la fel.

Se gândi, apoi deschise un sertar şi scoase o hârtie.

— O să-i scriu lui Thomas. Luând o peniţă, continuă: Am o bănuială că Rafferty o să se întoarcă, şi tare mi-ar plăcea să îi pot spune că vindem bovinele altcuiva.

Marcus zâmbi larg. O privi cum se apleacă peste

scrisoare şi decise că dimineaţa decursese destul de bine.

*

După o după-amiază şi o seară lipsite de evenimente – şi o noapte departe de a fi lipsită de evenimente –, Marcus reuşi să o tenteze pe Niniver să îşi scoată câinii de vânătoare şi să iasă la plimbare pe dealuri alături de el.

Doar de el. Nu aveau nevoie de nimeni altcineva – iar ea fu de acord cu mare bucurie.

În timp ce călcau iarba aspră de pe pantele joase şi ajunseră la umbra copacilor mai înalţi, el îşi îngădui să îşi pună mintea la lucru. Să o curteze. Poate nu în stilul convenţional, dar să o curteze.

Să o curteze pe Niniver.

Îi aruncă pe furiş o privire în timp ce se plimba alături de ea. Privea în jos, având grijă unde punea piciorul. Se îmbrăcase cu o fustă grea de stofă şi o jachetă simplă peste bluză. Asemenea multor femei de prin partea locului – inclusiv doamnele, din motive practice purta pantaloni până la gambe pe sub fustele lungi şi jupon. Ghetuţele de călărie care se zăreau pe sub tiv îi amintiră de rana ei.

— Cum te descurci cu glezna?

Lăsaseră caii în ultimul ţarc şi hoinăreau de cel puţin 20 de minute.

— M-am recuperat complet. Înălţă capul şi îşi flutură părul pe spate. Ieri nu am purtat deloc bandajul şi nu am simţit nici cel mai mic junghi.

Abia rostise acele vorbele, că se împiedică.

El sări şi o prinse cu un braţ. Ţinând într-o parte puşca pe care o purta, o trase în picioare, lipită de el. Niniver scoase un sunet care păru un oftat plin de suferinţă. Apoi se cutremură. Marcus îşi slăbi strânsoarea destul cât să-i îngăduie să se întoarcă cu faţa spre el.

Îl privi în ochi, apoi îi mângâie pieptul.

— Este în regulă. A fost doar o piatră pe care am alunecat – şi nici măcar cu acelaşi picior.

El ştia că pe faţă i se aşternuseră linii sumbre sau mai

degrabă sceptice.

Ea îi cercetă ochii, apoi zâmbi, se întinse şi îi depuse un sărut pe buze.

— Sunt bine. Acum dă-mi drumul şi hai să ne continuăm plimbarea!

El bombăni şi se supuse. Aduseseră cu ei cinci câini, aleşi din haita ei după oarecare dezbateri. Doi erau câini mai puternici, unul era mai tânăr, iar ultimele două erau femele, surori din familia de câini care luau urma mirosind aerul.

Câinii veniră să le dea târcoale, aşa cum făceau de obicei. Odată ce el îi dădu drumul, Niniver îşi scuturǎ fustele şi dădu ordin câinilor să adulmece. Apoi continuară să înainteze. Merseră şi cutreierară, coborâră câteva văi înguste şi se căţărară fără ezitare mai sus, pe coline. Era sfârşitul sezonului de ciute; zăriseră câteva căprioare roşii, dar, întrucât lăsaseră în urmă graniţele moşiei Carrick şi, prin urmare, se aflau pe pământul Coroanei, se supuseră cunoscutelor reguli, legară câinii şi lăsară căprioarele să plece.

Când legaseră caii era dimineaţă târziu. Când ajunseră la linia de copaci şi ieşiră, păşind într-o întindere de iarbă bătută de vânt, Niniver îşi dădu capul pe spate şi privi soarele.

— Este trecut bine de amiază. Haide să ne oprim pentru picnic!

Marcus privise împrejur.

— Există un pârâu în apropiere – îl pot auzi.

Niniver dădu ordin căţelelor. Cele două ridicară capul, mirosind vântul – se întoarseră şi priviră în jos, de-a lungul unei pante uşoare.

— Foarte interesant.

Marcus îşi luă din nou sacul de vânătoare pe care îl purtase pe umăr.

— Să mergem să vedem dacă au dreptate.

Ea izbucni într-un râs batjocoritor.

— Bineînţeles că au dreptate!

Şi se dovedi că aşa era. Porniră în direcţia indicată de

câinii de vânătoare şi, la baza uneia dintre pantele din apropiere, găsiră un pârâu mic ce curgea peste un pat de pietre.

Întinseră pânza pe care Marcus o cărase rulată şi ancorată de fundul sacului de vânătoare. Puse sacul pe pânză, iar Niniver se grăbi să despacheteze gustarea pe care le-o dăduse Gwen. Brânză din partea locului, pâine proaspăt coaptă, felii de şuncă şi bucăţi de friptură de pasăre – pui, potârniche şi bibilică –, plus sandvişuri cu ou şi castravete. Era o sticlă cu bere pentru Marcus şi una din cidrul care îi plăcea lui Niniver. Mai erau oase şi biscuiţi uscaţi pentru câini.

În timp ce se întoarse să le dea câinilor mâncarea, Marcus se aşeză alături de ea.

— O gustare potrivită pentru un rege şi câinii lui de vânătoare.

Ea se întoarse şi ridică o sprânceană.

Marcus zâmbi larg.

— Şi, desigur, regina lui.

Regina *lui.* Ea îi susţinu privirea şi îşi dori ca albastrul ca miazănoaptea din ochii lui să nu fi fost chiar atât de nepătruns, deşi expresia lui părea lipsită de griji şi relaxată, fără nimic care să sugereze că dorise să spună ceva anume… Totuşi, ceva din felul în care rostise îi trimise valuri de căldură prin tot corpul.

Nu zise nimic, apoi căută într-un buzunar lateral al sacului.

— Mai sunt piersici, smochine, nuci şi caise.

Le întinse, apoi le aşeză de toate celelalte.

— Cu ce să începem?

El desfăcu sticla de cidru şi i-o dădu.

— Cu orice îţi place ţie.

Din nou, simţi ceva în tonul lui. Ridică privirea şi surprinse lucirea vigilentă din ochii lui. Zâmbi, înclină imperceptibil capul şi întinse mâna după cidru.

— Într-adevăr. Este un loc minunat pentru a începe.

Ridicând sticla la buze, luă o gură.

El chicoti şi întinse mâna după un copan de pui.

Mâncară în tăcere. Valea în care se aflau nu era mai mult decât o adâncitură pe versantul dealului; pământul se prăbuşea dincolo de vale pentru a dezvălui o privelişte vastă şi îndepărtată, care se întindea până la Rhinns of Kells. Era extraordinar de plăcut să stea în lumina soarelui, simţind căldura pătrunzându-i în umeri, ascultând la fornăitul uşor al câinilor, satisfăcuţi de gustarea primită şi moţăind ca nişte grămezi lăţoase în jurul lor.

Deşi nu i se păruse posibil, mâncară tot ce împachetase Gwen – efectul efortului în aer liber, presupuse ea.

Sătulă, oftă, apoi se întinse pe spate şi privi lung la cerul aproape fără nori.

După câteva momente, Marcus mută sacul gol, apoi îşi întinse picioarele lungi şi se aşeză lângă ea, destul de aproape încât să li se atingă umerii, dar nimic altceva.

— Nu ar trebui să stau prea mult întinsă aici, altfel o să fac pistrui.

El izbucni în râs.

— Nu-mi place să-ţi spun asta, dar deja ai câţiva pistrui pe nas.

— Mulţumesc. Aveam nevoie să aud asta.

— De fapt, continuă el, ca şi cum ea nu spusese nimic, mie îmi cam plac. În mod neaşteptat, îmi place să-i văd.

Ce ar fi trebuit să răspundă ea la asta? În loc să se gândească la vreun răspuns, îşi închise ochii, trase adânc aer în piept şi expiră lent.

— Uitasem cum este să îţi petreci ziua doar mergând, fără vreun scop anume. Fără să fie nevoie să faci ceva. Uitasem cât de mult îmi place asta, cât de odihnitor este. Mulţumesc că ai sugerat să facem plimbarea asta!

Fără să privească în direcţia ei, Marcus întinse mâna şi îi cuprinse palma, o ridică şi îi sărută cu blândeţe degetele.

— Crede-mă când îţi spun că a fost plăcerea mea!

Fu oarecum surprins că era adevărat. Cât de profundă şi de adevărată era acea plăcere! Faptul că, aranjând

plimbarea din această zi, reuşise să o facă să uite de grijile ei îl încălzea într-un mod pe care nu îl simţise cu adevărat niciodată. Împletindu-şi degetele cu ale ei, coborî mâinile, apoi pur şi simplu rămase lungit alături de ea şi privi îndelung la albastrul infinit al cerului.

Era tentant, în ceaţa somnoroasă indusă de un stomac plin şi de căldura leneşă a soarelui, să se gândească să o sărute – şi apoi să exploreze ce alte încântări le putea oferi ziua aceea –, însă avea motive să rămână la nivelul acela, de plăceri simple.

Era conştient, din nou, de faptul că acorda importanţă, în mintea lui, statutului şi poziţiei ei. Se aflau în aer liber, iar oricine din clanul ei care ieşise să se bucure de ziua aceea, aşa cum făcuseră ei, putea trece pe acolo. Când plănuia şi complota, când îşi cântărea opţiunile şi se gândea la ce acţiuni putea trece, fu oarecum surprins că obiceiul de a lua în considerare modul în care comportamentul lui putea să aibă impact asupra statutului ei de conducătoare a clanului devenise atât de iute aproape instinctiv. Dacă nu era primul lui gând în orice situaţie, atunci cu siguranţă era al doilea.

Dată fiind poziţia pe care o râvnea – aceea de soţ al ei –, faptul că el căpătase acel obicei era în acelaşi timp liniştitor şi înţelept. Întotdeauna trebuia să aibă grijă în preajma ei, să se teamă că îi putea afecta statutul în faţa celorlalţi. Aşa cum o făcuse cu Quinn şi cu Rafferty. Nu intervenise – păşind efectiv în faţa ei – până când Rafferty nu trecuse linia şi devenise o ameninţare făţişă.

Adevărul era că se simţise destul de mândru de reţinerea lui.

Trebuia să îşi oblige instinctele să înţeleagă şi să accepte faptul că rolul lui era să o sprijine, nu să o îndrume. Să o apere, nu să o izoleze. Să o lase cu voinţa, determinarea şi demnitatea intacte, să-i permită să conducă şi să acţioneze şi niciodată să nu o îngrădească ori să o împiedice.

Tatăl lui reuşise să facă asta, iar cumnatul lui călca pe aceeaşi cale. În cazul lui… Adevărul era că fusese născut şi

crescut să facă asta. Aşa cum aveau să devină mulţi bărbaţi din clasa lui, să fie vioara a doua alături de o doamnă.

Ochii i se închiseră, buzele i se arcuiră. Bunica lui, Helena, avusese dreptate. Pentru bărbaţii ca el, să joace rolul de consort pentru o femeie necesita mai multă încredere în sine şi putere masculină decât să fie, pur şi simplu, un mascul dominant. Pentru bărbaţii ca el, dominarea venea uşor, în vreme ce recunoaşterea, respectul şi înţelegerea puterii unei doamne erau o provocare.

Una căreia simţea că îi făcea faţă.

Câteva minute mai târziu, Niniver se ridică în capul oaselor.

— Dacă rămânem aici, o să adorm şi apoi o să mă ardă soarele.

— În cazul acesta – se ridică şi el în capul oaselor –, hai să mergem mai departe!

Câinii se treziră şi se scuturară. Niniver scutură pânza de firimituri, apoi o împături şi i-o dădu lui. În afară de sticlele goale, nu rămăsese nimic greu în sac. El îl aruncă pe umăr, îl aşeză în aşa fel încât să îi atârne pe spinare, apoi ridică puşca de vânătoare pe care o împrumutase din rastelul din camera de vânătoare a conacului.

Niniver fluieră, iar câinii se aranjară în formaţie. El i se alătură şi merseră împreună înapoi printre copaci şi coborâră creasta, spre locul unde lăsaseră caii.

Coborâră printre văi înguste pe unde nu trecuseră la urcare. Şi nici urmă de ciută.

El stătu cu ochii pe câini. Simpla plăcere a zilei ar fi trebuit să fie o recompensă îndestulătoare, totuşi… Când porniră pe altă potecă îngustă, murmură:

— O să mă simt destul de neputincios dacă ne întoarcem la conac cu mâna goală.

Niniver îl privi pieziş, apoi îşi mută privirea asupra câinilor ei.

— Oricum, a fost o zi minunată. Nimeni nu o să creadă…

Câinele aflat în faţă se opri. Cu capul ridicat, acesta privi în stânga lor. Peste o creastă, pământul alunecase şi copacii crescuseră mai deşi. Orice simţiseră câinii, ea nu putu să vadă.

Cele două căţele se alăturară câinelui care conducea, mirosind amândouă aerul, împietrite şi ele, concentrate asupra hăţişului.

Fără o vorbă, Marcus îşi trase sacul de pe umăr şi i-l întinse. Ea îl luă, apoi privi în tăcere cum, folosind semnalele din mână cu care ea îşi antrenase câinii să asculte, el alese câinele conducător şi pe cea mai în vârstă dintre căţele să meargă cu el, ordonând celorlalţi trei câini de vânătoare să rămână cu ea.

Apoi se aplecă în direcţia hăţişului şi intră, fără niciun sunet, printre copaci.

Ea aşteptă. Trecu un minut, apoi auzi un zgomot, urmat aproape imediat de răspunsul ascuţit al puştii. Urmară alte zgomote mai lente, apoi peste toate se aşternu tăcerea.

Ea se lăsă pe vine şi chemă cei trei câini rămaşi, distrăgându-le atenţia în timp ce dezlegă pânza de pe rucsacul de vânătoare. Apoi aruncă sacul pe un umăr şi, cu pânza în mâini şi câinii îngrămădindu-se agitaţi în jurul ei, merse printre copaci.

Marcus doborâse o ciută măricică; când ajunse, acesta lega copitele animalului.

Ea acceptase de mult că, întrucât căprioarele erau dese, iar oamenii trebuiau să mănânce, nu era o crimă împotriva naturii să vânezi ocazional un animal. Îşi aminti că Marcus, alături de familia lui din Vale, respecta reguli stricte în privinţa luării de vieţi pe pământurile Doamnei Văii.

El ridică privirea când ea se opri alături de el. Văzând pânza în mâinile lui Niniver, încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Mă poţi ajuta să o înfăşor?

Împreună, înfăşurară căprioara în pânză, lăsând libere picioarele din faţă şi din spate, legate.

— Bucătăreasa ta ştie să folosească tot vânatul?

întrebă Marcus. Ea încuviinţă.

— Respectăm aceleaşi reguli ca în Vale. Acum, când se gândea la asta… îndreptându-şi spatele, se încruntă. Asta trebuie să dăinuie din vremuri trecute, când existau mai multe legături între conac şi Vale. Întâlni ochii lui Marcus. Ştiu că Algaria a fost una dintre cunoştinţele tatii, deci trebuie să fi existat legături mai strânse între cele două familii la un moment dat.

— Poate.

El se aplecă şi ridică animalul în aşa fel încât trupul să stea peste umerii lui, iar picioarele legate strâns să atârne de o parte şi de alta; prinse copitele şi ridică din umeri ca să poziţioneze trupul.

— Dar mai degrabă este din cauză că pământurile conacului, chiar şi cel pe care ne aflăm acum, se află sub domnia Doamnei Văii.

Ea se aplecă să ridice puşca; el scosese deja cartuşul gol şi, fără îndoială, îl băgase în buzunar.

— De unde ştii că pământurile conacului se află sub stăpânirea Doamnei Văii?

El o privi în ochi. Trecu o secundă, apoi spuse:

— O pot simţi.

Se întoarse şi porni înapoi printre copaci, către cărare.

Ea îl urmă. Când păşiră din nou alături unul de celălalt, mai încet acum, când el căra greutatea de plumb a căprioarei, îl întrebă:

— Cum o simţi?

El se gândi înainte de a răspunde:

— Nu sunt ca Lucilla. Ea… Este ca şi cum poate deschide un fel de cale spre Doamna Văii. În ceea ce mă priveşte, trebuie să merg pe pământ pentru a o simţi. Este o prezenţă – ca atunci când simţurile îţi spun că te priveşte cineva, numai că în cazul Doamnei Văii important nu este atât privitul, cât mai degrabă *prezenţa.*

— O poţi simţi când călăreşti?

— Da, dar mai puţin.

Uneori, uita că el era cumva legat de pământ. Totul era mistic, însă puterea Doamnei Văii părea atât de

benefică, încât nu vedea niciun motiv să se teamă de ea, să facă altceva decât să o accepte cu braţele deschise. Ea şi clanul aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi.

— Chiar şi tata… îşi dădu seama că îşi rostea cu glas tare gândurile, dar, când Marcus o privi, continuă: Nu cred că el *credea* însă era întotdeauna foarte respectuos faţă de orice avea legătură cu Doamna Văii. Mi-l amintesc spunând că nu vedea niciun motiv pentru care să ne punem rău cu ea.

Marcus pufni.

— Asta sună ca vorbele lui Manachan.

Amintirile despre tatăl ei o năpădiră – nu amintirile recente ale anilor de dinaintea morţii lui, ci din copilărie, când el era un personaj impunător, fiind lumea ei.

Simţi privirea lui Marcus atingându-i chipul nu doar o dată, dar el nu mai spuse nimic şi nu o făcu nici ea. Merseră până la locul în care lăsaseră caii. Marcus legă căprioara de partea din spate a şeii, apoi o ridică şi pe ea. Niniver chemă câinii în timp ce el încălecă. Apoi porniră către ferma lui Egan.

*

Ziua următoare, Marcus o însoţi pe Niniver în ceea ce, după cum îl informase, era o plimbare obişnuită şi de rutină împrejurul moşiei.

Fusese bucuros că îl invitase. Oricum ar fi călărit alături de ea, dar faptul că nu fusese nevoit să insiste că nu o putea proteja dacă nu era în preajmă fusese o binecuvântare. Mai ales că nu mai putea spune clar de cine anume o proteja.

Peţitorii din sânul clanului, cei ale căror acţiuni o făcuseră iniţial să-i ceară ajutorul, încetaseră să o curteze. Şi, deşi toţi bătrânii clanului fuseseră la fel de îngrijoraţi ca el din cauza focului de armă tras asupra ei, nu ieşise la iveală nicio urmă a trăgătorului şi părea tot mai clar că fusese cu adevărat un foc rătăcit al unui vânător pribeag.

Toate acestea sugerau că nu exista nicio ameninţare

reală la adresa ei şi, prin urmare, nimic de care să fie protejată.

Asta nu însemna că putea să călărească singură de-a lungul moşiei.

Călăriră la est de conac, apoi ocoliră prin sud, oprindu-se pe drum să discute cu toţi bărbaţii pe care îi vedeau pe câmpuri şi la diferite ferme şi cabane.

O urmă pe Niniver în case, plecându-şi capul sub pragurile de sus, pentru a sta în spatele ei. Deveni iute evident, din privirile scurte şi aruncate pe furiş în direcţia lui, că membrii clanului – la fel ca bătrânii – văzură prezenţa lui ca pe un semn al interesului faţă de ea.

Toate bune şi frumoase, dar, din fericire pentru el, în timp ce Niniver discuta, nu vedea acelaşi lucru în ochii celor din clanul ei.

Când vizitară ferma lui Egan – de data asta, intrară în casă, nu doar în hambarul în care erau împerecheaţi câinii –, descoperi că bătrânul trăia alături de fiica lui, soţul acesteia şi cei doi fii ai lor, dintre care unul era căsătorit şi a cărui soţie născuse de curând gemeni.

Având el însuşi o soră geamănă, simţi fiorul unei legături. Dar când mama copiilor – care era limpede că o cunoştea bine pe Niniver – puse un copil înfăşat în braţele lui Niniver, el nu mai avu ochi pentru nimeni şi nimic.

Expresia lui Niniver în timp ce zâmbea privind chipul bebeluşului, în timp ce râdea şi lăsa pruncul să îi lovească buclele avea atâta dragoste şi devotament, încât pur şi simplu îi tăie respiraţia.

Priveliştea îl fascină.

Şi, în clipa aceea, văzu întocmai motivul pentru care bătrânii clanului o aleseseră drept stăpână. Contrar părerii ei, nu avea legătură cu numele de familie, ci cu capacitatea ei de a-i păsa de ceilalţi. Din toată inima, din tot sufletul.

Observase deja că era una dintre persoanele care dăruiau cu bucurie altora, care trăiau să facă asta. Ceea ce vedea acum, în timp ce legăna bebeluşul, zâmbind ca o madonă, gângurind moale şi făcând copilul să bolborosească şi să zâmbească, era o dragoste

necondiţionată pe care nu o văzuse în nimeni altcineva, o privelişte care îl zgudui până în adâncul sufletului.

Se apropie, atras de o forţă invizibilă, dorind, fără să ştie cum, să atingă bucuria aceea strălucitoare.

Ea îi aruncă o privire, zâmbi, iar el simţi că gloria aceea aurie se revarsă asupra lui.

Temându-se că fascinaţia lui copleşitoare avea să i se citească pe chip, se strădui să îşi coboare privirea asupra bebeluşului.

— Poftim.

Înainte să apuce să o oprească, Niniver îi puse pruncul în braţe. Ca proaspăt unchi, ştia cum să ţină copilul şi o făcu instinctiv, legănând copilul înfăşat.

Mândrul tată se apropie şi mângâie obrazul copilului cu un deget aspru, dar blând.

— O să fie o năzbâtie mică, fără îndoială.

Spre surprinderea lui, Marcus se trezi răspunzând; în câteva secunde, devenise parte a unei încercări comune de a prezice viitorul celor doi prunci.

Ştiind că Marcus avea o soră geamănă, ceilalţi îi cerură sfatul – mai întâi Niniver, apoi părinţii, bunicii şi străbunicii. Lui şi lui Niniver li se oferiră ceai şi biscuiţi, pe care le acceptară, dar apoi, în mod limpede cu părere de rău, plecară. Călărind mai departe, unul lângă altul în lumina soarelui, el ştiu că trăise un lucru pe care nu avea să îl uite niciodată.

Gândul la Niniver ţinându-l în braţe pe fiul lui, zâmbindu-i copilului exact la fel…

Încă trei paşi lungi ai lui Ned, şi alungă imagine aceea din minte. Mai aveau mult de călărit.

În timp ce dădură ocol moşiei, oprindu-se la fiecare casă a familiilor clanului, Niniver simţi o oarecare uşurare când deveni din ce în ce mai clar că interesul lui Marcus faţă de misiunea lor era adevărat, că nu o urma pur şi simplu pentru că se simţea obligat să o facă. Călărind de la o fermă la alta, o chinuise cu întrebarea legată de modul în care ar fi putut să îl convingă să stea, să rămână la conac pentru ca legătura lor să poată continua.

De-abia deveniseră amanţi, iar ea simţea că mai avea multe de învăţat, de trăit, de aflat. Voia mai mult – de la el şi de la ei când erau împreună. Dar pentru asta avea nevoie ca el să rămână, însă bărbaţii din clan încetaseră să o curteze, iar ea nu cunoştea alţi bărbaţi precum Rafferty cu care ar fi putut să poarte discuţii despre afaceri.

Un posibil răspuns i se strecură în minte în timp ce traseră de frâie în faţa cabanei familiei Bradshaw. Îl alungă din gând în timp ce fură întâmpinaţi de fermierul voinic şi de soţia acestuia, vorbind despre recoltă. Bradshaw era unul dintre bătrânii clanului şi reprezentatul agricultorilor. Sprijinul lui era crucial, iar ea întotdeauna fusese surprinsă de faptul că o sprijinise din toate puterile.

Date fiind apele tulburi în care se scălda în încercarea de a ţine la suprafaţă finanţele clanului, ţinea cont de părerea lui Bradshaw.

Dar, când plecară, iar ea îi spuse să o anunţe dacă apărea vreo problemă legată de fermă şi să-i ceară ajutorul, acesta zise, clătinând grav din cap.

— Şi tu ai grijă de dumneata, milady. Să nu crezi că nu apreciem tot ce faci!

Bradshaw îşi mută privirea asupra lui Marcus şi încuviinţă în semn de rămas-bun.

Întorcându-l pe Oswald, Niniver îl văzu pe Marcus înclinându-şi capul în semn de răspuns, apoi îl întoarse pe Ned şi, unul lângă altul, porniră ca o furtună înapoi spre conac.

Era aproape vremea prânzului, aşa că nu se mai opriră, ceea ce îi dădu timp să gândească.

Când încetiniră pentru a intra în curtea grajdului, surprinse privirea lui Marcus.

„Ultima vreme, nu am mai fost abordată de niciunul dintre prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan. Se strădui să îşi ţină ochii inocent de largi. Mă întrebam dacă nu cumva McDougal o să ducă vorba că nu mai sunt în doliu sau, dacă o să ţină asta pentru el. Ce crezi?

Marcus clipi, dar ea pusese intenţionat întrebarea la apariţia lui Sean şi a lui Mitch – când Marcus o ajută să

coboare de pe cal, lucru pe care acum îl aştepta cu nerăbdare, o consecinţă plăcută a gleznei luxate –, pentru a anula orice şansă de a primi un răspuns imediat.

Dând astfel timp acelui gând să încolţească în mintea lui Marcus.

Odată ce lăsară caii şi se îndreptară spre uşa laterală, aruncă pieziş o privire întrebătoare în direcţia lui.

Avea o expresie impasibilă, la fel de greu de citit ca întotdeauna, dar când privirea lui o întâlni pe a ei, o simţi întunecată şi furtunoasă.

— Nu mi-ar plăcea să ghicesc ce ar putea face un bărbat de teapa lui McDougal, dar – deschise uşa pentru ea – fără îndoială, o să vedem.

Ea intră în casă, iar el o urmă.

„O să vedem”. Simţi că starea de spirit i se schimbă.

El închise uşa şi merse lângă ea pe holul care ducea către holul principal şi apoi în salon. Privind în jos, cu o încruntare pe chip, spuse:

— De când te-a văzut în Ayr, McDougal nu a încercat să te întâlnească. Poate că a priceput aluzia. Cu toate astea, dacă îmi amintesc bine, au fost şi alţi amici de-ai lui Nigel şi de-ai lui Nolan care au arătat un interes faţă de tine.

Aruncă o privire către ea, iar ea încuviinţă hotărâtă.

— Da. Mai mulţi. Le-am evitat vizitele, folosindu-mă de scuza doliului. Se uită scurt la el. Dar nu mai pot face asta. Dacă vin în vizită, o să fiu nevoită să-i primesc. Cei mai mulţi dintre ei sunt fii ai unor familii locale bine văzute – dacă refuz să-i întâlnesc, ar putea să se interpreteze că îi desconsider.

Marcus înălţă capul când ajunseră la uşa salonului. Îi făcu semn lui Niniver să intre şi speră că îşi ascunse destul de bine reacţia la sugestia ei că ar fi obligată să-i primească pe prietenii desfrânaţi ai lui Nigel şi ai lui Nolan.

— Să vedem ce se întâmplă. Sunt singur că, dacă vreunul dintre ei ar veni şi m-ar găsi aici, în reşedinţă, ar reconsidera orice idee legată de atenţia îndreptată asupra ta.

Şi, dacă nu aveau să o facă, el era foarte fericit să explice cum stăteau lucrurile.

Buzele i se arcuiră în timp ce o urmă pe Niniver de-a lungul încăperii şi îi trase scaunul. Ea tocmai îi dăduse un motiv pentru care să înceapă să o curteze cât mai iute, plus argumentul perfect dacă s-ar fi pus la îndoială prezenţa lui alături de ea.

*

În seara zilei următoare, Marcus merse în urma lui Niniver şi a domnişoarei Hildebrand în timp ce acestea se întorceau în salon după cină. Viaţa era îngăduitoare cu el. Singurul lucru care putea să îi facă ziua mai bună era ca Niniver să fie de acord să se căsătorească cu el.

Începea să vadă campania de curtare a lui Niniver ca fiind o ţesătură cu fire multe cu care să o lege de el. Ziua în care ieşiseră la vânătoare îi apropiase; iar în acea zi, când ea se retrăsese în bibliotecă după micul dejun, pentru a se ocupa de finanţe şi de o scrisoare din partea băncii clanului, el se bazase pe încrederea arătată mai devreme şi o urmase. Fusese nevoit să apeleze la o mică încurajare subtilă, dar fusese răsplătit, mai întâi timid – aproape ca şi cum Niniver crezuse că *ea* fusese cea care o ceruse –, când îi ceru părerea. El îşi spusese părerea, iar când ea, în schimb, se relaxase şi devenise mai deschisă, el adăugase un sfat.

Petrecuseră întreaga zi în bibliotecă, ocupându-se de înregistrările contabile. Aflase mai multe detalii despre finanţele clanului şi sfârşise prin a fi şi mai uimit de faptul că o domnişoară tânără, fără a fi instruită să se ocupe de administrarea unei moşii, cu atât mai puţin de finanţe, fusese în stare să înţeleagă dedesubturile şi să facă atât de multe lucruri.

De fiecare dată când afla mai multe despre ea, devenea şi mai fascinat, dar, de asemenea, respectuos şi mândru.

Reuşise să discute scurt cu domnişoara Hildebrand

înainte ca Niniver să li se alăture în salon înainte de cină. Acum, intrând din nou în salon, domnişoara Hildebrand se îndreptă direct către pian.

— Ai nevoie de puţină veselie după toată munca grea cu registrele acelea, draga mea. O să cânt, şi sunt sigură că domnul Cynster o să fie bucuros să îţi stea la dispoziţie şi să îţi fie partener.

Domnişoara Hildebrand îşi trase fustele voluminoase şi se aşeză pe băncuţa pianului. Deschise instrumentul şi ridică privirea, cu ochii inocent de limpezi.

— Un vals, mă gândesc?

— Desigur.

Marcus se opri lângă Niniver. Când se întoarse cu faţa spre el, făcu o plecăciune, apoi îi oferi mâna.

— Dacă îmi vei acorda onoarea acestui dans, Lady Carrick, o să mă consider îndatorat pe vecie.

Ea râse, dar îşi aşeză imediat degetele peste ale lui.

— Nu sunt deloc sigură, domnule Cynster, că ai acest drept.

Când el o trase în îndoitura braţului său, iar ea îşi aşeză mâna mică pe umărul lui, albastrul privirii ei se adânci.

— Pentru aceste câteva zile care au trecut, eu sunt cea care îţi este pe vecie îndatorată şi, dacă vrei să dansezi, atunci sunt mai mult decât încântată să îţi fiu parteneră.

El înaintă; susţinându-i privirea, se rotiră în încăpere. Ajunşi în capătul îndepărtat, în timp ce începu să se învârti, cu ochii aţintiţi încă într-ai ei, el spuse, cu glas jos, doar pentru ea:

— Momentele acestea nu au legătură cu nicio plată, răsplată ori chiar recompensă. Pentru mine, momente ca acesta şi precum cele de care o să ne bucurăm mai târziu în noapte, toate acele momente în care râdem şi ne bucurăm nu au nimic de-a face cu nimic altceva în afară de noi înşine. În afară de tine şi de mine bucurându-ne unul de altul. Bucurându-ne să fim împreună.

Niniver îi studie ochii şi văzu în expresia lui o

sinceritate totală. Şi când se gândi la zilele şi nopţile trecute, trebui să admită că, pentru ea, acele momente de bucurie pură, de plăceri simple, de desfătare intimă fuseseră doar atât. Momente în care el şi ea *împărtăşiseră* plăcerea, trăirea. Şi împărtăşirea aceea nu făcuse decât să crească bucuria.

Rotindu-se, ajunseră din nou în mijlocul încăperii. Cu ochii încă într-ai ei, îşi înclină uşor capul.

— Spune-mi, te rog, că simţi la fel.

Nu fu nimic frivol ori cochet în tonul lui; în realitate, avu o urmă de vulnerabilitate. Ea lăsă nedumerirea să i se citească în ochi.

— Chiar simt la fel. După un moment, mărturisi: Nu sunt obişnuită să am pe cineva cu care să împart ceva, darămite momentele pe care le-am împărtăşit. Asta face să fiu… nesigură câteodată. În timp ce alunecară într-o altă întoarcere, ea flutură scurt din mână. Nici măcar nu sunt obişnuită să am un partener alături de care să dansez.

Auzind asta, buzele lui se arcuiră, iar ea sesiză – de fapt, simţi – cum el se relaxă.

— În cazul acesta – el zâmbi larg o clipă, apoi, în secunda următoare, păşi cu şi mai multă energie –, ar trebui să profităm cât mai mult de asta.

Ea îşi înăbuşi un icnet uşor; se simţea ca şi cum zbura. Ca şi cum până atunci el se abţinuse, dar acum valsau liber.

Hildy observă şi cântă cu şi mai multă vigoare.

Curând, Niniver râdea, el, de asemenea.

Îl permise să o învârtă, ameţită de un fel de încântare efervescentă, şi se lăsă pradă bucuriei simple, împărtăşind momentele liber şi deschis, fără reţinere.

Şi dacă, în vreun colţ întunecat al minţii ei, se iţi precauţia, Niniver – aşa cum o făcuse încă de când iniţiase intimitatea lor o alungă iute, dat fiind faptul că legătura lor avea să se sfârşească în mod inevitabil, cel mai probabil curând. Pur şi simplu era înţelept să profite de fiecare moment de miracol şi bucurie, de fiecare minut din acele plăceri simple pe care le savurau şi pe care le împărtăşeau.

Câteva ore mai târziu, Marcus stătea lungit pe spate în patul lui Niniver cu ea ghemuită lângă el ca o grămăjoară caldă. Îndestulat, se relaxa complet. Dar, înainte de a se lăsa răpus de somn, senzaţia că avea nevoie să obţină mâna lui Niniver îl determină să reevalueze situaţia. Putea să o ceară acum? Oare aşteptase destul de mult?

Oare ea se îndrăgostise deja de el? Măcar cât să fie de acord să se mărite cu el?

Simţea că nu mai avea timp, însă nu era sigur de ce. Presiunea din partea celor din clan dispăruse, la fel orice posibilă ameninţare din partea lor. Cât despre ameninţarea pe care o reprezentau prietenii lui Nigel şi ai lui Nolan, aceasta avea să se risipească în clipa în care ea accepta să devină soţia lui. Fără să fie din cale-afară de încrezător, se îndoia că vreun gentleman de prin partea locului avea să le facă probleme lui ori familiei lui; odată ce anunţau logodna, ea avea să fie protejată de astfel de bărbaţi.

Trebuia să mărturisească faptul că era oarecum surprins că Ramsey McDougal nu dusese vorba că ea ieşise din doliu. Asta ar fi însemnat că se deschisese sezonul pentru a o curta, lucru care, poate, explica de ce McDougal rămăsese tăcut. Dacă încă avea el însuşi planuri în ceea ce o privea…

În ciuda faptului că se simţea îndestulat, se încordă. Nu primise încă veşti de la Glencrae, dar scrisorile aveau nevoie de timp să ajungă atât de departe. Şi era posibil ca Dominic să nu fi ştiut destule el însuşi, poate fusese nevoit să caute informaţii mai departe în Highlands. Puteau trece zile întregi până ca Marcus să primească un răspuns. Zile întregi înainte să poată cântări problema şi să hotărască dacă McDougal necesita o vizită privată.

După câte văzuse şi aflase în ultimele zile, era de ajuns o mică intimidare faţă în faţă.

Rămăsese uimit de ceea ce văzuse în registrele contabile ale clanului – până unde, din pricina fraţilor săi, Niniver fusese împinsă din punct de vedere financiar. Cu toate acestea, nu renunţase niciodată şi se luptase, mai presus de toate, să facă faţă nevoilor clanului.

În multe cazuri, pur şi simplu cu o încăpăţânare feroce, ea reuşise.

Din câte îşi dădea seama, ea avea să iasă la liman în ce privea moşia. Aveau să treacă ani întregi până când clanul avea să devină cât de cât puternic financiar, dar ea îl ţinuse pe linia de plutire, clanul fiind din nou stabil. Dacă nu ameninţa nicio altă problemă financiară, ea îl putea conduce pe drumul prosperităţii, îndeplinind astfel jurământul faţă de tatăl ei.

Dacă se căsătorea cu el, atunci nici măcar o ameninţare financiară nu avea să devieze drumul clanului către vremuri mai bune, întrucât, ca soţ al ei, nu avea să îngăduie una ca asta. El putea şi avea să se asigure că orice problemă avea să fie rezolvată fie prin sfaturi şi îndrumare, fie, dacă era necesar, prin ajutor financiar direct. Dar nu avea să îngăduie cu niciun chip ca valoarea lui pentru clan să-i influenţeze hotărârea de a se mărita cu el – nu dacă avea ceva de spus.

Nu dacă putea să echilibreze aceste gânduri cu ceva mai puternic.

Cu dragoste.

Mai bine decât cei mai mulţi bărbaţi, el ştia ce însemna asta, dar nici măcar el nu o înţelegea pe deplin.

Spre deosebire de bărbaţii din cercul lui, încerca să invoce dragostea, să o folosească în avantajul lui – să o facă pe Niniver să se căsătorească cu el. Era gata să se angajeze din toată inima să o iubească doar dacă ea avea să îl iubească la rândul ei.

Dar încă nu îşi dădea seama ce credea ea, care erau sentimentele ei.

Dacă îl iubea sau dacă era pur şi simplu încântată să aibă o aventură cu el.

Până atunci, nu încercase niciodată să citească mintea unei femei, nu fusese nevoit să o facă. Acum… Acţiunile grăiau mai tare decât vorbele. Ştia că era adevărat.

Dacă era adevărat, atunci, dat fiind tonul întâlnirilor lor din ultimele nopţi, culminând cu idila din noaptea aceea,

ea trebuia să fie, dacă nu deja îndrăgostită de el, atunci pe punctul de a o face. Sau cel puţin aşa credea el.

În fiecare noapte în care fuseseră împreună, legătura dintre ei – felul în care vorbeau cu ajutorul buzelor şi al limbilor, al atingerilor şi al mângâierilor şi, în cele din urmă, cu trupurile lor – se adâncea şi creştea, devenind şi mai puternică şi, de asemenea, avansa.

Era mai degrabă o comunicare într-o limbă pe care amândoi încă o deprindeau, explorând limitele a ceea ce puteau spune, lucrurile pe care acea limbă le îngăduia să le divulge, să le împărtăşească. Era, în acelaşi timp, palpitant şi înspăimântător, aşa cum erau cele mai bune aventuri.

Şi erau împreună, aventurându-se împreună; nu se îndoia de asta.

În noaptea aceea, ajunseseră la un nivel de deschidere – de expunere emoţională şi de împărtăşire nestingherită – care îl storsese, însă, în acelaşi timp, îl împlinise, făcându-l să se simtă mult mai profund, mai încrezător şi încărcat emoţional mai mult decât îşi imaginase vreodată că ar fi putut fi.

Fără reţineri, ea îşi dăruise nu doar trupul, ci, aşa cum simţise el, şi inima, iar el o însoţise prin fiecare suflare, prin fiecare geamăt. Fuseseră împreună în toate sensurile, pe toate planurile.

Ea trebuia să îl iubească – măcar puţin.

Destul ca el să îi ceară mâna.

Lăsă concluzia aceea să îi plutească prin minte ca să vadă cum se aşeza.

Era aproape. Da, era vremea să se arunce, să se aşeze şi să îşi ofere inima, dar era un ultim lucru pe care trebuia să îl facă pentru a se pregăti. Un ultim lucru pe care îl putea face pentru a-şi întări şansele de a o auzi spunând: „Da. Vreau”.

Capitolul 12

— Mă întrebam…

Marcus surprinse privirea lui Niniver în timp ce se ridică şi trase scaunul de lângă el la masă. Aşteptă până când ea luă loc; când se uită întrebătoare la el, se aşeză la loc, ridică furculiţa şi luă din kedgeree.

— Ar trebui să trec pe la Bidealeigh, doar ca să verific dacă este ceva de care trebuie să mă ocup acolo. Şi mă întrebam dacă ai dori să mergi călare cu mine până acolo.

„Doar ca să verific…” Niniver îşi înfrână impulsul de a protesta dezamăgirea sufocantă şi zâmbi, speră ea, cu destulă încântare încât să îşi ascundă imensa uşurarea.

— Da, desigur. Mi-ar plăcea foarte mult. Surâsul i se transformă într-un zâmbet larg şi caraghios, care păru imposibil de ascuns. Mutându-şi atenţia asupra propriei farfurii cu kedgeree, adăugă: Nu am nicio întâlnire astăzi şi, cu toate socotelile terminate, nu am niciun motiv să nu-mi fac timp. Şi nu am mai fost la Bidealeigh – ei bine, la casa Hennessy, cum i se spunea – de când bătrânul Hennessy a devenit extrem de arţăgos. Bine, asta în afară de ziua în care am venit să te vizitez.

Se bâlbâia, dar era atât de fericită încât nu-i păsă deloc.

El nu pleca. Asta era tot ce conta. Nu trebuia să afle motivul pentru care trebuia să stea în continuare la conac; atât timp cât intenţiona să se întoarcă împreună cu ea şi să rămână cel puţin în viitorul apropiat, era mulţumită.

Nu dorea să pună capăt legăturii lor, nu când erau atâtea alte lucruri pe care voia să le înveţe. Noaptea trecută simţise ca şi cum, împreună, se legănaseră pe marginea unui miracol ireal.

O simţise atât de puternic şi atât de necruţător, încât fuseseră amândoi pe culmile extazului. Încă nu putea să piardă asta – nu încă.

Îşi termină repede micul dejun. Ridicându-şi ceaşca de ceai, sorbi, apoi se răsuci în scaun pentru a arunca o privire afară, pe fereastră.

— Este altă zi frumoasă – nu că nu o să călărim departe.

— Mă gândeam, dacă ai timp, că am putea să mergem puţin mai departe şi să vedem ce fac câinii mei de vânătoare.

Îşi dădu la o parte farfuria goală. Ar trebui să îi las şi pe ei să alerge un pic.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Mi-ar plăcea. Nu ţi-am văzut haita – nu de atunci, de când ne-am întâlnit pe culme. Chiar şi atunci aveai doar câţiva câini cu tine.

— Nu am la fel de mulţi ca tine.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi, pe deasupra ceştii de cafea, îi întâlni privirea.

— M-am axat doar pe două rase şi am adus din afară alţii pentru reproducere.

Ea nu arătă că era entuziasmată.

— Mi-ar plăcea foarte tare să am ocazia să-i privesc cu atenţie. Cine ştie? Poate că ar trebui să luăm în considerare posibilitatea de a-i încrucişa.

— Nu m-ar deranja să văd dacă vreuna din cele două rase ale mele are abilitatea de a lua urma din aer.

Ea încuviinţă.

— O să-i evaluăm.

Puse ceaşca jos şi se depărtă de masă.

— Trebuie să mă schimb. Ne întâlnim în curtea grajdului?

El zâmbi.

— O să înşeuez caii şi o să te aştept.

Ea ştia că zâmbea fericită, strălucind şi radiind când părăsi salonul şi trecu iute prin holul principal şi apoi urcă din nou treptele. Ajungând în camera ei, închise uşa, apoi, animată de un val de fericire, se roti şi valsă prin încăpere până la garderobă.

Râzând de sine însăşi, deschise larg uşile duble, întinse mâinile şi îşi scoase costumul de călărie. Aruncă pe pat fusta grea, pantalonii pe care îi purta de obicei pe sub fuste şi jacheta strâmtă de catifea, apoi traversă până la comodă pentru a găsi o bluză potrivită.

Nu ştia cu exactitate motivul pentru care era atât de

fericită. Dar fericirea era o emoţie pe care nu o mai simţise de atât de multă vreme, încât părea un mic miracol să o simtă din nou şi atât de copleşitor.

El şi legătura dintre ei – tot ce împărtăşeau nu doar noaptea, ci şi ziua – o făceau să fie fericită.

Îi făceau inima uşoară, i-o făceau să cânte.

O făceau să creadă din nou în viaţă, că aveau să existe şi vremuri bune, nu doar vremuri grele şi pline de griji.

Dezbrăcându-se iute de rochia ei de dimineaţă, îşi puse bluza aleasă – una cu volane, care o făcea să se simtă şi mai feminină –, apoi pantalonii şi fusta, după care îmbrăcă jacheta. Îşi găsi ghetuţele, îşi scoase papucii de casă şi se aşeză ca să se încalţe.

În ultimii ani, cunoscuse doar greutăţi şi probleme, îngrijorări şi nelinişte, ba chiar dezolare şi devastare, precum şi teamă.

Acum, deşi ştia că problemele ei nu dispăruseră, că existau încă obstacole de depăşit, se simţea stăpână pe situaţie. Bine dispusă şi mult mai încrezătoare că, orice avea să se întâmple, putea găsi o cale de ieşire.

Că avea să salveze clanul şi să îşi ducă la îndeplinire jurământul făcut tatălui ei.

Se ridică, bătu din picioare ca să îşi aşeze ghetuţele, apoi îşi verifică iute părul – legat deja într-un coc suficient de strâns. Îşi luă mănuşile de călărie de pe birou, deschise uşa şi se îndreptă către scări.

O altă zi în care afla lucruri despre Marcus. O altă zi în care să afle mai multe despre ea însăşi şi despre tot ce viaţa avea să îi ofere.

Zâmbind, coborî lovind treptele cu călcâiele.

*

— Deci *când* ai de gând să o ceri în căsătorie?

Marcus înălţă capul şi îl privi pe Sean fix, cu fata ca de piatră, peste spinarea lui Ned.

Sean ridică din umeri.

— Clanul tot vorbeşte – la urma urmelor, este stăpâna noastră. Aşa că vrem să ştim.

Marcus coborî privirea şi strânse chinga lui Ned. Primul său impuls fu să îi spună lui Sean – şi clanului – să îşi vadă de treabă, însă ei îl susţinuseră. Dacă Niniver ar fi fost în locul lui, probabil ar fi crezut că întrebarea era îndreptăţită.

— Vreau să îi dau timp să mă cunoască mai bine, să nu par prea grăbit. Doamnelor le place să fie curtate.

Sean pufni.

— Bănuiesc că tu ştii mai bine.

Marcus îşi înghiţi răspunsul că nu curtase nicio altă lady până atunci – nu avea niciun rost să sublinieze faptul că era un novice în privinţa aceea. Deşi nu discutase cu nimeni despre căsătoria cu Niniver, nu fu surprins că era supravegheat de cei din clan – şi, se părea, aceştia erau foarte interesaţi; altfel, de ce i-ar fi dat la o parte din calea lui pe peţitori? Şi se aştepta ca tot clanul să fie la curent cu faptul că împărţea patul cu stăpâna lor. În termeni locali, asta cerea măcar un legământ, care, pentru cei de rangul lui şi al lui Niniver, însemna o logodnă.

Îi înşeuaseră şi le puseseră căpăstrul lui Ned şi lui Oswald în spaţiul liber de la intrarea în grajd. Sean verifică încă o dată coasta rănită a lui Oswald, apoi întoarse murgul şi porni să îl conducă către uşa deschisă a grajdului.

— Atât timp cât vă puneţi pirostriile – şi asta în curând –, este în regulă.

Apucând frâiele lui Ned, Marcus conduse murgul pe urmele lui Oswald.

— Te asigur că aşa o să fie.

Poate că în acea zi, mai târziu, după ce îi arăta Bidealeigh lui Niniver. După ce o impresiona cu proprietăţile pe care avea să le aducă în uniunea lor şi, poate, după ce o tenta cu câinii lui de vânătoare – poate că atunci avea să îşi pună norocul la încercare.

El ştia de ce hotărâse să o ducă la Bidealeigh; profunzimea clipelor pe care le împărtăşiseră noaptea trecută îl făcuseră să simtă că venise momentul să o ceară

în căsătorie, dar trebuia să fie sigur.

Faptul că avea nevoie de asta îi frământa mintea.

Conducându-l pe Ned, îi urma pe Sean şi pe Oswald în curtea grajdului.

Cu un zâmbet senin pe chip, Niniver se îndrepta spre ei. Văzându-l pe Sean cu Oswald, îi făcu semn către butucul pentru încălecat aflat într-o parte a curţii şi schimbă direcţia într-acolo.

Marcus îl opri pe Ned, îşi aşeză cizma în scară şi se ridică în şa. Abia când se aşeză şi îşi luă frâiele îşi dădu seama că ratase ocazia de a o ridica pe Niniver în şa. Privind-o cum se urcă, apoi îşi aşază ghetuţele şi fustele, ridică în sinea lui din umeri; fără îndoială, trecuseră de etapa în care trebuia să profite de orice ocazie pentru a o atinge.

— Suntem gata? strigă Niniver de partea cealaltă a curţii.

Când el înclină capul şi îi făcu semn către poarta curţii grajdului, ea îl îndemnă pe Oswald la pas.

— Este mai rapid dacă o luăm peste câmpuri. Tu mergi înainte, iar eu o să te urmez.

— În regulă.

Îl întoarse pe Ned către casă – cel puţin aşa o considera calul. Pornind la drum, cu copitele mari ale lui Ned zdrăngănind pe alee şi copitele lui Oswald lovind în urmă, Marcus îşi dădu seama că busola lui internă se decalase; pentru el, Bidealeigh nu mai însemna acasă.

*

Călătoria de la conacul Carrick până la Bidealeigh, mai ales peste câmpuri, nu dură mult. În tot acest timp, Niniver îl ţinuse pe Oswald la un pas în urma lui Ned. Când traversaseră drumul, Marcus aruncase o privire în urmă şi fusese surprins să vadă că, departe de a fi senină şi fericită, expresia lui Niniver era întunecată, aproape sumbră.

Mai înainte nu îşi simţise niciodată inima prăbuşindu-se, dar în clipa aceea, asta se petrecu, iar el nu avu nici cea

mai mică idee de ce, pentru că, în clipa în care îi surprinsese privirea, ea se luminase şi îi fluturase un zâmbet strălucitor.

El îi zâmbise la rândul lui, apoi fusese nevoit să privească în faţă. În vreme ce el şi Ned se înălţară peste următorul zid de piatră, îşi spuse în sinea lui că nu avea de ce să îşi facă griji; probabil că ea se gândea la vreo problemă legată de afaceri, la ceva de care ea şi el încă nu se ocupaseră. Avea să afle mai târziu şi urmau să îi dea de cap împreună. Nicio îngrijorare de neînvins, nicio piedică reală între ei.

Intrară călare în curtea din faţa grajdului de la Bidealeigh. Johnny ieşi. Chipul i se lumină când văzu cine era.

— Bună ziua, domnule. Este bine să vă avem din nou printre noi.

Marcus îl mână pe Ned să intre.

— M-am întors doar pentru azi, aşa că, dacă ai nevoie de mine pentru ceva, vin mai târziu în casă.

— Ah, da? Toate sunt în regulă.

Johnny coborî capul către Niniver.

— Nu o să fie nevoie să vă deranjez.

Marcus descălecă, îi dădu frâiele lui Johnny şi se întoarse la timp să o vadă pe Niniver alunecând de pe spinarea lui Oswald. Era o mişcare antrenată, pe care o putea face, în mod limpede, cu uşurinţă, însă în ultimul timp aşteptase şi îi îngăduise să o ia în braţe pentru a o coborî.

Cu un zâmbet, ea îi întinse frâiele lui Johnny.

— Mulţumesc, spuse când acesta le luă.

Apoi se întoarse să studieze casa, însă fără să privească în ochii lui Marcus.

Johnny luă caii. O alee pietruită ducea de la curtea grajdului, peste peluzele tunse, la veranda îngustă din faţă.

Marcus înaintă către Niniver.

Când el se apropie, ea îi aruncă o privire scurtă şi făcu semn spre casă. Buzele ei se arcuiră, dar, din nou, nu îşi ridică privirea în ochii lui.

— Mergem?

— Desigur.

Vru să o ia de mână, dar ea porni înainte. Apoi o ajunse din urmă, dar ea începu să îşi scoată mănuşile de călărie. Asta îi oferi o scuză să îşi coboare privirea şi, cu diferenţa de înălţime dintre ei, lucrul acesta pur şi simplu îi ascunse chipul de el. În timp ce mergea către uşa de la intrarea casei Bidealeigh, Marcus simţi un fior de gheaţă care îi atinse sufletul.

Ce naiba se întâmplase?

Nu avea nici cea mai mică idee, dar era limpede că se petrecuse ceva. Dar nu putea să îndrepte ceva ce mersese prost fără să ştie ce anume era. Trebuia să aibă încredere că ea avea să îi spună, în cele din urmă. Trecuseră deja peste etapa aceea. Ea avusese destulă încredere în el încât să îi spună despre jurământul faţă de tatăl ei; cu siguranţă, oricare era problema, avea să îi spună. Ştia că el ar fi mutat cerul şi pământul ca să o ajute, deci…

Nu putea face nimic, decât să aştepte.

Şi să nu insiste.

Mai întâi trebuia să îi arate că putea avea încredere în el. Încrederea ei trebuia să fie oferită de bunăvoie; întotdeauna ea avea să fie cea care să o ofere. Dreptul ei, alegerea ei. Chiar şi după căsătorie, avea să fie în continuare decizia ei.

Doar o altă provocare pentru soţul stăpânei unui clan.

Era, îşi spuse în sinea lui, pregătit.

Păşiră pe verandă, iar el întinse mâna pe lângă ea pentru a deschide larg uşa.

— Bine ai venit la Bidealeigh!

Cuvintele lui sunară rece şi formal.

Ea înclină capul şi păşi în holul de la intrare.

— Mulţumesc.

Doamna Flyte veni agitată din bucătărie.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule. Bine aţi venit acasă!

Văzând-o pe Niniver, doamna Flyte zâmbi şi făcu o reverenţă.

— Milady.

Doamna Flyte îi aruncă o privire lui Marcus.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Ah, deocamdată nu.

Aruncă o privire către Niniver, dar aceasta se părea că studia pereţii cu lambriuri; nu îi dădu niciun semn.

— Suntem aici doar pentru astăzi. Poate că, după ce îmi verific corespondenţa, am putea bea nişte ceai. Îşi întoarse privirea către doamna Flyte. În camera de zi, presupun.

— Desigur, domnule.

Doamna Flyte încuviinţă din cap.

— Doar sunaţi clopoţelul când sunteţi gata, şi o să aduc o tavă.

După ce făcu altă reverenţă, se retrase pe lungul hol cu duşumea din dale.

El se întoarse către Niniver.

— Scrisorile sunt în birou. Nu ştiu cât o să-mi ia să mă ocup de ele. Vrei să aştepţi în salonul de zi sau…

Ea făcu semn din cap către hol.

— O să aştept în birou.

El o conduse de-a lungul holului şi îi ţinu deschisă uşa încăperii confortabile pe care o transformase în birou. Aproape dreptunghiulară, nu era chiar atât de mare. Cei trei pereţi interiori erau căptuşiţi cu rafturi, adăpostind registre contabile, precum şi diverse volume despre ovine, culturi, bovine şi, desigur, câini de vânătoare. Jumătate din peretele exterior era ocupat de o fereastră largă cu o privelişte frumoasă spre sud. Un covor oriental acoperea cea mai mare parte a podelei. Un birou tipic pentru un domn stătea în faţa ferestrei, cu faţa la uşă, cu două fotolii mari în faţa lui. O urmă înăuntru şi închise uşa.

Ea merse direct la fereastră.

— Nu mi-am dat seama că ai o privelişte atât de frumoasă.

— Casa se află pe culmea unui deal – e datorită înălţimii.

Aşteptă, dar, când ea nu mai spuse nimic, ci doar

stătu acolo în picioare, privind pe fereastră, ocoli biroul, trase scaunul din spatele lui şi se aşeză.

Niciuna dintre scrisorile care zăceau adunate pe mapa lui nu era urgentă, iar grămada nu conţinea nicio misivă de la Glencrae, dar păru înţelept să se ocupe de tot ce avea în faţa lui; dacă mai târziu, pe parcursul zilei, avea să îi ceară lui Niniver să se căsătorească cu el, iar ea accepta, se aştepta să fie distras în următoarele zile.

După ce le sortă, aruncă o privire în direcţia ei. Cu braţele încrucişate, ea nu se mişcase din faţa ferestrei. Lui nu i se păruse că priveliştea era atât de captivantă, dar, deşi aşteptă, Niniver nu păru să îi simtă privirea, nu se întoarse să i-o întâlnească.

Întorcându-se din nou la scrisori, o deschise pe prima, apoi se ocupă de celelalte.

În cele din urmă, Niniver plecă de lângă fereastră şi începu să se plimbe prin încăpere, atrăgându-i imediat atenţia. Îşi forţă ochii să rămână pe răspunsul pe care îl scria, dar atenţia lui continua să se concentreze asupra ei.

La un moment dat, el arătă către raftul din dreapta biroului.

— Cărţile despre câinii de vânătoare şi despre alţi câini sunt acolo.

— Ah, mulţumesc!

Primele cuvinte pe care le rostise în ceea ce păruse o veşnicie. Traversă încăperea, se opri în faţa raftului şi îşi înclină capul ca să citească titlurile.

El îşi obligă mintea rătăcitoare să se întoarcă la ce avea pe birou, în cele din urmă, pecetlui ultima misivă şi o lăsă să cadă peste grămada pe care Flyte trebuia să o expedieze.

— Vrei să le semnez?

Înălţă capul şi o văzu pe Niniver cu o carte deschisă în mâini, privind în direcţia lui. Dacă ea semna scrisorile, Flyte putea pur şi simplu să le arunce în sac.

— Dacă eşti amabilă.

Niniver închise cartea, o puse la loc pe raft, apoi traversă şi se opri în faţa biroului. El îi dădu o peniţă şi

mută călimara ca să ajungă la ea. Ea înmuie vârful şi scrise citeţ pe colţul fiecărui plic, apoi îi înapoie peniţa.

— Poftim.

Îşi îndreptă spatele.

Cu privirea pe chipul ei, încercă să-i surprindă ochii.

— Mulţumesc.

Ea încuviinţă din cap destul de serioasă.

— Şi acum, spuse ferindu-şi privirea, cred că sunt gata să beau un ceai.

Marcus se ridică şi traversă încăperea în urma ei; trecând pe lângă ea, îi deschise uşa. Ea înaintă iute pe hol şi intră în camera de zi din capăt, fără să-i dea lui vreun motiv să o atingă pentru a o conduce.

O urmă în încăpere şi merse să tragă de cordonul clopoţelului, spunându-şi în sinea lui că era un lucru bun faptul că ea ceruse să ia ceaiul – un semn că poate se pregătea să îi spună ce anume o preocupa. Însă, în mintea lui, distanţa dintre ei păru să se fi mărit de la o fisură la un abis.

Niniver se aşeză într-un fotoliu. El îl ocupă pe celălalt. Aşteptară în linişte; ea îşi studia mâinile. Apoi doamna Flyte dădu buzna cu tava.

Niniver ridică privirea şi zâmbi cu uşurinţă, aşa cum făcea de obicei. Menajerei lui.

Ţinând tava cu o mână, doamna Flyte trase de una dintre măsuţele joase şi o aşeză în faţa lui Niniver.

— Să pun tava aici, da?

— Mulţumesc.

Niniver o privi pe doamna Flyte aşezând tava.

— Am auzit că fiica şi ginerele dumitale tocmai au devenit părinţi de gemeni. Trebuie să fiţi încântaţi.

Doamna Flyte se îndreptă de spate, iar faţa ei rumenă fu luminată de un zâmbet.

— Ah, într-adevăr, suntem! E aşa de emoţionant! Se pare că sunt mulţi gemeni prin părţile astea în ultima vreme, dar este o bucurie să-i avem.

— Sunt fată şi băiat? Niniver se întinse după ceainic. Încă nu am aflat.

— Doi băieţi. Familiile, noi toţi nu putem fi mai fericiţi. Doamna Flyte îşi împreună mâinile peste talia largă. Suntem cu toţii cam agitaţi, desigur. Nimeni din partea noastră nu a mai avut până acum gemeni şi nu ne aşteptam la ei, ştiţi. Vai…

În vreme ce doamna Flyte continuă să turuie, Niniver îi întinse lui Marcus ceaşca fără să arunce măcar o privire în direcţia lui. El o acceptă, iar ea ridică uşor ceaşca pe care şi-o turnase, se lăsă pe spate şi, cu ochii fixaţi încurajator asupra doamnei Flyte, luă o gură.

Marcus ascultă cum doamna Flyte răspunse întrebărilor dibace ale lui Niniver. Contrar aparenţelor, menajera lui nu era guralivă, însă întrebările lui Niniver o ademeneau.

Încercă să mănânce o felie din prăjitura cu fructe a doamnei Flyte. Era sigur că aceasta era la fel de bună ca de obicei, dar astăzi se transformă în nisip în gura lui. Aşeză înapoi pe tavă farfuria cu rămăşiţele fărâmiţate.

Nu că vreuna dintre femei observă neaşteptata şi neobişnuita lui lipsă de poftă de mâncare. Erau în întregime absorbite într-o discuţie despre provocarea de a creşte gemeni.

El avea soră geamănă. Părinţii lui erau părinţi de gemeni, la fel ca sora şi cumnatul lui. Era unchi de gemeni. Totuşi, niciuna dintre femei nu se gândi să apeleze la el.

Dacă circumstanţele ar fi fost altele, ar fi crezut că era un lucru bun faptul că Niniver discuta atât de animată cu doamna Flyte. După cum stăteau lucrurile, ştia foarte bine că motivul pentru care ea vorbea cu menajera lui era acela de a nu fi obligată să discute cu el.

*

Niniver nu avusese nici cea mai mică idee că inima ei putea fi zdrobită, strivită şi lovită aşa de tare. Dar acum nu avea timp să stăruie asupra acestui aspect. Trebuia să treacă de ziua aceea cu o oarecare aparentă demnitate.

Dificultăţile apărute cereau ca ea să îşi concentreze

toată atenţia pentru a atinge acest scop. Fără milă, se adună şi îşi ţinu mintea a distanţă de emoţiile ei furioase. Nu acum. Nu încă.

Mai târziu.

Când avea timp să facă faţă suferinţelor, să-şi lingă rănile şi să-şi îngrijească inima sfărâmată.

Nu avea nici cea mai mică idee cum urma să reziste o zi întreagă cu Marcus la Bidealeigh, dar avea să o facă. Trebuia să o facă. Nu era vina lui; el fusese de acord să o protejeze de ameninţări care veneau din afară, dar fusese datoria ei să îşi protejeze propria inimă.

Fusese decizie *ei* de a-l primi în pat, de a iniţia legătura intimă. Decizia ei de a lăsa la o parte datoria şi de a îngădui ca legătura dintre ei să crească şi să se extindă. Îşi asumase cu bună ştiinţă riscul ca asta – sau ceva asemănător – să se întâmple. Acum se întâmplase, iar ea nu putea să dea vina pe el pentru suferinţa ei – nu îl putea face responsabil pentru asta.

Până când scoase de la menajeră şi cel mai mic detaliu despre noii nepoţi, îşi termină ceaiul, la fel şi Marcus.

Doamna Flyte căscă ochii când văzu ceştile goale pe tavă.

— Dumnezeule, m-am întins la vorbă! Ei bine, iau tava dacă aţi terminat?

Când Marcus încuviinţă, Niniver zâmbi, iar doamna Flyte luă tava şi plecă.

Ea o privi depărtându-se şi aşteptă; putea simţi privirea lui Marcus, dar nu se întoarse să i-o întâlnească. După ceai, se simţea mai în putere, putea să înfrunte asta.

— Mă gândeam că aş putea să îţi arăt casa.

Ea ar fi trebuit să prevadă lucrul acesta, dar nu avusese timp să facă planuri. Ce să spună? Aruncă o privire scurtă în direcţia lui, dar nu îşi lăsă ochii să se ridice mai sus de buzele lui.

— Ai terminat ce aveai de făcut?

Buzele lui se strânseră. După o clipă, răspunse:

— Ar trebui să discut cu Flyte şi cu Earnest,

supraveghetorul meu. Nu o să dureze mult, dar Earnest nu se întoarce până la prânz, aşa că... Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândeam că am putea lua aici o gustare uşoară şi apoi să vizităm câinii înainte de a ne întoarce la conacul Carrick.

Chiar şi în situaţia aceea, nu era un plan rău. Ea înclină capul.

— Foarte bine. Se întoarse ca să se uite la ceasul de pe poliţă. Asta ne lasă o oră pe care să o umple?

Din nou, aruncă o privire scurtă în direcţia lui.

El încuviinţă.

— Cam o oră. Aşadar, ce ai dori să faci? Un tur al casei sau...

Nu îşi putu imagina că avea să îşi păstreze sângele-rece în timpul unui tur al casei; pe lângă faptul că holurile erau atât de înguste încât ar fi făcut-o să fie prea conştientă de prezenţa lui – de un trup pe care acum îl cunoştea intim şi, dacă voia, putea să îl atingă –, dacă el îi arăta dormitorul?

— De fapt, aş prefera să mă plimb în jurul casei, să apreciez mai bine aşezarea şi priveliştile.

O studie; Niniver continuă să privească în direcţia lui şi nu încercă să îşi ascundă chipul. Ştia că Marcus nu avea să citească nimic în trăsăturile ei. Ultimii ani o învăţaseră cum să îşi ascundă sentimentele în spatele unei faţade de nepătruns. Nu folosise scutul acela cu el în ultima vreme – desigur, poate că nu îl folosise deloc cu el –, dar era singura modalitate prin care putea trece de ziua aceea. Calmă şi rece, ea îşi arcui sprâncenele.

— Mergem?

El îşi încleştă fălcile, buzele i se strânseră într-o linie subţire, dar îşi coborî capul în semn de aprobare şi se ridică.

Nu aşteptă ca el să îi ofere mâna. Se ridică şi ieşi înaintea lui din încăpere.

*

Se plimbară împrejurul casei, mergând alene în timp ce Niniver cerceta peisajul, oprindu-se când şi când, probabil ca să admire o privelişte aparte. Sau pur şi simplu pentru a pierde timpul. Marcus o privi, întrebându-se dacă putea îndrăzni să îi ofere braţul, dar nu mai simţea că avea dreptul să o facă.

Se închisese în ea. Fără o vorbă, fără să îi dea vreun indiciu asupra motivului, darămite vreo explicaţie.

Nu reuşi să gândească dincolo de haosul din mintea lui şi abia putea să respire din cauza strângerii din piept. Cu mâinile în buzunare, merse în urma ei şi nu spuse nimic.

Prânzul se dovedi a fi o masă dureros de tăcută; deşi gustarea rece pe care doamna Flyte le-o aduse merita să fie apreciată, nici Niniver şi nici el nu părură să aibă poftă de mâncare.

Conversaţia fu inexistentă. Ea continuă să-i evite privirea. Totuşi, instinctele îi spuseră că Niniver nu părea să fie supărată.

Nu mai părea *nicicum.* Nu îi putu citi deloc emoţiile, iar expresia, deşi cu nici un chip goală, nu oferi niciun indiciu legat de ce simţea. Faţa ei devenise o mască frumoasă, una care nu îi spunea nimic. Legătura strânsă pe care o împărtăşiseră şi comunicarea binevoitoare şi deschisă dispăruseră.

Absenţa lor lăsă un gol în sufletul lui. Conştientizarea acestui lucru îl tulbură şi îl făcu să îşi pună propria mască, propria faţadă opacă.

Părăsiră salonul şi casa şi merseră din nou către curtea grajdului.

Butucul pentru încălecat nu era destul de înalt pentru ea. Fu nevoită să îl lase să o ridice în şa, dar când o făcu, ar fi putut la fel de bine să fie o păpuşă flexibilă. Nu simţi nici urmă de răspuns din partea ei.

Drumul călare până la adăpostul câinilor lui, care era situat la o distanţă scurtă faţă de casă, într-o vale ferită, îi dădu timp să gândească. Să alunge, în sfârşit, panica ce sporea şi să caute ceea ce ar fi putut să producă o astfel de schimbare.

În dimineaţa aceea, la micul dejun, ea fusese senină, degajată şi fericită. Fusese nerăbdătoare să îl însoţească la Bidealeigh. Era adevărat că nu aşteptase ca el să o ridice în şa, dar butucul pentru încălecat era chiar acolo; cu siguranţă, saltul ei în şa fusese un semn al nerăbdării mai mult decât orice altceva.

Nerăbdarea aceea se risipise în călătoria peste câmpuri; până când ajunseseră la Bidealeigh, ea se închistase. De atunci, pas cu pas, se retrăsese până când păruse a fi imposibil de atins, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional.

Ca şi cum erau cunoştinţe îndepărtate, nu iubiţi.

Aşadar, ce se întâmplase pe drumul către Bidealeigh? Nu observase nimic care să o perturbe, deşi fusese în faţă şi nu o putuse vedea, nu înainte de a ajunge la drum. Dar, până atunci, începuse deja să îşi ridice zidurile de apărare.

Orice provocase retragerea aceea, se petrecuse între conac şi drum. Oare apropierea de drum îi adusese aminte de neplăcuta întâlnire cu moartea?

Nu îşi putea imagina de ce o astfel de amintire ar fi putut-o face să taie legătura dintre ei, dar nu se putu gândi la alt motiv al reacţiei ei. Aşadar, cum putea să treacă peste prăpastie, să o liniştească şi să o aducă înapoi la el?

În clipa în care intrară în adăpostul pentru câini, ştiu că găsise calea către salvare. O conduse la cuşti şi îi arătă câinii lui de vânătoare. Câştigând încredere cu fiecare animal pe care i-l arăta, îi povesti despre originea lor şi cum se purta fiecare când mergeau să vâneze.

Iar ea începu să pună întrebări.

La care el răspunse prompt.

Cu fiecare întrebare pe care o adresa, Marcus se mai relaxa un pic; legătura dintre ei încă exista.

Apoi o conduse la căţelele de prăsilă şi la căţei.

Când căţeii se zbenguiră şi se rostogoliră la picioarele ei, Niniver izbucni în râs. Dorise să păstreze distanţa, să rămână rece chiar şi acolo, dar cum putea să o facă? Nu în locul acela. Cu fiecare lingere din cale-afară de entuziastă, cu fiecare „ham” al căţelelor – care, mândre, parcă o

invitau să le privească puii –, ea simţi cum pereţii pe care îi ridicase în jurul inimii se topiră.

Se aşeză în paie şi lăsă puii să facă ce tot ce voiau, ciufulindu-le blana şi trăgându-i de urechi şi de cozi. Ridicând privirea, îl văzu pe Marcus sprijinit de poarta ţarcului, privind-o. Văzu intensitatea din ochii lui întunecaţi, dar nu îşi putu împiedica buzele să se arcuiască într-un zâmbet, nu îşi putu opri ochii să-i întâlnească pe ei lui.

— Sunt minunaţi. Ce blană tigrată superbă! Şi sunt atât de sănătoşi şi de jucăuşi!

Frecă burta unuia dintre bulgării flocoşi care se gudurau, iar căţeluşul dădu din coadă extaziat.

Ridicând din nou privirea, îl văzu pe Marcus şovăind, apoi el spuse:

— Aceasta este căţeaua despre care credeam că ar putea avea unele dintre caracteristicile pe care le cauţi la câinii care iau urma din aer.

Ea aruncă o privire spre căţea. Animalul stătea cu capul pe labe şi îşi privea somnoroasă puii care se căţărau în poala lui Niniver.

— Să vedem dacă puii arată vreun semn înainte să o deranjăm.

În următoarea jumătate de oră, puse puii la încercare cu teste uşoare şi blânde, pe care le inventase ca să-i arate care erau câinii ce miroseau aerul în propria haită. Bineînţeles, cel puţin trei dintre puii femelă arătară o oarecare abilitate de a lua urma prin aer.

Marcus rămăsese în afara ţarcului – lucru pentru care îi era recunoscătoare; chiar nu era destul de mare pentru amândoi şi pentru câini dar putu să îi simtă interesul şi încântarea crescândă. Le oglindeau pe ale ei. Ridicând privirea, făcu semn cu capul către căţea.

— Îi ştii originea pe de rost?

El o turui, mergând înapoi generaţie după generaţie. Ea potrivi fiecare animal de prăsilă şi căţea cu cei pe care îi avea în minte pentru propria familie de câini premiată, care luau urma mirosind aerul.

— *Iată* legătura!

Cu triumful curgându-i prin vene, îi surprinse privirea.

— Patru generaţii în urmă – ceea ce aproape sigur înseamnă că este cu adevărat o trăsătură, nu doar o închipuire.

— Într-adevăr.

Marcus privi căţeaua care, intrigată de jocurile noi ale puilor ei cu oamenii, se ridicase şi se întinsese, iar acum venise mai aproape ca să cerceteze.

— A fost morocănoasă de fiecare dată când am încercat să îi iau puii. Niniver se chinui să se ridice în picioare.

— Este prea devreme.

— Şi a îmbătrânit. Aceştia sunt ultimii ei pui.

Marcus deschise poarta. Când Niniver se strecură afară, el făcu semn cu capul mai departe, către cuştile mai îndepărtate.

— Dar o am pe fiica ei cea mai mare mai încolo. Are pui un pic mai mari. O să ne lase să o separăm de ei.

— Excelent.

Nu îşi putea înfrâna entuziasmul şi nici măcar nu încercă. Ce se petrecea între ei în afara adăpostului de câini nu era din vina lui; nu exista niciun motiv să îşi refuze această bucurie simplă a pasiunii împărtăşite.

Mai întâi, testară ceilalţi pui, iar cel puţin două dintre femele arătară semne clare că puteau mirosi aerul.

— Aceste teste sunt învechite, spuse ea, dar am descoperit că sunt destul de grăitoare.

Scoaseră căţeaua din cuşcă şi o duseră afară, în spaţiul pentru dresaj. Întrucât fusese închisă cu puii, căţeaua era mai mult decât pregătită de joacă.

Cincisprezece minute mai târziu, Niniver era fericită şi toată un zâmbet.

— Oh, da!

Ea aproape că aplaudă când câinele execută ultimul test ca şi cum fi fost un porumbel voiajor.

— Cu siguranţă are această caracteristică!

Se uită la Marcus când acesta chemă câinele la picioare.

— Ai spus că ai două rase de reproducere. Ce spui despre cealaltă?

— Sunt o rasă complet diferită, de la un crescător din Highlands. Dar putem testa femelele dacă vrei. Dacă adulmecarea aerului este o trăsătură determinată şi rară, mă aştept să nu existe la rasa asta.

— Să vedem.

După-amiaza trecu până când verificară, spre propria lor satisfacţie, dacă femelele din rasa lui adusă din Highlands aveau o afinitate pentru adulmecarea aerului.

Micul personal al adăpostului pentru câini al lui Marcus – doi fraţi – venise să privească o vreme, înainte de a se îndrepta către încăpere din capătul adăpostului, pentru a pregăti masa de seară a câinilor.

Băgând fiecare câine în cuşca lui, până la ultimul, Marcus închise poarta şi o zăvorî. Niniver veni alături de el, zâmbind încă în vreme ce cerceta câinii peste poarta înaltă.

— Este în regulă. Eşti în continuare un câine de vânătoare bun.

El zâmbi – cu uşurinţă şi spontan – şi fu atât de uşurat, încât se întoarse spre ea în vreme ce ea se răsuci spre el.

Pe neaşteptate, fură faţă în faţă. Dacă el îşi apleca doar capul… Impulsul de a o săruta se învolbură înăuntrul lui, atât de viguros şi de puternic, încât era pe cale să cedeze…

Ochii lui luară foc, iar ea se dădu în lături de lângă poartă.

Departe de el.

El trânti o uşă imaginară peste instinct, peste impulsul aproape copleşitor de a o prinde şi de a trage înapoi. De a o săruta… până când avea să cedeze.

Cu maxilarul încleştat, se întoarse şi privi uşile adăpostului de câini. Nu se putea uita la ea, nu putu spune altceva:

— Să mergem.

Fără altă vorbă, ieşi furios din adăpost şi merse până în locul în care aşteptau caii. Ea merse iute în urma lui.

Marcus se opri lângă Oswald. Fără a trăda niciun sentiment, o ridică în şa. Apoi prinse frâiele lui Ned şi urcă pe spatele lat al calului.

O singură privire spre chipul lui Niniver arătă că trăsăturile ei se împietriseră, iar masca – paravanul acela afurisit prin care nu putea să zărească – era din nou la locul ei.

Întoarseră caii către vest, iar el o luă înainte – înapoi către conacul Carrick, locul pe care acum dorea cu disperare să îl numească *acasă.*

*

Intrară în curtea grajdului mult prea curând. Prea curând ca emoţiile lui, răvăşite şi dezlănţuite, să se fi liniştit.

Trase de frâie, iar Ned, simţindu-i starea de spirit, se agită şi fornăi.

Niniver trecu pe lângă el, către locul cel mai apropiat de casă. Îl struni pe Oswald, îşi eliberă piciorul din scăriţă şi lunecă la pământ.

Expresia îi rămase la fel de neexpresivă. Fără măcar o privire în direcţia lui Marcus, îi aruncă frâiele lui Mitch, care veni în fugă. Nu aşteptă să vadă dacă acesta le prinse, ci porni pur şi simplu cu paşi mari către uşa laterală.

— Am de scris nişte scrisori.

Un fluturat de mână vag direcţionă comentariul către Marcus.

— Ne vedem la cină.

Încă aflat călare, el privi lung în urma ei. La fel făcură Mitch şi Sean. Ultimul venise să-l ţină pe Ned.

Cu fălcile încleştate, Marcus descălecă. Uşa laterală se închise. Sean şi Mitch se întoarseră să se uite cu subînţeles la el. Marcus îi dădu lui Sean frâiele lui Ned. Acesta le luă.

— Necazuri la capitolul curtat?

Scrâşnind din dinţi, Marcus se îndreptă către uşă.

— Ai putea spune astfel.

Ajunse la uşă, o deschise şi porni furios pe urmele lui Niniver.

Capitolul 13

Marcus avusese de gând să o urmărească pe Niniver, dar, ajungând la uşa bibliotecii, se opri. Biblioteca era refugiul ei. Să dea buzna şi să o facă să simtă că nu mai era în siguranţă nici acolo…

Înăbuşindu-şi un mârâit, continuă să înainteze furios pe hol şi se refugie în birou. Se aruncă în fotoliul din spatele biroului. După un moment în care stătu îmbufnat şi dezorientat, rememoră începutul zilei – când ea păruse atât de veselă, de senină şi de degajată. Dar în drumul spre Bidealeigh ceva se schimbase.

Petrecu următoarea oră rememorând, fiecare minut al zilei, încercând să găsească nişte indicii despre ce o făcuse să se retragă atât de hotărâtă – cum, de ce, orice indiciu.

Când sună gongul care anunţa că trebuia să se schimbe, încă nu avea nici cea mai mică idee ce se petrecea. Se ridică, părăsi biroul şi se îndreptă către scara principală, apoi însă încetini şi se opri în faţa uşii bibliotecii. Cântări din priviri uşa închisă, apoi puse mâna pe clanţa, deschise uşor uşa şi privi în încăperea lungă.

Niniver nu era acolo. Probabil că urcase deja.

Cel puţin se părea că avea să i se alăture la cină.

Îşi continuă drumul şi urcă scările, către camera lui. Odată aflat înăuntru, rămase nemişcat şi ascultă. Ajunseră la el sunete vagi de mişcare şi de voci feminine şoptite din încăperea de alături.

Oarecum liniştit, se schimbă, înlocuind pantalonii de călărie şi cizmele înalte cu pantaloni şi pantofi, jacheta de călărie şi cămaşa cu o cămaşă de pânză fină, o vestă de mătase cu dungi şi o haină de seară. Desfăcând eşarfa largă pe care o purtase întreaga zi, luă o lavalieră albă, curată.

În ciuda complexităţii nodului lavalierei, nu dură mult până ce fu gata. Putea să audă încă mişcare în camera de alături; Niniver încă nu coborâse.

Se gândi, dar, dacă el o putea auzi, atunci şi ea îl putea auzi. Hotărî că, în starea ei de spirit, poate că prefera să nu dea peste el pe hol. Oricum, prefera să se afle în salon când ea îşi făcea apariţia. Fără să facă vreun efort să păşească uşor, părăsi încăperea, merse de-a lungul holului către capătul scărilor şi coborî.

În salon, se aşeză lângă şemineu, cu privirea aţintită asupra uşilor salonului, apoi decise că putea părea intimidant. Se aşeză într-unul dintre fotoliile aflate în faţa căminului, picior peste picior, într-o încercare de a părea relaxat, şi aşteptă.

Domnişoara Hildebrand îşi făcu prima apariţia. El se ridică; atunci când ea îl salută cu încuviinţarea obişnuită şi un zâmbet lejer, el reuşi să îi răspundă cu un zâmbet. După ce se aşeză pe canapea, iar el îşi ocupă din nou locul, îl întrebă cum fusese ziua pentru el şi Niniver. Povestind ce făcuseră, evită să mintă, deşi, desigur, domnişoara Hildebrand presupunea că Niniver se simţise bine.

Se simţise bine cât timp se aflaseră în adăpostul pentru câini, apoi însă ea se retrăsese din nou în mod abrupt. Marcus nu credea că Niniver se bucurase de atmosfera încordată, aşa cum nici el nu o făcuse.

Domnişoara Hildebrand aruncă o privire scurtă către uşa salonului, apoi menţionă o poveste pe care o citise în paginile de ştiri, despre care credea că el putea fi oarecum interesat. Sporovăiră despre probleme locale, în vreme ce amândoi continuară să privească spre uşă.

În cele din urmă, auziră paşii lui Niniver traversând dalele, apoi ea îşi făcu apariţia în cadrul uşii, în mătase de un albastru-deschis. Se uită la el, apoi către domnişoara Hildebrand.

— Îmi pare rău că am întârziat – mi-a fost distrasă atenţia.

El se ridică, cu privirea pe chipul lui Niniver, dar ea nu se mai uită la el.

Se oprise chiar la intrare.

Ferguson apăru în spatele ei.

— Cina este servită, milady.

— Mulţumesc, Ferguson.

Niniver îşi mută privirea de la domnişoara Hildebrand la Marcus.

— Mergem?

El o ajută pe domnişoara Hildebrand să se ridice şi îi dădu braţul. Niniver îi conduse, mergând în faţa lor, ca să nu existe vreo oportunitate ca el să sugereze să îi ofere celălalt braţ, aşa cum o făcuse în serile precedente.

După ce se aşeză domnişoara Hildebrand, el ocoli masa să se aşeze pe locul deja obişnuit, alături de Niniver. Ea chemase un lacheu să îi tragă scaunul şi era deja pe scaun.

Când se aşeză, observă că domnişoara Hildebrand se uita de la el la Niniver; din expresia ei îngrijorată, părea că descoperise o înstrăinare între ei.

Dar Niniver spuse cu voioşie:

— Am avut o zi minunată la Bidealeigh. Scuturându-şi şervetul, se uită la domnişoara Hildebrand. Aici s-a petrecut ceva notabil câtă vreme am fost plecaţi?

El se aşteptase ca discuţia de la cină să fie oarecum afectată. În schimb, Niniver pălăvrăgi – dacă nu veselă, cel puţin cu nonşalanţă – despre una şi despre alta, despre treburi legate de casă şi de clan, îndreptându-şi comentariile mai mult sau mai puţin către fosta ei guvernantă.

Fură aduse două feluri de mâncare.

După privirile din ce în ce mai neliniştite pe care le aruncase în direcţia lui, domnişoara Hildebrand îşi dăduse seama că Niniver evita să interacţioneze cu el; făcu apoi câteva încercări curajoase să îl includă şi pe el în discuţiile lor, dar, de fiecare dată, Niniver schimbase iute discuţia. El nu se supără; nu avea nicio dorinţă arzătoare să discute despre treburile gospodăreşti ori despre problemele clanului. Avea nevoie să discute cu ea despre ei – despre el şi ea împreună –, iar asta era cel mai bine să o facă în

intimitate.

După cină, el rămase la masă pentru a-i da ocazia să se relaxeze preţ de câteva minute fără să simtă că trebuia să fie în gardă împotriva lui. Nu mai încăpea îndoială că ridicase garda împotriva lui; când se îndepărtase de masă, iar el venise să-i tragă scaunul, ea se încordase.

Precaută, vigilentă, în gardă… împotriva lui.

Marcus acceptă greu gestul ei.

Spera că un păhărel de whisky avea să-l ajute. Cu siguranţă, nu putea să strice.

Când lacheii se retraseră, iar Ferguson aşează tava cu carafa şi paharele de cristal în faţa lui, majordomul murmură:

— Ce s-a întâmplat?

Marcus întinse mâna după carafă.

— Al naibii să fiu dacă ştiu!

Turnă două degete într-un pahar. Puse la loc dopul carafei şi ridică paharul.

— Dar am de gând să aflu.

— Bun.

Ferguson ezită, apoi adăugă:

— Cu toţii credem că dumneata şi Lady Carrick… aţi face ca lucrurile să meargă.

Marcus îşi coborî capul în semn de aprobare.

— Am muncit să o conving că este aşa, dar apoi a intervenit ceva şi încă nu mi-am dat seama ce anume. Luă o gură, apoi coborî paharul. Dar o s-o fac.

Ferguson încuviinţă din cap.

— Mă bizui pe dumneavoastră.

Plecă, iar Marcus se lăsă pe spătar, luă o gură şi aşteptă.

Se întoarse în salon chiar înainte de a fi adus ceaiul. Conversaţia întârzia. Dar fu recunoscător – fu sigur că la fel simţea şi Niniver – pentru faptul că domnişoara Hildebrand nu sugeră muzica ori – şi mai rău – dansul. Îşi băură ceaiul, apoi Niniver spuse că era obosită, se ridicară cu toţii şi urcară treptele.

Ca de obicei, domnişoara Hildebrand se despărţi de ei

în hol, în mod limpede crezând că, de fapt, camerista lui Niniver îşi aştepta stăpâna în dormitor.

Ea privi cum Hildy urcă treptele şi încercă să rămână calmă, să îşi păstreze respiraţia egală şi să îşi împiedice pulsul să o razna – însă fiecare fărâmă din atenţia ei era fixată asupra bărbatului care stătea alături de ea, întunecat, tăcut şi puternic.

Trebuia să ajungă în siguranţă în camera ei, dar fuga – chiar şi să meargă prea iute – de-a lungul holului ar fi fost o greşeală. Ştia că nu trebuia să încerce să fugă de un animal de pradă, iar simţurile îi spuneau – fiind pe jumătate recunoscătoare, pe jumătate tremurând şi cu respiraţia întretăiată – că în acel moment Marcus era în întregime un animal de pradă.

Dacă reuşea doar să evite să interacţioneze cu el câteva minute în plus…

Asta era ceea ce îşi dorea, nu?

Întorcând spatele scărilor, continuă să meargă normal de-a lungul holului. Dacă era să ia din nou acea decizie, nu ar fi insistat ca el să ocupe camera de lângă dormitorul ei.

Ajunseră în dreptul uşii lui. Ea era pe cale să arunce o privire în direcţia lui şi să îi ureze noapte bună, când îi simţi degetele strângându-se ca nişte cătuşe de oţel în jurul încheieturii mâinii ei. O întoarse cu faţa spre el şi făcu un pas către ea. Ea se dădu instinctiv înapoi; cu inima sărindu-i din piept şi plămânii rămaşi fără aer, îşi fixă privirea asupra lui.

Veni spre ea până când o lipi cu spatele de peretele. Îşi puse cealaltă palmă pe perete lângă capul ei şi se aplecă. Mâna ei liberă se ridică, plutind între ei, dar nu îl împinse.

Dintr-odată, el era atât de aproape; îl simţi pretutindeni în jurul ei, puterea lui masculină fiind ca un perete cald, însă neclintit, care o încuraja. Ţinându-i încă mâna, cu degetele lui lungi şi puternice împletite cu ale ei, îşi coborî capul şi o privi în ochi.

Lumina sfeşnicelor de pe perete nu era destul de puternică încât să-i lumineze ochii întunecaţi, dar îi putu

simţi privirea ca miezul nopţii, iar ceva dinlăuntrul ei nu o lăsă să-şi ferească privirea. Dar…

„Nu o face. Nu strica totul. Nu vorbi! Astfel, pui capăt la tot ce există între noi”.

Vorbele se rostogoliră prin mintea ei, ca o rugăminte absurdă, chiar în timp ce simţurile ei tânjeau după el.

Marcus îşi umflă pieptul, apoi întrebă, cu glas jos şi atât de bine controlat, încât tonul lui fu aproape ascuţit:

— Ce dracului s-a întâmplat?

„V-am auzit, pe tine şi pe Sean. Ştiu…”

Ceea ce ştia, ce înţelegea acum se afla acolo, mult prea limpede în mintea ei, dar emoţiile pe care acest lucru le provocau – trădare, dezamăgire zguduitoare, pierdere, suferinţă şi o inimă frântă – se ridicară şi acoperiră totul. Se ridicară şi o sugrumară, o lăsară fără vorbe pe care să i le arunce în faţă.

Încă de când aflase adevărul motivului pentru care el încă se afla acolo, alături de ea, încercase să calmeze suferinţa dinlăuntrul ei, să accepte şi să treacă peste asta ca să-şi poată da seama cum să facă faţă. Ca să se poată pregăti pentru momentul acesta şi pentru cele ce aveau să vină.

Nu reuşise încă. Nu reuşise încă să se îndepărteze. Tumultul interior o copleşea şi încă nu avea un răspuns logic şi raţional. Tot ce avea erau emoţii dezlănţuite. Şi acestea erau destul de puternice încât să o facă să tremure din cauza forţei lor înăbuşite.

El o privea cu atenţie, examinându-i chipul. Nu ştia dacă văzuse destul cât să-i ghicească neputinţa şi devastarea violentă cu care se lupta înăuntrul ei, dar ceva pe chipul lui se schimbă. Marcus blestemă încet.

Apoi coborî capul şi o sărută.

O sărută ca şi cum era flămând după gustul ei – şi, într-o clipă, ea fu hămesită după el. Îşi depărtă buzele cu un oftat disperat şi lacom, incapabilă măcar să se abţină.

El pătrunse în gura ei, iar un val de dorinţă se ridică în fiinţa ei.

Asta. Dorea asta. Acesta era lucrul după care tânjea –

acum şi pentru totdeauna. Şi, dacă nu îl putea avea pentru totdeauna, cel puţin putea să îl aibă acum.

Acum. În noaptea aceasta. Oricât de mult avea să treacă până când el urma să rostească vorbele fatale şi să le prăbuşească paradisul.

Buzele lui le devastară pe ale ei şi, prinzând curaj, ea le veni în întâmpinare şi i se potrivi. Răspunse sărutului lui, la fel de înfometată şi de lacomă cum simţea că era şi el.

Dacă putea să-l împiedice să vorbească – dacă putea să facă să rămână acolo amândoi –, ar fi putut să îşi umple inima cu asta. Cu senzaţii, emoţii, conexiune şi glorie.

Se întinse spre el, ridicându-i mâinile, punându-şi palmele pe pieptul lui, apoi pe umerii lui. Se îndepărtă de perete şi, înfigându-şi degetele în părul lui, se lipi de el, ridicându-se pe vârfuri ca să-şi apese propriul sărut fierbinte de el.

Marcus se îndreptă; cu mâinile grele pe spatele ei, o lipi de el, apoi mâinile lui coborâră. Îi apucă fundul şi îi presă şoldurile cu ale lui; ea simţi mădularul tare ca fierul apăsându-i pântecul.

Îşi deschise gura sub gura lui şi în mod voit aţâţă focul pasiunilor dezlănţuite.

El se trase înapoi cu un geamăt, mormăi ceva neinteligibil, apoi uşa camerei lui se deschise şi o trecu dincolo de prag. Şi o trase din nou în braţele lui. Ea se supuse, apoi auzi vag uşa închizându-se în timp ce buzele şi trupurile li se întâlniră din nou, şi se avântară iar în flăcări. Îl dorea şi nu îi păsa la ce trebuia să renunţe pentru a primi ceea ce dorea inima ei. Noaptea lor împreună era a ei, iar ea profită de ocazie şi de el cu un abandon absolut.

Iar el păru să o dorească cu aceeaşi intensitate, cu aceeaşi nevoie nesăbuită.

Cu acelaşi foc.

Hainele zburară, aruncate fără nici cea mai mică inhibiţie. Pe podea, pe un scaun – oriunde se nimeri să cadă.

Legăturile corsetului se încurcară, iar Marcus blestemă. Ea îl ajută să desfacă nodurile cu disperare şi să

scape de strânsoare. Acesta căzu, iar ea trase adânc aer în piept, apoi mâinile lui îi cuprinseră sânii, iar ea îşi dădu capul pe spate şi scoase un geamăt.

Cu mâinile pe spatele lui, se agăţă de el în timp ce simţurile ei se răsculară şi mintea i se învârti, apoi se predă plăcerii glorioase a serviciilor lui. Degetele lui strânseră şi ciupiră, iar genunchii ei se înmuiară. Dădu drumul unui sân şi o trase mai aproape. În vreme ce cu cealaltă mână continuă să posede fermitatea sânului ei, îşi coborî capul şi îi găsi buzele din nou. Intrară încă o dată în incendiul unui sărut care îi înfierbânta venele.

Ea o sorbi şi dori mai mult. Îl dorea pe el – în cel mai pur şi intim fel. Nimic altceva nu putea să potolească această foame din sufletul ei. Avea nevoie să îl simtă din nou adânc înăuntrul ei, avea nevoie să se desfete cu acea legătură sublimă. Din nou. Acum. Pentru ultimă oară.

Jupele şerpuiră în josul picioarelor ei. Ieşi din ele şi le împinse cu piciorul. Când el întinse mâna după tivul cămăşuţei, ea ajunse la nasturii din talia lui.

Se învârtiră, valsând către pat. Coapsele ei întâlniră marginea patului când deschise ultimul nasture, apoi prinse şi trase de legăturile pantalonilor lui. Înainte ca ea să apuce să-i împingă în jos, el îi cuprinse talia, o prinse, o ridică şi o aşeză pe pat în genunchi. Apoi îi dădu cămăşuţa peste cap, adunată deja în jurul taliei.

Înainte ca ea să îşi recapete suflul ori echilibrul, el se întoarse, se aşeză pe pat şi îşi scoase pantofii. Aceştia loviră podeaua – mai întâi unul, apoi celălalt. Se ridică în picioare, îşi dădu jos ciorapii şi pantalonii, apoi se întoarse.

Nu lăsase nicio lampă arzând în încăpere; singura lumină era cea a razelor lunii care pătrundeau prin ferestrele fără draperii.

Îl mai văzuse gol, dar numai în timp ce stătea lungit pe pat. Acum lumina argintie a lunii îi îmbăia trupul puternic, poleindu-i contururile muşchilor, îmbrăcând fiecare scobitură fascinantă în umbrele nopţii.

În clipa aceea, era un zeu care stătea în picioare înaintea ei – o manifestare a visurilor ei, care trăia şi

respira.

Înainte ca el să se mişte, ea ridică o mână.

— Aşteaptă!

El îngheţă.

Un sentiment de putere nedefinit, chinuitor luă naştere şi se învolbură în fiinţa ei. Se dădu jos din pat şi stătu goală în faţa lui. Fiecare simţ se fixase asupra lui; nu îşi putea lua ochii de la el, de la trupul lui. Întinzând mâna, îi atinse cu vârful degetelor muşchii puternici care îi acopereau pieptul. Apoi, fără să ştie ce o îndemna, dar urmându-şi încrezătoare instinctul, merse încetişor în jurul lui, lăsându-şi degetele să îi mângâie pielea.

El se încordă. Mâinile, până atunci lejere pe lângă trup, se făcură încet pumn. Dar rămase nemişcat şi îi îngădui să aibă momentul ei – o favoare pe care ea o aprecie şi de care profită, lăsându-şi ochii să se sature în timp ce îl privea. Era magnific. Şi, în mod clar, în momentul acela – în noaptea aceea – era dispus să fie al ei.

Fără restricţii, fără rezerve.

Însă, foarte probabil, pentru ultima oară.

Recunoaşterea acelui fapt – a deznodământului în urma celor aflate – era ca un zgomot surd ce se insinuase perfid în sângele ei. Orice dorea să mai afle, să mai trăiască, trebuia să profite de această şansă şi să nu spere într-o altă oportunitate.

Se simţi sigură pe ea. Îşi încheie circuitul de apreciere şi se opri între el şi pat, îl cuprinse uşor de talie cu ambele mâini, apoi îşi aţinti privirea în ochii lui şi spuse simplu:

— Este rândul meu.

Trecându-şi mâinile peste trunchiul lui şi coborând către talie, apoi spre şolduri, se lăsă în genunchi. O fi fost ea inocentă, dar niciodată nu fusese pudică; auzise destule încât să ştie ce dorea. Ridicând mâinile, apucă mădularul şi îl mângâie drăgăstos, apoi coborî capul şi îşi lipi buzele pe capătul umflat. Şi linse.

Respiraţia lui scurtă, tremurată şi întretăiată îi curbă buzele. Fu încurajarea – răspunsul – de care avu nevoie.

Scăldă şi exploră cu buzele şi cu limba, apoi îl luă

adânc în gura ei şi savură.

Marcus îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi se luptă să îndure. Bărbatul sofisticat voia să rămână rece, să o aştepte, pur şi simplu, dar, ca întotdeauna, ea trecu dincolo de scuturile lui şi apelă la partea primitivă din el, capturând-o. Iar partea aceea mai primitivă dorea asta. Tot ceea ce el şi ea puteau avea împreună. Simţurile lui se desfătară cu fiecare clipă în care lingea, sugea; fără un control conştient, îşi înfipse degetele în părul ei şi o ghidă.

Ca întotdeauna, ea se dovedi o elevă exemplară. Curând, simţi că ia foc, iar tensiunea acumulată tot crescu. Înainte să îşi piardă controlul, el băgă unul din degetele mari între buzele voluptuoase şi se retrase din raiul mătăsos al gurii ei.

Cu muşchii tari ca piatra, însă tremurând de încordare, când ea se ridică uşor – mâinile ei alunecând pe pielea lui în flăcări –, o ridică în braţe şi aproape că o aruncă pe pat şi o urmă.

Capacitatea de a gândi era departe de el. Când se prăbuşi peste ea, nici ea nu arătă vreun semn de raţiune.

Cu buzele încleştate, gurile lipite, limbile încâlcite şi mâinile pe trupul celuilalt, lacome de dorinţă nestăvilită, se rostogoliră şi se luptară, savurară şi se delectară, puseră stăpânire şi capitulară.

Apoi el o prinse dedesubt, îi trase coapsele larg şi, cu o singură împingere puternică, se uni cu ea. Cu un strigăt moale ieşind de pe buzele ei umflate, se arcui sub el, dar apoi se strânse în jurul lui şi, ţinându-l astfel, îşi ridică picioarele mlădioase şi le înfăşură în jurul şoldurilor lui, apoi, cu o ondulare prelungă, îşi ridică şoldurile, antrenându-l în cel mai sălbatic dintre dansuri.

Împreună capitulară în faţa ritmului fascinant, trupurile lor îmbinându-se într-o armonie instinctivă. Şi nimic altceva nu mai contă; în momentul acela, nu mai existau decât ei – nu ea şi el, ci ei împreună – încleştaţi în dansul ancestral. Un dans nu doar al simţurilor, deşi acelea erau pe deplin implicate şi aproape copleşite, ci al unei forţe mai profunde, mai primitive, mai fascinante.

O forţă se ridică între ei, fără efort, când se uniră, şi îi legă într-un mod visceral, mai puternic decât orice altceva din viaţa lor.

Cu ochii închişi, pierdut în ritmul turbat, în căldura ca un drog, simţi tensiunea crescând în ei amândoi, dar nu dorea ca asta, dansul acesta al lor, să ia sfârşit. Nu atât de curând. Se îngropă în ea, apoi o lipi de el şi se rostogoli pe o parte, apoi pe spate, ridicând-o în aşa fel încât ea ajunse să îl călărească cu mădularul scăldat încă în căldura ei udă.

Niniver icni, îşi înfipse mâinile în pieptul lui, îi cuprinse braţele şi profită. Cu un abandon nestăpânit, îl călări sălbatic, liber, cu agresivitate. În noaptea aceea, dorea totul – fiecare strop de senzaţie pe care îl putea stoarce din momentele fierbinţi. Mâinile lui se ridicară să îi cuprindă sânii, frământându-i în acelaşi timp cu mişcarea ei săltată.

Ea se simţi ca şi cum mintea îi era complet deschisă, ca şi cum până şi cel din urmă scut îi fusese îndepărtat, ca şi cum senzaţiile puseseră stăpânire pe ea şi o conduceau pe deplin.

El se ridică într-un cot şi îşi aşeză gura pe sânul ei. Cu o mână puternică, prinzând movila umflată, degetele lui îi mângâiară carnea, iar dinţii îi zgâriară vârful umflat, apoi trase mugurul dureros şi supse.

Ea strigă. Alunecându-şi degetele în părul lui, îl lipi de ea şi continuă să îl călărească fără să gândească.

Dorinţa ardea. Pasiunea biciuia. Extazul chema.

Ea ajunse pe culme, eliberându-şi întreaga tensiune, şi îşi luă zborul.

Se sfărâmă.

Simţurile ei se frânseră în cioburi de încântare, iar plăcerea, ascuţită şi strălucitoare, îi curse prin fiecare venă. Apoi extazul înflori, irezistibil, şi o devoră.

El o ţinu nemişcată, lipită de el, până când ultimul val al contracţiilor ei se stinse, apoi o rostogoli şi o aşeză din nou sub el.

Ea crezuse că era prea neputincioasă, prea stoarsă de puteri, pentru a se potrivi din nou cu mişcările lui, dar, aşa cum el îi arătase în nopţile precedente, era mai puternică

decât credea.

Curând, trupul ei răspundea chemării lui. Curând, o pătrundea cu putere, iar ea se agăţa de el şi, cu toată vigoarea, îl îndemna să continue.

De data aceasta, când veni clipa, cataclismul fu atât de puternic, încât îi zgudui până în suflet. Se agăţară unul de altul, ţinându-se strâns în timp ce se învârteau într-un iureş de flăcări, în vreme ce pasiunea lor aprinsă se dezlănţui şi arse, consumă tot ceea ce erau. Până când, în cele din urmă, toată tensiunea dispăru, se sfărâmară şi căzură în abis, iar extazul năvăli şi îi umplu, îi crea din nou, îi făuri din nou şi îi îmbrăţişă.

Plutiră din nou pe pământ, cu trupurile alunecoase şi unite, inimile bubuind, cu simţurile saturate.

Plini unul de celălalt. Uniţi remediabil, fiecare de celălalt. Satisfăcuţi, fiecare în felul lui, înfăşuraţi unul în braţele celuilalt, se cufundară în marea de saţietate.

*

O trezi în modul pe care îl consideră cel mai potrivit.

Răsăritul era o lumină sidefată la orizont, vizibilă printr-una dintre ferestre când, cu spatele ei arcuit de pieptul lui şi fundul lipit de vintre, el îşi alunecă mădularul nerăbdător în raiul ei alunecos şi fierbinte.

Şi o simţi trezindu-se.

O simţi trezindu-se încet, iar trupul ei îl strânse uşor.

El îi urmă conturul urechii cu buzele, apoi şopti:

— Nu te mişca. Nu trebuie să faci nimic, doar să stai lungită şi să simţi.

Încet, se retrase, apoi, la fel de încet, pătrunse şi o umplu. Închizând ochii, îşi trimise propriile simţuri în aventură.

— Stai pur şi simplu lungită acolo şi lasă-mă să te iubesc!

El făcu întocmai, orchestrând valurile de plăcere să se ridice, ca apoi să îi inunde pe amândoi. Iar şi iar, din ce în ce mai sus, până când, în cele din urmă, valul crescu

incredibil de mult, ajungând pe culme, apoi se prăbuşi peste ei şi îi purtă cu el.

Pe ţărmul unde numai iubiţii puteau ajunge. Unde bubuitul inimilor care băteau la unison scăzu lent, iar extazul îi umplu.

Trecură minute bune într-o comuniune nerostită, în bucuria pură de a fi o singură fiinţă.

Încet-încet, se întoarseră la realitate.

În cele din urmă, deşi încă fermecat, el îşi obligă mintea să se limpezească. Încă nu avea niciun indiciu legat de ceea ce se petrecuse cu o zi în urmă, însă după răgazul de peste noapte – în care amândoi păşiseră, conştienţi şi cu bună ştiinţă, dincolo de orice scuturi, şi se uniseră cu o dăruire cutremurătoare, fără nicio încercare de a se abţine de la ceva –, Marcus nu putea să se îndoiască de faptul că Niniver îl dorea în exact acelaşi fel în care o dorea el.

Asta însemna că, deşi mintea lui era prea reţinută să spună cu glas tare adevărul, el o iubea, iar ea îl iubea pe el.

După noaptea trecută – de fapt, după toate zilele trecute, după tot valul de sentimente complexe şi pline de vâltori pe care le trezeau unul în celălalt –, chiar nu putea încăpea vreo îndoiala în privinţa sentimentelor care îi uneau. A forţei care îi făcea să se agaţe unul de altul.

Dar ştia că nu mai avea timp, că trebuia să vorbească acum, că nu îşi putea permite să o lase să plece din braţele lui, din pat, din acea încăpere, înainte de a ajunge dincolo de prăpastia care se deschisese între ei cu o zi în urmă.

Poate că nu aflase, darămite să înţeleagă, ce cauzase asta, dar ştia cu siguranţă că era acolo.

Acolo, atunci, peste noapte, fuseseră aşa cum trebuiau să fie – împreună. Trebuiau să vorbească şi să se asigure că aveau să continue, că acea convieţuire devenea starea lor de fapt acceptată.

Deşi se retrăsese din ea, rămăsese înfăşurat, cu pieptul lipit de spatele ei, cu fundul aşezat confortabil pe vintrele lui şi picioarele lor încâlcite. În vreme ce mintea lui aduna cuvintele necesare, decise că poziţia era un avantaj; cu ea în braţe atât de aproape, avea să îi poată simţi

reacţia – şi, posibil, faptul că nu o privea în ochi i-ar fi fost de ajutor să nu se dea bătut.

Repetă în minte, apoi hotărî ce să spună. Concentrându-şi din nou simţurile asupra ei, îşi dădu seama, după respiraţie, că era adormită.

Se gândi să aştepte, dar... ştia că acum era timpul potrivit.

Ridicându-şi capul, o sărută uşor pe tâmplă.

— Niniver.

Îl auzi chemând-o. Beatitudinea încă o ţinea în braţe; nu dorea să părăsească regatul plăcerii până în adâncul sufletului în care el o dusese. Voia să se agaţe de acea relaţie – oricât de iluzorie era – cât putea de mult, dar partea pragmatică din ea ştia ce urma.

Ştia că trebuia să renunţe.

Fără tragere de inimă, îşi lăsă simţurile să se trezească. Deschise încet ochii când el îi rosti din nou numele.

— Da?

Vocea îi era joasă, răguşită. Odată cu luciditatea, emoţiile o copleşiră.

Buzele lui îi mângâiară tâmpla.

— Suntem împreună de mai mult de o săptămână. Am stat alături de tine şi te-am privit înfruntând atât de multe, atâtea provocări! Te-am dus ieri la Bidealeigh ca să poţi vedea ce am acolo – să subliniez faptul că am pământ şi, după cum ştii, destule fonduri. Şi facem treabă bună împreună, în dormitor şi în afara lui. Ne completăm în multe feluri şi avem aceleaşi idealuri şi interese. Făcu o pauză, apoi continuă: Doresc să mă căsătoresc cu tine, vreau să te căsătoreşti cu mine, să mă iei ca soţ şi să devii soţia mea. Doresc să stau alături de tine şi să te protejez în viitor. Vreau să împărtăşim acel viitor.

Ea nu spuse nimic; simţea cum inima i se spulbera.

— Te rog, Niniver, spune că o să te căsătoreşti cu mine!

Vorbele lui erau blânde, însă ea era conştientă de existenta unei presiuni care stătea în spatele lor, o

constrângere pe care nu o înţelegea.

Încet, îşi umplu plămânii, apoi dădu la o parte cuverturile, se desprinse din braţele lui, îşi trase picioarele şi le lăsă să atârne, şezând pe marginea patului. Fără să îl privească, spuse:

— Îmi pare rău, dar nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

El – întregul lui trup – împietri complet. Niniver ar fi putut să jure că Marcus încetase să mai respire.

Ştiind că trebuia să plece – acum, înainte ca el să îşi revină şi să insiste –, se ridică şi, ignorând faptul că era goală, merse la grămada haotică de haine. Cămăşuţa ei căzuse deasupra. O ridică şi şi-o trase peste cap.

— Nu?

Tonul îi era plin de o nedumerire profundă.

Ea trase în jos de cămăşuţă, apoi se aplecă şi îşi ridică hainele. Îndreptându-se, puse grămada la capătul patului ca să poată găsi şalul. Cu bărbia ridicată, fără să îl privească în ochi, spuse:

— Nu m-am aşteptat niciodată să te însori cu mine. Te-am luat în patul meu, da, dar ca amant. Nu am spus nimic despre căsătorie. Nu am dorit vreodată asta – nu am vrut să te simţi obligat. Îmi pare rău dacă alţii – desfăcându-şi şalul, flutură vag din mână – ţi-au dat impresia că-mi doream o cerere în căsătorie, că am căutat-o la tine sau la altcineva, dar am explicat de la început că o căsnicie nu este pentru mine şi nimic din ce s-a petrecut între noi nu m-a făcut să mă răzgândesc. Dimpotrivă, dându-şi seama că el – chiar şi el – fusese silit de clan să îi ceară mâna, fusese şi mai convinsă că, de fapt, căsătoria nu era calea cea bună pentru ea. Îşi aruncă şalul în jurul umerilor. Sinceritatea şi ce mai rămăsese între ei o obligară să spună: Mi-a făcut plăcere să fiu cu tine – m-am bucurat de orele noastre împreună –, dar nu a fost niciodată scopul meu să te prind în capcana căsătoriei. Îşi ridică pentru o clipă ochii şi îl privi. Înainte să o părăsească curajul, se forţă să spună: Dacă ai vreun sentiment pentru mine, aş aprecia dacă ai părăsi conacul cât se poate de curând.

Spunând asta, îşi luă hainele şi, agăţându-se de ultima fărâmă de demnitate, merse până la uşă, o deschise şi plecă.

Marcus se ridică într-un cot. Privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, uşa care se închise în tăcere.

— Ce dr…?

Se simţi ca şi cum îl lovise în cap cu o cărămidă; mintea lui părea să nu îşi revină. Ce spusese? Că se simţise obligat să îi ceară mâna? Că alţii…

— Care alţii?

Ea chiar încerca să îi spună că tot ceea ce se petrecuse între ei nu însemnase nimic pentru ea? Sau măcar destul cât să o facă să se răzgândească în privinţa faptului că afurisita de căsătorie nu era pentru ea?

Chiar şi după toată grija lui să nu îi submineze autoritatea de stăpână a clanului? Toate demonstraţiile lui că putea şi avea să joace rolul de vioară a doua pentru ea şi că nu intenţiona să preia controlul?

— Pe dracu’!

Aruncă la o parte cuverturile, sări din pat şi porni furios în urma ei.

Era prea devreme pentru ca servitoarele să cutreiere prin casă şi nu mai era nimeni în camerele de la etajul acela.

Ea închisese uşa dormitorului ei; el o deschise larg şi intră ca o furtună. Împinse uşa ca să o închidă, apoi o prinse înainte să se trântească. Se întoarse şi o văzu arătând complet şocată; ştia că era gol, dar pur şi simplu nu îi păsa.

Se întorsese cu faţa la el, cu hainele încă în braţe.

O fixă cu privirea şi se îndreptă furios spre ea. Reuşi să spună destul de calm:

— Cred că trebuie să discutăm despre propunerea mea.

Bărbia ei se ridică din nou hotărâtă. Îşi înălţă capul.

— Ba nu, nu trebuie. Te rog să pleci!

— Nu înainte să explic câteva lucruri.

Se opri la un pas de ea. Niniver nu se relaxă, dar nu

fugi. Rămase locului, cu ochii puţin îngustaţi. El înăbuşi sentimentele care îl copleşeau.

— Nu ştiu ce ai înţeles că am vrut să spun, dar…

Ochii ei fulgerară.

— Te-am auzit.

— În cazul acesta, poate o să-mi explici de ce o cerere în căsătorie absolut normală…

— Nu mă refeream la ce ai spus mai devreme.

Făcu semn cu mâna către uşă.

— Mai înainte! Ieri!

El se încruntă.

— Poftim?

Ea scoase un sunet nesigur, frustrat. Îşi aruncă hainele pe un scaun, apoi se întoarse cu faţa către el. Ochii ei, de obicei de un albastru limpede ca albăstrele, erau furtunoşi.

— Te-am auzit vorbind cu Sean în grajduri ieri-dimineaţă.

El clipi şi se gândi, încercând să îşi amintească ce discutaseră, ce spuseseră.

Ea văzu asta şi râse fără pic de umor.

— Sean a întrebat când aveai de gând să îmi ceri să mă căsătoresc cu tine. Bărbia i se ridică; ochii îi deveniră şi mai reci. Te-am auzit când ai fost de acord să te însori cu mine ca să linişteşti clanul.

El căscă ochii la ea.

— *Nu* am făcut-o.

Ofensat, îşi ridică pumnii la şolduri, apoi îşi dădu seama, din faptul că ea se retrase imperceptibil, că poziţia era ameninţătoare. Străduindu-se să îşi coboare mâinile pe lângă corp, îşi fixă privirea în ochii ei şi turnă în tonul său până la ultimul strop de insistenţă pe care o avea.

— Nu despre asta era conversaţia.

Buzele şi bărbia ei deveniră ferme. Ochii i se îngustară şi îndreptă un deget spre el.

— Te-am auzit. Pe tine!

Punctă fiecare cuvânt cu o împunsătură în direcţia lui.

— Am *auzit* vorbele ieşind din gura ta şi am auzit ce a

spus Sean. Îşi coborî vocea şi îl imită: Atât timp cât vă puneţi pirostriile – şi asta în curând –, e în regulă. Apoi adăugă: Iar tu l-ai asigurat că aşa o să fie!

— La naiba!

Coborându-şi privirea, îşi trecu o mână prin păr.

— Da, el a spus vorbele acelea şi la fel şi eu.

Privind-o din nou, cântărind tot ce putu să vadă clocotind în albastrul ochilor ei şi tot ce putu să audă în tonul ei îndurerat, îşi dădu seama că se afla pe teren foarte alunecos.

Încercă să se calmeze – şi să o calmeze şi pe ea, destul cât să îl asculte.

— Niniver, ştiu că toţi cei din clan vor să mă căsătoresc cu tine, dar nu este acesta motivul pentru care îţi cer mâna.

Ea râse din nou, cu un sunet batjocoritor care îi răni inima.

— Ah, *chiar aşa?* Mai exact, cât de credulă mă crezi? Ridică vocea. Iar ochii i se întunecară. Înainte ca el să apuce să îi răspundă, ea îşi fixă ochii într-ai lui şi afirmă: Am avut încredere în tine. Tonul ei făcu ca vorbele să sune ca o acuzaţie. Te-am lăsat să te apropii – m-am deschis în faţa ta. Şi da, *ador* să fiu femeia în care mă transform alături de tine. Arătă din nou cu degetul către el. Alături de tine şi doar cu tine! Ca şi cum nu mai putea să îndure să rămână nemişcată, se îndepărtă, întorcându-se către fereastră. Nu mă aştept să înţelegi, dar voiam să fiu acea femeie liberă, să fiu eu *în întregime.* Dar de la început am ştiut că timpul nostru împreună avea să fie limitat, că, la un moment dat, o să te întorci la propria ta viaţă… Se întrerupse. Privind în gol pe fereastră, continuă, cu vocea mai joasă, tonul mai întunecat şi vorbele din ce în ce mai strangulate: Nu mi-am imaginat niciodată că tu, dintre toţi bărbaţii, ai îngădui clanului să te preseze să îmi ceri mâna.

— Niniver…

— Nu!

Îl privi pieziş, dar nu îi întâlni privirea.

— Ascultă-mă! Dă-mi voie să spun acum, pentru că nu

ştiu dacă o să mai fiu în stare vreodată să trec prin asta.

— Nu eşti nevoit să…

— Ba da, trebuie!

Când el rămase tăcut, ea trase aer în piept şi, ridicând capul, afirmă:

— Întotdeauna mi-am dorit ca un bărbat – tată, frate, membru al clanului, iubit, nu conta cu adevărat cine – să mă vadă adevărata femei din mine. Nu ca pe micuţa Niniver, delicată şi fragilă, nici ca Niniver, stăpâna clanului, atât de ocupată să rezolve problemele altora, încât nu are niciodată timp pentru ale ei. Mi-am dorit să mă vadă *pe mine.* Şi să mă dorească *pe mine*, fie ca prietenă, fiică, stăpână sau iubită, pentru femeia care sunt cu adevărat. Încleştându-şi un pumn, şi-l aşează în dreptul pieptului. Femeia din interior. Femeia care *doresc* să fiu – şi aş putea fi doar dacă cineva în care am încredere ar crede în mine.

Trase din nou aer în piept. El nu dorea decât să meargă spre ea şi să o strângă în braţe, dar…

Niniver îi aruncă o privire.

— Nu am avut nici cea mai mică idee că o să mă simt astfel – atât de devastată şi de goală pe dinăuntru. Chiar nu ştiu ce crezi că poţi să explici. Ştiu ce am auzit. *Ştiu* că mă ceri de soţie doar pentru că simţi că aşa ar trebui. Eu…

Făcu o pauză ca să îşi recapete suflul.

Instinctiv, el făcu un pas către ea, ridicând o mână ca să-i atingă braţul şi pentru a o trage spre el. Pentru a o linişti.

— Nu!

Se îndepărtă de el.

— Te rog!

Şi, de data aceasta, cuvântul fu de-a dreptul o rugăminte.

— Nu vreau să mai discut despre asta. Te rog, pleacă!

El se chinuia să înţeleagă ceva din vorbele ei şi mai ales să-i înţeleagă emoţiile, în timp ce era, în acelaşi timp, copleşit de propriile emoţii. Când el nu reacţionă imediat, spre surprinderea lui, ea veni spre el, făcându-i semn să plece, apoi, împingându-l cu ambele mâini în spate, pas cu

pas, el cedă, lăsând-o să câştige.

Îl împinse afară din încăpere. Ajunse la uşă şi, în sfârşit, îi surprinse privirea. Ochii ei erau luminoşi şi înotau în lacrimi.

— Te rog! Glasul îi era aproape gutural. Pleacă.

Lacrimile ei îl făcură să îngheţe; durerea pe care o zări în spatele lor îl biciuiră.

Nu dorise nicicând să o rănească. Dar cum se ajunsese aici?

Ea închise uşa. Clanţa făcu clic, apoi auzi încuietoarea.

Preţ de o secundă, se holbă pur şi simplu la uşă. Emoţiile ei sfâşiaseră ceva înăuntrul lui; se simţea ca şi cum sângera sentimente.

Se scurgeau atâtea sentimente, încât se simţi ameţit.

Aşeză o palmă pe uşă, apoi cedă în faţa instinctului şi îşi sprijini fruntea de lemnul rece. Dincolo de uşă, o auzi trăgându-şi nasul, apoi ea începu să plângă aproape în tăcere. Sunetul îl sfâşie.

Simţise devastarea şi suferinţa ei; ştia că erau reale. Nu îşi dorea nimic mai mult decât să o aline – instinctele lui urlau să o facă –, dar ea nu voia alinarea lui.

Nu îl dorea pe el.

Ştia că motivele ei erau greşite, că înţelesese greşit. Înţelesese ce îi spusese Niniver. Nimic care să explice motivul pentru care credea că el – aşa cum spusese, dintre toţi bărbaţii – s-ar fi plecat în faţa constrângerii venite din partea clanului ei. El o văzuse, dar se părea că ea nu îl văzuse pe el.

„Te iubesc. De aceea te cer, de aceea te doresc de soţie”.

Spusese că dorea ca să creadă cineva în ea, dar ea nu crezuse în el.

Deci ce urma? Se strădui să respire, încercă să gândească şi îşi dădu seama că era o cauză pierdută. Nu acolo. Nu în clipa aceea.

Ea voia ca Marcus să plece, îl implorase să o facă. Iar el avea nevoie să plece destul de departe ca să vadă totul

mai clar.

Aşadar, avea să plece. Deocamdată.

Se întoarse furios în camera lui, deschise dulapul, îşi scoase sacul vechi şi îl aruncă pe pat. Se opri – ar fi trebuit să îşi ia toate hainele sau... Oricum avea nevoie de haine curate.

Emoţiile clocoteau atât de aproape de suprafaţă, încât nu se putea concentra asupra nici unei idei raţionale mai mult de o secundă.

Până când se spălă, se îmbrăcă şi îşi făcu bagajul, reuşise să se gândească destul cât să se convingă pe sine însuşi că făcea asta – se retrăgea – pentru că în momentul acela era mişcarea corectă pentru el, pentru ei.

Îşi luă sacul şi părăsi încăperea, lăsând uşa larg deschisă. Coborî în tăcere scările; încă era foarte devreme şi nu fu nevoit să vadă pe nimeni, nu fu nevoit să explice nimic nimănui.

Nu avea de gând să mai piardă vremea. Totuşi, simţi că avea să-i mai dea o singură şansă – şi asta doar pentru că intenţiona să insiste. Următoarea dată când avea să o abordeze, când aveau să vorbească, trebuia să o facă aşa acum trebuia. Urma să aibă toate argumentele adunate şi în ordine dacă voia să o convingă pe Niniver cea încăpăţânată să se răzgândească.

Capitolul 14

Călări nestăpânit şi iute de-a lungul aleii moşiei Carrick.

Când mersese în grajd să pună şaua pe Ned, Sean, care locuia deasupra, la capătul grajdului, îl auzise şi coborâse să vadă ce se întâmpla. Apoi se apropiase în timp ce el arunca şaua pe spinarea lată a calului.

Marcus îl redusese la tăcere cu o singură privire întunecată. Sean ridicase împăciuitor ambele mâini şi, înţelept, nu spusese nimic. Dar nu plecase.

În cele din urmă, legând cureaua chingii, scrâşnise:

— Plec pentru o zi. 24 de ore. Apoi o să mă întorc să continui de unde am rămas. Făcuse o pauză, apoi adăugase: Ne-a auzit – pe tine şi pe mine – vorbind ieri-dimineaţă, a interpretat greşit şi s-a supărat. Are nevoie de o zi în care să se calmeze şi să cugete cum stau lucrurile. Aş sugera cu tărie ca toţi să vă străduiţi să nu reacţionaţi ori să o deranjaţi în vreun fel. Apucase frâiele, îşi înfipsese cizma în scăriţă şi se ridicase în şa. Îl privise de sus pe Sean. Şi de dragul lui Dumnezeu şi al Doamnei Văii, *nu* îi spuneţi nimic despre mine ori despre căsătorie.

Sean încuviinţă din cap cu precauţie.

— În regulă. Atunci ne vedem mâine.

Marcus ieşise cu zgomot din grajd, fără să arunce vreo privire în urmă, şi îl înghiontise pe Ned să alerge de-a lungul aleii pietruite.

Zgomotul copitelor lui Ned, puterea din pasul lung şi puternic al calului îi alinară emoţiile care clocoteau. De fapt, el făcea singurul lucru pe care îl putea face la momentul respectiv – se retrăgea pentru a mai lupta o zi. Să se regrupeze înaintea unui atac mai clar.

Când se apropie de drum, aruncă o privire în stânga şi în dreapta şi, aşa cum se aştepta, nu văzu pe nimeni.

Îşi aminti foarte clar călătoria lui şi a lui Niniver din urmă cu o zi. Până când ajunseseră la drum, el ştiuse, că o deranjase ceva, dar, mai devreme, în curtea grajdului, îşi ascunsese reacţia la vorbele lui şi ale lui Sean suficient de bine, încât Marcus se gândise că incidentul care o determinase să se retragă avusese loc, de fapt, acolo.

Chiar dacă ar fi ştiut că îi auzise, tot nu şi-ar fi imaginat că avea să-i interpreteze vorbele aşa cum a făcut-o. Da, clanul era nerăbdător ca el să îi ceară mâna; oamenii nu erau proşti nici orbi. Asta nu însemna că acesta era motivul pentru care o dorea ca soţie.

Trebuia să-i fi spus, pur şi simplu, că o iubea.

Retrospecţia era un lucru minunat. Din nefericire, ar fi trebuit să-i fi spus mai devreme, înainte ca ea să fi auzit conversaţia lui cu Sean. Dacă rostea vorbele acum, ea avea

să creadă că spunea doar ce credea că avea să îi schimbe părerea.

Că el nu credea cu adevărat ce spunea.

Încă nu putea să gândească limpede, însă, în ciuda haosului din mintea lui, un singur aspect devenea din ce în ce mai clar. Era nevoit să găsească o cale prin care să o convingă că o iubea.

O cale dincolo de rostirea acelor cuvintele.

El şi Ned ajunseră la capătul aleii; nu încetini, ci zbură dincolo de drum. Îl lăsă pe Ned să se înalţe peste zidul jos de piatră şi să alerge pe pământurile moşiei Bidealeigh.

Avea să petreacă ziua în casa lui liniştită, ocupându-se de lucruri obişnuite şi lăsându-şi mintea să se liniştească. Apoi avea să facă planuri.

Iar a doua zi de dimineaţă avea să se întoarcă la conacul Carrick şi să îşi continue campania.

Un aspect pe care nu îl pusese la îndoială, la care nici măcar nu se gândise era hotărârea de a o avea pe Niniver ca soţie. Nu renunţa la ea, la ei; plecarea lui era doar o retragere tactică.

*

Ramsey McDougal îşi oprise calul într-un pâlc de pe marginea drumului.

Alesese locul acela, unul care îi oferea o privelişte largă asupra câmpurilor Carrick, până la conac, pentru a trece încă o dată planul în revistă.

Apoi, în mod uimitor, îl văzuse pe Cynster ieşind călare. Era ridicol de devreme, însă bărbatul călărea. Ramsey rămăsese nemişcat şi privise. O cotitură din alee îi îngăduise să arunce o privire asupra lui Cynster. Expresia bărbatului era hotărâtă, dură, neiertătoare.

Cynster trecuse în viteză, calul lui sur lovind cu putere drumul. Ramsey privise cum calul şi călăreţul traversaseră drumul, săriseră peste zidul de piatră şi continuaseră. Judecând după direcţie şi după sacul legat de şaua lui Cynster, părea că rivalul lui Ramsey ieşise singur din

poveste.

— Măi, măi, măi…

Ramsey îşi opri calul câteva momente, gândindu-se la ce implica plecarea lui Cynster şi ce putea însemna asta pentru el.

Venise pregătit să îşi pună planul în acţiune, dar era o afacere riscantă, nu încăpea îndoială. Dar, dacă Cynster părăsise scena din proprie voinţă, poate că Ramsey nu mai avea nevoie de planul său, până la urmă.

Privi cărarea ce ducea la conacul depărtat, dar încă era foarte devreme. Îndemnându-şi calul să iasă din umbră, Ramsey porni la trap şi îşi continuă drumul spre orăşelul Casphairn.

*

În după-amiaza aceea, Niniver se aşează la biroul din bibliotecă şi încercă să înţeleagă cifrele şi cuvintele pe care le citea. Agentul din Dumfries al clanului scrisese că reuşise să obţină un preţ mai bun decât se aştepta pentru nişte oi pe care le trimiseseră pentru vânzare. Dată fiind starea finanţelor clanului şi fiind experienţa ei recentă cu Carter Livestock, erau veşti bune.

Abia avu energie să asimileze lucrul acesta.

Spre surprinderea ei, nimeni nu menţionă absenţa lui Marcus. Lipsa oricărui comentariu fusese atât de ciudată, încât trase concluzia că trebuie să fi spus ceva cuiva înainte de a pleca – un lucru care să îi explice plecarea. Încercase să îşi imagineze ce poveste putea să fi ţesut, dar asta nu făcuse decât să agraveze durerea de cap care o chinuise încă de dimineaţă.

De la scena aceea încărcată din dormitorul ei, plânsese o oră.

Nu mai plânsese de când murise tatăl ei, dar descoperirea faptului că Marcus nu era cu nimic mai presus decât ceilalţi peţitori ai ei şi faptul că fusese obligată să se despartă de el o făcuseră să se simtă la fel de răvăşită şi mai singură. Şi mai goală pe dinăuntru.

El nu stătuse la conac decât nouă zile, însă păreau mult mai multe. În ciuda faptului că, cu excepţia lui, toţi ceilalţi din viaţa ei erau încă acolo, îi simţi absenţa în acelaşi fel în care o simţise pe a tatălui ei – ca şi cum plecarea lui îi lăsase o gaură larg deschisă în suflet.

Dimpotrivă, cu Marcus, sentimentul era mai ascuţit, mai acut. Deşertăciunea se simţea mult mai adâncă.

Privea fix la scrisoarea de pe sugativa din faţa ei, fără să o vadă cu adevărat, fără să-i înţeleagă mesajul, când voci ridicate venite din direcţia holului de la intrare o scoaseră din reveria ei zadarnică.

Vocile – una era a lui Ferguson, cealaltă a unui alt bărbat – se apropiară. Nu reuşi să înţeleagă ce spuneau, dar se părea că Ferguson şi bărbatul se certau în timp ce înaintau pe hol.

Apoi uşa se deschise, iar Ramsey McDougal păşi înăuntru.

O văzu şi zâmbi strălucitor.

— Iată-te, draga mea! Ştiam că nu puteai să fii cu adevărat adâncită în afaceri într-o zi atât de frumoasă.

Era o zi frumoasă? Aruncă o privire pe fereastră şi văzu că soarele strălucea. Priveliştea nu reuşi deloc să topească gheaţa dinlăuntrul ei.

Privi în spatele bărbatului şi îl văzu pe Ferguson, care îl urmase pe McDougal înăuntru, îndreptând o privire încruntată şi total dezaprobatoare înspre tânăr.

— I-am explicat domnului McDougal că sunteţi ocupată, milady.

Ferguson arăta oarecum şifonat, ca şi cum încercase să îl împiedice fizic pe McDougal să îi tulbure liniştea şi eşuase.

— Mulţumesc, Ferguson.

Nu îi spuse lui Ferguson să plece; nu avea încredere în McDougal nici cât negru sub unghie, adică absolut deloc.

În ceea ce îl privea pe Ferguson, acesta îi aruncă o privire din partea cealaltă a încăperii, iar când ea nu îi făcu niciun semn să se retragă, trase de haină şi şi-o aranjă, apoi se postă lângă uşa încă deschisă.

Liniştită, ea îşi mută privirea către musafirul nepoftit. Acesta se îndreptă cu paşi mari spre biroul ei, cu o expresie de prietenie amabilă, dar privirea îi era prea ascuţită, prea concentrată în timp ce cerceta încăperea, precum şi pe ea cu o privire posesivă.

Una care o făcu să stea ca pe ace. Starea ei de spirit se întunecă; tâmplele îi zvâcneau.

— Pentru ce doreaţi să mă vedeţi, domnule McDougal?

Îşi păstră tonul calm, dar nu fu urmă de căldură ori de bun venit în vorbele ei, doar o întrebare clară legată de afaceri.

McDougal îşi concentră atenţia asupra ei şi zâmbi mult prea alunecos.

— Am venit să îmi aduc omagiile, draga mea, e pur şi simplu o vizită de curtoazie. Dată fiind lunga mea prietenie cu fraţii tăi, simt că ar trebui cel puţin să îţi ofer braţul meu, în orice calitate ţi-ar fi de folos. Am fost şocat să aflu că te-a înhămat clanul cu o responsabilitate atât de grea. Aruncă încruntat o privire către Ferguson. Al naibii de nedrept, dacă este să mă întrebi. Dar – McDougal îşi întoarse privirea către ea –, dacă ai nevoie de vreun sfat, o să fiu bucuros să te ajut. Te poţi baza pe mine.

Ajunse la birou şi se opri în faţa unuia dintre fotoliile din faţă, aşteptând în mod evident să fie invitat să ia loc.

Niniver se lăsă pe spate şi îl studie. Date fiind comentariile lui legate de faptul că îşi asumase conducerea clanului, părea clar că McDougal o vedea ca pe o fetişcană delicată, cu chip dulce, nesofisticată şi naivă. De regulă, nu se dădea peste cap să corecteze astfel de presupuneri, nu faţă de cei din afara clanului; nu ştia niciodată când cei din afară care o subestimau se puteau dovedi folositori. Dar cu McDougal…

Nu îşi făcea prea multe iluzii în legătură cu soiul de bărbat din faţa ei; chiar dacă nu ar fi existat antipatia lui Marcus, care să îi întărească impresia, propriile instincte o făceau să îl vadă pe McDougal ca pe o broască râioasă – în ciuda exteriorului rafinat, era urât şi posibil otrăvitor.

Ba, mai mult, dacă Marcus ar fi fost la conac, se îndoia serios că McDougal ar fi încercat să intre cu forţa în prezenţa ei. Probabil nici nu ar fi îndrăznit să facă umbră uşii conacului.

Cu toate astea, acum se afla acolo.

— Domnule McDougal, se pare că am o răfuială cu dumneata – una destul de mare.

— Chiar aşa?

Sprâncenele lui se ridicară într-o candoare prefăcută, dar ea putu să vadă în ochii lui că îşi revizuia cu repeziciune acţiunile şi că se întreba ce anume aflase.

— Cred, domnule, că de-a lungul ultimelor săptămâni i-ai încurajat pe unii dintre membrii clanului meu să se întreacă pentru mâna mea, creându-ne astfel mari probleme mie şi familiei mele.

Ochii lui se lărgiră – de data aceasta, judecă ea, cu adevărat surprinşi.

— Ah.

Preţ de o secundă, fu complet debusolat – nesigur dacă să nege că ştia ceva –, apoi îşi întinse mâinile într-un gest care parcă spunea „ce ai dori să spun?” şi zâmbi mieros.

— Recunosc, draga mea, că, în dorinţa mea de a-ţi intra în graţii, am încercat să arunc o lumină mai bună asupra mea în comparaţie cu bărbaţii din clanul tău. Sperasem că o să evaluezi ce îţi ofereau ei şi, astfel, când urma să te abordez, aveai să mă vezi, pe mine şi devotamentul mea faţă de binele tău, într-o lumină mai flatantă.

Afişă o expresie de penitenţă, însă ea ştiu că era din cale-afară de falsă.

— Nu aveam nici cea mai mică idee că bărbaţii din clanul tău aveau să fie atât de stângaci încât să cauzeze vreo problemă serioasă şi nu pot decât să mă las la mila ta. O privi în ochi, cu o expresie nerăbdătoare. Te asigur că nu am avut niciodată intenţia să îţi fac probleme.

Ea îl cercetă fără nicio expresie pe chip. Nu fusese intenţia lui? Cum se aşteptase el să o convingă de

devotamentul faţă de binele ei dacă nu voise să se contureze ca salvând-o din greutăţile pe care membrii din clanul ei le cauzaseră? Aşa cum se petrecuseră lucrurile, acele probleme o trimiseseră, în schimb, la Marcus.

Continuă să îl privească pe McDougal mai curând cu o animozitate crescândă, făcându-l să se îndoiască de faptul că putea să continue. Înainte ca el să apuce să decidă, ea spuse:

— Indiferent de intenţiile dumitale – pe care le-aş pune în continuare în discuţie –, mie şi clanului meu ne-ai creat probleme inutile. Date fiind purtarea dumitale şi prietenia dumitale cu fraţii mei – care *nu* este o asociere care să îmi inspire încredere –, nu sunt înclinată să te privesc altfel decât cu suspiciune şi dispreţ. Îl privi în ochi. Nu am încredere în dumneata, iar lucrul ăsta e puţin probabil să se schimbe. Nu ai loc aici, aşa că îţi urez o zi bună!

McDougal păli. Zâmbetul îi dispăru; un muşchi din falcă îi tresări.

— Cu siguranţă, îmi poţi acorda o oră din timpul tău. Dă-mi o şansă să explic!

— Nu mă interesează deloc explicaţiile dumitale. Şi, aşa cum poţi vedea foarte bine – făcu semn cu mâna spre scrisoarea de pe sugativă şi spre numeroasele acte care îi solicitau atenţia –, am treburi de care trebuie să mă ocup. Privi în partea cealaltă a încăperii. Ferguson, eşti amabil să îl conduci pe domnul McDougal?

Masca lui McDougal alunecase; sub ea, era livid. Dacă ar fi fost singuri, era sigură că nu ar fi acceptat să-l dea afară; chiar şi aşa, aruncă o privire către Ferguson şi se gândi să insiste.

Dar Ferguson îl privi în ochi pe McDougal. Şi aşteptă.

Bărbatul îşi recăpătă controlul, dar chipul îi rămase roşu. Ţeapăn, făcu o plecăciune în faţa ei.

— Cum doreşti, Lady Carrick. Sper să ne mai întâlnim în circumstanţe diferite.

Tonul lui sec arătă limpede că circumstanţele pe care şi le dorea erau unele în care ea avea să fie obligată să îi fie

supusă, aşa cum credea el că i se cuvenea.

Îl privi îndreptându-se spre capătul celălalt al încăperii. Trecu de Ferguson şi, fără să privească înapoi, ieşi pe uşă. Ferguson îl urmări cu privirea, apoi se întoarse şi plecă după el, închizând uşa.

Niniver privi deprimată la podea. Îi spusese adevărul lui McDougal; nu avea încredere în el. Cu siguranţă, nu îl plăcea. Dar oare era cu adevărat chiar atât de diferit de ceilalţi? Faţă de toţi bărbaţii care, într-o măsură sau alta, veniseră să o curteze? Cu toţii o văzuseră ca pe un pion, ca pe un lucru care trebuia câştigat, apoi folosit şi, în cele din urmă, aruncat. Ca pe un lucru, nu ca pe o persoană. O stăpână a clanului, nu o femeie. Nici măcar unul singur dintre aceştia nu fusese interesat de ea ca persoană.

Crezuse că Marcus fusese diferit, dar… Se încruntă şi încercă că se concentreze asupra felului în care Marcus interacţionase cu ea – fusese diferit cu el sau nu? –, dar sentimentele, emoţiile ei, încă prea proaspete, se treziră şi îi tulburară gândurile.

Nu dorea să se adâncească din nou în acele sentimente; să înoate prin ele nu făcea decât să o stoarcă, să o împotmolească şi să o împiedice să meargă mai departe.

Privirea îi căzu asupra corespondenţei care o aştepta. Cu un surâs amar, îşi îndreptă spatele şi netezi scrisoarea de la agentul din Dumfries. Trebuia să răspundă. Trebuia să-şi adune resturile vieţii şi să înceteze să plângă după ceea ce ar fi putut fi.

Marcus era plecat de mai puţin de o zi, iar primul bărbat iritant sosise deja. Gândul acela o făcu să se strâmbe. Dar scăpase singură de McDougal; nu avusese nevoie de Marcus să o protejeze.

Tocmai bine, pentru că el nu era acolo.

Era din nou singură şi, chiar dacă se simţea ca şi cum ar fi fost mai singură decât înainte, aceea era doar o iluzie. Trebuia să redevină cea dinainte să rişte şi să ceară ajutorul lui Marcus, înainte să-şi fi riscat în mod conştient inima.

Scoase o coală de hârtie, o aşeză pe sugativă, apoi întinse mâna după peniţă. Începu să scrie agentului răspunsul ei; când ajunse la sfârşit, o semnă *Niniver, Lady Carrick* – apoi se opri.

Cine era Niniver, Lady Carrick? Cine era ea acum? Privind înăuntrul ei, îşi dădu seama că nu mai era aceeaşi tânără care fusese cu zece zile în urmă.

Dacă ar fi trebuit să îl înfrunte pe McDougal în urmă cu zece zile, s-ar fi ocupat de el cu atâta repeziciune? Cu aceeaşi încredere care îi îngăduise să îl trimită la plimbare pe nemernic?

Aflase de mult că era înţelept să fie sinceră cu ea însăşi; părea că ultimele zece zile o schimbaseră. Era mai puternică, mai încrezătoare, mai sigură. Mai puţin maleabilă şi mai categorică.

Privi fix scrisoarea, apoi ridică privirea şi se uită în gol prin încăpere. Ar fi putut să spună orice despre Marcus, dar puterea pe care ea o avea acum i se datora întru totul.

După o clipă, îşi alungă gândurile; deveniseră din nou încâlcite. Trebuia să stăruie asupra lui doar o secundă, şi emoţiile îi copleşeau mintea – emoţii destul de puternice încât să alunge orice gând raţional.

— Trebuie să fiu Lady Carrick.

Se uită la scrisorile împrăştiate în faţa ei. Cu hotărâre, întinse mâna după cuţitul pentru scrisori.

*

Mai târziu în seara aceea, Niniver stătea în fotoliul ei obişnuit din salon, picior peste picior, legănând leneş un picior, şi se întreba cât mai dura până când Ferguson avea să vină cu tava de ceai. Nu avea nici cea mai mică idee cum îşi umpluse serile până atunci, dar era absolut convinsă că nu se simţise niciodată atât de… fără ocupaţie. Atât de plictisită, de fără căpătâi.

Fiindu-i atât de dor de prezenţa unui bărbat care nu fusese parte din viaţa ei cu doar zece zile în urmă.

După ce îl trimisese pe Ramsey McDougal la plimbare,

reuşise să facă o încercare rezonabilă de a fi Lady Carrick. Fusese ciudat; nu se gândise niciodată la ea ca fiind Lady Carrick, dar acum, când începuse să folosească titlul, începea să simtă că intra cu adevărat în rol.

Începea să se *vadă* ca stăpână a clanului.

Să fie conştientă de schimbările din ea însăşi, pe măsură ce… creştea.

Dacă faptul că fusese nevoită să aibă de-a face cu McDougal o făcuse mai conştientă de ea însăşi, să se aprecieze mai bine, poate că el fusese o binecuvântare mascată.

Aproape că izbucni în râs.

Ca de obicei, Hildy îi ţinuse companie la cină. Mâncaseră, în cea mai mare parte a timpului, în tăcere. Niniver nu îşi amintea ce subiecte abordaseră mai înainte pentru a-şi umple timpul sau dacă, înainte de venirea lui Marcus, fuseseră într-adevăr atât de tăcute.

Avu o mică bănuială că ultima variantă era adevărată şi că doar ce se petrecuse în ultimele zile o făcuse să îşi dea seama de asta.

Minutele trecură şi îşi lăsă mintea să revină la mica neplăcere de a încerca să îşi amintească unde îşi lăsase funda preferată, cu acea camee pe care o agăţase de ea de dimineaţă. Purtase panglica în jurul gâtului aproape toată ziua, dar, în timp ce lucrase în bibliotecă, o scosese; când se aplecase în faţă, deasupra scrisorilor, simţise că o strângea.

Avusese impresia că o lăsase pe colţul biroului, dar mai târziu, când o căutase, nu o găsise. Desigur, pe de altă parte, se îndoia de memoria ei, iar acum nu ştia unde o lăsase. Se gândi să îi spună doamnei Kennedy să le ceară servitoarelor să o caute.

În cele din urmă, Ferguson sosi cu tava de ceai. Hildy turnă, fiecare îşi bău ceaşca obişnuită, apoi se ridicară şi se îndreptară către scară. În hol, Hildy se opri lângă scările ce duceau la etaj.

— Noapte bună, draga mea! Somn uşor.

— Şi ţie. Ne vedem mâine.

Se despărţiră, iar Niniver se îndreptă către camera ei. Intră, închise uşa şi se simţi recunoscătoare când pacea şi liniştea propriului spaţiu intim o cuprinseră.

Fără grabă, se dezbrăcă, îşi puse cămaşa de noapte şi se băgă în pat. Lungindu-se pe perne, cu păturile până la bărbie, privi fix tavanul. Observă razele lunii care punctau întinderea întunecată, dansând în briza care sufla printre frunzele copacilor ce se împleteau sub razele lunii.

Îşi dădu seama că era mai calmă şi avea mintea mai clară. Putea să se gândească, dacă nu neapărat la Marcus – un subiect încă prea încărcat de emoţie –, cel puţin la ea însăşi. Trebuia să se gândească la următorul lucru pe care avea să îl facă, la cum dorea să meargă mai departe. La direcţia în care voia să îşi conducă viaţa.

La persoana cea nouă şi mai puternică pe care o simţea ieşind din crisalida trecutului ei mai tânăr, mai nesigur şi mai timid.

Poate că Marcus nu mai era acolo, iar legătura lor luase sfârşit, dar timpul petrecut alături de el – timpul pe care el îl petrecuse alături de ea – o schimbase. O îndrumase nu pe un drum diferită, ci poate pe următoarea cale potrivită pentru ea.

În vreme ce alături de el o descoperise pe femeia care putea fi, femeia care devenise în braţele lui, femeia aceea se afla cu adevărat înăuntrul ei. Aceeaşi putere, îndrăzneala şi abilitatea de a acţiona decisiv şi de a da formă propriei vieţi, însuşiri eliberate de timpul petrecut cu el, rămăseseră.

Privind înapoi, în interiorul ei, părea că, până în urmă cu zece zile, îi lipsise încrederea, iar ajutorul lui, precum şi zilele şi nopţile pe care le petrecuseră împreună îi oferiseră acel element vital şi o făcuseră mai puternică pe femeia care era cu adevărat.

Femeia care avea nevoie să fie.

Femeia care dorea să fie.

Această nouă femeie care în care simţea că se transforma părea să fie cea bună. Cu fiecare pas pe care îl făcea mai departe spre transformare, cu fiecare acţiune,

cum ar fi fost alungarea lui McDougal, când îşi asumase şi îşi folosise noile puteri interioare, se simţea mai sigură, mai stabilă. Cu adevărat ea însăşi. Ca şi cum se afla pe un teren din ce în ce mai solid.

Schimbarea din ea era reală. Transformarea era reală.

Trase adânc aer în piept şi, cu ochii fixaţi încă orbeşte pe tavan, se agăţă de noua ei putere, calmul ei interior care creştea, şi îşi lăsă mintea să zboare spre el.

Încercă să vadă dincolo de norii emoţiilor ei. Deşi aceştia păreau să se liniştească, tot ce putea ea să simtă dincolo de ei era un vid larg căscat. Şi, din nefericire, acesta era real.

Îşi riscase inima, iar el i-o luase. Iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta.

*

Marcus se afla în biroul lui de la Bidealeigh şi privea gânditor la scrisoarea care stătea deschisă în faţa lui.

Îşi petrecuse ziua adâncit în reluarea legăturii cu angajaţii lui şi asigurându-se că totul mergea strună la moşie. Îşi făcuse de lucru şi îşi ţinuse mintea ocupată, lăsând emoţiile şi impulsurile să se liniştească.

Venise la apus de la pregătirea ogarilor lui şi găsise scrisoarea aşteptând. O citise, apoi se spălase şi luase cina înainte să ia scrisoarea cu el în birou ca să o analizeze din nou şi să îşi facă planurile pentru a doua zi.

După o clipă, ridică paharul de cristal pe care îl ţinea într-o mână şi luă o gură mare din cel mai fin whisky scoţian din Highlands. Whisky care, din întâmplare, venea din aceeaşi zonă ca scrisoarea îngrijorătoare.

Dominic, conte de Glencrae, nu era un om care să vorbească pe ocolite. Îi scrisese că Ramsey McDougal fusese alungat de pe pământurile strămoşeşti – un act care, pentru cei din clanurile din Highlands, vorbea de la sine – pentru că încercase să forţeze o căsătorie cu fiica unui moşier vecin încercând să o violeze. Nu reuşise doar pentru că fraţii fetei sosiseră la timp să o salveze.

Se părea că McDougal nu primea alocaţie. Fusese alungat, iar familia lui îl dezmoştenise.

Dominic îl sfătuia pe Marcus ca, dacă îl descoperea pe McDougal învârtindu-se prin zonă, să nu aştepte să îi ofere o scuză înainte de a-l alunga.

Cu privirea aţintită asupra scrisorii, Marcus sorbi din nou. Decisese deja să se întoarcă la conacul Carrick dis-de-dimineaţă. Odată ajuns acolo, avea de dus la îndeplinire o singură sarcină: să o convingă pe Niniver să îl accepte ca soţ. Cum nu avea să o scape din ochi până ce reuşea, ea urma să fie ferită de McDougal şi de oricine altcineva. Dar, cum avea să prindă ocazia, voia să discute cu Sir Godfrey Riddle, magistratul local, să vadă ce se putea face să-l gonească pe McDougal.

Nu era de mirare că bărbatul alese să vină în Ayr. Cu toate vasele din port, dacă venea cineva după el, putea să fugă oriunde în lume.

Alungându-l pe McDougal din minte, Marcus se concentră din nou asupra ţelului său major – principalul, dominantul şi, până când avea să îl ducă la îndeplinire, singurul lui ţel: să o convingă pe Niniver să se căsătorească cu el.

Acum ajunsese mai aproape de ea, văzuse şi înţelesese toate presiunile care o apăsau, obligaţiile impuse de poziţia ei, înţelegea pe deplin motivul pentru care soarta îi legase.

Să fie soţul ei era rolul potrivit pentru el, dar şi pentru ea. Iar rolul de soţie a lui era o poziţie de care şi ea avea nevoie pentru a fi împlinită.

Dar acum trebuia să facă faţă provocării de a o convinge că putea să se încreadă în el să ocupe poziţia aceea – mai exact, trebuia să o facă să vadă că deja avea încredere în el, că făcuse deja toţi paşii necesari. Tot ce avea el de făcut era să o determine să îşi dea seama de asta.

Cum urma să facă acest lucru era o problemă mai dificilă.

Nu îi scăpase faptul că şi el căzuse în aceeaşi capcană

– era un tipar? – în care căzuseră şi tatăl lui, şi Thomas. O părăsise pe femeia care avea să îi fie soţie. Era adevărat, nu dorise să o facă, şi avea să călărească înapoi a doua zi, însă părea că plecarea era un ciudat ritual în care îi împingea soarta pentru a avea parte de aceste relaţii.

Poate că întoarcerea era cu adevărat o declaraţie nerostită faţă de ei înşişi, dacă nu şi pentru altcineva. Întoarcerea semnala faptul că se hotărâseră, că îşi dăduseră deja acordul, că se angajaseră pe calea sprijinirii doamnei lor, stându-i alături, şi nu aveau să se lase refuzaţi ori alungaţi.

Angajament. Întoarcerea însemna angajament.

Şi era deja nerăbdător să vină răsăritul.

Cu buzele răsucite în dispreţ faţă de sine însuşi, se gândi la despărţirea lor din dimineaţa aceea.

După o clipă, îşi goli paharul, apoi îl puse deoparte.

De ce nu îi spusese că o iubea? Era simplul adevăr, iar cuvintele nu erau atât de greu de spus.

O astfel de declaraţie, atât de puternică, dar simplă ar fi oprit-o brusc. I-ar fi alungat sentimentul de trădare, iar lui i-ar fi îngăduit să ajungă la ea. Ar fi putut să discute.

Ar fi fost şi mai bine dacă i-ar fi spus-o mai devreme, în loc să…

Se forţă să accepte adevărul neplăcut, şi anume că fusese destul de laş încât să dorească o oarecare asigurare că şi ea îl iubea. Nevoia aceea laşă era cea care îl împinsese să o curteze. Nu o făcuse pentru ea, ci mai ales pentru el.

Şi, ca de obicei, soarta văzuse dincolo de şiretlicul lui, râsese şi îi pusese piedică. Într-o manieră deloc incertă. Dacă şi-ar fi luat inima în dinţi şi pur şi simplu i-ar fi cerut mâna, dacă şi-ar fi asumat riscul în loc să amâne şi mai întâi să o curteze ca să câştige o oarecare siguranţă, ea nu ar fi auzit nimic care să-i dea o impresie greşită asupra motivului pentru care dorea să o ia de soţie.

Acum, când ea avea ideea aceea în minte, el era nevoit să muncească din greu ca să i-o alunge.

Şi nu exista altă cale de a ataca problema decât în

mod direct. Fără nicio altă confuzie, fără să mai încerce să îşi pună pavăză inimii.

Văzuse tiparul destul de des – cu părinţii lui, cu Lucilla şi Thomas, cu atâtea alte cupluri Cynster. La început, mulţi încercaseră să reziste, dar întotdeauna era o cauză pierdută, iar el nu voia să mai piardă timp fără sens.

De când se întorsese la Bidealeigh, sentimentul că timpul i se scurgea devenise şi mai acut.

Aşadar, a doua zi de dimineaţă avea să se întoarcă la conacul Carrick şi, odată ajuns acolo, avea – verbal, metaforic şi în orice alt fel i se deschidea – să-şi pună inima la picioarele delicate ale lui Niniver Carrick. Şi să o lase acolo, unde îi era locul.

Ea îi avusese inima de ani întregi, dar – dintr-o idee prost înţeleasă de a o proteja – nu îi spusese niciodată.

Şi dacă ea nu îl iubea în acelaşi fel?

Cu atât mai rău. Intenţiona să se străduiască şi să fie acolo, pur şi simplu, protejând-o şi având grijă de ea până când ea avea să o facă.

Capitolul 15

Când se trezi la răsărit, lui Niniver i se învârtea prin minte cuvântul „real”. Ceaţa somnului încă îi întuneca gândurile; ameţită, fără să fie complet trează, îşi lăsă mintea să rătăcească. Aceasta reveni, în mod inevitabil, la momentele, minutele şi orele pe care le petrecuse alături de Marcus. Acolo, în patul ei. În casă, pe moşie.

Momente împărtăşite, experienţe împărtăşite, plăceri împărtăşite.

Bucurie împărtăşită.

„Iar toate aceste lucruri au fost reale”.

Recunoaşterea acestui lucru se afundă adânc acolo unde sălăşluiau emoţiile ei.

După o clipă, se încruntă şi deschise ochii. Privi fix în partea cealaltă a încăperii.

Real. Cum se putea? Încercă să refuze ideea, să caute motive pentru a nega, să dovedească faptul că nu era adevărat…

— La naiba!

Trezindu-se complet, se întoarse pe spate.

— Dar l-am auzit. Şi pe Sean.

Dar faptul că toţi cei din clan doreau ca el să se însoare cu ea era motivul pentru care *el* voia să o facă?

„Ştiu că toţi cei din clan vor să mă căsătoresc cu tine, dar nu este acesta motivul pentru care îţi cer mâna”.

— Vai, Dumnezeule!

El îi spusese că avea alt motiv, dar ea nu îi auzise cuvintele decât ca pe argumentul evident împotriva adevărului ei – modul de a insista că tot ce auzise nu însemna ce credea ea.

Ea presupusese că el se prefăcuse, că orice motiv pe care îl invoca era menit să o facă să fie de acord să se căsătorească cu el. Fusese convinsă că el era cât pe ce să jure că o iubea, iar ea ar fi fost obligată să considere asta o minciună. Ştiind că era o minciună.

Dar dacă îi spusese adevărul şi chiar dorea să se însoare cu ea? Nu pentru că doreau cei din clan, ci din alt motiv?

Avusese încredere în el. Iniţial în mod instinctiv, dar instinctele ei nu se înşelaseră. Iar în toate acele privinţe în care avusese încredere în el – în cea mai mare parte orbeşte, instinctiv şi total –, nu o dezamăgise niciodată.

Chiar nu exista niciun motiv pentru care să înceapă să se îndoiască de instinctele ei. Niciun motiv pentru care să nu continue să aibă încredere în el, să nu accepte că nu ar fi făcut nimic să o rănească intenţionat.

Acesta era un adevăr pe care trebuia să îl recunoască: încă avea încredere în Marcus, iar el nu îi dăduse niciun motiv pentru care ea să îşi schimbe atitudinea. Dar faptul că voia să se însoare cu ea din alt motiv în afară de aşteptările clanului nu însemna că o iubea.

Îi plăcea să îl aibă alături. Compania lui îi făcea la fel de multă plăcere ca atunci când îi era amant. Se simţea

mai în siguranţă şi pur şi simplu mai liniştită când era cu ea şi mai capabilă să se ocupe de tot ce trebuia pentru clan.

Dar nu avea nevoie de o nuntă pentru a-şi asigura toate astea.

Totuşi, era destul de sigură că acesta era preţul pe care el avea să îl ceară şi pe care se aştepta ca ea să îl plătească.

Niniver nu dorea să rişte o căsătorie, nici măcar cu el, dar nu voia nici să îl piardă, nu dacă nu era nevoită.

În cazul acesta, să ia în calcul ce era mai bine pentru clan nu era de ajutor. Dacă motivul pentru care el dorea să se căsătorească cu ea era unul pe care putea să îl accepte, atunci beneficiul de a-l avea ca soţ era enorm pentru clan, pe lângă orice chestiune legată de succesiune.

Iar dacă motivul lui nu era unul pe care ea să-l poată accepta, atunci era mai bine pentru clan dacă ea rămânea necăsătorită.

Totul se reducea la *motivul* pentru care el dorea să o ia de soţie.

Şi dacă – pe lângă toate consideraţiile legate de clan, mai degrabă ca femeie decât o stăpână – ea dorea cu adevărat să se căsătorească cu el?

În ultimul an, nu se gândise la ea însăşi, la dorinţele şi nevoile personale. Responsabilităţile o ţinuseră ocupată, iar acestea fuseseră atât de solicitante, încât hotărârea de a nu se căsători fusese, mai mult sau mai puţin, dictată în mode cert de faptul că era calea cea dreaptă pentru ea.

Acum, dacă era să lase deoparte clanul şi să îşi permită ei – fiinţa nouă, mai puternică, mai sigură pe sine în care se transformase – să decidă, atunci…

— Dacă mă iubeşte, m-aş căsători cu el şi mâine.

Ştia foarte puţin despre dragoste, despre ce însemna sau cum să o recunoască. Mama ei murise când ea era foarte tânără şi îşi amintea foarte vag despre unchiul şi mătuşa ei, părinţii lui Thomas. Nu avusese niciun îndrumător real, însă întotdeauna simţise că, pentru o femeie, dragostea era protecţia supremă într-o căsătorie.

Dragostea, dacă el o oferea, era singura care avea să

o facă să-i accepte cererea în căsătorie.

Desigur, dacă el o iubea, voia ca şi ea să îl iubească, dar aceasta era o chestiune simplă. Îl iubea de ani întregi şi, dacă Marcus o iubea, Niniver nu avea nicio reţinere să admită asta.

„Asta, dacă o iubea”.

Cum să facă să afle dacă el o iubea?

Spre surprinderea ei, răspunsul se ivi în mintea ei. Desigur, sugestia veni de la noul ego pe care şi-l găsise, dar acesta era doar alt motiv pentru a-l accepta.

Dând la o parte cuverturile, se ridică şi se duse spre lavoar. Zâmbind în sinea ei, turnă apă din urcior. Vechea Niniver nu ar fi avut niciodată curajul să facă ce avea ea de gând. Voia să ştie, aşa că urma să meargă să-l întrebe.

„Mă iubeşti?” Două cuvinte simple de care atârna viitorul lor.

Avea destulă încredere în el încât să fie sigură că nu putea să o mintă. Iar acum avea încredere în propriile instincte destul ca să se simtă încrezătoare că urma să afle dacă el avea să o facă.

Voia să lămurească asta chiar în dimineaţa aceea, faţă în faţă.

Punând jos urciorul, simţi o siguranţă pe care începea să o asocieze cu faptul că se afla pe calea cea bună, care se înălţa înăuntrul ei. „Carpe diem[2]

”. Strecurându-şi mâinile în lavoar, îşi dădu cu apă pe faţă.

*

Marcus lua micul dejun în salon când doamna Flyte intră cu o încruntare pe chipul de obicei vesel.

— Mindy tocmai a găsit asta pe veranda din faţă, domnule.

Îi dădu lui Marcus un pachet mic şi sigilat.

— Era chiar lângă uşa de la intrare. Nu ştiu de ce nu

2 În latină, „Trăieşte clipa!”, expresie dintr-un poem scris de Horaţiu. (n.red.)

au bătut la uşă. Flyte zice că nu a văzut şi nu a auzit pe nimeni de când a coborât.

Marcus luă pachetul.

— Mulţumesc.

Doamna Flyte făcu o reverenţă scurtă şi plecă.

Marcus examină pachetul grosolan – o coală de hârtie îndoită peste ceva care putea fi strivit şi sigilată cu o picătură de ceară. Numele era mâzgălit de o mână bărbătească. Întorcând misiva, rupse sigiliul, apoi scoase ce era în pachet.

O panglică de care era legată o camee căzu pe faţa de masă, alături de un bilet îndoit.

Nu mai văzuse cameea până atunci, dar panglica… o recunoscu imediat. O văzuse împodobind gâtul lui Niniver de câteva ori. Lăsă jos furculiţa, luă biletul, îl desfăcu şi citi:

O am. Dacă vrei să o mai vezi vreodată, vino la vechea mină de plumb, unde schela încă stă în picioare. Vino singur. Nu vorbi cu nimeni şi nu alerta pe nimeni. Eşti urmărit. Dacă încerci să dai alarma, nu o mai vezi vie niciodată.

Vino singur. Vino acum! Sau nu o s-o mai vezi niciodată pe dulcea Niniver.

Deloc surprinzător, biletul nu era semnat. Marcus studie scrisul şi se gândi la scrisoarea aflată pe biroul lui, cea de la Glencrae. Era mâna lui McDougal?

Îşi făcuse deja bagajul şi îl lăsase lângă uşa de la intrare. Îi trimisese vorbă lui Johnny să-l înşeueze pe Ned şi să-l aibă pregătit.

Cât de îndeaproape era urmărit?

Să îndrăznească să lase un bilet pe care Johnny să îl livreze?

Să îndrăznească să îl alerteze pe Flyte şi să presupună că, atunci când el avea să plece spre mină, urmăritorul avea să vină după el?

Mai rămase la masă preţ de câteva minute, dar, în cele din urmă, se ridică, intră în birou şi lăsă scrisoarea de

la Glencrae, biletul de la răpitorul lui Niniver, panglica şi cameea ei aliniate pe sugativă. Nu avea să facă nimic care ar fi pus-o în pericol. Dar, dacă se întâmpla ceva, iar el nu se întorcea, biroul avea să fie primul loc în care tatăl lui sau fraţii urmau să caute.

Apoi părăsi biroul, închizând uşa în urma lui, şi strigă către doamna Flyte că ieşea la o plimbare călare şi urma să revină mai târziu să ia bagajul.

Trăgându-şi mănuşile de călărie, ieşi din casă. Johnny îl pregătise pe Ned. Grăjdarul îl privi curios când nu îi răspunse la salut, dar, în timp ce urcă pe spinarea lui Ned, nu se putu gândi la nimic în afară de nevoia urgentă de a o găsi pe Niniver şi de a o aduce înapoi.

Nu conta dacă cel care o răpise era Ramsey McDougal sau altcineva.

Cineva o răpise. Primul lui gând era să o aducă înapoi. Răzbunarea avea să vină mai târziu.

Îi dădu pinteni lui Ned şi porni către vechile mine de plumb.

*

Părăsite de mult, vechile mine de plumb se aflau la nordul moşiei Carrick. Pământul aparţinea Coroanei, ceea ce însemna că nimeni nu îl îngrijea, iar zona din jurul exploatării miniere era acum complet năpădită de buruieni.

Pentru Marcus, ca pentru cei mai mulţi tineri care crescuseră acolo, minele fuseseră o atracţie aproape hipnotică în copilărie şi, deşi li se interzisese să se aventureze în acea zonă, bineînţeles că o făcuseră. Dar trecuseră mai mult de zece ani de când fusese ultima oară în apropierea vreuneia dintre mine.

Nu ştia cu exactitate câte mine existau, dar era una singură care încă avea schela la intrare. Schela susţinuse roti cu care se ridicau găleţile de minereu la intrarea în tunelul ce ducea adânc în interiorul dealului.

Îi luă mai mult de 15 minute să ajungă la mina aceea. Intrarea era o gaură arcuită săpată într-un deal, la

adăpostul unui afloriment de pietre; imediat în faţa ei, stătea înclinată schela ruginită, încadrând intrarea. Dealul se ridica spre coama uneia dintre crestele pietroase care se întindeau ca nişte degete noduroase din zona de vest.

Deşi năpădite de smocuri de iarbă, şinele care duceau la mină încă erau vizibile. Acestea duceau la o zonă mică, încă destul de curată, din faţa intrării, dar, pretutindeni în jur, erau copaci şi tufişuri.

Erau nenumărate locuri în care se putea ascunde cineva.

Marcus călări într-un cerc larg în jurul intrării, dar tot ce zări fu un singur cal priponit de un copac nu prea îndepărtat de mină. Şaua unui bărbat. Nu era nici urmă de alt cal ori de trăsură, dar Niniver era atât de uşoară, încât ar fi putut fi adusă cu uşurinţă acolo de un bărbat pe un cal.

Cu toate astea, nu părea plauzibil ca ea să fi venit acolo de bunăvoie.

Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut să se întâmple, însă gândurile de neimaginat îl îndemnară să meargă spre mină. Călări în sus pe cărare şi descălecă în faţa minei. Înăuntru era întuneric, dar de undeva din adâncul tunelului se vedea o lumină.

— Niniver?

Nu fu surprins când nu primi niciun răspuns.

Simţindu-se îndârjit, încolăci frâiele lui Ned şi le legă de şa. Deşi nărăvaş şi agitat, Ned era ataşat de el; poate că avea să plece la plimbare, dar nu avea să se îndepărteze – întotdeauna venea la fluieratul lui Marcus. Iar dacă i se întâmpla ceva, Ned nu avea să lase altă persoană să-l încalece. Poate că, în cele din urmă, urma să se întoarcă singur la Bidealeigh sau poate la grajdul conacului, dar nu avea să permită nimănui să îl ia – poate cu excepţia Lucillei, care avea abilitatea de a-l atrage.

Când Marcus îl împinse pe Ned de lângă intrarea în mină, calul fornăi, apoi însă merse să pască.

Marcus se întoarse cu faţa spre mină. Ascultă cu capul aplecat, dar nu auzi niciun sunet. Îndreptându-se, păşi în întuneric.

Aproape imediat fu nevoit să se aplece pentru a-şi feri capul de tavan. Tunelul ducea adânc sub deal şi, aşa cum i se păruse, exista o lumină – o lampă, dată fiind strălucirea – undeva în la prima cotitură, acolo unde tunelul ducea în stânga.

Dată fiind liniştea pătrunzătoare, care sugera că nu se petrecea nimic în momentul acela, se opri pentru a le îngădui ochilor să se obişnuiască. De îndată ce se simţi încrezător că putea să vadă unde punea piciorul, înaintă în tunelul vechi.

Era construit grosolan, cioplit din piatră cu târnăcoape şi proptit în grinzi vechi. Ajunse la o zonă îngustă chiar înainte de a coti. Păşi înainte, apoi coti doar ca să descopere că lampa era mai departe, după altă curbă care ducea în dreapta.

Dar lumina devenise mai puternică.

— Niniver?

Grăbi pasul şi trecu de următorul cot. O lampă se afla într-o parte a tunelului. Rapid, privi în jur, apoi merse până la capătul îndepărtat al zonei luminate, dar nu era nimeni şi nu găsi nimic altceva acolo.

Doar lampa…

Poc!

Lemnul se despică. Privi în spate, către intrare.

Poc!

Piatra crăpă.

Înjură şi alergă înapoi, dincolo de lampă şi după cel de-al doilea cot. Se duse iute înapoi de-a lungul următorului tronson, după primul cot, şi trecu de el la timp să zărească o siluetă în lumina zilei care se revărsa prin intrarea în mină lovind suportul de lemn de deasupra îngustei intrări cu un ciocan masiv.

Cu un vuiet asurzitor, tavanul tunelului se prăbuşi.

Marcus se aruncă înapoi, după cotitură. Se împiedică şi căzu cât era de lung. Pietrele zburară şi săriră. Îşi acoperi capul cu braţele şi îşi trase picioarele în sus. Încercă să nu respire în timp ce praful înecăcios îl învălui.

În cele din urmă, tunetul pietrelor care cădeau se

stinse.

Încet, îşi înălţă capul. Clipi şi deschise ochii, dar se afla într-un întuneric adânc. Adierea produsă de căderea pietrelor probabil stinsese lampa. Cu grijă, îşi îndreptă picioarele, apoi se împinse în mâini până când se ridică în capul oaselor. Sigur avea tăieturi, vânătăi şi zgârieturi, dar nimic nu părea să fie rupt.

De undeva de dincolo de grămada prăbuşită, auzi:

— Excelent! Vocea lui Ramsey McDougal răsună straniu. La revedere, Cynster! Mă îndoiesc că mă poţi auzi, dar în cazul în care poţi, bănuiesc că ar trebui să îţi mulţumesc că ai muşcat momeala şi că ai apărut cu atâta promptitudine. Şi, dacă eşti viu, dă-mi voie să îţi economisesc nişte timp – am verificat, iar acum tunelul este blocat, nu există nicio cale de ieşire. Aşadar, o să te las să reflectezi asupra păcatelor tale. Între timp, plec să îţi iau locul. Într-un fel sau altul, Niniver Carrick şi tot ce aduce cu ea vor fi în curând *ale mele.*

Marcus nu răspunse. Ascultă cum paşii lui McDougal se îndepărtau.

Apoi se aşternu liniştea.

Fu spartă de un alt scrâşnet lung de pietre.

Marcus se încruntă; acum, când ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi mai adânc, bezna nu era ca smoala. Dar ar fi trebuit să fie.

Venea lumină de undeva şi, de data aceasta, venea dinspre intrare.

Se ridică uşor în picioare. Pietrele căzuseră dincolo de curbură. Se chinui să meargă peste ele şi dincolo de cot, dar se trezi în faţa unui zid dintr-o mare de pietre. Acoperiseră spaţiul în care tunelul se îngustase, dar *era* un spaţiu mic, mai sus în stânga. Suportul de lemn din partea stângă a strâmtorii rămăsese în picioare, iar o parte a suportului de sus încă era ataşată.

Se simţi uşurat. Nu îşi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia până când strânsoarea din jurul plămânilor i se desfăcu. Trase aer în piept, atent să nu inspire prea mult praf. Rapid, îşi trecu mâinile înmănuşate peste peretele de

piatră, testând şi împingând.

Peretele era mult mai gros în dreapta, acolo unde suportul cedase complet. Nu exista nicio şansă de a săpa drumul spre ieşire prin partea aceea. Dar în stânga lui baza peretelui era groasă, iar deasupra şi în stânga, fusese o mică avalanşă de pietre care se rostogoliseră înapoi în tunel.

Începu să tragă şi să împingă stâncile, muncind să lărgească mica deschizătură.

Un alt sunet adânc, urmat de alte două îl încurajară. Prăbuşirea parţială a tunelului slăbise întreaga structură; judecând după sunetul pietrei care protesta, întregul tunel avea să se prăbuşească foarte curând.

Nu îşi îngreună respiraţia înjurând.

Cu ferocitate, trase şi împinse pietrele şi pietrişul. Dar, după primii centimetri, peretele nou format deveni mult mai gros, iar el fu nevoit să înlăture mai multe pietre pentru a lărgi gaura chiar şi cu un centimetru.

Nu încetini. Nu putea să renunţe – nu avea să renunţe. Pe lângă faptul că îşi dorea foarte mult să trăiască, trebuia să o salveze pe Niniver.

Ramsey McDougal fusese alungat pentru că încercase să forţeze o căsătorie printr-o încercare de viol. Niniver nu ştia asta. Nu avea niciun motiv să îl suspecteze pe McDougal de astfel de intenţii.

Nici vreunul din clanul ei.

Trebuia să iasă, să se elibereze şi să ajungă la ea, pentru că, dacă el nu o salva, nu ştia cine avea să o facă.

*

Niniver intră cu zgomot în curtea grajdului de la Bidealeigh cu cinci dintre câinii ei de vânătoare pe urmele lui Oswald. Îşi adusese câinii în caz că avea nevoie de o scuză pentru faptul că mersese călare în direcţia aceea.

Deoarece lucrurile se precipitaseră, reuşise să plece de la conac fără ca Sean ori alt membru al clanului să o urmeze ca însoţitor. Toţi cei trei bărbaţi care se ocupau de

grajduri erau în ţarcul din spate, alături de ambii băieţi de la grajd, îngrijindu-se de un cal care făta. Niniver fusese în stare să se strecoare prin grajd, să-l înşeueze pe Oswald – o sarcină deloc uşoară –, apoi îl dusese spre butucul pentru încălecat şi călărise peste câmpuri, fără să observe cineva. Se oprise la ferma bătrânului Egan ca să îşi ia câinii pe post de scuză, apoi pornise călare direct spre Bidealeigh.

Acum, când luase hotărârea de a-l întreba pe Marcus dacă o iubea sau nu, era decisă să facă asta cât mai curând.

Grăjdarul lui îi spulberă speranţele.

— Domnul Cynster a plecat călare cu puţin timp în urmă, milady.

— Ah!

Se încruntă.

— Ştii unde s-a dus? Crezi că o să întârzie mult?

— Nu am auzit unde voia să plece, dar a luat-o într-acolo.

Flăcăul arătă către nord-vest.

— Nu cred că o să întârzie prea mult. Am auzit-o pe doamna Flyte spunând că se întoarce la conacul Carrick, că şi-a lăsat bagajul gata făcut lângă uşa de la intrare şi o să se întoarcă să îl ia.

— Aha.

Aşadar, avea deja de gând să se întoarcă la ea? Asta suna promiţător.

— Poate intru să îi las un mesaj.

Unul încurajator.

Grăjdarul îl ţinu pe Oswald în timp ce ea descălecă.

— Nu o să stau mult.

Dădu ordin ogarilor să şadă şi să rămână pe loc. Aceştia se aşezară ascultători, dar scânciră când ea se îndepărtă.

Ajungând la uşa de la intrare, trase de cordonul clopoţelului şi auzi un clinchet îndepărtat. Un minut mai târziu, doamna Flyte deschise uşa.

Chipul menajerei se lumină când dădu cu ochii de ea.

— Lady Carrick!

Doamna Flyte deschise uşa mai larg.

— Mă tem că stăpânul tocmai a plecat, dar a spus că se întoarce.

Menajera aruncă un ochi spre locul unde era bagajul lui Marcus.

— Domnul Cynster vă aştepta, milady?

— Nu, nu mă aştepta. Călăream alături de câinii mei şi m-am gândit doar să trec pe aici. Niniver începu să îşi scoată mănuşile. Aş dori să îi las un mesaj, doar ca să-l anunţ că am trecut pe aici.

— Da, desigur, milady.

Doamna Flyte se dădu înapoi. Niniver păşi în micul foaier de la intrare. Doamna Flyte închise uşa, apoi îi făcu semn spre hol, către biroul lui Marcus.

— Sunt sigură că domnul Cynster nu o să se supere dacă îi folosiţi biroul. Ţine hârtia în sertarul din dreapta sus.

— Mulţumesc. Este perfect.

Menajera plină de viaţă deschise uşa biroului şi îi făcu lui Niniver semn să intre.

— Dacă mă scuzaţi, milady, am pe foc o oală în care trebuie să amestec. Flyte este plecat la piaţă, iar fata în casă are liber astăzi, aşa că sunt singură aici. Dar vă rog să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

Niniver clătină din cap.

— Mă îndoiesc că o să dureze mult.

Doamna Flyte făcu o reverenţă scurtă, apoi se grăbi de-a lungul holului, către bucătărie. Niniver aruncă o privire în încăpere în timp ce merse către birou. Trăgând de cea de-a doua mănuşă, se opri în faţa biroului şi coborî privirea spre panglica ei preferată, înfăşurată cu grijă şi pusă pe o parte a sugativei.

Încruntându-se, o luă.

— Dar… cum?

Răsuci panglica printre degete, pipăind greutatea mătăsoasă familiară, apoi studie cameea; într-adevăr, ambele erau ale ei.

Privind cu ochi mari panglica şi căzu pe gânduri; alesese să poarte panglica aceea ieri de dimineaţă, pentru

că era preferata ei şi avusese nevoie să se înveselească. *După* ce plecase Marcus. Ştia că purtase panglica toată dimineaţa şi o scosese cândva după masa de prânz.

Cum ajunsese să fie pe biroul lui Marcus?

Îndreptându-şi atenţia asupra biroului, îşi dădu seama că panglica fusese al treilea obiect expus pe sugativă, alături de celelalte două lucruri, nişte scrisori întoarse în aşa fel încât să fie cu faţa către oricine intra în încăpere – invitând pe oricine se apropia să le examineze. Scrisorile fuseseră aliniate în stânga panglicii – una era o scrisoare scrisă elegant, cealaltă – un bilet scurt.

Ridică prima scrisoare şi o citi. „Glencrae" mâzgălit la sfârşitul acesteia îi spuse de la cine era, ceea ce sugera că informaţia pe care o conţinea era corectă. Ceea ce explica motivul pentru care nici ea şi nici Marcus nu avuseseră încredere în Ramsey McDougal.

Punând jos scrisoarea de la Glencrae, luă biletul mai scurt. În timp ce ochii ei trecură peste cele câteva rânduri, sângele i se răci. Până când ajunse la sfârşitul biletului, inima îi încetase să bată.

— Este o capcană!

O capcană pentru Marcus.

Preţ de o clipă, mintea i se blocă de panică, iar inima îi sări din piept, apoi începu să bată cu putere. Dar apoi trase adânc aer în piept. Se forţă să se calmeze, se ancoră de imaginea ei cea nouă, mai puternică, de femeie care se ocupa de propria viaţă.

Marcus căzuse într-o capcană cu bună ştiinţă. Bănuise că era o capcană – drept dovadă stăteau cele două scrisori şi panglica ei pe care le lăsase ca mărturie –, însă mersese şi, din cele spuse de Johnny şi de doamna Flyte, nu îşi asumase riscul de a alerta pe cineva.

Venise acolo având de gând să-l întrebe dacă o iubea, însă cine avea nevoie de vorbe când era pus în faţa acestor acţiuni?

Plecase să o salveze pe ea – întotdeauna avea să acţioneze în aşa fel încât să o protejeze şi să o apere.

Şi oricine se afla în spatele acestei capcane – Ramsey

McDougal? –, ştiuse să o folosească pentru a-l atrage în plasă. Ştiuse că ea era călcâiul lui Ahile pentru Marcus, din cauza devotamentului faţă de ea.

Pentru că o iubea.

Nu mai avea nevoie de nicio dovadă ori de vreo demonstraţie.

— Ceea ce trebuie să fac acum este să îl salvez *pe el.*

Spusese că voia să împartă viitorul cu ea. Nu puteau face asta dacă el murea.

Puse biletul la loc, alături de scrisoare, şi lăsă şi panglica acolo. Apoi se roti pe călcâie, ieşi iute din încăpere şi merse pe holul ce ducea la bucătărie.

— Doamnă Flyte!

Menajera ridică privirea din oala în care amesteca.

— Da, milady?

Niniver trase aer în piept şi, cât putu de calm şi de poruncitor spuse:

— Cred că domnul Cynster se află într-un pericol foarte mare, foarte posibil în pericol de moarte. A plecat la o întâlnire crezând că un răpitor mă ţine ostatică, dar, evident, sunt liberă şi absolut în regulă. A plecat la una dintre vechile mine, cea cu schela încă în picioare. Ştii care este?

Ochii doamnei Flyte se făcură din ce în ce mai rotunzi.

— Ah, vai de mine!

Lăsând jos polonicul, îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Îmi pare rău, milady, dar nu am fost niciodată pe lângă vechile mine de plumb. Ştiu cam pe unde sunt, dar nu ştiu nimic despre ele.

Niniver făcu o grimasă.

— Şi eu la fel.

În vreme ce băieţii de prin partea locului crescuseră prin jurul minelor, puţine fete se aventuraseră vreodată prin locurile acelea murdare.

— Poate ştie Johnny.

Dar, când doamna Flyte trase oala de pe foc şi merseră afară, la grajduri, şi întrebară, Johnny clătină din cap.

— Îmi pare rău, milady, dar nu m-am născut prin părţile astea. Stăpânul m-a adus aici din Ayr pentru că mă pricep la cai.

Niniver nu avea şanse de a-l găsi pe Marcus dacă era nevoită să călărească împrejurul întregii zone presărate cu vechile mine. Câinii ei, simţind neliniştea crescândă şi pericolul, se adunară laolaltă, cele două căţele sprijinindu-se de picioarele lui Niniver şi împingându-şi capetele sub mâinile ei.

Brusc, îşi concentră atenţia asupra lor.

— Desigur.

Îl privi fericită pe Johnny.

— Unii dintre câinii mei pot lua urma mirosind aerul. Domnul Cynster a plecat călare pe Ned?

Când Johnny încuviinţă, ea spuse:

— Iute, adu-mi pătura lui Ned!

Întorcându-se către doamna Flyte, zise:

— Domnul Cynster a adus ieri hainele pe care le-a purtat în ultimele zece zile. Le-aţi spălat deja?

— Nu, milady. Le am în spălătorie. Mindy o să vină mâine să le spele.

— Excelent.

Niniver apucă braţul doamnei Flyte şi o strânse rugător.

— Vă rog să aduceţi una dintre cămăşile domnului Cynster, una pe care a purtat-o recent. Are mirosul lui impregnat în ea, iar cu puţin noroc – privi la câinii ei de vânătoare –, câinii mei vor da de urma lui şi a lui Ned.

— Dar nu puteţi merge singură, milady! Doamna Flyte păru şocată. Flyte nu este aici, iar ceilalţi bărbaţi sunt pe câmpurile depărtate, tocmai în est.

Niniver clătina deja din cap.

— Nu pot aştepta până când sunt chemaţi.

Nu ştia de unde răsărise siguranţa, dar ştia că trebuia să meargă să-l găsească pe Marcus.

Că trebuia să îl găsească *acum.*

Că era o provocare pe care trebuia să o înfrunte dacă dorea răsplata de a împărţi o viaţă cu el.

Johnny ieşi purtând cu el o pătură grea pentru cai. Niniver făcu semn cu capul spre gard.

— Las-o acolo deocamdată, lângă câini, şi pune şaua pe un cal pentru tine. Am nevoie să duci un mesaj în Vale.

Întorcându-se din nou către doamna Flyte, apucă braţul femeii şi făcu semn spre casă.

— Am nevoie de cămaşa aceea. În timp ce dumneata o aduci, o să scriu un bilet părinţilor lui Marcus şi vărului meu, Thomas, şi surorii lui Marcus. O să le spun ce cred că se petrece şi unde mă duc – unde sunt sigură că se află Marcus. O să le sugerez să mă urmeze acolo ori să verifice la conacul Carrick în drum.

Dacă persoana care se afla în spatele capcanei era McDougal, atunci *ea* era ţinta lui principală, iar acest şiretlic era destinat să îl alunge pe Marcus din calea lui şi, posibil, să îi dea lui McDougal şansa de a o obliga să fie de acord cu cererile lui. În orice caz…

— Cred că făptaşul, crezându-mă la conacul Carrick, o să meargă într-acolo.

Îi dădu drumul doamnei Flyte şi se duse în casă. Începuse să bănuiască ce plan ar fi putut avea McDougal.

— Cred că domnul Cynster e închis în mina aceea. Mă rog la Ceruri şi la Doamna Văii să nu fie deja mort!

Fie că era o dorinţă ascunsă, neputinţa de a crede contrariul ori altceva, era sigură, undeva înăuntrul ei, că Marcus încă era în viaţă.

— Dar bărbatul din spatele acestor fapte nu ştie că sunt aici şi că deja am aflat unde a plecat domnul Cynster. Nu cred că o să fie la mină când o să ajung eu acolo. Merse cu paşi hotărâţi către birou, plănuind cu glas tare în timp ce mergea. Dacă nu îl pot elibera eu însămi pe domnul Cynster, o să călăresc până la fermele Bradshaw şi Carming – sunt cele mai apropiate şi au bărbaţi care pot da o mână de ajutor. Oprindu-se în pragul biroului, aruncă o privire către doamna Flyte. Am nevoie de cămaşa aceea!

Doamna Flyte făcu o reverenţă.

— Da, milady.

Fără alte proteste, se grăbi de-a lungul holului.

Niniver intră în birou şi se aşeză. Găsi hârtie şi o peniţă, şi scrise iute un bilet – avea timp doar pentru unul singur –, scriind pur şi simplu ce se petrecuse, ce credea că i se întâmplase lui Marcus şi ce propunea să se facă.

Nu pierdu timpul să îl scrie frumos, nici chiar să formuleze propoziţii întregi. Îşi scrise numele la sfârşit, apoi tamponă cu sugativa şi împături hârtia.

Când se ridică, având scrisoarea în mână, doamna Flyte apăru în pragul uşii strângând în braţe una dintre cămăşile lui Marcus.

— Excelent.

Niniver merse iute către uşă. Luă cămaşa.

— Când se întoarce domnul Flyte ori vreunul dintre bărbaţi, vă rog să le cereţi să stea de pază aici, aşteptând ordine de la domnul Cynster.

Doamna Flyte îşi frânse mâinile.

— Sper din suflet că este bine, milady. Minele acelea sunt atât de vechi! Mereu s-a spus că sunt înşelătoare.

Niniver refuză să îşi lase mintea să se concentreze asupra pericolelor. Trăgându-şi mănuşile, ajunse la uşa de la intrare.

— Sunt sigură că domnul Cynster o să trimită vorbă de îndată ce o să fie eliberat.

Merse iute către grajd, cu doamna Flyte pe urmele ei.

Johnny stătea afară, cu frâiele unui frumos cal într-o mână.

— M-am gândit că domnul Cynster ar dori să iau unul dintre caii cei mai rapizi.

— Într-adevăr.

Niniver îi înmână biletul.

— Majordomul de la conacul Casphairn este Polby. Înmânează-i asta şi spune-i că este de la mine, că domnul Marcus e în pericol, iar acea scrisoare trebuie să ajungă imediat fie în mâinile lui Lord Cynster, ale lui Lady Cynster, ale domnului Thomas Carrick ori ale doamnei Carrick.

Johnny vârî scrisoarea în buzunarul pantalonilor în timp ce repetă mesajul ei cuvânt cu cuvânt.

Ea încuviinţă din cap.

— Bun. Acum pleacă!

Johnny sări în şa şi îndemnă calul de-a lungul aleii.

Niniver se întoarse către câinii ei. Trase pătura calului de pe gard şi o aplecă spre cei cinci câini, dându-le ordin să ia urma. Apoi, în vreme ce doamna Flyte o ajută să lege pătura de şa, chemă cele două căţele care adulmecau aerul şi le dădu cămaşa lui Marcus.

Apoi se întoarse către Oswald, puse cămaşa în sacul legat de şa, îl duse către butucul pentru încălecat şi încălecă.

Doamna Flyte ridică privirea către ea.

— Sper să îl găsiţi pe stăpân şi că este în regulă. Aveţi grijă, milady! Şi noroc!

Niniver încuviinţă din cap. Ordonă câinilor să vâneze şi îi dădu pinteni lui Oswald să-i urmeze.

În timp ce călărea de-a lungul unei cărări care ducea, aşa cum spusese Johnny, la nord-vest de câmpurile Bidealeigh, avu timp să se gândească la ce putea să găsească odată ajunsă la mina cea veche.

Îşi imagină că McDougal, presupunând că el era, îl doborâse pe Marcus, îl legase şi îl ascunsese în mină. Acela părea cel mai probabil scenariu. Refuză să îşi lase mintea să stăruie asupra altuia, nu înainte să se întâmple ceva mai rău. Avea să înfrunte ceva mai rău când avea să fie faţă în faţă cu realitatea.

Câinii alergau liber şi mergeau în direcţia în care se aflau vechile mine.

Niniver îi încurajă şi îi urmă călare pe Oswald. Şi se rugă în tăcere.

Capitolul 16

Marcus ignoră toate vuietele şi gemetele pietrelor din jurul lui şi trase cu încăpăţânare piatră după piatră din

peretele dintre el şi intrarea în tunel. Din când în când, alunecau din tavan nisip şi praf, semn al prăbuşirii ce urma.

Nu dorea să moară. Continuă să râcâie şi să care, dar mergea încet. Reuşise să lărgească deschizătura, iniţial mai mică decât pumnul lui, până la dimensiunea unui dovleac, dar deschizătura nu era nicidecum destul de mare ca să se poată strecura prin ea; deocamdată, îi intra numai capul.

De data asta, umerii lui largi nu erau un avantaj.

Nu avea nici cea mai mică idee cât timp mai avea înainte ca tunelul să se prăbuşească. Poate că ar fi fost mai bine să îşi accepte soarta şi să îşi petreacă ultimele momente făcând pace cu Dumnezeu şi cu Doamna Văii.

Dar nu îi venea să creadă că acesta era felul în care viaţa lui era menită să ia sfârşit. Nu când mai avea atâtea de făcut. Cum ar fi fost să îi spună lui Niniver că o iubea. Să o apere de McDougal şi de cei de teapa lui.

Numai gândul la ce plan diabolic punea la cale McDougal chiar în clipa aceea era de ajuns ca să-şi încleşteze fălcile şi să dubleze efortul.

Trebuia să iasă, nu pentru el însuşi, ci şi pentru Niniver. Trebuia să ajungă la ea la timp. Respira greu din cauza prafului. Se opri ca să verifice dimensiune găurii – încă nu era destul de mare.

Un sunet familiar de cuie pe pietre ajunse la el.

Câini de vânătoare? Înclinând capul, privi prin gaura către intrare. Şi văzu câţiva câini de vânătoare învârtindu-se în cerc. Animalele îl văzură şi lătrară, apoi răsună o comandă aspră şi câinii se retraseră.

Marcus îşi umplu plămânii, fiind gata să strige când Niniver veni în fugă în tunel.

— Marcus? Văzu peretele de pietre căzute. Vai, nu!

— Sunt bine! strigă el.

Un alt geamăt îngrozitor făcu brusc ca o perdea de pietre mici să curgă între ei.

— Slavă Domnului!

Ea începu să tuşească; aplecându-şi capul şi acoperindu-şi nasul şi gura, se grăbi spre perete.

— Niniver, nu! Ieşi de aici!

Începu din nou să lărgească gaura, îndepărtând pietrele rostogolite cât putu de iute.

Ea îi ignoră ordinul. Ajungând la peretele de piatră, îşi trecu mâinile înmănuşate pe suprafaţa acestuia, apoi se ridică pe vârfuri şi, prin deschizătură, îl privi încruntată.

— Nu, nu te las aici. Continuă să sapi!

Începu şi ea să scoată pietre, aruncându-le într-o parte pe cele mici şi trăgând ca să le elibereze pe cele mai mari.

Vuietul din tunel păru să se adâncească. Praful şi pietrişul fin curgeau aproape încontinuu. Pietrele scârţâiră şi se sparseră, fragmentele rostogolindu-se în tunel.

Mănuşile lui erau sfâşiate. Continuă oricum să tragă de pietre, dar dura prea mult să câştige chiar şi un centimetru.

— Niniver, *te rog!* Puse în vorba aceea cea mai fierbinte rugăminte pe care o putea rosti. Nu are niciun rost să murim amândoi.

Ea nu ridică privirea şi continuă să scoată o piatră mai mare.

— Dacă tu mori, mor şi eu, indiferent dacă sunt sau nu în tunelul acesta. Scoase un mormăit moale în timp ce ridică piatra şi o eliberă. Aşa că *încetează* să mă contrazici. Continuă să sapi!

Auzi panica din glasul ei, dar ştia cât de încăpăţânată era. Şi ce voinţă îndărătnică avea.

El capitulă şi ridică cu disperare piatră după piatră din grămadă.

— Te iubesc.

— Ştiu.

El clipi, apoi îşi dădu părul din ochi.

— Da?

Ea dădu scurt din mână.

— Păi, de ce te afli aici?

Smulse o piatră şi o aruncă în spatele ei.

— Ai crezut că McDougal m-a răpit şi ai venit să mă salvezi, deşi ştiai aproape sigur că era o capcană.

— Avea panglica ta.

— Cred că a furat-o.

El se propti şi gâfâi, ridicând o piatră uriaşă din zidul care îl baricada.

— Dacă scăpăm…

— *Când* scăpăm.

Cu mâinile înmănuşate, rostogoli pietrele scoase.

— Că a venit vorba, crezi că poţi ieşi?

El se opri ca să măsoare din ochi deschizătura.

— Nu încă.

Cuvintele abia îi părăsiră buzele când, de deasupra capetelor lor, veni un vuiet îngrozitor de puternic şi prelung, urmat de trei pârâituri ascuţite, sacadate.

Îngheţară. Totul păru să înţepenească.

El simţi ceva.

— Tunelul se prăbuşeşte.

Se uită la ea.

— Ieşi afară acum! Ieşi!

— Nu fără tine!

Aproape că se aruncă prin gaură şi îi apucă mâinile.

— Haide! Încearcă!

Deschizătura abia îi ajungea la mijlocul pieptului şi nu era la fel de largă precum el. Dar strânse din dinţi, îşi încleştă fălcile, îşi eliberă mâinile din strânsoarea ei şi se ridică. Proptindu-şi cizmele pe pietrele căzute, îşi aruncă mai întâi braţele prin deschizătură, apoi se răsuci şi se deplasă, încovoindu-şi cât putu de tare umerii în timp ce încercă să se strecoare.

Niniver îi apucă mâinile. Nu avea să îl părăsească. Nu avea să îl lase să plece de lângă ea.

Îşi fixă degetele în jurul încheieturilor lui şi trase cu toată puterea, în timp ce el se zvârcoli şi trecu centimetru cu centimetru.

În jurul lor plouă cu stânci şi pietre. Cu coada ochiului, ea zări o crăpătură care apăru în peretele de piatră de lângă ei… Aerul păru să tremure din nou, iar tunelul se cutremură. Tunelul şi întregul deal gemură ca o fiinţă chinuită.

El înainte cu greutate, dar era o strâmtoare îngrozitor

de fixă. Ea îi auzi hainele sfâşiindu-se şi respiraţia chinuită, dar umerii lui erau aproape eliberaţi.

Ignorând praful inhalat, trase puternic aer în piept, îşi sprijini ghetuţele de pietre şi trase cu toată greutatea. El mormăi, se răsuci, apoi umerii i se eliberară.

Îşi trase mâinile din strânsoarea ei, le aşeză pe pietrele din jur şi îşi eliberă partea de jos a trunchiului, apoi şoldurile şi picioarele, ieşind prin gaura colţuroasă pe care o făcuseră. Se rostogoli, aterizând pe burtă în tunel.

Ea îl prinse de mână.

— Ridică-te, ridică-te!

Cu cealaltă mână, îl apucă de cot şi trase, iar se ridică în picioare.

— Haide!

Ea îl luă de subsuoară, sprijinind-o pe umărul ei. Îşi încercui celălalt braţ în jurul taliei lui. Pietre din ce în ce mai mari se revărsau; se rugă ca niciuna să nu îi lovească în timp ce se străduiau să alerge împiedicat.

Din ce în ce mai rapid, alergară către gura tunelului.

În urma lor, tavanul se prăbuşi.

Vuietul fu ca un leu păgân aflat pe urmele lor. Praful se înălţă şi se împrăştie înaintea lor, aproape blocându-le vederea, dar lumina de dincolo de intrare îi chemă, devenind din ce în ce mai clară, pe măsură ce se apropiară.

Marcus simţi schimbarea din presiunea aerului în timp ce tunelul cedă în spatele lor, prăbuşindu-se treptat, venind rapid pe urmele lor. Pietre se revărsară de o parte şi de cealaltă; doar câteva sărituri peste ele şi aveau să fie iasă din tunel.

Mai aveau câţiva metri când el văzu cum intrarea tunelului începe să se îndoaie şi să se lase. Îşi încleştă mâinile şi o simţi pe Niniver făcând acelaşi lucru. Cu ultimele puteri, o lipi de el şi se aruncară dincolo de intrare.

Trecuseră de ea, în lumina soarelui. El se răsuci şi aterizară împreună, rostogolindu-se mai departe de gura tunelului, în vreme ce urletul păgân ajunse la apogeu, apoi întregul deal se lăsă, umplând tunelul şi închizându-l pentru totdeauna.

Vuietul se întrerupse, acoperit de bubuituri intermitente; treptat, ecourile se stinseră. Zgomotul pietrelor care cădeau, care se aşezau se auzi tot mai rar apoi încetă.

Pentru o clipă, auziră un vuiet din cauza liniştii bruşte, apoi îi învăluiră sunetele unei dimineţi strălucitoare de primăvară.

El se rostogoli, lungindu-se pe spate. Se uită lung la albastrul cerului şi mulţumi că putea să îl vadă. Şi că Niniver era acolo, caldă şi vie, alături de el.

O simţi întorcându-se către el. Mişcându-şi capul, îi întâlni ochii. Praful şi pietrişul fin îi acopereau părul strălucitor şi avea o peliculă fină peste pielea de alabastru, dar ochii încă erau luminoşi, încă atât de albaştri. Avea o zgârietură pe frunte, dar era singura rană pe care putu să o vadă.

Ea îi studie ochii, apoi privirea îi alunecă peste chipul lui. Ridicând o mână, îi atinse uşor obrazul.

— Eşti zgâriat.

El îşi simţi buzele arcuindu-se.

— Peste tot. Dar o să supravieţuiesc.

Îi surprinse privirea, apoi îi prinse mâna, ridică încheietura la buze şi apăsă un sărut pe pielea fină de sub marginea mănuşii. Serios, spuse:

— Nu aş fi reuşit să ies dacă nu ai fi venit şi apoi dacă nu ai fi rămas să mă ajuţi. Mulţumesc! Mulţumesc că eşti suficient de încăpăţânată încât să îmi ignori poruncile şi să nu mă părăseşti.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet drept răspuns, dar ochii îi rămaseră fixaţi într-ai lui.

— Tu m-ai salvat în multe feluri de-a lungul ultimelor zile. Şi ai fost prins pentru că ai venit din nou să mă salvezi.

Îi susţinu privirea, apoi, aproape minunându-se, spuse:

— Ai intrat în ce ştiai că avea să fie o capcană pentru că mă iubeşti, înainte ca el să apuce să răspundă, înainte să confirme, adăugă: Iar eu te iubesc pe tine. Aşa că – se rostogoli pe spate şi privi în sus – a trebuit ca şi eu să vin să

te salvez, pentru că altfel cum ai putea să mă salvezi în viitor dacă te las să mori aici?

El nu era atât de rănit încât să nu recunoască o declaraţie când o auzea.

— Mă iubeşti?

Ea oftă, apoi îşi mişcă mâna ca să-şi împletească degetele înmănuşate.

— Întotdeauna te-am iubit.

Făcu o pauză; el îi aruncă o privire şi o văzu uşor încruntată.

— De fapt, nu îmi pot aminti de o vreme în care să nu te fi iubit. Chiar şi când eram copii, erai băiatul acela din Vale, singurul la care nu puteam să nu mă holbez de fiecare dată când se întâmpla să apari prin preajmă.

El pufni şi privi în sus, apoi recunoscu:

— Ştiam că locuieşti la conacul Carrick, dar nu te-am observat cu adevărat până la moartea tatălui tău.

Ea pufni.

— Erai băiat. Băieţii nu observă fetele până când, într-o zi, o fac.

El chicoti sec.

— Am o soră geamănă, îţi aminteşti? Întotdeauna observ fetele şi pot să-ţi spun că Lucilla şi verişoarele mele s-au asigurat că nu o să consider vreodată femeile inferioare.

— Hm. Atunci poate că surorii şi verişoarelor tale ar trebui să le mulţumesc pentru faptul că eşti aşa cum eşti. Îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea. Întotdeauna m-ai văzut aşa cum sunt. Doar ştii că, dacă sunt delicată din punct de vedere fizic, asta nu înseamnă că sunt incapabilă ori neputincioasă.

O privi în ochi.

— Eşti una dintre cele mai capabile femei pe care le cunosc, şi cunosc destule.

Ea îi susţinu privirea, apoi se rostogoli pe o parte şi se ridică într-un cot; aplecându-se deasupra lui, îi încadră cu blândeţe chipul cu o mână înmănuşată şi îşi apăsă buzele peste ale lui.

El îi savură buzele. Gustă curbele trandafirii şi tensiunea stăruitoare dinlăuntrul lui se destrăma. Oftă în timpul sărutului.

Ridicându-şi mâinile, o strânse delicat în vreme ce acel prim sărut se transformă în mai multe, în timp ce explorau din nou, revendicau din nou şi se desfătau.

În intimitate.

Apoi nasuri moi îi gâdilară. Râzând, se despărţiră. Câinii se strecurasem lângă ei; scheunau uşor şi veniră şi mai aproape, cu trupurile lor lăţoase tremurând şi dând din coadă, dorind să ia parte la distracţie. Râzând, Niniver se ridică în capul oaselor şi îi împinse.

— Nu, ajunge!

Aruncă o privire spre el.

— Nu te-aş fi găsit aşa de repede, nu te-aş fi găsit la timp dacă nu ar fi fost ei.

El se încruntă şi se ridică în capul oaselor.

— Cum ai ştiut să vii după mine? Te-a anunţat cineva de la Bidealeigh? Nu, nu ar fi fost timp.

Ignorând junghiurile şi durerile şi mai ascuţite, se ridică în picioare.

— Am ajuns la Bidealeigh la scurtă vreme după ce tu ai plecat. Am adus câinii în caz că aveam nevoie de o scuză.

Ridicând capul, îi întâlni privirea.

— Veneam să te întreb dacă mă iubeşti. Mi-am dat seama că nu ţi-am dat ocazia să-mi explici şi că, doar pentru că doreau cei din clan să te însori cu mine, asta nu însemna neapărat că acela era motivul pentru care *tu* voiai să o faci.

— Aprobarea clanului este pur şi simplu norocoasă. În aceste circumstanţe, aprobarea lor este de ajutor, dar ceea ce doreşte clanul nu a făcut niciodată parte din motivele mele. O privi în ochi. Intenţionam să mă întorc la conacul Carrick din momentul în care am plecat – şi am plecat doar pentru că tu m-ai rugat. Eram gata să mă întorc, dar am primit biletul lui McDougal.

Ea clătină din cap.

— Ţi-am văzut bagajul şi mi-am dat seama că nu aveai de gând să dai înapoi, să renunţi la ce am avut. Aşa că am cerut să îţi las un bilet, şi doamna Flyte m-a condus în biroul tău. Mi-am găsit panglica şi am citit scrisorile pe care le-ai lăsat. Se uită la el. Deci McDougal a fost? Pare cel mai probabil vinovat.

— În mod sigur el a fost.

Marcus îşi simţi chipul înăsprindu-i-se când îşi aminti momentele în care McDougal făcuse ca tunelul să se prăbuşească.

— Era atât de sigur că mă îngropase şi că nu aveam să supravieţuiesc, încât mi-a vorbit.

Ea pufni.

— Triumfând, bănuiesc?

— Într-adevăr.

Se scutură de praf, apoi îşi studie hainele. Sfâşiate în multe locuri, nu mai puteau fi reparate, dar deocamdată erau de folos.

Şezând încă, Niniver ciufuli urechile câinilor.

— Nu ştiam la ce mină să vin, dar ei i-au luat urma lui Ned şi m-au dus direct la el. Iar cei care iau urma mirosind aerul au confirmat că erai înăuntru.

— Vorbind de Ned, ar trebui să îl găsim şi să ne întoarcem la conacul Carrick.

Îi întinse mâna; când ea i-o prinse, el o trase în picioare.

— Din ce a spus McDougal, bănuiesc că intenţiona să se îndrepte spre conac, după tine.

— Numai că eu am plecat spre Bidealeigh, căutându-te pe tine.

Îşi scutură hainele de praf cât de bine putu. Fustele ei grele de călărie şi jacheta de catifea erau acoperite de praf, dar altfel era teafără şi nevătămată.

— Eşti bine. Iar eu o să mai aştept până când o să-mi schimb hainele. Deocamdată…

Se întrerupse şi fluieră. Când Ned şi Oswald veniră amândoi la trap, el o privi în ochi.

— Trebuie să ne întoarcem la conacul Carrick…

— Şi apoi, spuse Niniver cu o hotărâre de fier în timp ce apucă frâiele lui Oswald, trebuie să îl prindem pe Ramsey McDougal şi să punem capăt uneltirilor lui.

*

Presupunând că McDougal avea să fie la conac, se apropiară cu băgare de seamă. Niniver deschise drumul de-a lungul unei cărări pe lângă gardurile din spatele adăposturilor pentru cai. Apropiindu-se pe acolo, grajdul şi vechiul hambar îi adăpostiră de toate ferestrele, în afară de cele de la mansardă; cum era dimineaţa târziu, era puţin probabil ca vreunul dintre angajaţi să se afle în cameră ca să-i observe pe călăreţi şi să dea de veste.

Iapa de care se ocupaseră toţi grăjdarii şi băieţii de la grajduri când plecase Niniver fătase mânzul; acum stătea în adăpostul cel mai apropiat de grajd, cu mânzul pe picioarele nesigure alături.

Fred era cocoţat pe gard, privindu-i pe cei doi. Când Niniver şi Marcus se apropiară, Fred zâmbi larg şi îi salută cu o aplecare a capului.

— Ne întrebam unde aţi plecat, milady.

— Am avut treabă cu domnul Cynster.

Trase de frâie.

Când câinii se adunară în jur, vârându-şi nasurile prin gard ca să miroasă iapa şi mânzul, Fred o văzu mai bine, apoi se uită la Marcus şi ochii i se aprinseră.

— Cerule! Ce s-a întâmplat cu voi doi?

— Este o poveste lungă, pe care fără îndoială o s-o spunem curând tuturor.

Cu o expresie dură, Marcus aruncă o privire spre grajd.

— Dar, mai întâi de toate, McDougal este aici?

Ochii lui Fred se îngustară. Se răsuci şi sări de pe gard.

— Dacă vă referiţi la domnul care pretinde că a fost unul dintre prietenii tinerilor stăpâni, acelaşi care a venit ieri în vizită şi a văzut-o pe Lady Carrick şi pe care Ferguson

l-a urmărit afară ca să se asigure că părăseşte conacul, da. A sosit acum vreo jumătate de oră. Ultima oară când l-am văzut, Sean îi plimba calul prin curte.

— El este.

Niniver schimbă o privire cu Marcus, apoi se uită la Fred.

— Poţi să deschizi uşa din spate a grajdului pentru noi?

Cu faţa sumbră, Marcus dădu din cap.

— Hai să intrăm, să aflăm unde se află McDougal şi ce face şi apoi să hotărâm cum procedăm.

Fred deschise uşa din spatele grajdului, iar ei intrară cu caii în întuneric. Câinii îi urmară. Niniver şi Marcus descălecară în timp ce Mitch îşi făcu apariţia.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu voi?

— Mai târziu, spuse Marcus. Mai întâi, trebuie să aflăm dacă McDougal încă este înăuntru, unde se află şi ce face.

Mitch ieşi în curtea grajdului şi îl chemă pe Sean. Tot ce avea de făcut Niniver era să le spună celor trei bărbaţi că McDougal încercase să-l ucidă pe Marcus prefăcându-se că o răpise şi că McDougal avea de gând să o forţeze să se mărite cu el ca să capete controlul clanului, iar cei trei urmau să facă orice ar fi dorit ea.

Mitch merse în casă ca să întrebe de McDougal.

Între timp, ca acesta să nu fugă călare, Sean luă şaua de pe calul bărbatului şi îl dezlegă, ducându-l în capătul îndepărtat al grajdului.

Mitch se întoarse cu Ferguson.

Niniver opri cu o fluturare a mâinii întrebările lui Ferguson înainte ca acesta să apuce să le rostească.

— O să explicăm totul mai târziu. Deocamdată, trebuie să aflăm unde este McDougal şi ce face.

Ferguson clipi, dar răspunse ordinului.

— A cerut să vă vadă. L-am dus în salon şi am plecat să vă caut. Când l-am întrebat pe Sean, mi-a spus că Oswald dispăruse, aşa că i-am zis lui McDougal că aţi plecat la plimbare călare. S-a gândit, apoi a cerut să vă lase un

bilet. L-am dus în bibliotecă – nu l-aş fi lăsat singur, dar aproape că mi-a ordonat să ies. Ferguson făcu semn cu capul spre casă. Încă este acolo – am lăsat un lacheu la uşă ca să mă anunţe în clipa în care termină şi este gata de plecare.

— Nu vrem să plece.

Marcus întâlni privirea lui Niniver.

— McDougal este periculos nu doar pentru tine, ci şi pentru mine. Trebuie să punem capăt acestor lucruri acum!

Niniver cugetă iute; din câte vedea, singura dovadă concretă pe care o aveau că McDougal fusese cel care îl închisese pe Marcus în mină şi îl lăsase să moară era că Marcus îi recunoscuse glasul. Nu ştia ce influenţă aveau cei din familia lui McDougal, dar reuşiseră deja să-l elibereze de o acuzaţie majoră, chiar dacă după aceea îl alungaseră de pe pământurile lor. Măsurându-şi cuvintele, spuse:

— Vreau ca McDougal să intre după gratii, acolo unde nu ne poate face rău nici mie, nici ţie şi nici clanului sau altcuiva vreodată. Aşa că – aruncă o privire către membrii clanului ei – vreau să ne spună mai multe. Trebuie să îl încurajăm să ne dea destule dovezi pentru a ne asigura că nu poate scăpa. Întorcându-şi privirea spre Marcus, afirmă: O să merg înăuntru să mă schimb. Îl privi pe Ferguson. Vreau să intri şi să îi spui lui McDougal că m-am întors, mă schimb şi o să vin în scurt timp. Imaginându-şi întâlnirea lor, adăugă: Lasă-l să stea în bibliotecă – o să vorbesc cu el acolo.

Marcus se îndreptă de spate.

— Nu singură!

O singură privire către chipurile celorlalţi îi arătă că erau cu toţii de acord. Nu se putu abţine să nu zâmbească uşor, dar coborî capul.

— Nu chiar, dar pentru el o să pară că sunt singură. Vreau ca voi toţi să fiţi pe hol, ascultând la ambele uşi – cea principală şi cea din capătul îndepărtat. Luaţi-le şi pe Hildy, pe doamna Kennedy şi pe Gwen. Vreau să am martori la orice o să spună, dar nu o să vorbească liber dacă o s-o afle că mai e cineva în încăpere. Dacă intru, iar voi toţi vă

strecuraţi în tăcere, nu există niciun motiv pentru care să îşi dea seama că sunteţi acolo. De îndată ce spune suficient, puteţi intra cu toţii, ca să-l ţinem până când sosesc autorităţile.

Privirea lui Marcus nu îi părăsise chipul; ea îi putu citi nehotărârea în ochi. Ştia că planul ei era cel mai simplu şi, cel mai probabil, avea să reuşească; pe de altă parte, dacă McDougal îşi dădea seama şi încerca să o captureze ca să o folosească drept ostatică…

Privindu-l în ochi pe Marcus, ea spuse:

— Este cea mai bună cale.

Buzele lui se răsuciră într-o grimasă, iar el îşi coborî privirea către câinii care şedeau lungiţi în jurul picioarelor ei.

— Ia câinii cu tine! Se uită în ochii ei. Sunt de acord că, dacă adunăm mai multe dovezi împotriva lui McDougal, o să ne fie mai uşor să ne ocupăm de el aşa cum trebuie, dar ai nevoie de protecţie, iar câinii ţi-o pot oferi.

Ea încuviinţă cu ardoare din cap.

— Este o idee excelentă! O să-i iau pe toţi cu mine – nu are cum să ştie că nu îi iau adesea cu mine în casă. Iar zgomotul ghearelor lor o să acopere orice sunet pe care tu sau ceilalţi aţi putea să îl faceţi.

Ceilalţi bărbaţi fură de acord cu ideea lui Marcus pentru planul ei şi puseră imediat planul în acţiune. Niniver strigă câinii să vină la picior şi, împreună cu Ferguson şi Mitch, intră în casă.

După ce se asigură că McDougal încă era în bibliotecă, Mitch se întoarse la uşa laterală şi le făcu semn celorlalţi să intre; aceştia lăsară băieţii de la grajd să păzească caii, cu instrucţiuni foarte stricte de a se asigura că McDougal nu avea să încerce să ia vreunul şi să fugă.

Când Marcus, Sean şi Fred i se alăturară lui Mitch în holul lateral, acesta murmură:

— McDougal era vesel ca un cintezoi când a auzit că Lady Carrick a venit acasă şi o să coboare în curând ca să-l întâlnească. Este instalat în bibliotecă, aşa cum a dorit ea.

Ferguson îi întâlni în capătul holului care se întindea

de-a lungul bibliotecii.

— Aş putea să jur că nemernicul trecea în revistă registrele contabile ale moşiei când am intrat!

Zâmbetul lui Marcus fu precum zâmbetul unui prădător.

— Lasă-l să viseze! Nu o să dureze mult.

Două minute mai târziu, Niniver coborî în grabă scara principală, câinii mişunând în jurul ei. Coti pe hol, iar Marcus văzu că, pe lângă faptul că se schimbase într-o rochie de zi de un albastru-deschis, se spălase pe faţă şi făcuse eforturi pentru a înlătura toate semnele că fusese în mină.

Ea îl văzu şi îi flutură un zâmbet scurt. Le şopti lui şi celorlalţi:

— Gata?

Încuviinţară cu toţii din cap. Trecu pe lângă ei şi înaintă; câinii, încântaţi că le fusese îngăduit să rămână cu ea, tropăiră fericiţi de o parte şi de alta şi în spatele ei. Bărbaţii erau în urma lor, străduindu-se să meargă în tăcere.

Când se apropiară de uşa principală a bibliotecii, peste capul lui Niniver, Marcus le zări pe domnişoara Hildebrand, doamna Kennedy, Gwen şi pe una dintre servitoarele mai în vârstă strecurându-se din holul lateral şi ocupându-şi poziţia, ascultând la uşa de serviciu de la capătul celălalt al bibliotecii.

Niniver ajunse la uşa principală. Apucă clanţa, se întoarse ca să-i vadă încă o dată pe toţi, apoi deschise uşa şi, calmă şi cu obişnuita ei siguranţă, păşi înăuntru.

Lăsă uşa întredeschisă şi, cu câinii împingând din spate, lucrul acesta nu păru deloc neobişnuit.

Marcus ocupă locul din partea cu balamale a uşii, în timp ce Ferguson, Sean şi Mitch se îngrămădiră pe partea cealaltă. Prin distanţa îngustă dintre uşă şi cadru, Marcus putu să îl vadă pe McDougal aşezat pe scaunul din spatele biroului lui Niniver.

Nemernicul acela chiar se uitase pe registrele contabile ale moşiei, dar, odată ce intră Niniver, închise iute

registrul pe care îl citea şi se ridică în picioare.

— Bună dimineaţa, domnule McDougal. Tonul îngheţat al lui Niniver confirmă faptul că şi ea observase ocupaţia lui McDougal. Se opri în mijlocul încăperii. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că aţi venit din nou în vizită atât de curând după ziua de ieri. Credeam că a fost destul de clar dezinteresul meu de a mai vorbi.

Zâmbetul lui McDougal fu o combinaţie de îngâmfare şi de linguşeală.

— Într-adevăr, aşa este, dar astăzi mă aflu aici într-o misiune caritabilă. Cred mai degrabă că o să fii recunoscătoare că am găsit de cuviinţă să nu iau în seamă cuvintele tale de ieri şi că am venit să îţi spun veştile grave pe care le aduc.

Niniver îşi păstră atitudinea de gheaţă, dar îi făcu jocul, părând vag nesigură şi puţin neliniştită.

— Ce veşti grave?

Pocnind din degete, ordonă câinilor să şadă.

— Mă tem că este vorba despre Cynster.

McDougal făcu un efort să afişeze o expresie de îngrijorare sumbră.

Niniver fu nevoită să se întrebe dacă McDougal credea cu adevărat că era destul de naivă încât să creadă o asemenea prefăcătorie.

Cu gravitate, McDougal clătină din cap.

— A fost grav rănit şi te cheamă. Îşi fixă privirea asupra ei. M-am oferit să vin să te iau ca să te duc la el.

Făcu semn cu mâna către birou.

— Cum erai plecată, îţi scriam un bilet. Dar cei care au grijă de el spun că trebuie să vii de îndată dacă doreşti să îl vezi. Nu vreau să te necăjesc, dar nimeni nu ştie cât mai are de trăit.

Ea îşi putu imagina cu uşurinţă cum ar fi reacţionat la această veste dacă nu ar fi mers călare la Bidealeigh în dimineaţa aceea; s-ar fi panicat şi, lăsând la o parte antipatia ei faţă de McDougal, ar fi mers cu el doar pentru a ajunge la Marcus. Trase aer în piept; emoţiile o copleşiră când îşi dădu seama ce ar fi făcut şi începu să tremure în

mod vizibil.

— Unde este?

— La hanul din sat.

Un loc în care nu ar fi avut nicio ezitare să-l însoţească pe McDougal, dar la camerele de deasupra hanului se putea ajunge urcând o scară exterioară. Cu hangiul ocupat în cârciuma de la parter şi familia în bucătărie, acele camere ar fi putut fi locul perfect pentru ceea ce cu siguranţă McDougal avea în minte. Întrebă:

— Este la han?

McDougal încuviinţă.

— Într-una dintre camerele de deasupra.

Ea se încruntă.

— Şi familia lui?

— Hangiul a trimis vorbă. Ar trebui să fie alături de Cynster până când ajungem noi acolo.

McDougal ocoli biroul.

Câinii se ridicară, strecurându-se între el şi ea. Cu privirea atrasă de aceştia, McDougal se opri, apoi o privi în ochi.

— Trebuie să mergem imediat. Cynster era într-o stare gravă când am plecat. S-ar putea să nu mai supravieţuiască multă vreme.

— De fapt, McDougal, sunt perfect sănătos. Marcus intră în încăpere. Cu privirea aţintită asupra lui McDougal, arcui o sprânceană. Tu cum eşti?

Niniver îi aruncă o privire lui Marcus. Când el se opri lângă umărul ei, ea se întoarse spre McDougal şi îi văzu ochii bulbucaţi, gura căscată şi îngrozită.

McDougal ţâşni spre uşile de sticlă care dădeau pe terasă şi pe pajiştea de dincolo de aceasta. Uşile erau deschise; le împinse larg şi năvăli prin ele.

Câinii săriseră în picioare. Fuga din faţa câinilor de vânătoare transforma orice în pradă. Niniver dădu câinilor ordin să-l urmărească. Toţi cinci zburară prin uşile deschise, săriră peste balustrada terasei şi alergară peste pajişte.

Îl doborâră pe McDougal în mijlocul întinderii de iarbă.

Câinii erau antrenaţi să ţină pe loc pradă, nu să

muşte. McDougal se zbătu, încercând să-i îndepărteze, dar nu se putu pune cu cinci câini de vânătoare bine antrenaţi.

Marcus îi făcu semn lui Niniver să iasă pe uşile de sticlă, apoi o urmă. Ceilalţi intrară în bibliotecă şi se ţinură după ei în vreme ce, unul lângă altul, ea şi el coborâră treptele terasei şi merseră fără să se grăbească pe pajişte.

Niniver bănui că toţi se bucurau la vederea lui McDougal imobilizat de câini.

Când ajunseră lângă el, bărbatul era ţinut cu faţa în jos de doi câini lungiţi pe spinarea lui, în timp ce alte două animale îi prinseseră mânecile cu dinţii şi îi ţineau mâinile pe iarbă, larg desfăcute. Câinele care rămăsese se plimba încolo şi încoace prin faţa lui, aşteptând o încercare de a fugi.

McDougal capitulase şi stătea lungit sub ei.

— Ia-i de pe mine!

Marcus aşteptă până când Niniver dădu comanda, apoi întinse mâna pe lângă câini, apucă gulerul lui McDougal şi îl ridică în picioare.

Îl răsuci cu faţa spre el şi zâmbi.

— În cazul în care crezi că o să scapi cu vorba…

Îşi înfipse pumnul în chipul lui McDougal. Oasele trosniră, iar bărbatul se clătină.

Marcus îi dădu drumul. McDougal îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe pajişte la picioarele lui Marcus şi ale lui Niniver.

Sean, care se oprise într-o parte, îl privi de sus pe McDougal cu un dezgust făţiş, apoi clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să-l loveşti aşa de tare. Acum nu poţi să-l mai loveşti încă o dată.

Frecându-şi pumnul, Marcus îl studie pe McDougal şi, fără tragere de inimă, ajunse la concluzia că bărbatul îşi pierduse cu adevărat cunoştinţa. Ridică din umeri.

— Se poate întotdeauna şi mai târziu.

Sean îşi înclină capul, cugetând.

— Destul de adevărat.

Marcus se uită la Niniver, apoi se întinse şi o prinse de mână.

Ea îi strânse degetele şi îşi ridică privirea de la silueta întinsă a lui McDougal la chipul lui Marcus.

Pentru un moment îndelungat, îşi lăsă pur şi simplu mintea şi simţurile să o soarbă – frumuseţea ei diafană şi acei ochi fabulos de vii, precum albăstrelele. Recunoscu în sinea lui ce însemna ea cu adevărat pentru el.

Privirea ei era aţintită într-a lui, iar el simţi că Niniver se gândea la acelaşi lucru.

Apoi strânsoarea degetele ei crescu, strângându-i mâna, şi se uită la ceilalţi care se îngrămădeau în jurul lor – membrilor clanului care fuseseră martori pe hol la perfidia lui McDougal li se alătură cei din casă, atraşi de agitaţie, care ieşiră din bibliotecă.

Niniver trase aer în plămânii dintr-odată încordaţi.

— Am de făcut un anunţ.

Toată lumea se uită, inclusiv bărbatul de lângă ea. Ridicându-şi capul, continuă:

— Eu şi domnul Cynster intenţionăm să ne căsătorim…

Adăugă cuvintele „în curând”, dar acelea fură înecate de urale, bătăi din palme şi felicitări care curseră peste ei.

Se întoarse spre Marcus ca să vadă cum reacţionase la faptul că ea preluase iniţiativa. El îi întâlni privirea şi tot ce văzu Niniver în ochii lui albaştri ca miazănoaptea fură căldură şi încuviinţare.

Tot ce văzu fu dragoste.

Degetele lui lungi se mişcară peste ale ei, apoi îi ridică mâna şi, delicat, încet, îi sărută degetele.

— Mulţumesc.

Inima ei tresăltă.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Pentru că m-ai văzut şi ai crezut în mine, în cine sunt cu adevărat, şi pentru că mă iubeşti pentru mine însămi. Pentru că mi-ai dat şansa să devin cine sunt alături de tine.

Zâmbetul lui fu tot ce ea îşi dorea.

— Ai fost întotdeauna Niniver, întotdeauna ai avut această putere.

O trase spre el, iar ea se ridică pe vârfuri în timp ce el

îşi coborî capul, şi se sărutară.

Iar mulţimea din jurul lor strigă, aplaudă şi ovaţionă, iar câinii lătrară şi se învârtiră în jurul lor.

Capitolul 17

Niniver descoperi iute că anunţul căsătoriei fusese partea uşoară. Să facă paşii următori şi, în acelaşi timp, să se ocupe de problema cu Ramsey McDougal şi tentativele lui de crimă, era considerabil mai complicat.

Însă faptul că îşi declaraseră intenţiile o făcuse să se simtă din ce în ce mai nerăbdătoare să ajungă la altar şi, cu Marcus alături de ea se simţi ca şi cum ar fi putut cuceri lumea. Nu voia să piardă acel sentiment.

După ce se asigurase că McDougal, care acum mârâia şi îşi ţinea falca, era reţinut în spatele unei uşi încuiate din pivniţă, ea şi Marcus se întoarseră în bibliotecă. O rapidă trecere în revistă a opiniilor sugeră că, dacă voiau să rezolve lucrurile cu repeziciune, aveau nevoie de sprijinul altor persoane.

— Dar mai întâi, spuse Marcus, privind în jos la ţinuta lui sfâşiată şi plină de praf, trebuie să mă spăl şi să mă schimb în ceva prezentabil.

— Trebuie să trimitem vorbă şi oamenilor tăi.

Explică apoi cum lăsase lucrurile la Bidealeigh.

— Doamna Flyte o să fie neliniştită, aşa cum o să fie şi soţul ei când o să se întoarcă.

Îi spuse ce le scrisese în biletul trimis prin Johnny celor din Vale.

Marcus încuviinţă şi întinse mâna după hârtie şi condei.

— Ar fi bine să trimit degrabă un bilet la Vale ca să le spun că suntem bine şi că trebuie să se grăbească – asta, ca să le dăm vestea logodnei noastre.

— Aş putea să sugerez să te referi la asta ca fiind „iminenta noastră nuntă”?

Când el o privi în ochi, ea ridică din umeri.

— Dacă dorim să fie totul rapid, pare înţelept să începem pregătirile.

El zâmbi larg, înmuie vârful în călimară şi începu să scrie.

— Faptul că tata şi Thomas nu sunt deja aici sugerează că ei şi, de asemenea, mama şi Lucilla erau plecaţi. Făcu o pauză, recitind ceea ce scrisese. Cel mai probabil, se întorc acasă pentru masa de prânz. Să le spun ca după aceea să vină în vizită?

— Da, avem nevoie cel puţin de părinţii tăi, şi cred că şi de Thomas.

După ce încheie scurta misivă către familia lui, ea adăugă câteva rânduri pentru Thomas şi îl trimiseră pe Sean să ducă scrisoarea în Vale. După ce se ocupară de asta, Marcus îl trimise pe Fred cu un bilet adresat angajaţilor săi de la Bidealeigh, cu instrucţiuni de a se întoarce cu scrisorile şi funda care se aflau pe biroul lui, precum şi cu bagajul lui gata făcut.

Apoi se ocupară de chemarea magistratului local, Sir Godfrey Riddle. Cu ajutorul lui Marcus, Niniver întocmi o misivă cu grijă, în care declara că prinseseră un răufăcător şi că aveau dovezi pe care să le prezinte în faţa lui Sir Godfrey; îi cerură şi acestuia să treacă pe acolo în după-amiaza aceea.

Fred se întoarse cu bagajul lui Marcus. Acesta o lăsă pe Niniver să scrie în timp ce el merse sus ca să se spele şi să se schimbe de hainele distruse. Se întoarse în timp ce ea sigila misiva către Sir Godfrey. O puse în mâinile lui Mitch; acesta îşi luă rămas-bun şi plecă.

Apoi Ferguson băgă capul ca să anunţe masa de prânz şi merseră împreună către salon, unde li se alătură Hildy. Până atunci, nici Niniver şi nici Marcus nu explicaseră nimănui din clan ce se întâmplase înainte de a se fi întors la conac plini de praf, zgâriaţi şi cu vânătăi. Îndemnată de întrebările entuziasmate ale lui Hildy, Niniver îşi dădu seama că modul cel mai simplu de a elimina speculaţiile era să spună povestea tuturor celor din casă, lăsându-i pe

aceştia să o zică altora din clan.

Un lucru la care clanul se pricepea de minune era să împrăştie veştile în lung şi în lat.

Îi explică lui Marcus ce avea de gând. El aprobă.

— O idee bună. Altfel, o să sfârşim prin a repeta povestea iar şi iar, iar astfel povestea o să se transforme în ceva nemaiauzit. Zâmbi. A fost destul de nemaiauzit, dar cred că nu este un lucru pe care vreunul dintre noi trebuie să şi-l amintească mai mult decât este necesar.

De îndată ce terminară de mâncat, îi ceru lui Ferguson să îi cheme pe toţi angajaţii prezenţi în momentul acela la conac. Deşi se strădui din toate puterile să îşi menţină obişnuita mină nepăsătoare de majordom, şi el, ca toţi ceilalţi, păru incapabil să nu zâmbească.

Însoţită de Marcus şi de Hildy, merse în salon. Se aşeză în fotoliul ei obişnuit. În loc să ia loc în fotoliul pereche din faţa căminului, Marcus ocupă un loc puţin mai în spatele fotoliului ei, cu o cizmă sprijinită de apărătoare şi un braţ odihnindu-se elegant pe şemineu.

Angajaţii se aliniară, cu toţii nerăbdători să le audă povestea. Ea le îndrumă pe femeile mai în vârstă să ia loc, în vreme ce bărbaţii şi servitoarele mai tinere rămaseră în picioare. Când toată lumea fu acolo ea aruncă o privire către Marcus.

— Începe tu!

El o privi în ochi încuviinţă din cap aproape imperceptibil, apoi se uită la mulţimea adunată.

— Eram gata să plec de la Bidealeigh azi-dimineaţă, având intenţia de mă întoarce aici, când menajera mi-a înmânat un bilet găsit pe scara de la intrare.

Continuă, relatând ceea ce făcuse. Niniver interveni ca să explice cum dispăruse panglica ei preferată, cu cameea ataşată, cu o zi mai înainte, probabil din bibliotecă, la ceva vreme după ce McDougal îi făcuse o vizită.

— Mi s-a părut că l-am văzut strecurând ceva în buzunar când s-a întors cu spatele la birou, spuse Ferguson. Dar nu mi-a dat prin cap ce ar fi putut să ia.

Ea clătină din cap.

— Sunt sigură că acolo am lăsat-o, dar mai târziu nu am mai găsit-o.

Aruncă o privire spre Marcus.

El continuă povestirea.

— Aşa că am pornit călare spre mină, cea în care schelele erau încă în picioare.

Cei mai mulţi dintre bărbaţii de prin partea locului ştiau unde se afla aceasta; se clătină din cap de jur-împrejurul încăperii.

Ea se relaxă şi ascultă. Deşi cuvintele lui Marcus erau la obiect, dată fiind legătura dintre ei, putu cu uşurinţă să se pună în locul lui; ştiind cum s-ar fi simţit dacă s-ar fi presupus că el fusese cel răpit, iar ea intrase în mină, sperând să îl găsească, putu să îi aprecieze emoţiile şi intensitatea tuturor sentimentelor.

După ce descrise cum McDougal dărâmase suportul tunelului, adăugând faptul că probabil îl slăbise înainte, şi relată cuvintele pe care McDougal i le adresase, bărbaţii din clan începură să se foiască, neliniştiţi şi agitaţi, dorind răzbunare.

Marcus o privi.

— Am observat că era o mică deschizătură în colţul din stânga sus, unde pietrele căzute nu umpluseră cu totul tunelul. Am început să sap acolo.

Când el clătină din cap, ea îşi drese glasul şi privi la chipurile din jur.

— Mă hotărâsem să fac o vizită la Bidealeigh în dimineaţa aceasta, fără să ştiu că domnul Cynster avea de gând să se întoarcă. Sean şi ceilalţi de la grajduri erau afară, în ţarc, având grijă de o iapă, aşa că l-am înşeuat pe Oswald şi am plecat călare. Am oprit la bătrânul Egan…

Continuând să spună tot ce o dusese să intre în vechea nună şi să îl găsească pe Marcus prins în spatele peretelui de pietre, îşi dădu seama că era o modalitate excelentă de a repeta ce trebuia să le spună celorlalţi – familiei lui Marcus, lui Thomas şi lui Sir Godfrey – când aveau să vină.

Atât ea, cât şi Marcu îşi scurtară povestea, eliminând

mare parte a dramei, momentele de groază şi euforia ulterioară. Pe măsură ce se apropiară de sfârşitul poveştii, când câinii ei îl doborâseră pe McDougal pe pajişte, recunoscu în sinea ei că, spunându-le membrilor clanului ce se întâmplase, puteau lăsa în urmă ce se întâmplase.

Când povestea fu gata şi toată lumea încetase să exclame, ea încheie:

— Noi – eu şi domnul Cynster – v-am spus toate acestea ca voi să le auziţi de pe buzele noastre şi să le spuneţi celorlalţi membri ai clanului, pe lângă vestea că o să ne căsătorim, de îndată ce o să putem face aranjamentele necesare.

Angajaţii aplaudară şi îi ovaţionară din nou, apoi, strălucind de încântare, ieşiră pe rând, sporovăind deja şi siguri că aveau să le dea vestea tuturor rudelor de îndată ce puteau.

Marcus se lăsă pe vine lângă scaunul lui Niniver. Când ea întoarse capul, el o privi în ochi.

— Cred că a mers bine.

Niniver încuviinţă. După un ochi aruncat spre cei care se retrăgeau, murmură:

— Sincer, nu îmi amintesc ca membrii acestei gospodării să fi zâmbit vreodată atât de mult.

El schiţă un zâmbet. Nu îi spuse că şi ea, la rândul ei, zâmbea şi că o făcuse mai des decât o văzuse vreodată zâmbind. Se ridică, apoi o mişcare de afară îi atrase atenţia.

— Ah, avem vizitatori! Şi se pare că familia mea a luat în serios asigurarea că nu mai există niciun pericol. Au adus până şi copiii.

Într-adevăr, cu excepţia lui Annabelle, care se afla încă la Londra, venise întreaga familie a lui Marcus: părinţii lui, fraţii mai mici, plus Lucilla şi Thomas şi fiicele lor gemene, Chloe, cea mare, şi Christina.

Catriona, Lady Cynster, îşi conduse familia pe scările verandei, unde Marcus şi Niniver aşteptau. Mama lui se opri înaintea lor şi îi studie, apoi zâmbi, întinse larg braţele şi îi îmbrăţişă.

— Dragii mei, sunt *atât* de mulţumită pentru voi!

Lord Richard era pe urmele soţiei sale. Când Catriona le dădu drumul şi se dădu într-o parte, Richard se năpusti să o sărute pe Niniver pe obraz.

— Bine ai venit în familie, draga mea! Suntem un grup de nebunatici, dar te o să te obişnuieşti cu noi.

Zâmbetul lui Richard îndepărtă orice urmă de ameninţare din vorbele lui. Niniver simţi că timiditatea ei obişnuită şi nesiguranţa în societate se evaporară. Privi cum Richard căută ochii fiului său şi zâmbi larg. Întinse mâna.

— Bine ai venit în club! Acum o să înţelegi toate cârcotelile pe care eu şi Thomas le împărtăşim.

Marcus izbucni în râs. O privi pe Niniver cu un zâmbet strâmb.

— Oh, cred că deja înţeleg o parte din ele.

Apoi Lucilla fu şi ea acolo, precum şi Thomas, fiecare ţinând de mână pe una din fetiţele lor. Câteva momente mai târziu, Calvin şi Carter se alăturară grupului. Niniver se aşteptase să se simtă copleşită, dar mâna lui Marcus o găsi pe a ei, degetele lui se împletiră cu ale ei, iar ea descoperi că nu era chiar atât de dificil să se relaxeze, să zâmbească şi să lase căldura aceea exuberantă să o inunde.

Stăteau încă pe verandă când zgomotul copitelor care venea de pe alee îi făcu să privească într-acolo. Sir Godfrey călărea un murg frumos. Sean îşi făcu apariţia ca să ia calul. După ce descălecă şi îi dădu frâiele, Sir Godfrey merse către scară. Se opri la baza acesteia şi ridică privirea către toate chipurile.

— Măi să fie! Asta arată ca o adunare de familie.

— Fără îndoială, este, Godfrey, dragule, spuse Catriona, dar înţeleg că este un criminal prin preajmă.

— Ah, da? Atunci este în regulă.

Sir Godfrey începu să urce treptele.

— Dar cu ce ocazie?

Marcus îi spuse. Sir Godfrey fu măgulitor în complimentele faţă de amândoi.

— O pereche excelentă, nu? Da, da, foarte potrivită în

multe privinţe.

— Vă rog, zise Niniver, înroşindu-se şi făcând semn cu mâna către uşa deschisă, intraţi şi luaţi loc.

— Desigur.

Marcus îi îndemnă înainte pe mama şi pe sora sa, pe Thomas şi pe copii.

— Avem o poveste de spus şi este numai bine că aţi venit cu toţii – vă putem spune tuturor în acelaşi timp.

Se treziră cu toţii aşezaţi în salon. Niniver se aşeză în fotoliul ei obişnuit, în vreme ce Catriona ocupă fotoliul din faţa ei, iar Lord Richard se opri în faţa lui Marcus, stând în picioare în spatele fotoliului soţiei lui, cu un braţ sprijinit pe şemineu. Thomas şi Lucilla luară loc pe canapea, fiecare ţinând în braţe una dintre copile. Calvin şi Carter aduseră scaune cu spătarul drept şi le aşezară în spatele canapelei, cu faţa către cămin, în vreme ce Sir Godfrey se aşeză pe fotoliul din faţa canapelei.

— Ei bine… De sub sprâncenele stufoase, Sir Godfrey se uită la Marcus. Aş putea să îţi sugerez să începi cu începutul, oricare ar fi acesta?

Marcus ezită, apoi scoase din buzunarul hainei scrisoarea de la Glencrae.

— În realitate, începutul se află în urmă cu câţiva ani. Aveam motiv să mă întreb de ce un bărbat ca Ramsey McDougal dădea târcoale prin Ayr, aşa cum o făcea de câţiva ani, aşa că i-am scris unuia dintre verii noştri din Highlands – contele de Glencrae – şi l-am întrebat ce ştie despre McDougal.

Deschise scrisoarea şi citi cu glas tare răspunsul contelui.

Sir Godfrey pufni.

— Şi eu m-am întrebat. Am dat peste McDougal din când în când în societate şi întotdeauna mi s-a părut a fi un personaj dubios. Nu tocmai de calitate. Se pare că amândoi am avut dreptate să îl privim cu scepticism.

Sir Godfrey îl fixă pe Marcus cu un ochi viclean.

— Înţeleg că McDougal este criminalul de care trebuie să mă ocup?

Marcus încuviinţă din cap.

— McDougal se află momentan în pivniţă, în spatele unei uşi încuiate. Ca să explic, se pare că avea planuri în ceea ce o priveşte pe Niniver – să se căsătorească cu ea, într-un fel sau altul, şi, drept urmare să preia controlul asupra averii Carrick şi, de asemenea, a moşiei clanului.

Calm, pas cu pas, Marcus expuse ceea ce acum ştiau deja că făcuse McDougal.

La fiecare dezvăluire, Sir Godfrey îl oprea pe Marcus şi întreba ce dovadă exista, ce martori puteau chema, care să ateste adevărul şi ce credeau că se întâmplase. Cu toată amabilitatea făţişă, Sir Godfrey era un bărbat din cale-afară de viclean; pe măsură ce povestea despre perfidia lui McDougal continua, era limpede că absorbea fiecare cuvânt.

Când Marcus descrise ce se petrecuse când răspunsese biletului de la McDougal şi mersese la vechea mină de plumb, Niniver observă o schimbare la toţi membrii familiei lui. O tensiune crescândă în bărbaţi şi o stare de alertă în Lucilla şi Catriona. Thomas arăta sumbru şi până şi gemenele îşi aţintiseră ochii mari asupra lui Marcus şi păreau neobişnuit de serioase.

În cele din urmă, Marcus se opri şi se uită la Niniver. Aceasta îi întâlni scurt privirea, apoi continuă povestea, explicând cum mersese la Bidealeigh, îşi dăduse seama ce se întâmplase din scrisori şi din panglica pe care Marcus se lăsase pe biroul său, apoi pornise în căutarea lui.

Lucilla şi Thomas şi fraţii lui Marcus fură fascinaţi de modul în care îşi folosise câinii şi talentele deosebite ale acestora pentru a-l localiza.

Apoi Marcus luă din nou frâiele şi completă povestirea, trecând cu isteţime peste momentele mai încărcate emoţional, rezumându-se la faptele simple.

Când, împreună, povestiră cuvânt cu cuvânt ce spusese McDougal când ea se întorsese în bibliotecă şi îl găsise uitându-se prin registrele contabile ale moşiei, Sir Godfrey mormăi:

— Un ou stricat, de la un capăt la celălalt, şi nici

măcar prea inteligent.

Îi privi cercetător pe Marcus şi pe Niniver.

— Înţeleg că aveţi alţi oameni care au auzit?

Ea încuviinţă.

— Câţiva membri ai clanului şi, de asemenea, fosta mea guvernantă, domnişoara Hildebrand.

Marcus descrise scena finală.

— Aha! Sir Godfrey zâmbi larg. Aşadar, a fugit, nu? Excelent. Asta este cea mai bună recunoaştere a vinei.

Aruncă o privire către Richard, apoi către Catriona şi ceilalţi, după care Sir Godfrey se uită la Niniver.

— Draga mea, cred că putem rezolva asta foarte rapid, cu atât mai mult cu cât sunt prezenţi trei proprietari de pământ locali: Lord Richard şi Lady Catriona, dumneata şi domnul Cynster. Dacă aş putea vorbi cu membrii clanului dumitale – cei care au auzit ce a spus McDougal cred că pot ajunge la o judecată rapidă, ca să vi-l iau pe McDougal de pe cap.

— Majordomul nostru, Ferguson – Niniver se uită la Marcus, iar acesta merse să tragă cordonul clopoţelului –, o să aranjeze să discutaţi cu oricine doriţi.

Ferguson sosi prompt şi, din câteva vorbe scurte, totul fu aranjat. Sir Godfrey se ridică şi îşi arcui sprâncenele spre Lord Richard.

— Richard, Marcus şi, poate, în circumstanţele date, ai putea să vii şi dumneata, Thomas?

Sir Godfrey îi spuse lui Niniver:

— Întrucât ţinta principală a lui McDougal aţi fost dumneata şi clanul, probabil ar fi mai bine dacă nu ai fi prezentă la interogatoriu, dar Thomas poate reprezenta clanul indirect, ca să spunem astfel.

— Da, desigur.

Dacă Marcus avea să fie prezent, Niniver avea încredere totală că toate uneltirile lui McDougal urmau să fie date în vileag.

— Şi, pe lângă asta – ochii lui Sir Godfrey sclipiră în timp ce se întoarse cu spatele –, aş crede mai degrabă că ai de organizat o nuntă. Distracţii excelente, nunţile Cynster!

Spunând acestea, îl urmă pe Ferguson afară din încăpere, urmat de grupul de domni.

— Aşa deci!

După ce o luă pe Christina în braţe ei, Catriona, cu ochii verzi aprinşi, se uită de la Niniver la Lucilla, apoi înapoi.

— Cred că Godfrey are dreptate. Trebuie să facem planuri. Tu şi Marcus aţi decis când doriţi să vă căsătoriţi?

Niniver clipi des.

— Ne-am gândit… cât se poate de repede.

Catriona făcu ochii mari, în mod limpede cugetând, apoi zâmbi.

— Într-adevăr, de ce nu? Aşadar…

O privi întrebătoare pe Niniver.

— Primul lucru pe care trebuie să îl decidem este *când* înseamnă, de fapt, „cât se poate de repede”.

Niniver se pregătise în sinea ei, aşteptându-se să se simtă copleşită. În schimb, deşi Catriona şi Lucilla aveau o mulţime de păreri şi de idei pe care le împărtăşeau deschis, amândouă ţinură cont de părerea ei, ba, mai mult, o încurajară să îşi spună propriile dorinţe şi preferinţe.

— Nunta este ziua *ta*, draga mea, decretă Catriona. De dimineaţă până noaptea, *tu* eşti cea care alege.

Oarecum spre surprinderea lui Niniver, ambii fraţi ai lui Marcus – Calvin, un tânăr domn elegant şi sofisticat, şi Carter, cel mai tânăr din neam, un artist în devenire şi mai degrabă tăcut şi, judecă Niniver, mai sensibil – se alăturară, având la fel de multe sugestii ca Lucilla, deşi, în general, în privinţa unor aspecte diferite ale zilei, cum ar fi fost câţi oaspeţi ar putea încăpea în mica biserică a orăşelului.

— Dacă ne-am descurcat cu nunta Lucillei, o să ne descurcăm şi cu aceasta.

Carter îi zâmbi încurajator lui Niniver.

— Şi am impresia că Niniver şi Marcus ar prefera o petrecere mai mică.

Amintindu-şi de nunta Lucillei – imensă, după standardele locale –, Niniver aruncă o privire către Catriona.

— Ştiu că neamul Cynster este numeros, dar dacă ne-am limita doar la familie?

Catriona zâmbi liniştitor.

— Nu o să fie nicio problemă. Îl putem lăsa pe Marcus să hotărască pe cine din familie să invite mai exact, dar o să ne străduim să păstrăm balanţa între cele două clanuri, ca să zic aşa.

Fură cu toţii de acord că trebuiau făcute anunţurile de căsătorie şi, în final, hotărâră o dată peste aproape patru săptămâni.

— Dar asta o să-ţi dea timp să îţi faci rochia.

Lucilla zâmbi.

— Mă crezi sau nu, o să găseşti treaba asta foarte captivantă şi memorabilă. Lucilla înclină capul, studiind-o pe Niniver. Desigur, fiindcă eşti atât de delicată, o să arăţi ca o prinţesă din poveşti indiferent ce o să porţi.

— Hm…

Carter se aplecă în faţă, privirea lui oprindu-se pe chipul şi silueta lui Niniver, dar într-un mod practic.

— Aş putea face nişte schiţe, ar fi amuzant.

Calvin izbucni în râs şi îl înghionti în coaste pe Carter, bine dispus şi amuzant, iar Carter răspunse la fel.

Niniver simţea că plutea; *nunta ei* lua formă chiar sub ochii ei. Şi totul părea atât de… lipsit de efort. Se aşteptase să se simtă obligată, defensivă şi nesigură. În schimb, se trezi relaxându-se în compania fraţilor Cynster.

„Deci aşa te simţi când ai o familie adevărată”.

Era aşa de tentant să lase sentimentul de a aparţine să o ameţească!

Apoi voci bărbăteşti se auziră dincolo de uşă. Un moment mai târziu, uşa se deschise, iar Sir Godfrey îi conduse pe bărbaţi înăuntru. Îi zâmbi amabil lui Niniver.

— Ei bine, draga mea, am încheiat cu asta şi sunt mulţumit. Cred că am destule dovezi solide ca să pot da un verdict în ce îl priveşte pe McDougal şi să-l îndepărtez de înalta societate, a noastră sau a altora.

— Cu toate astea, spuse Richard, cu o dicţie perfectă în timp ce înaintă pentru a-şi relua poziţia de lângă scaunul

Catrionei, există o problemă, sau cel puţin aşa spune Marcus.

Thomas se întoarse să ia loc lângă Lucilla. Toţi ochii se întoarseră către Marcus în timp ce acesta închise uşa şi înaintă.

Se opri şi o privi în ochi pe Niniver, apoi se uită la mama lui.

— Dacă Sir Godfrey îl condamnă pe McDougal pentru tentativă de omor asupra mea, atunci o să fie spânzurat.

Niniver simţi pe ceafă o senzaţie ca de gheaţă. Nu ar fi putut să explice, dar ceva din interiorul ei se încordă la gândul acela. Asta nu însemna că nu credea că McDougal merita să fie spânzurat; aproape că reuşise să îl ucidă pe Marcus şi nici nu voia să se gândească la ce avea pregătit pentru ea. Dar…

Marcus o privi în ochi.

— Nu simt că spânzurarea este preludiul potrivit pentru căsătoria noastră.

— Ah…

Catriona se uita la Marcus cu ochii mari. După un moment îndelungat, spuse:

— Trebuie să fiu de acord.

Ridicând privirea, îi întinse o mână lui Richard; când acesta i-o luă, ea le vorbi tuturor:

— Oricât de mult aş prefera să îl văd pe McDougal departe de lumea aceasta şi astfel să nu mai aibă nicio ocazie de a mai răni vreodată pe cineva, Marcus are dreptate. Ca el şi Niniver să îşi înceapă căsnicia cu o spânzurare… Doamna Văii nu ar fi de acord. Ea este viaţă, nu moarte. Şi, deşi Marcus şi Niniver se căsătoresc într-o biserică, se căsătoresc, de asemenea, sub protecţia ei. Amândoi şi-au trăit vieţile sub ocrotirea ei, şi amândoi sunt aleşii ei, exact aşa cum sunt Lucilla şi Thomas, exact aşa cum suntem tu şi eu. Catriona se întoarse ca să-şi privească soţul. Godfrey, ştiu că astfel de discuţii te fac să te simţi inconfortabil, dar de data aceasta Marcus are dreptate.

— Are întru totul dreptate.

Lucilla închisese ochii. Când îi deschise, întâlni privirea fratelui ei geamăn şi încuviinţă:

— Ai dreptate. Lucilla îi aruncă o privire lui Thomas, apoi se uită la Sir Godfrey. Trebuie să găsim altă cale de a ne ocupa aşa cum trebuie de McDougal.

Sir Godfrey se încruntă; dacă ar fi fost un bărbat obişnuit, expresia lui ar fi putut fi luată drept semn al unei agitaţii lăuntrice.

— Aveţi dreptate, dar, ca magistrat al vostru, sunt obligat să îmi fac datoria.

Calvin se aplecă în faţă.

— Ce vă cere mai exact datoria într-un astfel de caz?

— Trebuie să dau o sentinţă corespunzătoare. Sir Godfrey făcu o grimasă. Şi trebuie să fie pe măsura nelegiuirii – în cazul acesta, tentativă de omor.

— Dar, insistă Calvin, termenul „pe măsură” este deschis interpretării, nu-i aşa?

— Da, admise Sir Godfrey.

— Aşadar, dacă găsim o pedeapsă pe care dumneata să o consideri pe măsură, alta decât spânzurătoarea, ar fi acceptabil.

Calvin îşi ridică sprâncenele întrebător.

Sir Godfrey îşi ţuguie buzele, apoi clătină din cap.

— Născoceşte-mi o pedeapsă potrivită şi o să fiu de acord să nu-l spânzur pe individ!

Calvin zâmbi şi îşi mută privirea către familia lui.

— Bun, atunci. Ce putem inventa?

În cele din urmă, Thomas fu cel care oferi soluţia – descrierea unui anumit căpitan de vas comercial cunoscut în lung şi în lat ca fiind un bărbat cu care nu se punea nimeni. În cele din urmă, îl convinseră pe Sir Godfrey să declare că, dacă McDougal accepta alternativa lor, putea să scape de ştreang.

— Excelent!

Catriona strălucea privindu-şi familia şi pe Sir Godfrey.

— Acum, zise ea încă zâmbind şi uitându-se la Niniver, cred că ne meritǎm ceaiul.

Niniver îi întoarse zâmbetul, Marcus sună clopoţelul după Ferguson, apoi Lucilla, Catriona, Calvin şi Carter se concentrară din nou asupra subiectului pe care era limpede că îl considerau primordial – aranjamentele pentru următoarea nuntă Cynster.

*

Când plecară cei din familia Cynster, Niniver simţea că zboară, aproape ruptă de realitate. Sir Godfrey plecase imediat după ceaiul de după-amiază. Acesta îi mângâiase mâna şi, radiind de amabilitate, o asigurase că împreună – el, Marcus şi Lord Richard – aveau să se ocupe de soarta lui Ramsey McDougal şi că, prin urmare, ea trebuia să se simtă liberă să se concentreze asupra nunţii, fără nicio grijă.

Cum intenţiona să facă exact asta – să-i îngăduie lui Marcus să rezolve problema cu McDougal –, zâmbise şi îşi luase la revedere de la Sir Godfrey.

Stând alături de ea pe verandă, Marcus murmurase:

— Are intenţii bune.

— Nu sunt necăjită – cel puţin nu în legătură cu McDougal.

Se întorsese să îi cerceteze chipul.

— Dar când ai de gând să îi dai veştile?

— Mai târziu.

Marcus o condusese înapoi în casă.

— De îndată ce o să contemple umbra laţului călăului.

Se întorseseră în salon şi se adânciseră în veselia caldă generată de familia lui. Aşa cum o avertizase Lord Richard, erau din cale-afară de gălăgioşi. Niniver trăsese în cele din urmă concluzia că timiditatea ei în declin era, cel puţin alături de ei, un rezultat al încrederii ei crescânde, al efectului pe care Marcus îl avea asupra ei. Al luminii din ochii lui când îi întâlneau pe ai ei şi al sprijinului pe care îl simţea venind fără rezerve din partea lui şi al posesivităţii făţişe care se afla sub ocrotirea lui.

Văzuse aceleaşi sentimente şi emoţii între Richard şi Catriona, între Lucilla şi Thomas, se simţi binecuvântată.

Aşa le era destinat, desigur, ei şi lui Marcus, aşa aveau să le fie vieţile de acum înainte.

Ferguson intrase la un moment dat, dar, spre surprinderea ei, dorise să discute cu Marcus. După ce se întorsese Marcus, Catriona se ridicase şi îşi scuturase fustele.

— Este vremea să mergem acasă.

Se aplecase deasupra nepoatelor ei gemene şi mângâiase uşor, cu un deget, fiecare obraz delicat.

— În curând, vor deveni capricioase şi vor dori să fie hrănite şi duse la culcare, aşa că ar fi mai bine să ne îndreptăm înapoi spre Vale.

Catriona îşi adunase familia şi ieşiseră unde Sean şi Mitch le ţineau caii, iar Fred adusese caleaşca în care Thomas le venise cu Lucilla şi cu fetele.

Niniver stătuse pe verandă alături de Marcus şi le făcuse tuturor cu mâna.

— Ferguson a venit să îmi amintească despre câini, spuse Marcus.

— Cerule! Uitasem.

El zâmbi larg.

— Avem timp suficient să călărim până la Egan şi să-i băgăm înapoi în adăposturile lor. S-au purtat admirabil astăzi şi merită să se odihnească confortabil.

— Într-adevăr, aşa este.

Aruncă o privire în jos, la rochia ei.

— Dar trebuie să mă schimb din nou, nu pot călări în asta.

Sunetul de roţi rostogolindu-se pe pietriş o făcu să se uite către curtea grajdului.

— Am putea folosi una dintre trăsurile fraţilor tăi. Câinii pot urma o trăsură la fel de bine ca un călăreţ.

Ea clipi des şi se îndreptă de spate.

— Adevărat.

Hildy îşi făcu apariţia din holul principal.

— Iată-vă!

Întinse unul dintre şalurile mai călduroase ale lui Niniver.

— Ferguson a spus că o să mergeţi cu trăsura la adăpostul pentru câini, iar soarele aproape că a dispărut.

— Mulţumesc. Niniver acceptă şalul şi îl puse în jurul umerilor, apoi îi zâmbi lui Marcus. Se pare că sunt gata.

— Excelent.

El însuşi zâmbind, îi oferi braţul, apoi, salutând-o pe Hildy cu o aplecare a capului, o conduse pe Niniver pe trepte. Câinii se îngrămădiră în jurul lor, gata să meargă acasă.

După ce o ajută să urce în trăsură, Marcus o ocoli, acceptă frâiele de la Mitch şi urcă alături de ea. Îndemnă caii la trap. Ea se uită dacă şi câinii ţineau pasul, apoi se relaxă ca să se bucure de plimbare.

Curând, ajunseră la hambarul lui Egan şi opriră chiar în faţa acestuia. Marcus legă frâiele, apoi o ajută să coboare. Ea o luă înainte, iar când intră, descoperi că Egan lăsase mâncare afară pentru cei cinci câini. Aceştia se năpustiră asupra castroanelor. În timp ce mâncau, Niniver aruncă o privire în celelalte cuşti; restul haitei primise deja mâncare şi apă şi fusese pusă la adăpost peste noapte.

După ce băgară cele cinci animale triumfătoare în cuştile lor, ea şi Marcus părăsiră hambarul.

În timp ce el aşeza bara grea la uşă, ea aruncă o privire către casa din apropiere.

— Mă surprinde faptul că Egan nu a ieşit. De obicei, pentru orice motiv, este aici.

— Fără îndoială, se pregăteşte de cină. Sau poate că deja mănâncă.

Marcus îi oferi braţul şi o conduse către trăsură.

— Poate că reuşim să venim mâine să lucrăm cu restul haitei.

O ajută să urce în trăsură.

— Da, haide!

Ea se aşează şi îşi aranjă fustele şi şalul.

— Acum, când ştiu că adulmecarea aerului funcţionează şi este de folos, sunt şi mai hotărâtă să îmbunătăţesc trăsătura aceasta.

Marcus se urcă şi el, se aşează lângă ea şi luă frâiele.

— Ce ai folosit ca să-i faci să se concentreze azi-dimineaţă?

Pe drumul de întoarcere, sporovăiră despre câini, dar, când conacul se ridică în faţa lor, înconjurat de de brazi, Niniver rămase tăcută.

Marcus îi aruncă o privire; stătea cu mâinile împreunate în poală, privind lung spre casă.

— La ce te gândeşti?

Ea îi întâlni pentru scurt timp privirea. După o clipă, cu ochii aţintiţi din nou asupra casei, spuse:

— Tocmai mi-am dat seama unde mă aflam – unde ne aflam amândoi – nu mai departe de azi-dimineaţă. Eu singură aici, iar tu la Bidealeigh. Acum… totul s-a schimbat. Cu o altă privire în direcţia lui, adăugă în grabă: Totul spre bine, dar pare să se fi întâmplat atât de rapid!

— Te simţi copleşită?

— Nu copleşită. Mai degrabă luată pe sus.

Flutură din mână.

— Într-un peisaj care seamănă atât de tare cu visurile mele încât nu sunt sigură dacă pot să am încredere că o să fie tot acolo dacă închid ochii, ca apoi să îi deschid din nou.

El zâmbi.

— Pot să te asigur că nu sunt un miraj şi că nu am nici cea mai mică intenţie să nu fiu vreodată aici, exact în locul în care mă aflu, alături de tine.

— Ştiu.

O secundă mai târziu, cu voce scăzută, adăugă:

— Şi găsesc că asta este foarte… cutremurător.

El o studie, apoi murmură:

— Te-ai răzgândit?

Bărbia ei deveni hotărâtă, apoi îi căută privirea, ochii ei albaştri fiind dintr-odată aprigi.

— Niciodată! Îi cercetă ochii. Dar şi tu simţi asta.

Fu nevoit să întoarcă privirea. Dar acum, când ea adusese vorba… Apoi recunoscu:

— Da şi nu. Pentru mine, este mai degrabă ca şi cum tot ce se află înăuntrul meu – atât de mult încât este esenţa mea – a fost înfrânat, închis în spatele unui zid. Iar venirea

ta pentru a-mi cere ajutorul a fost fisura din zid care a lăsat totul să iasă la iveală. Mă simt ca şi cum aş fi un râu care curge liber din nou. Aruncă o privire către ea. Dacă are vreun sens.

Ea îl privi în ochi pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap şi privi în faţă. Câteva secunde mai târziu, spuse:

— Pentru mine, este mai mult decât să fiu liberă. Este ca şi cum o uşă a fost deschisă şi am păşit într-un tărâm de noi posibilităţi.

Gândurile odată rostite îi făcură inima să-i tresalte. Dacă asta însemna ca ea să devină soţia lui... Mulţumirea înflori şi se împrăştie prin toată fiinţa lui.

Conduse trăsura până în faţa treptelor din faţa conacului. Fred veni în fugă să ţină calul. Marcus coborî pe pietriş, apoi întinse mâna şi o ajută pe Niniver să coboare.

Împletindu-şi braţul cu al ei, îi zâmbi.

— Vino!

O conduse pe treptele principale şi prin veranda din faţă. Uşile duble se deschiseră larg când se apropiară.

Lui Niniver i se tăie respiraţia, dar Marcus nu se opri. O conduse în mijlocul clanului ei.

Clanul Carrick se adunase. Bătrânii îi convocaseră pe toţi. Servitorii deschiseseră salonul şi sala de mese; împreună cu holul de la intrare, formau o întindere imensă, destul de mare ca să cuprindă pe toată lumea, de la femeile în vârstă aşezate pe scaunele lor până la pruncii din braţe şi copiii de toate vârstele, Niniver îi zări pe toţi în timp ce Marcus o conduse prin mulţime, printre bătrâni şi soţiile acestora. Toată lumea nu numai că zâmbea, ci radia.

Drumul prin mulţime se încheie la o scăriţă aşezată în faţa uriaşului cămin de pe peretele din spate al holului principal. Marcus o ajută să urce; ea se întoarse pe treapta de sus pentru a sta faţă în faţă cu mulţumea. Fiind la înălţime, umărul ei era acum la acelaşi nivel cu ochii lui, iar ea putea să vadă întreaga adunare.

Privi la marea de chipuri încântate şi nerăbdătoare şi nu avu nicio idee ce să spună.

Dar se părea că nu pe ea veniseră să o asculte.

Ţinându-i în continuare mâna, Marcus se întoarse cu fata către mulţime şi toţi ochii se întoarseră spre el.

— Doamnelor şi domnilor, înţelepţi şi copii ai clanului Carrick! Vocea lui răsună limpede pe deasupra capetelor. Îi strânse uşor mâna ei, apoi continuă: Astăzi vă fac acelaşi jurământ pe care o să-l fac în curând stăpânei voastre înaintea altarului din biserica din orăşel. Întorcându-se spre ea, o privi, iar în ochii lui ca miezul nopţii se găsea o bogăţie de emoţii. Că o să te onorez, o să te protejez şi o să te servesc până în ziua morţii mele.

Se lăsă o clipă de linişte în care impactul şi înţelesul vorbelor lui se împrăştiară în mulţime, apoi se ridicară urale care crescură, devenind din ce în ce mai puternice şi mai tumultuoase pe măsură ce glas după glas se alăturară.

Uralele continuară să răsune, dar pentru Niniver, se stinse când se uită în ochii lui Marcus. Pentru că văzu dedicarea, devotamentul care nu avea hotare şi hotărârea de nestrămutat. Îşi retrase mâna din strânsoarea lui, i-o aşeză pe umăr şi se apropie.

— Mulţumesc.

Cu cealaltă mână, îi cuprinse bărbia apoi, în văzul întregului ei clan, îşi coborî capul şi îl sărută.

Uralele de aprobare din partea clanului zguduiră grinzile.

*

După ce Niniver le comunică planurile pentru ziua nunţii şi fură felicitaţi de toţi, ea şi Marcus trecură cu braţele împletite prin mulţimea adunată. Ferguson, doamna Kennedy şi Gwen, precum şi angajaţii ei organizaseră o cină festivă, iar berea şi vi asupra lor.

— Minunat, draga mea!

— Atât de emoţionant!

— Nu credeam că o să apuc să văd ziua, la fel ca mulţi alţii din clan.

— Ai făcut ce trebuia pentru noi, milady.

— Au trecut prea mulţi ani de când clanul a sărbătorit

ceva.

Ultimul comentariu îi impresionă pe amândoi.

Angajaţii lui Marcus şi arendaşii lui fuseseră invitaţi şi veniseră să se alăture celebrării. Marcus îi îndreptă atenţia lui Niniver spre locul în care câţiva dintre fermierii lui erau antrenaţi într-o discuţie cu câţiva dintre fermierii Carrick, cu soţiile lor într-un grup, strâns adunate şi cu capetele apropiate.

— Este bine să îi vezi vorbind între ei. La un moment dat, trebuie să discutăm despre unirea proprietăţilor. Îi aruncă o privire şi continuă, zâmbind: Dar nu în noaptea asta.

Noaptea aceasta… Hildy începu să cânte la pian, oamenii eliberară un spaţiu din salon, iar Marcus o trase în braţele lui şi valsară

Era foarte sigură că plutea pe aripile fericirii.

În cele din urmă, li se alăturară şi alţii. Mai târziu, ea şi Marcus trecură la pian – el cântând la pian, iar ea cu glasul –, apoi li se alăturară şi alţii şi formă un cor, după care cântară împreună în timp ce stelele sclipeau pe cer.

Pe parcursul serii, Marcus rămase alături de ea. Mergând prin mulţime, sporovăind şi râzând, Niniver simţi că îi creşte inima în piept – nu fusese niciodată atât de binecuvântată.

Se opri în faţa şemineului de pe hol şi privi chipurile fericite şi care radiau, ascultă bucuria din glasurile tuturor. Prinse privirea lui Marcus.

— Cineva a spus mai devreme: au trecut prea mulţi ani de când clanul a sărbătorit ceva!

El îi susţinu privirea.

— Acesta este începutul nostru. Te-ai angajat să scoţi clanul din impas din punct de vedere financiar, da, dar banii nu-i pot da o inimă. Să fii asigurat din punct de vedere financiar este doar un pas spre a fi prosper. Asta – fluturând din mână, arătă către adunare – este la fel de important. Este primul tău pas în a aduce clanul la un loc, în a-i face puternici şi împliniţi din nou.

Ea îl studie preţ de o clipă, apoi îşi slăbi strânsoarea

de pe braţul lui.

— Nu primul meu pas, ci primul *nostru* pas.

*

Mai târziu, în vreme ce Niniver încă era ocupată cu sărbătorirea clanului, Marcus îşi croi drum pe treptele pivniţei, către uşa în spatele căreia îl închiseseră pe Ramsey McDougal.

Sean şi Ferguson îl urmau îndeaproape, dar, când Marcus întoarse cheia grea şi deschise larg uşa, ambii bărbaţi rămaseră în spate, unde erau clar vizibili în umbră şi pregătiţi în cazul în care McDougal ar fi încercat să fugă, dar la o distanţă suficientă cât să-i îngăduie lui Marcus să fie în atenţia prizonierului lor.

McDougal şedea pe patul primitiv pe care îl puseseră în mica încăpere. Nu se ridică atunci când Marcus intră, ci doar înălţă capul fără nicio expresie pe chip ori în ochi. Nicio speranţă; nicio aşteptare.

Marcus se opri şi îl privi de sus.

După un minut întreg, McDougal spuse:

— Ai venit să te lauzi?

— Mă aflu aici ca să îţi prezint opţiunile.

— Opţiuni? McDougal râse cu asprime. Nu există niciuna, nu-i aşa?

— Nu, nu în modul obişnuit. Dacă nu te-ai fi aflat aici, pe pământul Doamnei Văii, ai fi fost destinat călăului. Ai întrecut măsura încercând să scapi de mine.

— Nu prea aveam de ales. Fie alegeam asta, fie ruina.

— Întotdeauna avem posibilitatea de a alege, aşa cum se întâmplă acum.

McDougal se încruntă.

— De ce?

— Nu pentru că a depins de mine, îl informă sec Marcus. Dar există… forţe pe care noi le recunoaştem în zona aceasta şi sunt consecinţe care decurg de aici. Iar una dintre acelea se aplică în cazul de faţă. Poate că ai încercat să mă ucizi, dar, dacă nu ai fi fost tu, eu şi Niniver probabil

nu am fi găsit calea spre locul căruia amândoi aparţinem. Tu ai fost cel care ai forţat-o să îmi ceară ajutorul. Dacă nu ai fi intervenit şi aproape ai obligat-o să facă asta, probabil că ea nu ar fi făcut niciodată pasul acela. Tu ai fost motivul care ne-a adus împreună. Ca urmare, eu şi ea îşi suntem datori cu asta. Aşa că am intervenit pe lângă Sir Godfrey şi sunt desemnat să îţi ofer o alternativă la laţul călăului.

Se opri, dar McDougal îl asculta acum cu aviditate.

— Te rog să bagi de seamă că, pentru a-l convinge pe Sir Godfrey, a fost nevoie de energiile combinate ale familiei mele. Nu a fost bucuros, dar a fost de acord cu cererea noastră. Aceasta nu este, aşadar, o ofertă pe care să o refuzi cu uşurinţă – nu există nicio altă alternativă în afara spânzurătorii.

McDougal făcu un gest de nerăbdare.

În sinea lui, Marcus zâmbi.

— Alternativa este simplă. Există un căpitan, McPhee, care ridică velele din Ayr. Este căpitanul propriei nave comerciale şi face afaceri cu coloniile. Cam o treime din echipajul lui este formată din prizonieri ucenici aflaţi în acolo în condiţii speciale. Sir Godfrey a fost de acord că o sentinţă acceptabilă pentru nelegiuirile tale este ca tu să devii ucenicul lui McPhee o perioadă de 20 de ani.

McDougal căscă ochii.

— 20 de ani?

Marcus îi surprinse privirea.

— Este mai puţin decât restul vieţii tale.

Cuvintele lui avură efect. McDougal îl privi lung în timp ce, încet, realitatea alegerii îşi găsi calea în mintea lui.

Îşi mută privirea pe peretele de lângă uşă şi continuă să privească în gol.

Trecu alt minut, apoi Marcus îl întrebă:

— Ei bine?

McDougal înghiţi în sec. Fără să se uite la el, răspunse:

— Accept. Nu am de ales.

Marcus nu simţi nevoia de a-i spune lui McDougal că lipsa vreunei alegeri şi faptul că avea să-şi piardă o bună

parte din viaţă fuseseră două dintre argumentele care îl convinseseră pe Sir Godfrey.

— Sir Godfrey o să trimită poliţiştii să te ia de dimineaţă. Până atunci – Marcus se întoarse către uşă –, somn uşor.

Când să păşească peste prag, un impuls îl făcu să arunce o privire în urmă. McDougal şedea încă pe marginea patului, cu o expresie pierdută şi din cale-afară de mohorâtă. Marcus nu îşi căută vorbele, ci le lăsă să plece pe buze:

— Indiferent cum arată lucrurile, ţi-a fost dată o şansă – nu o irosi!

Spunând asta, ieşi din mica încăpere, închise uşa, o încuie, apoi îi înmână cheia lui Ferguson.

Ferguson acceptă cheia grea, încuviinţând din cap.

— Ai făcut ce trebuia. Acum lasă restul în mâinile noastre.

Cu o aplecare a capului drept răspuns, Marcus urcă treptele pivniţei – la lumină, la bucurie.

La dragostea lui care îl aştepta să se întoarcă.

*

Niniver nu se putea gândi la un mod mai perfect de a-şi încheia ziua.

Sărbătoarea clanului se stinse în cele din urmă, iar familiile se adunară în trăsuri şi în căruţe şi dispărură cu zgomot în noaptea rece şi senină.

Marcus aştepta să o conducă la etaj. Hildy urcă treptele alături de ei, dar, ca de obicei, se îndreptă spre apartamentul ei cu un vesel „Somn uşor, dragii mei!”

Niniver merse alături de Marcus prin hol către camerele lor. Cu zâmbetul din ce în ce mai larg, ea aruncă o privire spre el, apoi îi prinse mâna şi îl trase înspre ea – înspre uşa ei, în camera ei.

Împinse larg uşa, apoi izbucni în râs când el o răsuci în timp ce intrară. Ea se roti, iar el o urmă, închizând uşa înainte de a se apleca să o prindă şi să o ridice în braţe. Se

opri lângă fereastră. Îi dădu drumul, îi cuprinse chipul în palme şi îl ridică spre faţa lui.

O privi în ochi; ai lui erau întunecaţi şi intenşi în timp ce o privea.

— Te iubesc.

Ea îşi încolăci mâinile pe după gâtul lui.

— Şi eu te iubesc.

Pentru un moment îndelungat, ascultară şi înţeleseră adevărul acela din în realitatea de neclintit a acelor cuvinte.

Apoi el îşi coborî capul, iar ea se ridică în vârful picioarelor şi buzele li se întâlniră.

Se atinseră, se aşezară, apoi se contopiră şi se uniră în timp ce alunecară în sărut şi îi îngăduiră să-i revendice.

Lăsară dorinţa să crească şi să-i învăluie în arşiţă.

Lăsară pasiunea să aprindă scântei, ca apoi să erupă în flăcări.

Lăsară să-i cuprindă, să-i tortureze, să-i năruiască şi să-i refacă.

Se lăsară în voia fierbinţelii inevitabile, a ritmului pasiunii şi a nevoii crescânde. A binecuvântării uniunii dintre ei, a unei legături puternice şi adevărate, care ajungea mult mai profund decât pielea şi atingerile, ducea senzaţii cu mult mai intense decât simplele emoţii.

Se predară şi câştigară din nou legătura care le unea sufletele.

Mai târziu, când se aflau lungiţi şi epuizaţi unul în braţele celuilalt, relaxaţi şi plutind pe marea aurie a stării de inconştienţă, Marcus îi atinse tâmplele cu buzele şi îi şopti cuvintele care, mai presus de oricare altele, acum îl conduceau.

— Te iubesc.

Genele lui Niniver fluturară, apoi se ridicară. Ochi intens strălucitori, ca albăstreaua, îi întâlniră pe ai lui.

— Iar eu te iubesc exact în acelaşi fel.

Marcus îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet. Îşi mută capul destul cât să îşi aşeze buzele peste ale ei, apoi se lungi pe spate şi închise ochii. Era ca o zână fragilă, delicată şi feminin de slabă, însă chiar şi în puterea

dragostei lor i se potrivea. Nu avea nici cea mai mică îndoială că în ea îşi găsise destinul.

Dragostea lui adevărată şi sortită, acum şi pentru totdeauna.

*

Dimineaţa următoare răsări strălucitoare şi senină. Când Niniver se trezi târziu, datorită ideii lui Marcus de a sărbători mai bine zorii zilei – un ritual împotriva căruia ea nu avea absolut nimic descoperi că el deja se trezise şi coborâse.

Fără îndoială, era leşinat de foame; ea era, cu siguranţă.

După ce se spălă şi se îmbrăcă, coborî în salon şi, desigur, îl găsi aşezat pe locul lui obişnuit, cu farfuria lui obişnuită de kedgeree. Nu se putu stăpâni să nu zâmbească în timp ce strigă un vesel „Bună dimineaţa” şi merse la bufet să îşi umple farfuria. Se simţea ridicol de familial – un lucru pe care nu crezuse vreodată cu adevărat că avea să îl simtă.

Marcus mormăise un răspuns, dar, când ea se întoarse la masă, el se ridică şi îi trase nu scaunul ei obişnuit din dreapta lui, ci uriaşul scaun cioplit din capul mesei.

Scaunul tatălui ei.

Cu farfuria în mână, ea ezită, privind lung la scaunul ornamentat care fusese ocupat de generaţii de capul clanului Carrick. Apoi trase aer în piept, îşi ridică privirea către cea a lui Marcus şi citi încurajarea din ochii lui. Ferguson stătea în picioare în spate, lângă bufet, privind fără să spună nimic, însă…

Ea înghiţi în sec şi păşi înainte. Puse farfuria jos în locul din capătul mesei, apoi îşi trase fustele şi se aşeză pe scaun.

Marcus îl împinse pentru ea, apoi reveni în dreapta ei.

Niniver îşi coborî privirea către masă, apoi se uită la Ferguson. Întinse mâna după ceainic şi îşi turnă o ceaşcă.

Epilog

Luna mai era în floare în ziua în care se căsătoriră în biserica micuţă din satul Casphairn.

La ceremonia simplă luaseră parte toţi din clanul Carrick, până la ultimul, bărbat, femeie sau copil; deşi numărul celor din neamul Cynster şi cunoştinţele acestora care participară fusese ţinut sub control, biserica fu plină. Dar în realitate era o nuntă de familie de ambele părţi, mai relaxată şi decât nunta măreaţă a Lucillei.

Rochia lui Niniver, o născocire spumoasă din straturi de dantelă ivoar, fu ţinuta ideală pentru ceea ce ea considera a fi nunta ei din poveşti. Safirele ca albăstrelele, care fură cadoul de nuntă al lui Marcus şi îi împodobiră gâtul şi încheietura mâinii, şi inelul care strălucea pe mâna ei dreaptă răsfrângeau nuanţa ochilor ei.

Lucilla fu domnişoara de onoare a lui Niniver, iar Thomas fu cavalerul de onoare al lui Marcus – cei doi deveniseră apropiaţi de-a lungul anilor, din moment ce Thomas se căsătorise cu Lucilla. Petrecerea de nuntă fu dovada legăturii strânse care exista acum şi avea să existe între moşiile învecinate.

Norris se întorsese să o conducă la altar pe Niniver. Se bucurase să îl primească din nou acasă, chiar dacă doar pentru o scurtă şedere. Norris îşi găsise, se pare, locul în mediul academic; acum era mai încrezător şi mai sigur pe sine decât îl văzuse vreodată Niniver. După câteva discuţii relaxate între el, ea şi Marcus, simţise că nu mai era necesar să fie neliniştită din cauza abilitaţii lui Norris de a se descurca într-o lume a lui.

Totul părea să se aşeze perfect; privind în urmă, putea chiar să-i binecuvânteze pe McDougal şi pe cei din clanul ei care se angajaseră să o sâcâie. Dacă ei nu ar fi făcut asta, poate că ea nu şi-ar fi găsit niciodată calea spre locul în care se afla acum, privind spre viitor cu Marcus

Cynster alături.

El o fascinase întotdeauna şi, în timpul ceremoniei, din clipa în care pusese piciorul în biserică şi îl văzuse aşteptând-o spre altar, nu mai avusese ochi pentru nimeni. El îi acaparase atenţia – şi, dacă felul în care privirea lui ca miazănoaptea se odihnise neabătut asupra ei era un indiciu, ea i-o acaparase pe a lui. Ceea ce părea echitabil.

Apoi el îi pusese o verighetă simplă de aur pe deget, iar inima i se înălţase.

Acum, muzica crescu, devenind şi mai festivă şi triumfătoare căci, cu toate formalităţile în sfârşit încheiate, se întoarseră şi, ca soţ şi soţie, porniră de la altar înspre viitorul lor comun.

Când ieşiră din biserică, o făcură în uralele mulţimii care se revărsase pe pajişte înaintea lor, în razele de soare strălucitoare ale primăverii şi în briza seducătoare care împrăştie petale de păducel deasupra lor – binecuvântarea naturii.

Niniver se abandonă gloriei acelei zile, mândriei şi posesivităţii care străluceau în ochii lui Marcus şi coborî bucuroasă cu el treptele, intrând în mulţimea adunată pentru a-şi saluta oaspeţii.

În mijlocul pajiştii, dădură peste Lucilla şi Thomas, care stăteau alături de câţiva membri ai familiei lui Marcus.

Niniver se opri pentru a da câte un sărut pe frunte atât lui Chloe cât şi Christinei, una aflată în braţele lui Thomas, cealaltă într-ale Lucillei.

Marcus îi strânse mai tare mâna – ea îi simţi încurajarea – în timp ce o trase cu faţa spre alţii din grup, doi domni înalţi şi o doamnă.

— Permite-mi să ţi-i prezint pe verii mei: nu cred că i-ai întâlnit la nunta Lucillei.

Cel mai înalt dintre domni – un bărbat izbitor de chipeş cu păr negru, trăsături aristocrate asemănătoare cu ale lui Marcus şi ochii verzi-deschis deosebiţi –, îl privi pieziş pe Marcus, cu buzele răsucite în mod cinic.

— Vrei să spui că te-ai asigurat să nu o întâlnim, ca să nu ţi-o luăm înainte.

Netulburat, Marcus îşi arcui la rândul lui sprâncenele.

— A funcţionat.

Se întoarse către Niniver, dar, înainte să apuce să vorbească, domnul îi captură cu dibăcie mâna, făcu o plecăciune şi, în timp ce se îndreptă, îi zâmbi.

— Sebastian, marchiz de Earith, draga mea. Bine ai venit în familie!

Dintr-odată, Niniver fu foarte bucuroasă că era căsătorită cu Marcus. Deşi Sebastian îi dăduse drumul, iar ea nu simţi niciun interes răpitor, darămite intenţionat şi, prin urmare, absolut nici *o* ameninţare din partea lui, era *ceva* la el din aura care atârna pe umerii lui largi ca o pelerină invizibilă, ce urla oricărei femei care avea simţurile trezite: „Pericol!”

Până atunci, îl considerase pe Marcus ca fiind extrem de atrăgător, dar simţurile îi spuseră că Sebastian, marchiz de Earith, era, fără îndoială, cel mai deranjant de atractiv bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

Cumva spre uşurarea ei, odată ce Sebastian îi eliberă mâna, se întoarse cu o anumită lene languroasă către domnul care stătea alături de el.

Ea ridică privirea către chipul acelui domn şi clipi des. Şi acesta, la rândul lui, era din cale-afară de chipeş – în mod clar trăsătura aceea era moştenită în familie; ceea ce o împiedicase să îl observe fusese pur şi simplu faptul că stătea alături de fratele lui, marchizul. Era limpede că erau fraţi; chipurile lor aveau aceeaşi înfăţişare de aristocrat, chiar dacă părul celui de-al doilea domn era castaniu-închis, iar ochii de un căprui-închis.

— Michael Cynster, draga mea Niniver.

Domnul – Lord Michael, îşi dădu ea seama – făcu o plecăciune peste mâna ei la fel de elegantă ca a marchizului.

— Şi, cum a spus Sebastian, eşti bine-venită în cercul familiei.

Stând faţă în faţă cu Michael, Thomas pufni.

— Ciudat. Nu îmi amintesc să fi exprimat aceeaşi încântare când m-am alăturat mulţimii Cynster.

Îndreptându-se, Michael îşi arcui sprâncenele, dar, înainte să apuce să răspundă, doamna cu părul negru de lângă el – care aşteptase cu ceea ce Niniver simţise ca fiind o nerăbdare crescândă – interveni rece:

— Pentru că eşti bărbat.

Fixându-şi ochii de aceeaşi nuanţă ciudat de irezistibilă de un verde-deschis ca şi ai marchizului pe chipul lui Niniver, doamna zâmbi.

— Avem nevoie de mai multe femei de valoare pentru a face faţă acestor indivizi – nu mai mulţi bărbaţi de acelaşi soi. Neamul Cynster este prea bun la a le da naştere.

Marcus, Sebastian şi Michael zâmbiră zeflemitor, dar doamna cu ochii luminoşi nu îi băgă în seamă. Luă mâna lui Niniver, dar, în loc să i-o strângă pur şi simplu, păşi mai aproape şi o cuprinse într-o îmbrăţişare parfumată.

— Bine ai venit în familie, Niniver! Şi, dacă o să ai vreodată nevoie de ajutor, o să fim întotdeauna aici pentru tine. Râzând, îi aruncă o privire piezişă lui Marcus în timp ce se dădu înapoi. Şi pentru Marcus.

Reluându-şi poziţia alături de Michael, faţă în faţă cu Niniver, doamna adăugă:

— A, eu sunt Louisa, în cazul în care nu ai ghicit.

Lui Niniver îi fu greu să nu izbucnească în râs şi să nu răspundă luminii din ochii Louisei.

— Se întâmplă să fi ghicit.

Marcus îi dăduse o listă cu cele mai apropiate rude ale lui, iar ea o studiase pregătindu-se pentru acea zi.

— Dar, vorbind de doamne de valoare – Sebastian făcu semn cu mâna unui grup format din trei persoane care se plimbau să li se alăture –, aici avem o situaţie de doi la unu.

Louisa privi în jur, apoi se dădu la o parte să facă loc.

— Dar numai una dintre doamnele pomenite nu este una dintre noi – şi chiar şi ea este echivalentul unei surori pentru voi, aşadar, nici urmă de ajutor. Avem nevoie de doamne capabile să se ocupe de nobili ca voi.

În mijlocul unor râsete indiferente şi al unei şoapte adânci precum „doar în imaginaţia ta” din partea lui

Sebastian, cei trei nou-veniţi se alăturară cercului şi fură prezentaţi drept Prudence Cynster, verişoară de-a doua, Christopher Cynster, un alt văr de-al doilea, şi Lady Antonia Rawlings, care nu era rudă, dar crescuse cu cei din familia Cynster.

Christopher se dovedi a fi un bun povestitor de anecdote; îi făcu rapid pe toţi să râdă.

În timp ce conversaţia animată curgea, Niniver îşi dădu seama că toate celelalte doamne din grupul lor erau mai în vârstă decât ea, însă, în afară de Lucilla, toate erau necăsătorite. Nu credea că vreuna ajunsese chiar la 30 de ani – îşi aminti că o auzise pe Lucilla spunând că era cea mai în vârstă femeie din generaţia aceea, iar noua ei cumnată nu împlinise încă 30 de ani –, dar, pentru ca atâtea tinere, în mod evident educate şi din lumea bună, să ajungă la aproape 30 de ani şi să nu fie căsătorite părea deosebit de ciudat.

Credea că, la 25 de ani, ea nu mai avea deja nicio şansă să se mărite.

Stând alături de Niniver şi legănând-o pe Chloe, Lucilla observă nedumerirea lui Niniver şi, cu agerimea ei tipică, ghici în mod corect cauza. Aplecându-şi capul mai aproape, murmură:

— Cele mai multe dintre tinerele Cynster – dar şi altele, ca Antonia, crescute cam în aceleaşi cercuri – au dificultăţi în a găsi domni potriviţi pentru caracterele lor. Într-un fel, este reversul la ceea ce se referea Louisa – în vreme ce bărbaţii noştri sunt dificil de îmblânzit, femeilor noastre le este greu să se potrivească. Îndreptându-se, Lucilla întâlni privirea lui Niniver; cu zâmbetul senin, continuă: Ai fost norocoasă: ai găsit unul dintre bărbaţii noştri deja dispus să împartă. Îi aruncă o privire lui Marcus, apoi privirea îi alunecă către Sebastian şi Michael. Cei mai mulţi domni de soiul acesta nu o fac sau nu doresc să facă asta. Au nevoie să fie obligaţi, iar asta nu este o sarcină uşoară, aşa cum Prudence, Antonia şi chiar şi Louisa – de fapt, toate femeile din generaţia noastră – descoperă. Pentru generaţia noastră, o căsătorie de succes o să fie,

poate, nu o provocare mai mare decât a fost pentru părinţii noştri, dar, cu siguranţă, una diferită, un ţel deloc uşor de atins.

Chloe prinse una dintre şuviţele rătăcite ale părului roşu al Lucillei şi trase, cerând atenţia mamei sale.

Observând expresia încăpăţânată a copilei, Niniver izbucni în râs.

Un moment mai târziu, Marcus îşi împleti degetele cu ale ei, apoi se scuzară şi se îndepărtară, strecurându-se printre nenumăraţii oaspeţi.

O purtă prin mulţimea care îşi prezentă omagiile generaţiilor mai vechi ale familiei lui. Bunica lui fu în acelaşi timp amabilă şi înfricoşătoare; Niniver nu avu nici cea mai mică idee cum reuşea ducesa văduvă să fie şi amabilă, şi înfricoşătoare în acelaşi timp, dar o părăsi pe bătrână simţindu-se uşurată, însă de asemenea simţi că aprobarea directă a conducătoarei îi dădu o binecuvântare foarte specială.

În timp ce, braţ la braţ cu Niniver, Marcus se plimbă printre oameni, dintre care niciunul nu dădea încă semn că ar dori să părăsească adunarea, privi în jurul lui cu satisfacţie nu doar pentru propriile realizări, ci şi de ale ei, ale lor. De-a lungul lunii trecute, muncise sârguincios cot la cot cu ea pentru a reorganiza şi a înnoi tradiţiile moşiei Carrick, cu scopul de a valorifica la maximum pământurile clanului, de a îmbunătăţi situaţia financiară a clanului şi pentru a întări sănătatea şi bunăstarea oamenilor din clan. De partea lor, fermierii clanului şi vârstnicii le acordaseră din toată inima tot sprijinul lor; era limpede că erau gata şi dornici să îi urmeze.

Deşi o mare parte din fondurile care se scurgeau în moşie venea din partea lui, alături de contactele lui şi ale lui Thomas, Marcus se asigurase că Niniver fusese cea care conducea – cea care lua deciziile finale, declara schimbările şi supraveghea respectarea lor. Poate că se afla alături de ea la fiecare pas, dar ea era stăpâna clanului şi era important ca, în viitor, poziţia ei să rămână nu doar clară, ci şi sigură.

Rezultatele muncii lor se aflau pretutindeni în jur. Putea să le vadă şi să le simtă: în râsetele şi zâmbetele binevoitoare şi în bucuria adevărată care înviorau întregul clan. Oamenii lui de la Bidealeigh se amestecară încet cu cei din clanul Carrick; în cele din urmă, la un moment dat, aveau să se unească precum un întreg.

Asta rămânea pentru viitor, dar pentru acea zi, valul încurajator de bucurie încrezătoare învingea toate obstacolele.

— Am început, nu-i aşa? întrebă ea.

Când el îşi coborî privirea, ea înălţă capul şi îl privi în ochi; ochii ei ca albăstrelele luceau cu aceeaşi satisfacţie pe care o simţea şi el.

— Ne-am pus în mişcare pe noi şi clanul, pe drumul spre prosperitate.

El îşi aminti ce îi spusese despre jurământul făcut tatălui ei.

— Într-adevăr, aşa este. Am ajuns pe drumul acela, am pornit pe el şi o să continuăm.

Degetele ei le strânseră pe ale lui. Ochii îi erau plini de dragoste.

— Împreună.

În ochii lui era aceeaşi emoţie.

— Împreună.

Susţinură privirea aceea împărtăşită – răsfăţându-se în promisiunea dragostei lor – preţ de câteva momente, apoi îşi ridicară capetele şi merseră mai departe.

*

Mulţimea de pe pajişte abia începea să se împrăştie când Niniver se strecură şi plecă.

Lăsându-l pe Marcus să discute despre cai cu Thomas, Sean, Mitch şi Fred, ocoli mulţimea spre biserică, apoi se strecură pe lângă ea în cimitir.

Mormântul tatălui ei se afla la umbra unui copac care tocmai înfrunzise. Se opri lângă el şi privi mormântul: „Manachan Randall Carrick, moşier al clanului Carrick”, cu

datele naşterii şi morţii dedesubt.

Îşi aminti ziua în care îi coborâseră coşciugul în pământ. Auzi din nou cuvintele jurământului solemn pe care îl făcuse.

Cu ochii aţintiţi asupra mormântului, trase adânc aer în piept, apoi spuse încet:

— Nu am ajuns încă acolo, dar am început. Şi nici eu, nici Marcus nu suntem genul care să dea înapoi în faţa unei provocări. O s-o ducem la bun sfârşit. O să facem orice o să fie nevoie pentru a duce clanul mai departe, pentru a merge pe drumul spre prosperitate până la capăt. Ridicând capul, schiţă un zâmbet. Nu m-ai văzut cum trebuie cât timp ai fost în viaţă. Mă întreb dacă mă poţi vedea acum, când eşti mort. Dacă poţi, cred că ai fi mândru de ce am făcut. Şi cred că ai fi mulţumit de ceea ce o să urmeze.

Stătu în picioare privind mormântul preţ de câteva secunde, apoi, încă zâmbind, se întoarse şi se îndepărtă.

În faţă îl văzu pe Marcus aşteptând la capătul aleii către cimitir. Cu zâmbetul larg, grăbi pasul, mătasea şi dantela rochiei ei de nuntă fremătând în jur.

Când se apropie, el îi întinse o mână. Fără ezitare şi cu bucurie crescândă, îşi aşeză degetele în mâna lui şi simţi degetele lui aproape, calde şi sigure, în jurul degetelor ei.

Ochi în ochi, el îi ridică degetele la buze, îi sărută uşor articulaţiile, apoi îşi împleti braţul cu al ei, se întoarse şi o conduse mai departe.

În viitorul lor, unul colorat de promisiunea muncii grele şi satisfacţiei pe măsură, cu siguranţa bucuriilor şi probabil a necazurilor împărtăşite.

Unul care strălucea de comuniune, de dorinţă şi de fericire.

Un viitor care strălucea de dragoste.

În spatele lor, asupra cimitirului se aşternu liniştea. Copacul de deasupra mormântului ultimului moşier din neamul Carrick fremătă în briza care suspină.

Apoi totul căzu în tăcere şi deveni din nou nemişcat, somnolent sub razele soarelui şi în umbre, în timp ce pacea, adâncă şi profundă, se aşeză peste morminte.

Sfârşit